frederik pohl

întâlnire cu heechee

AL TREILEA VOLUM DIN SAGA HEECHEE

colecţia

nautilus

science fiction

Colecţie coordonată de Mihai-Dan Pavelescu

În seria HEECHEE au apărut:

Poarta

Dincolo de orizontul albastru

În curând:

Analele Heechee

Scriitorul și editorul american FREDERIK POHL s-a născut la 26 noiembrie 1919, în New York. Este unul dintre întemeietorii genului SF. A participat la cea dintâi întrunire de science-fiction care a avut loc în Philadelphia în 1936, acolo unde l-a întâlnit pe cel care avea să-i devină prieten pe viață, Isaac Asimov. A urmat Liceul Brooklyn Tech, dar l-a abandonat înainte de absolvire. Între 1939 și 1943 a fost editorul revistelor *Astonishing Stories* și *Super Science Stories.* După participarea la cel de-al Doilea Război Mondial, a devenit agent literar, iar în anii '50 a revenit la activitatea de scriitor și editor. A fost distins cu Premiul Hugo pentru activitatea de editor al revistei *If* (1966, 1967 și 1968), precum și pentru povestirile „The Meeting", în colaborare cu C M Kornbluth, și „Fermi and Frost". Romanul *Man Plus (Proiectul omul plus)* a câștigat Premiul Nebula, iar peste numai un an *Poarta* a obținut toate marile premii SF. Hugo, Nebula, Locus și John W. Campbell Memorial. În 1980 romanul său *Jem* a obținut Premiul National Book, în 1992 a fost lansat jocul pentru calculator *Gateway,* iar în 1993 a fost desemnat SFWA Grand Master.

frederik

pohl

întâlnire cu heechee

Traducere din limba engleză
MIHAI-DAN PAVELESCU

NEMIRA

Coperta colecției Corneliu ALEXANDRESCU
Ilustrația copertei Darrell K SWEET

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
POHL, FREDERIK
Întâlnire cu Heechee / Frederik Pohl , trad Mihai-Dan Pavelescu - București Nemira Publishing House, 2009
ISBN 978-606-8073-21-7

I Pavelescu, Mihai-Dan (trad)

821 111(73)-31=135 1

Lector Ecaterina DERZSI
Tehnoredactor Stelian BIGAN

Frederik Pohl
HEECHEE RENDEZVOUS
Copyright © 1985 by Frederik Pohl

© Nemira Publishing House, 2009

Tiparul executat de Monitorul Oficial R A

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor

ISBN 978-606-8073-21-7

La pretul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România

Pentru Betty Anne Hull,
cu toată dragostea

PROLOG:
LA TAIFAS CU SUBSETUL MEU

Nu sunt un Hamlet. Sunt însă un lord șambelan, sau cel puțin aș fi, dacă aș fi om. Nu sunt. Sunt un program de calculator. Aceasta este o situație onorabilă și nu sunt defel rușinat de ea, mai ales pentru că (așa cum puteți vedea) sunt un program foarte sofisticat, potrivit nu numai pentru a completa o progresie matematică ori pentru a prezenta una sau două scene, ci și pentru a cita din poeți obscuri ai secolului XX în timp ce vă istorisesc.

Iar acum mă ocup de prezentarea scenei. Albert mă numesc și prezentări zămislesc. Voi începe prin a mă prezenta pe mine.

Sunt un prieten al lui Robinette Broadhead. De fapt adevărul nu este tocmai acesta; nu sunt sigur că pot afirma că sunt prietenul *lui* Robin, deși mă străduiesc din răsputeri să fiu prieten *cu* el. Acesta este scopul pentru care am fost creat eu (acest „eu“ specific). În esență sunt un simplu instrument informatic

pentru recuperare de informații, care a fost programat cu multe dintre trăsăturile răposatului Albert Einstein. De aceea Robin îmi spune Albert. Aceasta este altă zonă de ambiguitate. În ultima vreme a devenit îndoielnică și afirmația că Robinette Broadhead este cu adevărat obiectul prieteniei mele, deoarece răspunsul la această întrebare se bazează pe o alta – cine (sau ce) este actualmente Robinette Broadhead... dar aceea este o problemă dificilă și complicată, pe care va trebui s-o abordăm încetul cu încetul.

Știu că toate acestea sunt deconcertante și-mi este imposibil să nu simt că nu-mi fac meseria foarte bine, fiindcă meseria mea (așa cum o interpretez eu) este de a pregăti scena pentru ceea ce Robin însuși are de spus. Este posibil să nu fiu nevoit s-o fac deloc, întrucât poate că deja știți ce am de spus. În cazul acesta nu mă deranjează să repet. Noi, mașinile, suntem răbdătoare. Este totuși posibil să preferați să treceți peste prezentarea mea și să vă îndreptați direct spre Robin – așa cum Robin însuși, neîndoios, ar prefera.

Am decis să recurg la întrebări și răspunsuri. Voi construi în interiorul programului meu un subset care să mă intervieveze:

Î: Cine este Robinette Broadhead?

R: Robin Broadhead este un om care a mers la asteroidul Poarta și, suferind riscuri uriașe și traume, a câștigat pentru sine baza unei averi imense și o încărcătură chiar mai mare de vinovăție.

Î: Albert, nu mai introduce aluziile acestea aţâţătoare, ci limitează-te la faptele concrete. Ce este asteroidul Poarta?

R: Este un artefact lăsat de Heechee. Cu aproximativ o jumătate de milion de ani în urmă, Heechee au abandonat un fel de garaj orbital plin cu nave spaţiale funcţionale. Acestea te duceau prin toată galaxia, însă nu-ţi puteai controla destinaţia. (Pentru detalii suplimentare, consultaţi caseta cu informaţii; am introdus asta pentru a vă arăta ce program cu adevărat sofisticat de regăsire a datelor sunt eu în realitate.)

Î: Atenţie, Albert! Doar faptele concrete, te rog. Cine sunt aceşti Heechee?

R: Auzi... ia să punem mai întâi ceva la punct! Dacă „tu“ intenţionezi să-mi pui „mie“ întrebări – chiar dacă „tu“ nu eşti decât un subset al aceluiaşi program ca şi „mine“ –, atunci va trebui să mă laşi să răspund la ele în modul cel mai bun cu putinţă. „Faptele concrete“ nu sunt suficiente. „Faptele concrete“ sunt ceea ce produc sistemele foarte primitive de recuperare a datelor. Eu sunt prea bun ca să fiu irosit pentru aşa ceva; va trebui să-ţi prezint fundalul şi cadrul înconjurător. De exemplu, pentru a-ţi spune în modul cel mai bun cine sunt Heechee, trebuie să-ţi povestesc cum au apărut ei prima dată pe Pământ. Povestea este următoarea:

Momentul temporal este acum aproximativ o jumătate de milion de ani, la sfârşitul pleistocenului. Prima creatură terestră care a devenit conştientă de

existența lor a fost o tigroaică macairodus. Ea a născut doi pui, i-a lins bine, spălându-i, a mârâit pentru a-și alunga perechea curioasă, s-a culcat, s-a trezit și a descoperit că unul dintre ei lipsea. Carnivorele nu...

Î: Albert, te rog! Aceasta este povestea lui Robinette, nu a ta, așa că prezintă-l și lasă-l să vorbească.

R: Ți-am spus o dată și ți-o repet. Dacă mă mai întrerupi vreodată, o să te deconectez, pur și simplu, subsetule! Facem interviul acesta în stilul meu, iar stilul meu este așa:

Carnivorele nu numără prea bine, însă tigroaica era îndeajuns de inteligentă pentru a vedea deosebirea între unu și doi. Din păcate pentru puiul ei, carnivorele au de asemenea temperamente foarte impulsive. Pierderea unui pui a scos-o din minți și, în paroxismul furiei, tigroaica l-a omorât pe celălalt. Este instructiv de remarcat că aceea a fost unica moarte a unui mamifer mare ce a rezultat în urma primei incursiuni a Heecheelor pe Pământ.

După un deceniu, Heechee au revenit. Au înlocuit unele dintre mostrele pe care le colectaseră, printre care un tigru mascul acum bătrân și dolofan, și au luat un lot nou. Exemplarele nu mai erau dintre cele care mergeau în patru labe. Heechee învățaseră să facă deosebire între prădători, iar specia pe care au ales-o de data aceasta a fost un grup de creaturi ce umblau târșâindu-și picioarele, înalte de nici un metru și jumătate, cu frunți înguste, cu fețe hirsute și fără bărbie. Foarte îndepărtații lor descendenți colaterali,

Iată un gen de informații foarte ușor de găsit pentru mine:

„...Deși a fost teribil, conflictul legat de insula Dominica a luat sfârșit în șapte săptămâni, deoarece atât Haiti, cât și Republica Dominicană doreau pacea și șansa de a-și reclădi economiile ruinate. Următoarea criză cu care s-a confruntat Secretariatul a fost una de mari speranțe pentru întreaga lume, însă în același timp încărcată cu și mai multe riscuri pentru pacea mondială. Mă refer, desigur, la descoperirea așa-numitului Asteroid Heechee. Cu toate că se știuse că extratereștri avansați din punct de vedere tehnologic vizitaseră cu multă vreme în urmă sistemul solar și lăsaseră unele artefacte valoroase, găsirea acestui asteroid cu zeci de nave spațiale funcționabile a fost cu totul neașteptată. Valoarea lor era bineînțeles incalculabilă și aproape toate statele membre ONU care ieșiseră în spațiul cosmic au depus revendicări pentru ele. Nu voi aminti de negocierile delicate și confidențiale ce au dus la înființarea forului tutelar Corporația Porții, compus din cinci puteri, dar prin apariția sa o eră nouă s-a deschis pentru omenire.“

– *Memorii*, Marie-Clémentine Benhabbouche, Secrétaire-générale des Nations-Unis

adică voi, oamenii, le-ar fi numit *Australopithecus afarensis*. Pe acelea Heechee nu le-au mai adus înapoi. Din punctul lor de vedere, creaturile respective constituiau specia terestră cu probabilitatea cea mai mare de a evolua spre inteligență. Heecheelor le era util genul acesta de animal, așa că au început să-l supună unui program conceput pentru a-i dirija evoluția către obiectivul respectiv.

Desigur, Heechee nu și-au limitat explorările la planeta Pământ, însă nimic din restul sistemului solar nu deținea genul de comoară care-i interesa. Ei au căutat. Au explorat Marte și Mercur, au survolat învelișurile de nori ale gigantelor gazoase aflate dincolo de inelul asteroizilor, au observat existența lui Pluto, dar nu s-au sinchisit niciodată s-o exploreze, au forat printr-un asteroid cu orbită excentrică pentru a-l transforma într-un hangar pentru navele lor și au sfredelit în planeta Venus tuneluri bine izolate. Motivul pentru care s-au concentrat asupra lui Venus nu a fost acela că i-ar fi preferat climatul față de cel terestru. Dimpotrivă, Heechee detestau suprafața planetei la fel de mult pe cât o detestă oamenii; de aceea toate construcțiile lor au fost în subteran. Au construit totuși acolo, deoarece nu exista nici un organism viu căruia i-ar fi putut face rău, iar Heechee nu făceau rău niciodată, niciodată, unor creaturi vii evoluate... decât atunci când era absolut necesar.

Heechee nu s-au limitat nici la sistemul solar al Pământului. Navele lor au cutreierat galaxia și au ieșit

din ea. Ei au cartografiat toate cele două sute de miliarde de obiecte astronomice mai mari decât o planetă din galaxie și pe multe dintre cele mai mici. Nu toate corpurile cerești au fost vizitate de nave Heechee. Dar absolut toate au fost survolate de minimum o sondă automată și instrumentele le-au examinat căutând semnături, iar unele au devenit ceea ce n-aș putea numi altfel decât atracții turistice.

Iar câteva – foarte puține – conțineau comoara aceea aparte pe care Heechee o căutau: viața.

Viața era rară în galaxie. Viața inteligentă, indiferent cât de generos ar fi definit-o Heechee, era încă și mai rară, însă nu inexistentă. Existau australopitecii de pe Pământ, care foloseau deja unelte și începuseră să dezvolte instituții sociale. Exista o rasă înaripată promițătoare în ceea ce oamenii aveau să numească constelația Ophiuchus; o rasă cu corpuri moi pe o planetă uriașă și densă care se rotea în jurul unei stele F-9 în Eridanus; patru–cinci rase de făpturi pe orbitele unor stele situate de cealaltă parte a nucleului galaxiei, ascunse observațiilor oamenilor de norii de gaze, praf și roiurile dense de stele. Cu totul existau cincisprezece specii de ființe, de pe cincisprezece planete diferite situate la mii de ani-lumină unele de altele, din partea cărora ar fi fost de așteptat să dezvolte suficientă inteligență pentru a scrie cărți și a construi mașini destul de curând. (Heechee defineau „destul de curând“ ca însemnând maximum un milion de ani.)

Dar asta nu era totul. Mai existau trei civilizații tehnologice, în afară de Heechee, plus artefacte provenite de la alte două societăți ce dispăruseră între timp.

Prin urmare, australopitecii nu erau unici. Ei rămâneau totuși foarte prețioși. De aceea Heecheeul care primise misiunea de a aduce o colonie de australopiteci de pe șesurile aride ale planetei lor natale în noul habitat ce le fusese asigurat în spațiul cosmic a fost extrem de apreciat pentru munca sa.

A fost o muncă grea și îndelungată. Heecheeul acela era descendentul a trei generații care exploraseră, cartografiaseră și organizaseră proiectul sistemului solar al Pământului. El se aștepta ca propriii descendenți să continue munca. În privința aceea s-a înșelat.

Una peste alta, prezența Heecheelor în sistemul solar al Pământului a durat cu puțin peste o sută de ani; apoi s-a încheiat, în nici o lună.

A fost luată decizia de retragere – rapid.

În toate galeriile de șobolani din Venus, în toate micile avanposturi de pe Dione și din calota polară sudică de pe Marte, în toate artefactele de pe orbite a început împachetarea. În grabă, dar meticulos. Heechee erau gospodarii cei mai ordonați din univers. Ei au înlăturat peste nouăzeci și nouă la sută din instrumentele, mașinăriile, artefactele, zorzoanele și flecușteţele care le asiguraseră întreținerea vieții în sistemul solar al Pământului, până și gunoiul. Mai ales gunoiul. Nimic n-a fost lăsat în mod accidental.

Și absolut nimic, nici chiar echivalentul Heechee al unei sticle goale de Coca-Cola ori al unui șervețel uzat n-a fost lăsat pe suprafața Pământului. Ei n-au făcut imposibil pentru descendenții colaterali ai australopitecilor să afle că Heechee îi vizitaseră. Atât doar – s-au asigurat, mai întâi, că aceștia trebuiau să fie capabili de zborul cosmic. Multe dintre lucrurile înlăturate de Heechee erau inutile și au fost evacuate în spațiul interstelar îndepărtat sau în Soare. Multe au fost trimise cu navele în locuri foarte îndepărtate, în scopuri speciale. Iar toate activitățile acestea s-au desfășurat nu numai în sistemul solar al Pământului, ci peste tot. Heechee au aspirat galaxia de aproape orice urme. Nici chiar o îndurerată văduvă olandeză din Pennsylvania coloniștilor americani, pregătindu-se să-și predea ferma fiului cel mai mare și familiei sale, n-a lăsat vreodată locuința mai curată.

Heechee n-au lăsat mai nimic și n-au lăsat absolut nimic fără un scop precis. Pe Venus au rămas numai tunelurile de bază și structurile fundațiilor, alături de un număr foarte mic, și atent selectat, de artefacte care să deschidă gustul; în avanposturi au rămas doar un număr minim de indicatoare; și încă ceva.

În toate sistemele solare în care era așteptată apariția inteligenței, Heechee au lăsat un cadou uriaș și enigmatic. În sistemul Pământului acesta era asteroidul cu orbita perpendiculară pe ecliptică pe care-l folosiseră ca stație terminală pentru navele lor spațiale. Ici-colo, în locuri îndepărtate și alese cu grijă

din alte sisteme, ei au lăsat alte instalații majore. Fiecare conținea o serie de nave Heechee întregi, funcționale, practic indestructibile, superluminice.

Tezaurele solare au rămas pe loc foarte mult timp, patru sute de mii de ani și mai bine, vreme în care Heechee s-au ascuns în gaura lor din nucleu. Australopitecii de pe Pământ s-au dovedit un eșec evolutiv, deși Heechee n-au aflat asta; însă verișorii australopitecilor au devenit oameni de Neanderthal sau de Cro-Magnon, iar apoi ultima modă evolutivă, Omul Modern. Între timp, creaturile înaripate s-au dezvoltat, au învățat, au descoperit provocarea prometeică și s-au autodistrus. Între timp, două dintre civilizațiile tehnologice existente au intrat în contact și s-au distrus reciproc. Între timp, alte șase specii promițătoare au lenevit în stagnări evolutive; între timp, Heechee s-au ascuns și au tras cu ochiul, temător, prin învelișul lor Schwarzschild la fiecare câteva săptămâni din timpul lor – la fiecare câteva milenii din timpul care gonea în exterior.

Și între timp tezaurele au așteptat, iar oamenii le-au găsit în cele din urmă.

Așa că oamenii au împrumutat navele Heechee. Cu ele au traversat galaxia în toate direcțiile. Acei primi exploratori au fost ființe speriate și disperate, a căror unică speranță de evadare din jalnica mizerie umană era de a-și risca viețile într-un voiaj cu destinație necunoscută, către o soartă care le putea

aduce bogăția și care era mult mai probabil să le aducă moartea.

Am prezentat astfel întreaga istorie a Heecheelor în relația lor cu oamenii până la momentul în care Robin va începe să-și spună povestea. Ai vreo întrebare, subset?

Î: Sfor, sfor, sfor...

R: Subset, nu face pe deșteptul. Știu că nu dormi.

Î: Încerc doar să exprim că îți trebuie al naibii de mult timp ca să ieși de pe scenă, prezentatorule. Și nu ne-ai spus decât despre trecutul Heecheelor. Nu ne-ai povestit despre prezentul lor.

R: Tocmai mă pregăteam s-o fac. Mai precis vă voi povesti despre un anume Heechee, al cărui nume este Căpitanul (desigur, acesta nu este numele lui, fiindcă modul Heechee de atribuire a numelor nu seamănă cu al oamenilor, dar va fi suficient pentru a-l identifica) și care, cam în același moment în care Robin va începe să vă spună povestea sa...

Î: Dacă îl vei lăsa vreodată s-o înceapă.

R: Subset, liniște! Acest Căpitan este destul de important pentru povestea lui Robin, întrucât, în timp, ei doi vor interacționa în mod extrem, deși după cum îl vom vedea pe Căpitan acum, el nu are habar de existența lui Robin. El, împreună cu membrii echipajului său, se pregătește să iasă din locul unde s-au ascuns Heechee, în galaxia mai mare, care este căminul nostru, al tuturor.

Adevărul este că am trișat puțin. Deja l-ați – taci, subset! – ...deja l-ați întâlnit pe Căpitan, deoarece el a fost unul dintre acei Heechee care au răpit puiul de tigru și au construit labirinturile din Venus. Acum el este mult mai bătrân.

Nu este totuși cu o jumătate de milion de ani mai bătrân, pentru că locul în care s-au ascuns Heechee este o gaură neagră aflată în centrul galaxiei noastre.

Subset, nu vreau să mă mai întrerupi, dar fac o divagație pentru a aminti ceva ciudat. În mod interesant, gaura neagră în care trăiau Heechee era cunoscută oamenilor cu mult înainte să fi auzit măcar de Heechee. Mai exact, cu mult timp în urmă, în anul 1932, a fost prima sursă radio interstelară detectată vreodată. Până la sfârșitul secolului XX, interferometria o cartografiase ca fiind în mod definit o gaură neagră și încă una foarte mare, cu masa a mii de sori și diametrul de treizeci de ani-lumină. La momentul respectiv se știa că se găsea la treizeci de mii de ani-lumină de Pământ, în direcția constelației Săgetătorul, că era înconjurată de o pâclă de praf de silicați și că era o sursă intensă de fotoni raze gama de 511 keV. Până la găsirea asteroidului Poarta, se aflaseră încă și mai multe. Practic se cunoșteau toate datele importante, mai puțin una. Nimeni n-avea habar că locul acela era plin de Heechee. Asta nu s-a aflat decât după ce oamenii – de fapt, pot spune deschis că în principal eu – au început să descifreze vechile hărți stelare Heechee.

Î: Sfor, sfor, sfor...

R: Subset, liniște, am înțeles aluzia.

Nava în care se afla Căpitanul semăna mult cu cele găsite de oameni în asteroidul Poarta. Nu fusese timp pentru prea multe îmbunătățiri ale designului ei. De aceea Căpitanul nu avea în realitate vârsta de jumătate de milion de ani: timpul curgea lent în gaura lor neagră. Diferența majoră între nava Căpitanului și oricare alta era accesoriul pe care-l deținea.

În graiul Heechee, accesoriul era cunoscut ca dislocator de ordine în sisteme aliniate. Un pilot uman i-ar fi spus deschizător de conserve. Cu ajutorul acestui accesoriu, Heechee puteau trece prin bariera Schwarzschild din jurul unei găuri negre. Nu arăta spectaculos, ci era doar o simplă tijă răsucită din cristal care se ridica dintr-un soclu negru ca abanosul, dar când Căpitanul a alimentat-o cu energie, a sclipit ca o cascadă de diamante. Strălucirea diamantină s-a extins, a înconjurat nava și a creat o ieșire prin barieră, iar ei au lunecat în universul mai mare din exterior. N-a durat mult. După standardele Căpitanului, nici o oră. După ceasurile din universul exterior, aproape două luni.

Căpitanul nu arăta uman, fiindcă era Heechee. Mai mult ca orice, el aducea cu un schelet din desenele animate. Putea fi totuși comparat cu un om, deoarece deținea majoritatea trăsăturilor omenești – curiozitate, inteligență, iubire pasională și toate celelalte calități despre care știu, dar pe care nu le-am perceput niciodată. De exemplu: el se găsea într-o dispoziție

foarte bună, pentru că misiunea îi permisese să ia în echipaj o femelă care era în același timp o potențială parteneră de iubire. (Și oamenii procedează la fel în ceea ce ei numesc deplasări în interes de afaceri.) Misiunea în sine însă era complet lipsită de plăcere, dacă stai să te gândești bine. Căpitanul nu stătea. El nu-și făcea mai multe griji față de misiune decât și-ar fi făcut un om oarecare despre posibilitatea declanșării războiului nuclear într-o după-amiază; dacă se va întâmpla, va însemna sfârșitul total, dar până atunci trecuse un timp monoton de lung fără să se întâmple nimic, așa că... Cea mai mare deosebire era faptul că misiunea Căpitanului nu se referea la ceva atât de inofensiv precum un război nuclear, ci la înseși motivele ce-i determinaseră pe Heechee să se retragă în gaura lor neagră. El verifica artefactele lăsate de Heechee în urmă. Comorile acelea nu rămăseseră în mod accidental. Ele făceau parte dintr-un plan bine gândit. Unii le-ar putea spune chiar momeli.

Cât despre sentimentele de vinovăție ale lui Robinette Broadhead...

Î: Chiar mă întrebam când vei ajunge aici. Dă-mi voie să fac o sugestie. De ce nu-l lași pe Robinette Broadhead să povestească el însuși despre asta?

R: Excelentă idee – deoarece, și cerurile o știu, el este expert în subiectul ăsta! Scena a fost astfel definită, procesiunea a pornit... și vi-l prezint pe Robinette Broadhead!

1
CA PE VREMURI

Înainte ca ei să mă fi vastitat, am simţit ceva ce nu mai simţisem de peste treizeci de ani, aşa că am făcut ceea ce nu mă gândisem că voi mai face vreodată. Am practicat un viciu solitar. Am trimis-o pe soţia mea Essie în oraş, într-un raid-surpriză la două dintre localurile francizei ei. Am pus o comandă prioritară „Nu deranjaţi!“ pe toate sistemele de comunicaţii din casă. Mi-am apelat vechiul sistem de recuperare a datelor (şi prieten) Albert Einstein şi i-am dat ordine care l-au făcut să se strâmbe şi să muşte coada pipei. Şi imediat după aceea – când locuinţa era tăcută şi Albert se deconectase fără chef, iar eu mă întinsesem confortabil pe canapeaua din cabinet cu Mozart auzindu-se încetişor din odaia alăturată, cu parfum de mimoze în sistemul de ventilaţie şi cu luminile nu prea strălucitoare –, imediat după aceea, cum spuneam, am rostit numele pe care nu-l mai rostisem de decenii:

– Sigfrid von Psiho, te rog, aş dori să-ţi vorbesc.

Pentru o clipă am crezut că nu va apărea. Apoi în colțul încăperii, lângă bar, s-a ivit brusc o ceață luminoasă și un fulger, iar el stătea acolo, așezat.

Nu se schimbase în treizeci de ani. Purta un costum închis la culoare și sobru, cu croiala pe care o vedeți în portretele lui Sigmund Freud. Fața vârstnică, greu de descris, nu căpătase nici un rid în plus, iar ochii vioi îi scânteiau ca întotdeauna. Ținea într-o mână un blocnotes și în cealaltă un creion – de parcă ar fi avut nevoie să facă însemnări! Și a rostit politicos:

– Bună dimineața, Rob. Văd că arăți foarte bine.

– Întotdeauna ai început încercând să-mi dai încredere în mine, i-am replicat și el a surâs scurt.

Sigfrid von Psiho nu există în realitate. El nu este decât un program de calculator pentru psihanaliză. Nu are existență fizică; ceea ce vedeam era doar o hologramă, iar ceea ce auzeam era doar grai sintetizat artificial. El n-are nici măcar un nume, deoarece „Sigfrid von Psiho“ este apelativul cu care mă adresam eu, fiindcă nu puteam povesti despre lucrurile ce mă paralizau, cu decenii în urmă, unei mașini lipsite de un nume.

– Bănuiesc, a rostit el meditativ, că motivul pentru care m-ai apelat este faptul că te tulbură ceva.

– Așa este.

M-a privit cu o curiozitate răbdătoare care, nici ea, nu se schimbase. În prezent am programe mult mai bune care să mă slujească – mai precis, un program anume, Albert Einstein, care-i atât de bun, încât abia dacă mă mai deranjez cu vreunul dintre celelalte –,

totuși Sigfrid este încă destul de bun. Mă așteaptă. Știe că ideile ce se înfiripează în mintea mea necesită timp pentru a se forma în cuvinte, așa că nu mă zorește.

Pe de altă parte nu mă lasă nici să visez cu ochii deschiși.

– Poți spune ce anume te tulbură în clipa aceasta?

– Multe lucruri, am spus. Lucruri diverse.

– Alege unul dintre ele, a zis răbdător și eu am strâns din umeri.

– Sigfrid, lumea în sine mă tulbură. Cu toate chestiile bune care s-au întâmplat, de ce oare oamenii... Of, rahat! O fac din nou, este?

Ochii i-au scânteiat amuzați.

– Ce anume faci? m-a încurajat.

– Spun *unul* dintre subiectele care mă neliniștesc, nu subiectul *principal*. Mă feresc de problema reală.

– Asta sună ca o percepție bună, Robin. Vrei acum să încerci să-mi spui care este problema reală?

– *Vreau*. Ba chiar o vreau atât de mult, încât aproape cred c-o să izbucnesc în plâns. N-am mai făcut asta de-al dracului de mult timp.

– Nu ai simțit nevoia de a mă vedea de foarte mult timp, a subliniat el și eu am aprobat din cap.

– Da. Exact.

A așteptat o vreme, răsucindu-și uneori fără grabă creionul între degete, păstrând expresia aceea de interes politicos și prietenos, expresia aceea concesivă care era de fapt tot ce-mi puteam aminti din chipul lui între ședințe, după care a rostit:

– Prin definiție, Robin, lucrurile care te tulbură cu adevărat, în adâncul sufletului tău, sunt greu de articulat. Tu știi asta. Am văzut-o amândoi, cu ani în urmă. Nu este de mirare că nu ai avut nevoie să mă vezi în toți anii aceștia, fiindcă în mod clar ți-a mers bine în viață.

– Chiar foarte bine, am încuviințat. Probabil mult mai bine decât aș merita... ia stai așa, prin cuvintele astea exprim cumva o vinovăție ascunsă? Sentimente de inadecvare?

El a suspinat, însă a continuat să zâmbească.

– Robin, știi că prefer să nu încerci să vorbești ca un psihanalist.

I-am rânjit. El a așteptat un moment, apoi a continuat:

– Să examinăm cu obiectivitate situația actuală. Te-ai asigurat că aici nu există nimeni care să ne întrerupă... ori să tragă cu urechea. Să nu audă ceva ce n-ai vrea să audă nici prietenul tău cel mai apropiat și mai drag. L-ai instruit până și pe Albert Einstein, sistemul tău de recuperare a datelor, să retragă și să paroleze discuția aceasta în stocările de date. Ceea ce ai de spus trebuie să fie ceva foarte privat. Poate că este un sentiment al tău, dar despre care te rușinezi să fii auzit că-l simți. Asta îți sugerează ceva, Robin?

Mi-am dres glasul.

– Ai pus degetul pe rană.

– Și? Care este lucrul pe care vrei să mi-l comunici? Îl poți spune?

M-am repezit direct.

– Bineînțeles că pot! E simplu! E evident! Sunt foarte, al dracului de bătrân!

Ăsta-i modul cel mai bun. Când e greu de spus, spune-o. Ăsta era unul dintre lucrurile pe care le-nvățasem din zilele acelea din trecut când îmi revărsam durerea către Sigfrid de trei ori pe săptămână și are succes întotdeauna. Imediat cum am zis-o, m-am simțit ușurat – nu m-am simțit bine, nu m-am simțit fericit, nu am simțit ca și cum se rezolvase o problemă, ci că fusese excretată bila aceea de rău. Sigfrid a încuviințat foarte scurt. Și-a privit creionul pe care-l rotea între degete, așteptându-mă să continui. Iar eu am știut că acum o puteam face. Trecusem de partea cea mai rea. Cunoșteam senzația. Mi-o aminteam bine din ședințele acelea vechi și furtunoase.

Acum nu mai sunt aceeași persoană care am fost atunci. *Acel* Robin Broadhead fusese sfâșiat de vinovăție, deoarece abandonase morții o femeie pe care o iubea. Sentimentele acelea de culpabilitate s-au alinat de mult, fiindcă Sigfrid m-a ajutat să le alin. *Acel* Robin Broadhead avea o impresie atât de proastă despre propria persoană, încât nu putea crede că ar gândi bine despre el cineva, așa că avea puțini prieteni. Acum eu am, nu știu, zeci, sute! (Despre unii dintre ei o să vă povestesc.) *Acel* Robin Broadhead nu putea accepta iubirea, iar de atunci am avut parte de un sfert de secol de cea mai bună căsătorie care a existat

vreodată. Prin urmare eram un Robin Broadhead destul de diferit.

Însă alte lucruri nu se schimbaseră defel.

– Sigfrid, am spus, sunt bătrân, o să mor într-o bună zi și știi ce mă-nnebunește?

El a ridicat privirea de la creion.

– Ce anume, Robin?

– Nu sunt îndeajuns de matur ca să fiu atât de bătrân!

Și-a umezit buzele.

– Ai vrea să-mi explici asta, Robin?

– Da, am spus.

Și, de fapt, partea următoare a ieșit ușor, întrucât, puteți fi siguri, mă gândisem mult la subiectul ăsta înainte de a ajunge atât de departe încât să-l apelez pe Sigfrid.

– Cred că are legătură cu Heechee, i-am zis. Dă-mi voie să termin înainte de-a zice că sunt nebun, da? După cum poate îți amintești, eu am făcut parte din generația Heechee; în copilărie am crescut auzind despre Heechee, care aveau tot ce n-aveau oamenii și care știau tot ce nu știau oamenii.

– Heechee n-au fost chiar așa de evoluați, Robin.

– Eu vorbesc despre cum *ni se părea* nouă, *copiilor*. Heechee erau înfricoșători, pentru că obișnuiam să ne amenințăm între noi că se vor întoarce și ne vor înșfăca. Iar în primul și în primul rând, erau atât de avansați în toate privințele, încât nici nu ne puteam compara cu ei. Cumva ca Moș Crăciun. Cumva ca perverșii ăia de violatori nebuni despre

care ne avertizau mamele noastre. Cumva ca Dumnezeu. Înțelegi ce spun?

Sigfrid a rostit precaut:

– Da, pot recunoaște sentimentele acelea. De fapt astfel de percepții au apărut în ședințele de psihanaliză cu multe persoane din generația ta și din cele ulterioare.

– Exact! Și-mi amintesc ceva ce mi-ai zis odată despre Freud. Ai zis că el a pretins că nici un bărbat nu se va putea dezvolta cu adevărat, cât timp tatăl lui încă mai trăiește.

– De fapt...

L-am întrerupt.

– Iar eu ți-am răspuns că era o prostie, fiindcă propriul meu tată a fost destul de drăguț să moară pe când eram încă puști.

– Oh, Robin, a oftat el.

– Nu, ascultă-mă! Ce părere ai însă despre cea mai măreață dintre toate figurile paternale existente? Cum se mai poate dezvolta cineva, atât timp cât Tatăl Nostru Carele Ești în Nucleu continuă să fie acolo unde noi nici măcar nu-l putem atinge, cu-atât mai puțin să-l răsturnăm pe bătrânul nemernic?

A clătinat din cap cu tristețe.

– „Figuri paternale“... Citate din Freud...

– Nu, vorbesc serios! Nu-nțelegi?

– Ba da, Robin, a spus el grav. Înțeleg că te referi la Heechee. Este adevărat. Sunt de acord că ei reprezintă o problemă pentru rasa umană și din nefericire

Sunt tot Albert Einstein. Cred c-ar fi bine să clarific ce spune Robin despre Gelle-Klara Moynlin. Ea a fost o prospectoare din Poartă de care se îndrăgostise Robin. Ei doi, împreună cu alți prospectori, s-au trezit prinși într-o gaură neagră. Era posibil ca unii dintre ei să scape de acolo, dar pe socoteala celorlalți. Robin a scăpat. Klara și ceilalți, nu. Poate că a fost un accident; poate că a fost sacrificiul altruist al Klarei pentru a-l salva pe el; poate că Robin a intrat în panică și s-a salvat pe seama lor; nici chiar acum nu există o explicație certă. Însă Robin, care era dependent de sentimentul de vinovăție, a purtat cu sine ani de zile imaginea Klarei în gaura aceea neagră, unde timpul practic se oprise, trăind la nesfârșit același moment de șoc și teroare... și dând vina (așa credea Robin) la nesfârșit pe el. Sigfrid a fost cel care l-a ajutat să scape de imaginea respectivă.

Poate că vă întrebați de unde știu asta, deoarece discuțiile cu Sigfrid erau parolate. Asta-i simplu. O știu în același mod în care Robin știe, acum, atât de multe despre atât de mulți oameni care fac atât de multe lucruri, la care el n-a fost prezent să le vadă.

doctorul Freud nu s-a gândit niciodată la o asemenea situație. Însă acum noi nu discutăm despre rasa umană, ci despre tine. Nu m-ai apelat pentru conversații abstracte. M-ai apelat fiindcă ești cu adevărat nefericit și ai spus deja că motivul îl reprezintă inevitabilul proces al îmbătrânirii. Să ne limităm atunci la subiectul acesta, dacă putem. Te rog, nu teoretiza, ci spune-mi pur și simplu ce simți.

– Mă simt, am răcnit, al dracului de *bătrân!* Tu nu poți să-nțelegi asta, deoarece ești o mașină. Nu știi cum este când ți se-ncețoșează văzul, când dosurile palmelor ți se acoperă cu petele alea maronii de bătrânețe și când obrajii îți coboară de-o parte și de cealaltă a bărbiei. Când trebuie să te-așezi ca să-ți tragi ciorapii, fiindcă dac-ai sta într-un singur picior, te-ai răsturna. Cum te gândești la Alzheimer de fiecare dată când uiți de o aniversare și uneori nu poți să urinezi când vrei s-o faci! Când...

Am tăcut însă brusc, nu pentru că el m-ar fi întrerupt, ci pentru că asculta răbdător și părea că va continua să asculte de-a pururi și ce rost avea să mai spun toate chestiile alea? M-a mai lăsat o clipă ca să se asigure că terminasem, după care a început răbdător:

– Potrivit fișei tale medicale, Robin, prostata ți-a fost înlocuită cu optsprezece luni în urmă. Tulburarea cauzată de urechea medie poate fi...

– Ia stai așa! am zbierat. De unde știi despre fișa mea medicală? Am dat dispoziții ca discuția asta să fie parolată!

– Bineînțeles că este parolată, Robin. Crede-mă, nici măcar un singur cuvânt din ea nu va fi accesibil oricăruia dintre celelalte programe ale tale, sau oricărei alte persoane cu excepția ta. Dar, desigur, eu sunt capabil să accesez toate stocările datelor tale, inclusiv fișa medicală. Pot să continui? Nicovala și scărița din ureche pot fi înlocuite imediat și asta îți va rezolva problema de echilibru. Transplanturile de cornee se vor îngriji de cataractele incipiente. Celelalte chestiuni sunt pură cosmetică și evident nu va fi nici o problemă în a-ți face rost de țesut bun și tânăr. În felul acesta rămâne doar maladia Alzheimer și, cu toată sinceritatea, Robin, nu văd la tine nici un semn al ei.

Am ridicat din umeri. El a așteptat un moment, apoi a spus:

– Prin urmare, toate problemele pe care le-ai menționat – ca și o listă lungă de alte probleme despre care nu ai spus nimic, dar care figurează pe fișa ta medicală – pot fi reparate oricând sau au fost deja reparate. Poate că ți-ai formulat întrebarea în mod greșit, Robin. Poate că problema nu este că tu îmbătrânești, ci că nu ești de acord să faci ceea ce este necesar pentru a inversa procesul.

– De ce dracu-aș face-o?

El a aprobat din cap.

– Chiar așa, Robin, de ce? Poți răspunde la întrebarea aceasta?

– Nu, nu pot! Dac-aș fi putut, de ce te-aș mai fi întrebat pe tine?

El și-a umezit buzele și a așteptat.

– Poate că doresc pur și simplu să fiu așa!

A ridicat din umeri.

– Haide, termină, Sigfrid, am zis eu încercând să mă dau bine pe lângă el. Bine. Sunt de acord cu ce zici. Am Medicala Integrală Plus și pot lua oricând doresc organele altcuiva, iar motivul pentru care n-o doresc este ascuns undeva-n capul meu. Știu cum numești asta. Depresie endogenă. Totuși ea nu explică nimic!

– Ah, Robin – a suspinat el –, din nou jargon psihanalitic. Și încă greșit folosit. „Endogen“ înseamnă doar „produs din interior“. Nu înseamnă inexistența unei cauze.

– Și-atunci care-i cauza?

– Haide să jucăm un joc, a rostit el gânditor. Lângă mâna ta stângă este un buton...

M-am uitat; da, pe scaunul din piele exista un bumb.

– Ăsta-i ca să țină pur și simplu pielea la locul ei, am spus.

– Neîndoios, dar în jocul pe care-l vom juca, acest buton va determina, în clipa în care îl vei apăsa, executarea simultană a tuturor operațiilor chirurgicale de care ai putea avea nevoie sau pe care ți le-ai putea dori. Instantaneu. Pune-ți degetul pe buton, Robin. Acum. Vrei să-l apeși?

– ...Nu.

– Înțeleg. Poți să-mi spui de ce nu vrei să-l apeși?

– Pentru că nu merit să iau organele altora!

Nu intenționasem s-o spun. N-o știusem. Iar când am spus-o, tot ce-am putut face a fost să ascult ecoul cuvintelor mele; iar Sigfrid a tăcut și el mult timp.

Apoi și-a luat creionul și l-a pus în buzunar, a îndoit carnețelul și l-a pus în alt buzunar și s-a aplecat în față.

– Robin, a spus el, nu cred că te pot ajuta. Aici există un sentiment de vinovăție pentru rezolvarea căruia nu întrevăd nici o cale.

– Dar m-ai ajutat atât de bine înainte! m-am tânguit.

– Înainte, a rostit el ferm, îți cauzai singur durere din cauza vinovăției legate de un eveniment care nu era probabil defel vina ta și în tot cazul se afla departe în trecut. Acum este cu totul altceva. Tu poți trăi alți cincizeci de ani, poate, printr-un transplant de organe sănătoase cu care să le înlocuiești pe cele afectate. Este însă adevărat că organele acelea vor proveni de la alte persoane și, pentru ca tu să trăiești mai mult, este posibil, dintr-un punct de vedere, ca altcineva să trăiască mai puțin. Recunoașterea acestui adevăr, Robin, nu este un sentiment de vinovăție nevropată, ci numai admiterea unui adevăr etic.

Și asta a fost tot ce mi-a spus, după care a surâs blând și în același timp cu părere de rău și a încheiat:

– La revedere.

Detest când programele mele de calculator îmi vorbesc despre etică. Mai ales când au dreptate.

Nu trebuie însă uitat că în timp ce aveam depresia aceea, ea nu era singurul lucru care se întâmpla.

Dumnezeule, nu! Multe lucruri se întâmplau multor oameni de pe planetă – de pe toate planetele și din spațiile dintre planete –, care nu numai că erau mult mai interesante, ci și mult mai importante, chiar și pentru mine. Atâta doar că eu nu știam despre ele atunci, deși implicau persoane (sau non-persoane) pe care le cunoșteam. (Sau pe care urma să le cunosc, ori pe care le cunoscusem, dar uitasem de ele.) Să vă dau câteva exemple. Căpitanul, care nu-mi era deocamdată prieten, unul dintre acei Heechee Moș-Crăciun-violatori-nebuni care-mi bântuiseră visele copilăriei, se găsea pe punctul de a se speria mult, mult mai rău decât mă speriaseră pe mine vreodată gândurile despre Heechee. Fostul (și în curând actualul) meu prieten Audee Walthers Jr., se găsea pe punctul de a se întâlni, spre neplăcerea sa, cu fostul meu prieten (sau non-prieten) Wan. Și prietenul meu cel mai bun dintre toți (precizând că el nu era „real"), programul de calculator Albert Einstein, se afla pe punctul de a mă surprinde... Cât de complicate sunt toate aceste afirmații! N-am ce face. Am trăit într-o perioadă complicată și-ntr-un mod foarte complicat. Acum, după ce am fost vastitat, toate piesele se potrivesc perfect laolaltă, asa cum veți vedea, însă pe atunci nici măcar nu știam care erau toate piesele. Eram un bărbat care îmbătrânea, oprimat de mortalitate și conștient de păcat; iar când soția mea a venit acasă și m-a găsit zăcând vlăguit într-un șezlong și privind peste Marea Tappan, a strigat imediat:

– Hei, Robin! Ce dracu-i cu tine?

I-am surâs și am lăsat-o să mă sărute. Essie ceartă mult. De asemenea, Essie iubește mult și este o femeie la care ai ce iubi mult. Înaltă. Zveltă. Păr lung, blond-auriu, pe care-l poartă strâns într-un coc sovietic când este profesoară sau femeie de afaceri și pe care-l lasă să cadă până la mijloc când vine în pat. Înainte de a-mi acorda suficient timp de gândire pentru a-mi cenzura spusele, i-am dat drumul:

– Am discutat cu Sigfrid von Psiho.

– Ah, a rostit Essie și s-a îndreptat. Oh.

În vreme ce se gândea la asta, a început să-și scoată agrafele din coc. După ce ai trăit două decenii cu o persoană, începi s-o cunoști, și i-am urmărit procesele interioare atât de exact, încât parcă le-ar fi rostit cu glas tare. Exista îngrijorare, desigur, pentru că simțisem nevoia să discut cu un psihanalist. În același timp exista o credință considerabilă în Sigfrid. Essie simțise dintotdeauna că avea o datorie față de Sigfrid, deoarece numai cu ajutorul lui izbutisem să admit, cu mult timp în urmă, că eram îndrăgostit de ea. (Și îndrăgostit de asemenea de Gelle-Klara Moynlin, care fusese în realitate problema.)

– Vrei să-mi spui despre ce-ați discutat? a întrebat ea politicos, iar eu am răspuns:

– Vârstă și depresii, scumpa mea. Nimic serios. Doar terminal. Ție cum ți-a mers azi?

M-a studiat cu ochii ei atoatevăzători și diagnosticatori, trecându-și degetele prin părul blond-nisipiu,

și și-a cumpănit răspunsul pentru a se potrivi cât mai bine diagnosticului.

– A fost o zi a dracu' de epuizantă, mi-a răspuns, până într-atât încât simt nevoia să beau ceva... ca și tine, de altfel.

Așa că am băut ceva. Șezlongul era dublu și aveam loc amândoi. A privit luna coborând peste malul mării dinspre Jersey, în timp ce Essie mi-a povestit ce făcuse în ziua aceea și n-a încercat să mă iscodească.

Essie are viața ei, una destul de solicitantă – mă mir că reușește cu atâta consecvență să găsească suficient de mult timp și pentru mine. Pe lângă verificarea francizelor, petrecuse o oră îngrozitoare în laboratorul de cercetare pe care îl prevăzusem pentru integrarea tehnologiei Heechee în propriile noastre calculatoare. Se părea că Heechee nu foloseau de fapt computere, nepunând la socoteală chestiile primitive de felul elementelor de control navigaționale din navele lor, dar aveau niște idei a-ntâia în domenii apropiate. Iar aceea era chiar specialitatea lui Essie, în care-și dăduse și doctoratul. Iar când vorbea despre programele ei de cercetare, vedeam perfect cum îi lucra mintea: Nu-i nevoie să-l întreb pe bătrânul Robin despre asta, ci pot pur și simplu să preiau controlul programului Sigfrid și să am acces total și imediat la ședință. Am rostit iubitor:

– Nu ești atât de isteață pe cât te crezi – iar ea s-a oprit în mijlocul unei fraze. Discuția mea cu Sigfrid, i-am explicat, este parolată.

– Ha!

Mulțumire de sine.

– Nici un ha, am zis la fel de mulțumit de sine, deoarece l-am făcut pe Albert să promită. Este stocată în așa fel încât nici chiar tu n-o poți decripta fără să videzi întregul sistem.

– *Ha!* a repetat ea și s-a răsucit ca să mă privească în ochi.

De data aceasta a fost un „ha“ mai sonor și cu un subton care se putea traduce prin „O să discut eu cu Albert despre *asta*“.

O tachinez pe Essie, totuși în același timp o iubesc. Așa că i-am dat drumul din cârlig.

– Realmente nu vreau s-o deparolez, am spus, pentru că... ei bine, din vanitate. Când vorbesc cu Sigfrid, parc-aș fi o epavă plângăcioasă. Îți voi spune însă tot ce-am discutat.

Ea s-a lăsat pe spate, încântată, și m-a ascultat cât timp am vorbit. După ce am terminat s-a gândit o clipă și a spus:

– De aceea ești deprimat? Fiindcă nu prea ai la ce să te mai aștepți?

Am aprobat în tăcere.

– Dar... Robin! Poate că viitorul îți este într-adevăr limitat, însă, Dumnezeule, ce prezent glorios! Călător galactic! Magnat scârbos de bogat! Obiect sexual

irezistibil pentru soția adoratoare. Și de asemenea foarte sexy!

Am rânjit la ea și am strâns din umeri. Tăcere gânditoare.

– Problema etică, a acceptat ea în cele din urmă, nu-i irațională. Este remarcabil din partea ta că analizezi astfel de probleme. Și eu am avut scrupule când, așa cum îți amintești, niște bucățele noi din diverse femei au fost băgate în mine pentru a le înlocui pe cele uzate, nu cu mult timp în urmă.

– Deci înțelegi!

– Înțeleg perfect! Și mai înțeleg, dragul meu, că după ce ai luat o decizie etică nu mai are rost să te-ngrijorezi în privința ei. Deprimarea este o prostie. Din fericire, a urmat ea ridicându-se din șezlong și prinzându-mă de mână, există o excelentă măsură antidepresivă. Ai ceva împotrivă să mi te-alături în dormitor?

Bineînțeles că nu aveam. Și m-am alăturat. Și am descoperit că deprimarea poate să dispară, întrucât, dacă există ceva care să-mi facă plăcere, atunci nu poate fi decât împărțirea aceluiași pat cu S. Ya. Lavorovna-Broadhead. Mi-ar fi făcut plăcere chiar dacă aș fi știut, atunci, că nu-mi mai rămăseseră nici trei luni până la moartea care mă deprima.

2
CE S-A ÎNTÂMPLAT PE PLANETA PEGGYS

Între timp, pe Planeta Peggys, prietenul meu Audee Walthers căuta un anumit tip de local rău-famat pentru un anumit tip de bărbat.

Spun că era prietenul meu, deși nu mă mai gândisem la el de ani buni. Odată îmi făcuse o favoare. N-o uitasem – adică, dacă cineva mi-ar fi spus „Auzi, Robin, mai ții minte că Audee Walthers a pus totul la bătaie pentru ca tu să poți împrumuta o navă atunci când ai avut nevoie?“, aș fi răspuns indignat „Da, ce dracu'! N-aș fi uitat așa ceva.“. Dar nici nu mă gândisem la asta fiecare minuțel, ba chiar, de fapt, la momentul respectiv n-aveam habar unde era el sau dacă măcar era viu.

Walthers ar fi trebuit să fi fost ușor de reamintit, pentru că arăta destul de neobișnuit. Era scund și deloc chipeș. Capul îi era mai lat la fălci decât la tâmple, ceea ce-l făcea să semene puțintel cu un

broscoi prietenos. Era însurat cu o femeie frumoasă și nesatisfăcută, care nu avea nici jumătate din vârsta lui. Ea împlinise nouăsprezece ani și se numea Dolly. Dacă Walthers mi-ar fi cerut sfatul, i-aș fi spus că asemenea relații cu diferențe mari de vârstă nu pot rezista... decât dacă, desigur, ca în cazul meu, bărbatul mult mai vârstnic este remarcabil de bogat. El însă dorea cu disperare ca relația să dureze, fiindcă își iubea foarte mult soția, așa că muncea ca un sclav pentru Dolly. Audee Walthers era pilot. Pilota orice. Pilotase pe Venus. Când transportorul cel mare de pe Pământ (care-i reamintea întruna de existența mea, întrucât dețineam o cotă parte din el și-l rebotezasem după nevasta mea) se afla pe orbita lui Peggys, pilota naveta cu care-l descărca și îl încărca; între momentele acelea, pilota orice vehicul putea să închirieze pe Peggys, indiferent pentru ce misiuni era convocat. Ca majoritatea celor de pe Peggys, Audee venise cale de 4×10^{10} kilometri din locul unde se născuse pentru a-și câștiga pâinea, și uneori reușea, iar uneori nu. De aceea, când revenise după o cursă charter și Adjangba îl anunțase că exista alta, Walthers se grăbise să pună mâna pe ea. Măcar că asta însemna să scotocească prin toate barurile din Port Hegramet pentru a-i găsi pe cei interesați să închirieze o cursă charter. Asta nu era ușor. Pentru un „oraș“ de patru mii de oameni, Port Hegramet era ticsit de baruri. Existau zeci de localuri, iar cele evidente – cafeneaua din hotel, pubul din aeroport, cazinoul mare cu singurele spectacole

din Port Hegramet – nu erau locuri în care să-i găsească pe arabii care aveau să fie pasagerii cursei lui următoare. Dolly însăși nu era nici în cazinou, unde ar fi putut susține o reprezentație cu marionetele ei, nici acasă, sau cel puțin nu răspundea la telefon. După o jumătate de oră, Walthers continua să bată străzile slab iluminate în căutarea arabilor. De acum nu se mai afla în părțile bogate, mai occidentale, ale orașului, iar când i-a găsit în cele din urmă, asta s-a întâmplat într-un local rău-famat de la periferie, unde se certau.

Toate clădirile din Port Hegramet erau temporare. Aceasta era o consecință necesară a faptului că planeta era o colonie; în fiecare lună, când noii imigranți soseau de pe Pământ în imensul transportor Paradisul Heechee, populația exploda ca un balon la supapa de hidrogen. După aceea se reducea gradat pentru câteva săptămâni, pe măsură ce coloniștii erau mutați pe plantații și trudeau pe șantiere și în mine. Nu colapsa niciodată exact la nivelul anterior, astfel că în fiecare lună existau câteva sute de rezidenți noi, se construiau câteva zeci de locuințe noi și erau subsumate câteva din cele vechi. Însă spelunca aceasta era cea mai evident temporară dintre toate. Consta din doar trei panouri din plastic proptite laolaltă drept pereți, cu al patrulea așezat peste ele ca acoperiș, iar partea dinspre stradă era deschisă către aerul cald de pe Peggys. Înăuntru era totuși o atmosferă

încărcată, cu fumul de tutun și de cânepă amestecându-se cu izul acru, de bere, al trăscăului fabricat în casă pe care-l vindeau aici.

Pe baza descrierii agentului său, Walthers și-a recunoscut imediat omul. În Port Hegramet nu existau mulți ca el – arabi erau destui, bineînțeles, dar câți erau bogați? Și câți erau bătrâni? Domnul Luqman era chiar mai bătrân decât Adjangba, gras și chel, și purta inele, multe cu diamante, pe toate degetele lui dolofane. Se afla cu un grup de alți arabi în fundul speluncii, însă când Walthers a pornit spre ei, barmanița l-a oprit.

– I-o petrecere privată, a spus ea. Au dat banu'. Nu te bagi peste ei.

– Mă așteaptă, a replicat Walthers sperând că era adevărat.

– Pentru ce?

– Asta nu-i treaba ta, a zis Walthers furios, estimând diversele probabilități de reacție dacă ar fi trecut cu forța mai departe.

Femeia nu constituia o amenințare, era o puștoaică slăbănoagă, oacheșă, cu cercuri mari din metal albastru-strălucitor ce i se legănau la urechi; dar bărbatul voinic cu capul în formă de glonț care stătea într-un colț și urmărea ce se întâmpla era cu totul altceva. Din fericire, domnul Luqman l-a zărit pe Walthers și s-a îndreptat împleticit cu ochii împăienjeniți către el.

– Tu ești pilotul meu, a anunțat el. Haide să bei ceva.

– Mulţumesc, domnule Luqman, dar trebuie s-ajung acasă. Doream doar să confirmaţi cursa.

– Da. Vom merge cu tine. S-a răsucit şi a privit spre ceilalţi din grupul lui, care se certau mânioşi. Nu bei nimic? a întrebat el peste umăr.

Era mai beat decât crezuse Walthers iniţial.

– Nu, mulţumesc, a repetat prietenul meu. Vreţi, vă rog, să semnaţi contractul?

Luqman s-a întors şi s-a holbat la hârtia din mâna lui.

– Contractul? A reflectat câteva secunde. De ce trebuie s-avem un contract?

– Aşa se obişnuieşte, domnule Luqman, a răspuns Walthers, simţind că răbdarea îi pierea rapid.

Tovarăşii arabului zbierau unul la celălalt, iar atenţia lui Luqman oscila între Walthers şi grupul scandalagiilor.

Acesta era însă un alt aspect. La cearta de acolo participau patru inşi – prin urmare, socotindu-l şi pe Luqman erau cinci.

– Domnul Adjangba a spus că veţi fi patru cu totul, a menţionat Walthers. Dacă sunteţi cinci, va costa mai mult.

– Cinci? Luqman a mijit ochii către Walthers. Nu. Noi suntem patru. După aceea expresia i s-a schimbat şi a surâs afectuos: Ah, ai crezut că nebunul e unul dintre noi? Nu, el n-o să ne-nsoţească. S-ar putea s-ajungă în mormânt însă, dacă insistă să-i spună lui Shameem ce-a vrut Profetul în învăţămintele sale.

– Am înțeles, a zis Walthers. Atunci, dacă semnați...

Arabul a strâns din umeri, după care a luat foaia de la Walthers, a întins-o pe tejgheaua din zinc a barului și a început s-o citească foarte atent, cu un pix în mână. Cearta se înteția, dar Luqman părea s-o fi alungat din minte.

În mare parte clienții din local erau africani; se părea că într-o parte stăteau kikuyu, iar în partea opusă masai. La prima vedere și ținând seama de compania respectivă, cei de la masa gălăgioasă păruseră toți la fel. Acum însă Walthers observa că greșise. Unul era mai tânăr decât ceilalți, mai scund și mai zvelt. Culoarea pielii sale era mai smeadă decât a majorității europenilor, totuși nu la fel de întunecată ca a libienilor; ochii îi avea la fel de negri ca și ei, dar nu machiați.

Nu era treaba lui Walthers.

S-a întors cu spatele la scandalagii și a așteptat răbdător, dorind să plece cât mai repede. Nu numai fiindcă voia s-o vadă pe Dolly. Port Hegramet era oarecum ostil față de etnii. Chinezii stăteau în general cu chinezii, latino-americanii nu ieșeau din *barrio* al lor, europenii rămâneau în cartierul european – desigur, nu totul era perfect și, bineînțeles, nu întotdeauna pașnic. Diviziunile erau precise chiar și în interiorul subdiviziunilor. Chinezii din Canton nu se înțelegeau cu chinezii din Taiwan, portughezii aveau puține în comun cu finlandezii, iar foștii chilieni și foștii argentinieni continuau să se ciondănească. Însă europenii nu erau în nici un caz îmboldiți să intre în barurile

africane, iar când contractul a fost semnat, Walthers i-a mulțumit lui Luqman și a ieșit rapid, ba chiar ușurat. Nu ajunsese încă la prima intersecție, când a auzit în urma lui strigăte mai puternice de furie, apoi un țipăt de durere.

Pe Planeta Peggys îți vedeai de treaba ta, cât mai mult posibil, totuși Walthers avea de protejat un contract. Grupul pe care l-a văzut bătând un individ putea foarte bine să fie format din bodyguarzii africani care-l atacaseră pe domnul Luqman. Asta însemna că era treaba lui. S-a răsucit și a pornit în fugă înapoi – o greșeală pe care, credeți-mă, avea s-o regrete profund mult timp după aceea.

Până să ajungă la locul incidentului, atacatorii fugiseră, iar silueta care scâncea și sângera pe trotuar nu făcea parte din grupul pentru care semnase contractul. Era tânărul străin; iar acesta s-a agățat de piciorul lui Walthers.

– Ajută-mă și-ți dau cincizeci de mii de dolari, a mormăit el neclar cu buzele umflate și însângerate.

– Mă duc să caut o patrulă publică, a propus Walthers încercând să se desprindă.

– Nu, fără patrulă! Ajută-mă să-i omor pe ăia și-o să te plătesc gras, a mârâit bărbatul. Sunt căpitanul Juan Henriquette Santos-Schmitz și-mi pot permite să-ți cumpăr serviciile!

Evident, la momentul respectiv eu nu cunoșteam nimic din toate astea. Pe de altă parte, Walthers nu

știa că domnul Luqman lucra pentru mine. Asta nu conta. Zeci de mii de oameni munceau pentru mine si faptul că Walthers știa sau nu cine erau ei nu avea nici o importanță. Mai prost a fost că nu l-a recunoscut pe Wan, deoarece nu auzise niciodată despre el, decât la modul general. Asta a însemnat foarte mult pentru Walthers în cele din urmă.

Eu îl știam bine pe Wan. Îl întâlnisem prima dată când era un băiat-lup crescut de mașini și de non-oameni. L-am numit non-prieten când mi-am parcurs pentru voi catalogul cunoștințelor. Îl știam, da. Totuși el nu devenise niciodată îndeajuns de sociabil pentru a fi prieten cu cineva.

Ba a fost, ați putea spune, aproape un dușman – nu numai pentru mine, ci pentru întreaga rasă umană – în zilele când era un adolescent speriat și lubric, care visa în culcușul lui din Norul Oört și nu știa și nici nu-i păsa că visele sale îi înnebuneau realmente pe toți oamenii. Sigur că da, culpa nu i se putea atribui. Nu era nici măcar vina lui că nenorociții și demenții de teroriști găsiseră inspirație în exemplul său și ne înnebuneau din nou, ori de câte ori izbuteau – dar dacă începem să ne întrebăm ce înseamnă „culpă“ și termenul asociat lui, „vinovăție“, ajungem fără să ne dăm seama înapoi la Sigfrid von Psiho, iar eu vă povestesc în clipa de față despre Walthers Audee.

Walthers nu era un înger al milosteniei, totuși nu l-a putut lăsa pe bărbat în stradă. Când l-a ajutat pe tânărul sângerând să intre în apartamentul micuț pe

Spusele lui Robin necesită, şi aici, unele explicaţii. Heechee erau foarte interesaţi de organismele vii, mai ales de acele forme de viaţă care erau inteligente sau care aveau potenţialul de a deveni inteligente. Ei aveau un instrument care le îngăduia să asculte sentimentele creaturilor aflate la multe planete depărtare.

Caracteristica nefavorabilă a instrumentului era faptul că şi emitea, nu doar recepţiona. Emoţiile operatorului său erau percepute de subiecţi. Dacă operatorul era tulburat sau deprimat – sau nebun –, consecinţele erau foarte, foarte rele. Băiatul Wan a avut un asemenea instrument pe când stătuse izolat în copilărie. El îl numise culcuşul viselor – ulterior, oamenii de ştiinţă l-au rebotezat transceiver psihokinetic teleempatic – şi, când îl utiliza, se petreceau evenimentele pe care Robin le descrie atât de subiectiv în continuare.

care-l împărțea cu Dolly, Walthers era departe de a avea o explicație limpede privind motivul pentru care o făcea. Într-adevăr, starea bărbatului nu era deloc bună. Însă pentru așa ceva existau posturi de prim-ajutor și, în plus, victima era complet repulsivă prin felul în care se comporta. Pe tot parcursul drumului până la cartierul Mica Europă, bărbatul și-a redus oferta financiară și s-a plâns că Walthers era un laș; până a fost întins pe patul pliant al lui Walthers, promisiunea bănească era de două sute cincizeci de dolari și observațiile asupra caracterului lui Walthers nu conteniseră.

Până la urmă sângerarea s-a oprit. Bărbatul s-a ridicat în capul oaselor și a privit disprețuitor prin apartament. Dolly nu ajunsese încă acasă și, bineînțeles, lăsase o dezordine cumplită – vase murdare și nestrânse pe masa pliantă, marionetele împrăștiate peste tot, lenjerie întinsă la uscat deasupra chiuvetei și un pulover atârnat de clanța ușii.

– Ăsta-i un loc mizerabil, a rostit degajat oaspetele nedorit. Așa ceva nu merită două sute cincizeci de dolari.

O replică usturătoare a venit pe buzele lui Walthers. A oprit-o, la fel ca pe toate celelalte pe care le reprimase în ultima jumătate de oră; ce rost ar fi avut?

– O să te spăl, a spus el. După aceea poți să pleci. Nu vreau banii tăi.

Buzele învinețite au încercat să rânjească.

– Ești un prost să spui așa ceva, a zis bărbatul, pentru că eu sunt căpitanul Juan Henriquette Santos-Schmitz.

Am propria mea navă spațială, am o cotă-parte din drepturile de exploatare a transportorului care deservește planeta asta, alături de alte afaceri foarte importante, și se spune despre mine că am a unsprezecea avere din lume.

– N-am auzit niciodată de tine, a mârâit Walthers, umplând un lighean cu apă caldă.

Nu era totuși adevărat. Trecuse mult timp, de acord, însă exista ceva... o amintire. Cineva care apăruse oră de oră la emisiunile de știri PV timp de o săptămână, apoi săptămână de săptămână timp de o lună sau două. Nimeni nu se face mai bine uitat decât acela care s-a bucurat de celebritate vreme de o lună în urmă cu zece ani.

— Tu ești puștiul care-a fost crescut în habitatul Heechee, a rostit el brusc și bărbatul a scâncit:

– Exact – au! Mă doare ce-mi faci!

– Atunci nu te mai bâțâi atât, a replicat Walthers și s-a întrebat ce să facă cu cel care avea a unsprezecea avere din lume.

Dolly ar fi fost incitată să-l cunoască, bineînțeles. Dar după ce soția lui își depășea incitarea, ce planuri ar fi clocit ea pentru Walthers, ca să aibă acces la toată averea aceea și să-și cumpere o plantație pe o insulă, o reședință de vară în Dealurile Heather... sau un bilet spre casă? Ce ar fi fost mai bine oare pe termen lung – să-l rețină aici pe bărbatul acesta, sub un pretext sau altul, până ce Dolly revenea acasă, ori să-l scoată afară și doar să-i povestească ei despre cele întâmplate?

Dilemele analizate suficient de mult timp au tendința să se rezolve de la sine; dilema aceea s-a rezolvat când încuietoarea ușii a piuit și a pocnit, după care Dolly a intrat în apartament.

Indiferent cum ar fi arătat prin casă – uneori cu ochii lăcrimându-i de la o alergie la flora de pe Planeta Peggys, adesea morocănoasă, rareori pieptănată –, când ieșea, Dolly uimea. În mod evident l-a orbit pe oaspetele neașteptat când a intrat pe ușă și, cu toate că Walthers fusese însurat cu trupul zvelt și superb și cu fața de alabastru impasibilă vreme de peste un an, ba chiar știa dieta strictă care îl producea pe primul și afecțiunea dentară care o impunea pe a doua, aproape că l-a orbit și pe el.

Walthers a întâmpinat-o cu o îmbrățișare și o sărutare; sărutarea i-a fost înapoiată, dar nu cu toată atenția. Dolly se uita pe lângă el, către străin. Continuând s-o țină în brațe, Walthers a spus:

– Scumpo, el este căpitanul Santos-Schmitz. A fost într-o încăierare și l-am adus aici...

Ea l-a împins, îndepărtându-l.

– Junior, ce-ai făcut?!

Walthers a avut nevoie de o clipă ca să-și dea seama de confuzia ei.

– Ah, nu, încăierarea n-a fost cu mine. S-a-ntâmplat ca eu să fiu în apropiere.

Expresia ei s-a înmuiat și Dolly s-a întors spre oaspete.

– Bineînțeles că ești bine-venit aici, Wan. Ia să văd ce ți-au făcut...

Santos-Schmitz s-a înfoiat în pene.

– Mă cunoști, a spus el, îngăduindu-i să tragă de plasturii pe care Walthers îi aplicase deja.

– Sigur că da, Wan! Toți din Port Hegramet te cunosc. A clătinat din cap plină de afecțiune față de ochiul învinețit: Mi-ai fost arătat azi-noapte, a adăugat ea. În Barul Fusul.

El s-a retras puțin ca s-o privească mai atent.

– Ah, da! Artista... Ți-am văzut spectacolul.

Dolly Walthers zâmbea rareori, dar avea un fel de a-și curba în sus colțurile ochilor, umezindu-și în același timp buzele frumoase, ceea ce era mai mult decât un zâmbet; era o expresie atrăgătoare. A etalat-o adesea, în timp ce au avut grijă de Wan Santos-Schmitz, i-au turnat cafea și i-au ascultat explicațiile despre motivele pentru care libienii au greșit că s-au înfuriat pe el. Dacă crezuse că Dolly va fi nemulțumită pentru că-l adusese la ei acasă pe călătorul acesta cosmic, Walthers a descoperit că n-avea de ce să se teamă în această privință. Cu toate acestea pe măsură ce ora a înaintat, nervozitatea a început să pună stăpânire pe el.

– Wan, a spus, mâine dimineață eu trebuie să pilotez și-mi imaginez că și tu vrei să te-ntorci la hotel...

– Nici vorbă, Junior, l-a mustrat soția sa. Avem destul spațiu aici. El poate să doarmă în pat, tu pe canapea și eu o să mă culc pe patul pliant.

Walthers a fost prea surprins pentru a se încrunta, ori măcar pentru a răspunde. Era o idee stupidă. Bineînțeles că Wan ar fi dorit să se întoarcă la hotel... și bineînțeles că Dolly era pur și simplu politicoasă; era imposibil ca ea să dorească stabilirea locurilor de dormit astfel încât ei să nu se bucure absolut deloc de intimitate în singura noapte de care mai dispunea înainte de a zbura în sălbăticie cu arabii irascibili. Așa încât a așteptat cu încredere ca Wan să-și ceară scuze și ca soția lui să-și îngăduie să fie convinsă, apoi însă cu mai puțină încredere, iar în cele din urmă fără nici un pic de încredere. Deși era un bărbat scund, canapeaua era mai scurtă decât lungimea lui, așa că Walthers s-a foit și s-a perpelit toată noaptea, dorindu-și să nu fi auzit niciodată numele Juan Henriquette Santos-Schmitz...

O dorință împărtășită de mare parte din rasa umană, inclusiv de mine.

Wan nu era doar un individ neplăcut – oh, sigur că nu era vina lui (da, da, Sigfrid, știu – dispari din mintea mea!). El era de asemenea un fugar din fața justiției, sau ar fi fost, dacă cineva ar fi știut exact ce vechi artefacte Heechee furase.

Când îi spusese lui Walthers că era bogat, nu mințise. Prin însăși nașterea sa avea acces la o mare parte din tehnologia Heechee, pur și simplu fiindcă maică-sa îl născuse într-un habitat Heechee, fără nici un alt om în jur. Asta s-a dovedit a însemna foarte mulți

bani pentru el, odată ce tribunalele au avut timp să judece situația. A mai însemnat, în mintea lui Wan, că el avea dreptul la aproape orice obiect Heechee despre care putea afla că nu fusese atribuit definitiv cuiva. El luase o navă Heechee – toți știau asta –, dar banii lui cumpăraseră avocați ce tărăgănaseră procesul prin care Corporația Porții încerca s-o recapete în tribunal. El luase în același timp unele gadgeturi Heechee ce nu se găseau chiar la tot pasul, iar dacă cineva ar fi știut exact ce anume erau, dosarul ar fi fost soluționat de jurați foarte rapid și Wan ar fi fost Inamicul Public Nr. 1, în loc de a fi o simplă neplăcere. Prin urmare, Walthers era îndreptățit să-l urască, chiar dacă, evident, nu acelea erau motivele adevărate.

În dimineața următoare, când s-a întâlnit cu libienii, aceștia erau mahmuri și iritabili. În cazul lui Walthers lucrurile stăteau și mai prost, deosebirea dintre el și libieni fiind faptul că dispoziția lui era chiar mai irascibilă, fără să fi fost măcar mahmur, ceea ce-i influența dispoziția sufletească.

Pasagerii nu l-au întrebat nimic despre seara anterioară; de fapt, abia dacă au schimbat câteva cuvinte în timp ce avionul zumzăia peste savane întinse, luminișuri ocazionale și foarte rarele petice de pământ cultivate de pe Planeta Peggys. Luqman și un alt bărbat erau îngropați în hologramele sectorului pe care-l prospectau, obținute de la sateliți și codate colorat, alt pasager dormea, iar al patrulea se ținea pur și simplu de frunte și privea furios pe fereastră. Avionul zbura

aproape singur, deoarece în această perioadă din an nicăieri în jur nu existau fenomene meteo serioase. Walthers avea timp suficient pentru a se gândi la soția sa. Pentru el fusese un triumf personal când se căsătorise, dar de ce nu trăiau fericiți până la adânci bătrâneți?

Desigur Dolly dusese o viață grea. Născută în Kentucky, fără bani, fără familie, fără slujbă – de asemenea fără talente native și poate fără o înzestrare intelectuală deosebită –, o asemenea fată trebuia să utilizeze toate calitățile de care dispunea, dacă dorea să iasă din ținutul cărbunilor. Singura calitate comercială a lui Dolly era felul în care arăta. Deși cu imperfecțiuni, arăta grozav. Era subțirică, cu ochi strălucitori, dar dinți de iepure. La paisprezece ani se angajase ca dansatoare într-un bar din Cincinnati, însă nu câștigai suficient ca să-ți duci zilele, dacă nu te mai și prostituai în timpul liber. Dolly n-a vrut s-o facă. Ea se păstra. A încercat să cânte, dar nu avea voce. În plus, încercarea de a cânta fără a-și mișca buzele și a-și arăta dinții de Bugs Bunny o făcea să arate ca un ventriloc... Iar când un client, încercând s-o jignească pentru că-i respinsese avansurile, îi spusese asta, mintea lui Dolly se luminase. În clubul în care lucra ea, prezentatorul se considera un comedian. Dolly a spălat și a cârpit rufe în schimbul câtorva scheciuri vechi și răsuflate, și-a croit câteva marionete, a studiat toate spectacolele de marionete pe care le-a putut găsi pe PV sau pe benzile-evantaie și a încercat sceneta la ultimul ei spectacol, într-o seară de sâmbătă, când altă cântăreață

venea să-i ia locul a doua zi. Sceneta n-a rupt gura târgului, însă noua cântăreață era încă și mai jalnică, așa că Dolly a căpătat o păsuire. Două săptămâni în Cincinnati, o lună în Louisville, aproape trei luni în cluburi mici de lângă Chicago – dacă angajamentele ar fi fost consecutive, ea ar fi câștigat frumușel, dar între ele treceau săptămâni și luni. Totuși Dolly n-a ajuns chiar să moară de foame. Până la sosirea ei pe Planeta Peggys, colțurile mai neșlefuite ale spectacolului se loviseră de atâtea audiențe ostile sau bete, încât acesta se modelase într-o formă acceptabilă. Nu îndeajuns de bună pentru o carieră adevărată, dar suficient cât să o țină în viață. Plecarea pe Planeta Peggys fusese o mișcare disperată, deoarece biletul numai dus era pe viață. Aici nu avea un statut de vedetă, însă nu se putea afirma nici că ar fi dus-o mai rău. Și dacă de acum nu se mai putea spune că se păstra, cel puțin nici nu se irosea foarte desfrânat. Când apăruse Audee Walthers Jr., el oferise un preț mai mare decât i se propunea în mod obișnuit – căsătoria. Așa că acceptase. La optsprezece ani. Cu un bărbat de două ori mai vârstnic decât ea.

Totuși viața grea a lui Dolly nu era chiar mult mai grea decât a oricărui altuia de pe Planeta Peggys – nepunând la socoteală, bineînțeles, persoanele de felul prospectorilor de țiței ai lui Audee. Prospectorii plătiseră prețul integral pentru a ajunge pe Planeta Peggys, sau compania lor o făcuse, și cu siguranță toți aveau în buzunar biletul de întoarcere achitat.

Asta nu-i făcea defel mai veseli. Zborul până la locul pe care-l aleseseră ca tabără de bază pe Insula de Vest dura șase ore. Până mâncaseră, își umflaseră adăposturile și-și spuseseră rugăciunile o dată sau de două ori, nu fără discuții contradictorii despre direcția în care să stea cu fețele, mahmureala le trecuse în mare parte, însă se făcuse destul de târziu pentru a mai lucra ceva în ziua aceea. Pentru ei. Nu și pentru Walthers. Lui i s-a ordonat să baleieze douăzeci de mii de hectare de delușoare acoperite cu vegetație pipernicită. Pentru că nu făcea decât să remorcheze un senzor masic pentru măsurarea anomaliilor gravitaționale, nu conta că trebuia să zboare noaptea. Nu pentru domnul Luqman, oricum, dar conta al naibii de mult pentru Walthers, întrucât era exact genul de misiuni pe care îl detesta cel mai mult; altitudinea de zbor trebuia să fie destul de joasă, iar unele dealuri erau cam înalte. Așa încât a pilotat atât cu radarul, cât și cu proiectoarele activate permanent, îngrozind animalele stupide și lente ce populau savana de pe Insula de Vest și îngrozindu-se când se pomenea că ațipise și se deștepta disperat văzând coama unui deal acoperit de tufe care se repezea spre el.

A izbutit să doarmă cinci ore înainte ca Luqman să-l trezească și să-i ordone o recunoaștere fotografică a câtorva locuri neclare, iar după ce a terminat-o, a început să lanseze țăruși pe tot terenul. Țărușii nu erau doar metal solid, ci și geofoane și trebuiau amplasați într-o rețea receptoare lungă de mulți kilometri.

Mai mult încă, trebuiau lansați de la minimum douăzeci de metri altitudine, pentru a avea garanția că străpungeau suprafața solului și rămâneau verticali, astfel încât citirile lor să fie demne de încredere, iar marja de eroare circulară era de doi metri. Walthers n-ar fi câștigat nimic dacă ar fi atras atenția că cerințele respective se contraziceau reciproc, așa că pentru el n-a fost o surpriză că, după ce convertoarele montate pe camioane și-au făcut treaba, datele petrologice n-au fost de nici un folos. Mai fă-o o dată, a spus domnul Luqman, și Walthers a trebuit să reia traseul, pe jos, extrăgând geofoanele și bătându-le manual în pământ.

El semnase pentru activități specifice pilotajului, dar domnul Luqman avea o viziune mai largă. Nu numai să trudească cu țărușii geofoane. Într-o zi l-au pus să sape după creaturile aidoma unor căpușe care erau echivalentul râmelor de pe Peggys și care aerau solul. În ziua următoare i-au dat un instrument ca un extractor de rădăcini, care fora câteva zeci de metri adâncime și scotea carote. L-au pus să curețe cartofi, dacă urmau să mănânce cartofi, și au încercat chiar să-i pună în cârcă spălatul întregii vesele – bătând în retragere, doar atât cât să accepte până la urmă să fie spălată de toți, urmând o rotație strictă. (Totuși Walthers a observat că rândul domnului Luqman nu părea să vină niciodată.) Corvezile nu erau însă neinteresante. Gândacii aidoma unor căpușe au fost vârâți într-un flacon cu dizolvant și crema rezultată a devenit o pată pe o foaie de hârtie de filtru pentru

electroforeză. Eșantioanele de sol au fost puse în incubatoare micuțe, cu apă sterilă, aer steril și vapori de hidrocarburi sterili. Ambele erau teste pentru țițeiei. Gândăceii, ca și termitele, săpau în adânc. Unele din elementele prin care săpau ajungeau la suprafață aduse de ei și electroforeza le sorta. Incubatoarele testau același lucru într-un chip diferit. Ca și Pământul, Peggys avea în sol microorganisme ce puteau trăi cu un regim de hidrocarburi pure. Prin urmare, dacă ceva creștea pe hidrocarburile pure din incubatoare, gândăceii respectivi trebuiau să crească acolo și ei n-ar fi existat fără o sursă de hidrocarburi libere în sol.

În ambele cazuri, era vorba despre țițeiei.

Însă pentru Walthers testele însemnau în majoritate muncă monotonă și istovitoare, iar unicul fel în care putea scăpa de ele era să i se ordone să suie înapoi în avion, să remorcheze iarăși magnetometrul, ori să lanseze și mai mulți țăruși. După primele trei zile, el s-a retras în cortul său pentru a-și scoate copia contractului și a verifica dacă avea obligația să ducă la îndeplinire toate sarcinile acelea. O avea. A decis să discute cu agentul lui când revenea în Port Hegramet; după a cincea zi s-a răzgândit. Părea mult mai atractiv *să-l omoare* pe agent... Dar toate zborurile avuseseră un efect benefic. După ce trecuseră opt zile din expediția de trei săptămâni, Walthers i-a raportat cu încântare domnului Luqman că rezerva de combustibil era pe ducă și trebuia să revină la bază pentru mai mult hidrogen.

Când a ajuns la apartamentul micuț, se întunecase; dar înăuntru domnea ordinea, ceea ce a fost o surpriză plăcută; Dolly era acasă, ceea ce era și mai bine; iar cel mai plăcut dintre toate, ea era dulce și în mod evident încântată să-l vadă.

Seara a fost perfectă. Au făcut dragoste; Dolly a pregătit o cină; au făcut dragoste din nou și la miezul nopții stăteau pe patul depliat, cu spatele rezemate de perne, cu picioarele întinse, ținându-se de mâini și împărțind o sticlă de vin Peggys.

– Păcat că nu mă poți lua cu tine, a spus Dolly când i-a terminat de povestit despre contractul New Delaware.

Nu-l privea; se juca, potrivind capete de păpuși pe mâna ei liberă, cu chipul destins.

– Nici o șansă, scumpo, a râs el. Arăți prea bine ca să te duc în sălbăticie cu patru arabi ațâțați. Să știi că nici eu nu mă simt prea sigur printre ei.

Ea și-a ridicat mâna, cu aceeași expresie relaxată pe față. Păpușa pe care o mânuia de data aceasta era un cap de pisică, cu mustăți roșu-strălucitor, luminoase. Botul trandafiriu s-a deschis și glasul ei de pisicuță a rostit peltic:

– Wan spune că-s niște tipi realmente duri. Spune că l-ar fi putut ucide pur și simplu pentru c-a discutat religie cu ei. Spune că a crezut c-o vor face.

– Ah...

Walthers și-a schimbat poziția, fiindcă spătarul patului nu i se mai părea chiar așa de confortabil. Nu

a rostit întrebarea care-i apăruse în minte și care era, *Ah, te-ai mai văzut cu Wan?*, întrucât așa ceva ar fi sugerat că era gelos. A rostit doar:

– Ce mai face Wan?

Însă cealaltă întrebare era conținută în aceasta și i s-a răspuns. Wan făcea mult mai bine. Ochiul lui era aproape vindecat. Wan avea o navă grozavă de tot pe orbită, o Cinci Heechee, dar era proprietatea lui personală și fusese aranjată special – așa spunea el; ea n-o văzuse. Bineînțeles. Wan sugerase cumva că o parte din echipamente erau chestii Heechee vechi și poate că nici proveniența lor nu era tocmai curată. Wan îi dăduse cumva de înțeles că existau multe chestii Heechee care nu erau raportate niciodată, deoarece aceia care le găsiseră nu doreau să plătească drepturi Corporației Porții, știi? Wan considera că avea dreptul la ele, realmente, pentru că el dusese viața aceea *incredibilă*, crescut practic de Heechee înșiși...

Fără ca Walthers s-o fi vrut, întrebarea interioară a ieșit în exterior.

– Se pare că te-ai întâlnit des cu Wan, a rostit el, străduindu-se să pară nepăsător, dar auzul propriei sale voci i-a dovedit contrariul.

Într-adevăr nu era nepăsător; era fie furios, fie îngrijorat – de fapt, mai mult furios decât îngrijorat, deoarece era lipsit de sens! Cu siguranță, Wan nu era un tip arătos! Sau amabil. Sigur că da, era bogat și de asemenea mult mai apropiat de vârsta lui Dolly...

– Haide, scumpule, nu fi gelos, a rostit Dolly cu propriul glas, părând mai degrabă încântată... ceea ce l-a mai liniștit oarecum pe Walthers. Oricum va pleca-n curând. Nu vrea să fie aici când sosește transportorul și chiar acum comandă provizii pentru următoarea lui călătorie. Ăsta-i singurul motiv pentru care-a venit aici.

A ridicat iarăși mâna cu păpușa și glasul pisicos de copil a cântat:

– *Ju*-nior e gelos pe *Dol*-lly!

– Nu sunt, a replicat el instinctiv, după care a recunoscut. Sunt. Nu-mi purta pică, Dolly.

Ea s-a răsucit în pat până ce buzele i-au ajuns lângă urechea lui și el i-a simțit răsuflarea ușoară, vorbind peltic cu glasul pisicesc:

– Îți promit că n-o să-ți port, domnule Junior, însă aș fi tare încântată dacă tu m-ai purta...

Și ca reconcilieri, totul a mers excelent; atât doar că în mijlocul Reprizei a Patra totul s-a dus naibii din cauza țârâitului înfundat al piezofonului.

Walthers l-a lăsat să sune de cincisprezece ori, timp suficient pentru a termina treaba aflată în desfășurare, deși nu chiar pe atât de bine pe cât intenționase. Când a răspuns, la telefon era ofițerul de serviciu de la aeroport.

– Te-am sunat într-un moment nepotrivit?

– Zi ce vrei, a spus Walthers, străduindu-se să nu se trădeze că gâfâia din greu.

– Audee, asta-i ziua ta norocoasă. Un grup de șase tipi cu scorbut în Grila Șapte Trei Poppa, coordonatele nițel neclare, dar au o baliză radio și nimic altceva. Le duci un doctor, un dentist și o tonă de vitamina C care trebuie s-ajungă până-n zori. Ceea ce-nseamnă c-ai decolat în nouăzeci de minute, cel mult.

– Oh, la dracu', Carey! Nu suferă amânare?

– Numai dacă nu vrei să-i găsești morți. Sunt rău de tot. Ciobanul care i-a găsit credea că doi dintre ei oricum n-o să mai reziste.

Walthers a înjurat în barbă, s-a uitat cu o privire de scuze către soția sa, apoi, fără chef, a început să-și strângă lucrurile.

Când Dolly a vorbit, glasul nu-i mai era al unei pisicuțe.

– Junior? Nu ne putem întoarce-acasă?

– Aici e acasă, a spus el căutând să sune relaxat.

– Te rog, Junior?

Fața destinsă se crispase, iar masca de fildeș era impasibilă, însă el îi putea simți încordarea din voce.

– Dolly, iubito, i-a spus, acolo nu există nimic pentru noi. Mai ții minte? De asta cei ca noi vin aici. Acum avem o planetă întreagă... gândește-te, orașul ăsta va fi mai mare decât Tokyo, mai nou decât New Yorkul; în doi ani vor avea șase transportoare noi, o știi și tu, și o buclă Lofstrom în locul navetelor astora...

– Dar când? Când o să fiu *bătrână?*

Poate că nu exista un motiv justificabil pentru jalea din glasul ei, totuși jalea exista. Walthers a înghițit

un nod, a inspirat adânc și a încercat poantele lui cele mai bune.

– Funduleț dulce, i-a spus, tu n-o să fii *bătrână* nici când o să ai nouăzeci de ani.

Nici un răspuns.

– Ce naiba, scumpici, a urmat el mieros, o să fie mult mai bine! E sigur că-n scurt timp o să dea drumu' la o fabrică de hrană în Oörtul nostru. Poate chiar la anu'! Și deja mi-au promis o slujbă de pilot pentru construire...

– Oho, și mai bine! Atunci o să lipsești de-acasă câte un an, nu doar o lună ca în prezent. Și eu o să rămân înglodată-n mizeria asta, fără măcar niște programe decente cu care să vorbesc.

– Vor avea programe...

– Pân-atunci o să fiu moartă!

De acum el era complet treaz și bucuriile nopții pieriseră.

– Uite ce-i, i-a spus. Dacă nu-ți place aici, nu trebuie să stai. Pe Peggys sunt și alte chestii decât Port Hegramet. Putem să mergem undeva departe, să desțelenim niște teren, să construim o casă...

– Să creștem fii puternici, să-ntemeiem o dinastie?

Glasul ei era disprețuitor.

– Păi... așa ceva, cred.

Ea s-a întors cu spatele la el.

– Fă-ți un duș, l-a sfătuit. Miroși a futai.

Și în timp ce Audee Walthers Jr., era la duș, o creatură care nu semăna defel cu vreuna dintre păpușile

lui Dolly (deşi una dintre ele aşa susţinea) îşi vedea primele stele străine după treizeci şi unu de ani adevăraţi; şi între timp unul dintre prospectorii bolnavi încetase să mai respire, spre marea uşurare a ciobanului care încerca, ferindu-şi capul, să-l îngrijească; şi între timp pe Pământ erau revolte, iar pe o planetă aflată la opt sute de ani-lumină depărtare muriseră cincizeci şi unu de colonişti...

Şi între timp Dolly s-a sculat suficient pentru a-i face cafea lui Walthers şi a i-o lăsa pe masă. Ea s-a întors în pat, unde a adormit buştean, sau s-a prefăcut, în timp ce el a golit ceaşca, s-a îmbrăcat şi a ieşit pe uşă.

Când mă uit la Audee, de la distanţa aceasta foarte mare care ne desparte acum, mă întristează să văd că aduce atât de mult cu un pămpălău. De fapt nu era aşa. Era o persoană realmente admirabilă. Era un pilot de primă mână, curajos în acţiuni fizice, brutal de dur când trebuia să fie aşa, blând când avea o şansă. Presupun că toţi arată ca nişte pămpălăi de la interior şi desigur eu îl văd acum de la interior – de la o *distanţă* foarte mare dinăuntru, sau dinafară, în funcţie de analogia de geometrie pe care optaţi s-o aplicaţi pentru această metaforă. (Îl pot auzi pe moş Sigfrid suspinând, „Oh, Robin! Ce mai digresiuni!“ Dar la urma urmelor Sigfrid n-a fost niciodată vastitat.) Vreau să spun că toţi avem zone în care ne manifestăm ca nişte pămpălăi. Ar fi mai moderat să le numesc

zone de vulnerabilitate, iar Audee era pur și simplu foarte vulnerabil în privința lui Dolly.

Totuși starea lui naturală nu era cea de pămpălău. În următoarea perioadă scurtă de timp, el a dovedit toate calitățile pe care trebuie să le aibă cineva – a fost plin de resurse, i-a ajutat pe suferinzi, a fost neobosit. Trebuia să fie așa. Îndărătul înfățișării ei blajine, Planeta Peggys avea camuflate capcane.

Din punctul de vedere al planetelor non-terestre, Peggys era o bijuterie. Puteai să-i respiri aerul. Puteai să-i supraviețuiești climei. Flora nu obișnuia să te umple de urticarie și fauna era uimitor de blândă. De fapt... nu chiar blândă. Mai degrabă tâmpă. Uneori, Walthers se întreba ce văzuseră Heechee la planeta asta. Heechee ar fi trebuit să fie interesați de formele de viață inteligentă – și se părea că nu găsiseră prea multe –, iar pe Peggys cu certitudine nu existau multe din acelea. Animalul cel mai inteligent era un prădător de mărimea unei vulpi care se deplasa cu viteza unei cârtițe. Avea IQ-ul unei curci și o dovedea, fiind propriul său inamic principal. Prada lui era mai tâmpă și mai lentă decât el – așa că beneficia întotdeauna de suficientă mâncare – și cauza principală a morții sale era înecul cu hrană când vomita surplusul de mâncare. Oamenii ar fi putut mânca prădătorul acela, dacă ar fi dorit, și mare parte a prăzilor sale și în general multe dintre organismele vii... atât timp cât erau precauți.

Bineînțeles, vă dați seama că starea de „pămpălău“ pe care o scuză Robin nu este cea a lui Audee Walthers. Robin n-a fost niciodată un pămpălău, poate doar prin necesitatea de a se reasigura pe sine, la răstimpuri, că nu era așa. Oamenii sunt foarte ciudați!

Nefericiții de prospectori de uraniu nu fuseseră precauți. Când răsăritul de soare violent de la tropice explodase deasupra junglei și Walthers își coborâse aparatul de zbor în poiana cea mai apropiată, unul dintre ei murise din cauza aceasta.

Echipa medicală nu avea timp să se ocupe de decedați, așa că se înghesuise în jurul celor care abia mai respirau și-l trimisese pe Walthers să sape un mormânt. O vreme el sperase să scape de corvoadă, pasând-o ciobanilor, dar turmele lor se împrăștiaseră peste tot. De îndată ce Walthers se întorsese cu spatele, ciobanii le urmaseră exemplul.

Mortul arăta ca și cum ar fi avut minimum nouăzeci de ani și mirosea ca la o sută zece ani, dar ecusonul prins la încheietura mâinii îl descria ca fiind Selim Yasmeneh, douăzeci și trei de ani, născut într-o mahala din sudul orașului Cairo. Restul poveștii vieții sale era ușor de citit. Se chinuise prin adolescență în ghetourile egiptene, dăduse miraculoasa lovitură împotriva tuturor probabilităților de a câștiga un bilet numai dus pentru o viață nouă pe Peggys, nădușise în cușetele suprapuse pe zece niveluri ale transportorului, agonizase în capsula care cobora de pe orbită – cincizeci de coloniști legați cu centuri într-un modul fără pilot, propulsați printr-un impuls din exterior, zguduiți și terorizați la intrarea în atmosferă, cu excrementele țâșnind din ei la deschiderea parașutelor. În realitate, cam toate capsulele asolizau cu bine. Până acum doar vreo trei sute de coloniști se zdrobiseră

sau se înecaseră. Yasmeneh scăpase cel puțin de ghinionul respectiv, însă când încercase să-și schimbe cariera de la cultivator de orz la prospector de metale grele, norocul îl părăsise, fiindcă grupul său uitase de precauții. Tuberculii cu care se hrăniseră după ce terminaseră alimentele cumpărate din magazine conțineau, ca aproape toate sursele evidente de hrană de pe Peggys, un agent neutralizant al vitaminei C care trebuia simțit pe propria piele pentru a fi luat în seamă. Ei n-o făcuseră nici chiar atunci. Cunoșteau riscul. Toți îl cunoșteau. Doriseră pur și simplu să mai rămână încă o zi, apoi încă una, și încă una, în timp ce dinții le jucau în gingii și răsuflarea li se împuțea, iar până ce păstorii dăduseră din întâmplare peste tabăra lor, fusese prea târziu pentru Yasmeneh și aproape prea târziu pentru ceilalți.

Walthers a trebuit să ducă tot grupul, supraviețuitori și salvatori laolaltă, până la tabăra unde într-o bună zi urma să fie construită bucla și unde exista deja o duzină de adăposturi permanente. Când a revenit în cele din urmă la libieni, l-a găsit pe domnul Luqman furios. A smucit portiera avionului lui Walthers și a răcnit:

– Treizeci și șapte de ore de absență! Este scandalos! Pentru sumele exorbitante pe care ți le plătim, ne-așteptăm să ne furnizezi servicii permanente!

– A fost o chestiune de viață și moarte, domnule Luqman, a spus Walthers, străduindu-se să-și alunge

iritarea și oboseala din voce pe când rula verificările de după aterizare.

– Viața-i lucrul cel mai ieftin din lume! Și moartea ne-așteaptă pe toți!

Walthers a trecut pe lângă el și a sărit pe sol.

– Dar erau arabi de-ai dumneavoastră, domnule Luqman.

– Nu! Erau egipteni!

– ...mă rog, oricum, erau tot musulmani de-ai dumneavoastră.

– Nu mi-ar fi păsat de ei nici dacă mi-ar fi fost frați! Timpul nostru este prețios! Aici sunt în joc afaceri uriașe!

De ce să mai încerci să-ți înfrânezi nervii? Walthers a mârâit:

– Asta-i *legea*, Luqman. Eu doar am închiriat avionul; sunt obligat să asigur servicii de urgență când sunt solicitat. Citește ce scrie cu litere mici!

Era un argument la care nu se putea replica, dar cel mai enervant a fost atunci când Luqman n-a încercat să-i dea vreo replică, ci pur și simplu i-a trântit pe cap toate sarcinile ce se acumulaseră în absența sa. Toate trebuiau terminate imediat. Sau mai devreme. Iar dacă Walthers nu dormise, ei bine, într-o bună zi vom dormi cu toții de-a pururi, nu?

De aceea, nedormit cum era, Walthers a zburat în mai puțin de o oră cu magnetosonda: o operațiune dificilă și foarte delicată – să remorchezi un senzor magnetic aflat la o sută de metri îndărătul avionului,

încercând să împiedici blestemăția nemanevrabilă să se agațe de copaci sau să se înfigă în sol. Iar în momentele în care a reușit să gândească, între solicitările cauzate de încercarea de a pilota simultan practic două aparate, Walthers și-a spus sumbru că Luqman minținse; *ar fi contat* dacă egiptenii ar fi fost libieni de-ai lui, chiar dacă nu frați. Naționalismul nu fusese abandonat pe Pământ. Deja se consemnaseră confruntări de graniță, crescători de vite împotriva cultivatorilor de orez, când cirezile căutaseră să se adape pe câmpurile de orez inundate și striviseră lujerii sub copite; chinezi împotriva mexicanilor, după o eroare de completare a revendicărilor de terenuri; africani împotriva canadienilor, slavi împotriva hispanicilor absolut fără nici un motiv vizibil pentru cineva din exterior. Destul de rău. Dar și mai rea era dușmănia care se manifesta uneori între slav și slav, între latino-american și latino-american.

Iar Peggys putea fi o planetă superbă. Avea de toate... aproape de toate, dacă nu țineai cont de chestii ca vitamina C; Muntele Heechee, cu o cascadă numită Cascada Perlelor, opt sute de metri de torent lăptos care se revărsa direct din ghețarii sudici; pădurile cu iz de scorțișoară de pe Micul Continent, cu maimuțele lor idioate și prietenoase de culoarea lavandei... mă rog, de fapt, nu erau cu adevărat maimuțe. Dar foarte simpatice. Și Marea de Sticlă. Și Peșterile Vântului. Și fermele – mai ales fermele! Fermele erau cele care făceau ca atâtea milioane și zeci de milioane

de africani, chinezi, indieni, latino-americani, arabi săraci, iranieni, irlandezi, polonezi – atâtea milioane de oameni disperați să-și dorească așa de mult să plece atât de departe de Pământ și de căminele lor.

„Arabi săraci“, a gândit Walthers, totuși existau și unii bogați. De pildă cei patru pentru care lucra. Când vorbeau despre „afaceri uriașe“, măsurau scara în dolari și cenți, asta era clar. Expediția aceasta nu era de buget restrâns. Propriul lui contract era de șase cifre... păcat că nu-și putea opri o cotă mai mare pentru sine! Iar aceea era poate partea cea mai mică din cât cheltuiseră cu corturi autogonflabile și sonde acustice, microfoane și foreze pentru carote; închirierea de timp de satelit pentru imaginile colorat codate și cartografierea radar; instrumentele pe care-l plăteau să le târască peste teren... și ce se putea spune despre etapa următoare? În etapa următoare, trebuiau să sape. Forarea unui puț până la domul de sare pe care-l localizaseră, la trei mii de metri adâncime, avea să coste milioane.

Atâta doar, a descoperit el, că n-avea să fie așa, fiindcă și ei aveau unele dintre tehnologiile acelea Heechee ilegale despre care Wan îi spusese lui Dolly.

Primul lucru pe care oamenii îl aflaseră despre Heechee de mult plecați fusese că le plăcea să sape tuneluri, deoarece exemple ale muncii lor se găseau la tot pasul sub suprafața planetei Venus. Iar utilajul cu care le săpaseră era o minune a tehnologiei: un proiector de câmp care slăbea structura cristalină a rocii și o transforma într-o mâzgă, apoi pompa mâzga,

o evacua și căptușea puțul cu metalul Heechee dens, dur și albastru-strălucitor. Asemenea proiectoare existaseră, dar nu în mâinile unor persoane private.

Păreau totuși să fie disponibile pentru mâinile grupului domnului Luqman... ceea ce implica nu numai bani, ci și influență... ceea ce implica pe cineva cu putere în locurile cuvenite; iar din remarce întâmplătoare scăpate în scurtele intervale de odihnă și masă, Walthers a suspectat că acel cineva era un bărbat cu numele Robinette Broadhead.

Domul de sare fusese definit, locurile de forare fuseseră alese, munca principală a expediției fusese terminată. Mai rămâneau doar de verificat câteva alte posibilități și de terminat reverificările. Până și Luqman începuse să se relaxeze, iar discuțiile din timpul serilor se îndreptară către casă. S-a dovedit că pentru toți patru casa nu era Libia, nici măcar Parisul. Era Texasul, unde fiecare avea în medie 1,75 neveste și vreo șase copii cu totul. Nu foarte egal distribuiți, din câte putuse înțelege Walthers, însă probabil că erau în mod premeditat vagi în privința detaliilor. Pentru a încerca să le încurajeze deschiderea, Walthers s-a trezit vorbind despre Dolly. Mai mult decât ar fi intenționat. Despre tinerețea ei extremă. Cariera ei de artistă. Marionetele ei. Le-a spus cât de isteață era Dolly, care realizase singură toate păpușile: un rățoi, un cățeluș, un cimpanzeu, un clovn. Și cea mai bună dintre toate, un Heechee. Heecheeul lui Dolly avea frunte bombată, nas coroiat, bărbie proeminentă și

ochi care se alungeau spre urechi ca în frescele egiptene. Din profil, fața era aproape o singură linie piezișă – totul imaginar, desigur, deoarece pe atunci nimeni nu văzuse vreodată un Heechee.

Libianul cel mai tânăr, Fawzi, a încuviințat chibzuit.

– Da, a declarat el, este bine că o femeie câștigă bani.

– Nu-i vorba numai despre bani. Faptul că este activă o ajută, înțelegi? Chiar și așa, mă tem că se cam plictisește în Port Hegramet. Realmente nu are pe nimeni cu care să stea de vorbă.

Cel pe care-l chema Shameem a încuviințat de asemenea.

– Programe, a sfătuit el cu înțelepciune. Pe vremea când aveam o singură nevastă, i-am cumpărat câteva programe foarte bune drept companie. Țin minte că i-a plăcut îndeosebi „Dragă Abby“ și „Prietenele Fatimei“.

– Aș vrea s-o pot face, dar pe Peggys încă nu prea există așa ceva. Este foarte greu pentru ea. De aceea n-o prea pot învinovăți câteodată când sunt, mă-nțelegeți, iubăreț și ea nu este...

Walthers s-a întrerupt, pentru că libienii râdeau.

– În a Doua Sura stă scris, a chicotit tânărul Fawzi, că muierea este ogorul nostru și noi ne putem ara ogorul oricând voim. Așa spune Al-Baqara, Sura Vacii.

Suprimându-și resentimentele, Walthers a încercat o glumă:

– Din păcate, nevasta mea nu-i o vacă.

– Din păcate, nevasta ta nu-i o nevastă, l-a mustrat arabul. Acasă, în Houston, noi avem o vorbă pentru

Suspiciunea lui Walthers că Robin Broadhead îi finanţa pe prospectori avea temei. Opinia sa asupra motivelor lui Robin nu era însă la fel de întemeiată. Acesta era un om foarte moral, dar de obicei nu şi foarte legal. De asemenea, era un om (aşa cum vedeţi) căruia îi făcea mare plăcere să scape aluzii despre sine, mai ales când vorbea despre el însuşi la persoana a treia.

cei ca tine: conduși de păsărică. Este un statut rușinos pentru un bărbat.

– Ia fii atent, a început Walthers înroșindu-se la față; apoi însă și-a înăbușit mânia.

De lângă cortul-bucătărie, Luqman și-a ridicat ochii de la meticuloasa măsurare a rației zilnice de coniac și s-a încruntat la auzul vocilor ridicate. Walthers s-a silit să surâdă liniștitor.

– Nu vom fi niciodată de acord, a spus el, așa că haide să rămânem prieteni. A încercat să schimbe subiectul: Mă tot întrebam, a zis el, de ce ați decis să căutați țițeiei tocmai aici, la ecuator?

Fawzi a țuguiat buzele și l-a studiat cu atenție înainte de a răspunde:

– Am avut multe indicații cu privire la caracteristicile geologice potrivite.

– Sigur că da – toate fotografiile alea luate de sateliți au fost publicate. Nu sunt un secret. Dar în emisfera nordică, în jurul Mării de Sticlă, există caracteristici geologice și mai promițătoare.

– Ajunge! l-a întrerupt Fawzi ridicând vocea. Nu ești plătit să pui întrebări!

– Nu făceam decât...

– Îți băgai nasul unde nu-ți fierbe oala, asta făceai!

Și glasurile au crescut din nou în intensitate, iar de data aceasta Luqman s-a apropiat cu cei optzeci de mililitri de coniac pentru fiecare.

– Acum ce mai e? s-a interesat el. Ce tot întreabă americanul?

– Nu contează. Nu i-am răspuns.

Luqman l-a fulgerat din ochi pentru o clipă, cu rația de coniac a lui Walthers în mână, după care a dus-o brusc la buze și a dat-o peste cap. Walthers și-a înăbușit un mormăit de protest. Nu era chiar așa de important. De fapt nu dorea să fie tovarăș de băutură cu oamenii aceștia. Și oricum se părea că măsurarea cu mare atenție a mililitrilor de către Luqman nu-l oprise pe acesta de la o dușcă sau două pe ascuns, mai devreme, deoarece era roșu la față și avea glasul tărăgănat.

– Walthers, a mârâit el, ți-aș fi pedepsit curiozitatea asta dacă ar fi fost importantă, însă nu-i. Vrei să știi de ce prospectăm aici, la o sută șaptezeci de kilometri de locul unde va fi construită bucla de lansare? Uită-te-n jur!

A ridicat, teatral, un braț către cerul care se întuneca și după aceea s-a îndepărtat, bălăbănindu-se și râzând. Peste umăr a aruncat:

– Oricum de-acum nu mai contează!

Walthers a privit după el, apoi a înălțat ochii spre cerul nopții.

O mărgea albastru-strălucitoare luneca peste constelațiile nefamiliare. Transportorul! Nava interstelară *S. Ya. Broadhead* intrase pe o orbită înaltă. Îi putea descifra cursul, îndreptându-se către o orbită joasă pentru a se stabili acolo, un satelit minor, dar imens, în formă de cartof, sclipind azuriu pe cerul fără nori al Planetei Peggys. Peste nouăsprezece ore avea să ajungă pe orbita stabilă. Până atunci el trebuia să fie în naveta

sa pentru a face joncțiunea, pentru a participa la cursele frenetice spațiu-sol pentru mărfurile fragile și pentru pasagerii favorizați, sau pentru a da un impuls capsulelor de asolizare pornite în cădere liberă care urmau să-i coboare pe imigranții terifiați spre noul lor cămin.

Walthers i-a mulțumit în gând lui Luqman pentru că-i furase băutura; în noaptea aceasta nu-și putea îngădui nici un pui de somn. În timp ce arabii dormeau, el a demontat corturile și a încărcat echipamentele în avion, discutând în același timp cu baza de la Port Hegramet pentru a se asigura că avea o misiune de navetă. Avea. Dacă ajungea acolo a doua zi la amiază, îi ofereau șansa de a profita de freneticele călătorii dus-întors care aveau să golească transportorul cel vast și să-l elibereze pentru călătoria sa de întoarcere. La revărsatul zorilor i-a sculat pe arabi, care au blestemat și s-au împleticit de colo-colo. Într-o jumătate de oră i-a îmbarcat pe toți și a pornit spre casă.

A ajuns la aeroport cu timp suficient la dispoziție, deși ceva dinlăuntrul său șoptea monoton, *Prea târziu. Prea târziu...*

Prea târziu pentru ce? Și apoi a aflat. Când a încercat să plătească combustibilul, monitorul bancar a pâlpâit un zero roșu. În contul pe care-l împărțea cu Dolly nu mai exista nimic.

Imposibil!... sau nu tocmai imposibil, a gândit el, privind peste aeroport către locul unde cu zece zile în urmă fusese landerul lui Wan și acum nu mai era. Iar când și-a făcut timp să dea o fugă la apartament, n-a

fost tocmai surprins de ce a găsit. Contul lor din bancă dispăruse. Hainele lui Dolly dispăruseră, marionetele dispăruseră, iar cea mai dispărută era Dolly însăși.

Pe atunci nu mă gândeam deloc la Audee Walthers. Dacă aș fi făcut-o, cu siguranță aș fi plâns pentru el... sau pentru mine. M-aș fi gândit că era măcar un pretext bun pentru a plânge. Tragedia dispariției iubirii dragi și scumpe era una pe care o cunoșteam bine, deoarece propria mea iubire se zăvorâse într-o gaură neagră cu ani și ani în urmă.

Însă realitatea este că nu i-am acordat nici un gând. Eram preocupat de afacerile personale. În mod notabil mă îngrijorau junghiurile din abdomen, dar petreceam mult timp și gândindu-mă la ticăloșia teroriștilor care mă amenințau pe mine și totul din jur.

Evident aceea nu era unica ticăloșie din jur. Mă gândeam la intestinele mele uzate, fiindcă ele mă sileau s-o fac. Dar între timp arterele mele cumpărate se îngroșau lent și în fiecare zi șase mii de celule mureau în creierul meu de neînlocuit; și între timp stelele încetineau în zborul lor și universul se târa spre moartea entropică finală, și între timp... Între timp, totul, dacă stăteai să te gândești la asta, luneca la vale. Iar eu nu mă gândeam la nimic din toate acelea.

Dar ăsta-i felul în care procedăm noi, nu? Mergem înainte, întrucât ne-am deprins să nu ne gândim la nici unul dintre acele „între timp“... până ce, ca intestinele mele, ne silesc să le acordăm atenție.

3
VIOLENTĂ LIPSITĂ DE SENS

O bombă în Kyoto care incinerase o mie de Buddha ciopliți în lemn, vechi de o mie de ani, o navă fără echipaj care revenise la asteroidul Poarta și eliberase, la deschidere, un nor de spori antrax, un măcel în Los Angeles și pulbere de plutoniu în rezervorul Staines care asigura alimentarea cu apă a Londrei – acelea erau lucrurile care ne sileau să le acordăm atenție. Terorism. Acte de violență lipsită de sens.

– Lumea-i anormală, spus-am eu către iubita-mi soție Essie. Indivizii se comportă cumpătat și rațional, dar în grupuri sunt adolescenți zurbagii – câtă copilărie exhibă oamenii când formează grupuri!

– Da, a încuviințat Essie, este adevărat, totuși, ia spune-mi, Robin, ce-ți mai face intestinul?

– Pe cât de bine poate fi de așteptat, am răspuns nepăsător și am adăugat ca o glumă: În ziua de azi nu mai poți găsi niște organe ca lumea.

Fiindcă intestinul acela era, bineînțeles, un transplant, ca multe dintre accesoriile de care corpul meu are nevoie pentru a continua – acestea sunt beneficiile Medicalei Integrale Plus.

– Eu nu vorbeam însă despre boala mea, ci despre boala lumii.

– Și-i lăudabil c-o faci, a aprobat Essie, deși părerea mea este că dacă ți-ai schimba intestinul, ai vorbi mai puțin frecvent despre asemenea lucruri.

A venit în spatele meu și și-a pus palma pe fruntea mea, privind neatentă peste Marea Tappan. Essie înțelege instrumentele așa cum puțini oameni o fac și are premii cu care s-o dovedească, dar când vrea să știe dacă am febră, o verifică așa cum proceda cu ea asistenta medicală pe când era copiliță în Leningrad.

– Nu-i foarte fierbinte, a conchis fără chef, însă Albert ce zice?

– Albert zice, am spus, c-ar trebui să te duci și să-ți faci reclamă hamburgerilor. (Mi-am pus palma peste a ei.) Vorbesc serios. N-am absolut nimic.

– O să-l întrebi pe Albert ca să fii sigur? a negociat ea – de fapt era profund implicată în punerea pe picioare a unui lanț nou de francize și o știam.

– O să-l întreb, am promis și i-am mângâiat fundul încă splendid când s-a întors către cabinetul ei de lucru.

Imediat ce a ieșit, am rostit:

– Albert? Ai auzit?

În holocadrul de deasupra biroului, imaginea programului meu de regăsire a datelor s-a învolburat și a devenit vizibilă, scărpinându-și nasul cu coada pipei.

– Da, Robin, a spus Albert Einstein, evident că am auzit. Așa cum știi, receptorii mei funcționează permanent, cu excepția cazurilor în care-mi ceri în mod explicit să-i deconectez sau atunci când situația este în mod clar privată.

– Mda, am zis privindu-l.

Albert al meu nu este genul desprins de pe postere; are pulovărul mototolit, boțit în falduri în jurul gâtului și ciorapii căzuți în jurul gleznelor. Essie l-ar aranja într-o secundă pentru mine, dacă aș ruga-o, dar îmi plăcea așa cum era.

– Și cum poți preciza dacă situația este privată, dacă nu tragi cu ochiul?

Și-a deplasat coada pipei de la nas la pomete, continuând să se scarpine, continuând să surâdă blajin; era o întrebare familiară și nu necesita un răspuns.

Albert este mai degrabă un prieten decât un program de calculator. El știe suficient de bine ca să nu răspundă când pun o întrebare retorică. Cu mult timp în urmă aveam vreo duzină de diverse programe pentru recuperarea informațiilor și luarea deciziilor. Aveam un program manager de afaceri, care-mi spunea cum îmi mergeau investițiile, și un program medic, care-mi spunea când îmi trebuiau înlocuite organele (printre altele, cred că tot el a complotat cu programul bucătar de acasă pentru a-mi strecura diverse

medicamente în mâncare), și un program avocat, care să-mi spună cum să ies din belele, și, când intram în prea multe, vechiul meu program psihiatru care-mi spunea de ce o beleam. Sau încerca s-o facă; nu-l credeam întotdeauna. Cu toate acestea mă obișnuisem într-o măsură tot mai mare cu un singur program. Iar programul cu care-mi petreceam majoritatea timpului era consilierul meu științific general și individul bun la toate de acasă, Albert Einstein.

– Robin, a spus el ușor reprobator, nu m-ai apelat doar ca să afli dacă obișnuiesc să trag cu ochiul, nu?

– Știi perfect de bine de ce te-am apelat, i-am zis, și într-adevăr o știa.

A aprobat și a indicat spre peretele opus al cabinetului meu cu vedere la Marea Tappan, acolo unde se afla ecranul intercom – Albert îl controlează, așa cum controlează aproape tot ce dețin. Pe perete a apărut un fel de radiografie.

– În timp ce vorbeam, a spus el, mi-am permis să te scanez cu pulsații sonice, Robin. Privește aici! Acesta este cel mai recent transplant intestinal al tău și dacă te vei uita cu atenție – stai, o să măresc imaginea –, cred că vei putea să vezi toată zona asta inflamată. Da, mă tem că respingi transplantul.

– N-aveam nevoie să-mi spui tu asta! m-am răstit. Cât mai am?

– Până devine critic, vrei să întrebi? Oh, a rostit cu sinceritate, asta este dificil de spus, deoarece medicina nu-i tocmai o știință exactă.

– Cât?

A suspinat.

– Îți pot oferi o estimare minimă și una maximă. Insuficiența catastrofică nu se va declanșa probabil mai devreme de o zi, însă este aproape certă după șaizeci de zile.

M-am relaxat. Nu era pe atât de rău pe cât ar fi putut să fie.

– Deci mai beneficiez de ceva timp înainte să se înrăutățească.

– Nu, Robin, a spus el onest, situația este deja serioasă. Disconfortul pe care-l simți acum va spori. În tot cazul ar trebui să începi imediat să iei medicamente, dar, chiar și cu medicamente, prognoza este de dureri severe într-un timp destul de scurt.

A făcut o pauză și m-a studiat.

– Judecând după expresia de pe chipul tău, a zis, cred că, dintr-un motiv explicit, dorești să amâni asta cât poți de mult.

– Vreau să-i opresc pe teroriști!

– Da, a încuviințat el, știu asta. Și este într-adevăr o acțiune rațională, dacă pot oferi o judecată de valoare. Acela este motivul pentru care dorești să mergi în Brasilia, pentru a interveni pe lângă comisia Porții – era adevărat; lucrul cel mai teribil pe care-l făceau teroriștii își avea originea într-o navă spațială pe care nimeni nu fusese în stare s-o prindă – și a încerca să-i convingi pe membrii ei să partajeze datele, astfel încât să poată acționa împotriva teroriștilor. Prin urmare,

dorești din partea mea asigurarea că amânarea nu te va omorî.

– Exact, dragul meu Albert, am surâs.

– Îți pot oferi asigurarea aceea, a rostit el grav, sau cel puțin pot continua să te monitorizez până ce starea îți devine acută. În momentul acela însă trebuie să fii operat imediat.

– De acord, dragul meu Albert.

Am zâmbit, dar el nu mi-a răspuns la zâmbet.

– Nu mi se pare totuși, a continuat, că acesta este unicul tău motiv pentru amânarea transplantului. Cred că mai ai și altceva în minte.

– Of, Albert, am suspinat, ești destul de plicticos când te comporți ca Sigfrid von Psiho. Deconectează-te ca un băiat bun ce ești.

Și el s-a conformat, privind gânditor; și avea toate motivele să pară gânditor, fiindcă avea dreptate.

Vedeți voi, undeva înlăuntrul meu, în spațiul acela nelocalizabil în care păstrez sâmburele solid de vinovăție pe care Sigfrid von Psiho n-a izbutit să-l purjeze complet, îmi mențineam convingerea că teroriștii aveau dreptate. Nu vreau să spun că aveau dreptate să ucidă, să detoneze și să-i înnebunească pe oameni. Așa ceva nu poate fi niciodată drept. Când spun dreptate, mă refer la convingerea lor că aveau un motiv de nemulțumire, o nemulțumire netrebnic de injustă față de restul rasei umane și de aceea aveau dreptate să solicite să le fie acordată atenție. Eu nu doream doar să-i opresc pe teroriști. Doream să-i însănătoșesc.

Sau, cel puțin, doream să nu-i fac mai bolnavi decât erau și aici era punctul în care se atingea problema moralității. Cât de mult trebuie să furi de la cineva, înainte ca să fii considerat hoț?

Întrebarea îmi obseda mintea și nu aveam nici un loc bun unde să caut răspunsuri. Nu putea fi Essie, întrucât cu ea conversația revenea de fiecare dată la intestinul meu. Nu putea fi vechiul meu program psihanalitic, deoarece discuțiile acelea treceau întotdeauna de la „Ce să fac pentru ca lucrurile să fie mai bune?“ la „Robin, simți că *tu* trebuie să faci lucrurile să fie mai bune?“. Nu putea fi nici chiar Albert. Puteam flecări cu Albert despre absolut orice. Dar când îi pun întrebări ca aceea, îmi aruncă genul de privire pe care mi-ar arunca-o dacă i-aș cere să definească proprietățile flogistonului. Sau pe ale lui Dumnezeu. Albert nu-i decât o proiecție holografică, însă interacționează cu ambientul foarte bine, atât de bine încât parcă ar fi acolo, uneori. Așa că el privește meditativ în jurul locului în care se întâmplă să fim – locuința de la Marea Tappan, de pildă, care recunosc că-i destul de confortabil aranjată – și spune ceva de felul: „De ce pui asemenea întrebări metafizice, Robin?“ și știu că partea nerostită a mesajului său este: „Cerurilor, băiete, nu știi că ai dat lovitura?“

Ei bine, am dat într-adevăr lovitura. Până la un punct. Norocul dumnezeiesc mi-a dat o găleată de bani atunci când îi așteptam cel mai puțin, iar banii trag la bani și în prezent pot să cumpăr orice ar fi

de vânzare. Chiar și unele lucruri care nu sunt. Deținem deja o mulțime de lucruri pe care merită să le ai. Am Prieteni Puternici. Sunt o Persoană de Care Merită să Ții Seama. Sunt iubit, realmente iubit, de scumpa mea soție Essie... și încă frecvent, în ciuda faptului că amândoi înaintăm în vârstă. Așa că râd și schimb subiectul... totuși n-am căpătat un răspuns.

Nu l-am căpătat nici acum, deși în acest moment întrebările sunt mult mai dure.

Altă chestie care-mi apasă conștiința este că-l las pe sărmanul Audee Walthers să fiarbă mult timp la foc mic în jalea lui, în vreme ce divaghez, așa că îngăduiți-mi să termin povestea.

Mă simțeam vinovat în privința teroriștilor pentru că ei erau săraci și eu eram bogat. În cosmos îi aștepta o galaxie mare și glorioasă, dar noi nu dispuneam de nici un mijloc potrivit prin care să-i ducem la ea, cel puțin nu îndeajuns de rapid, iar ei urlau. Flămânzeau. Vedeau pe ecranul PV cât de minunată putea fi viața pentru unii dintre noi, apoi priveau în jurul propriilor colibe sau cocioabe ori garsoniere și vedeau cât de disperată era viața pentru ei și ce șanse mici aveau pentru ca lucrurile grozave și mărețe să poată deveni ale lor înainte de a da ortul popii. Albert spune că asta se numește revoluția creșterii așteptărilor. Ar fi trebuit să existe un tratament pentru ea, însă eu nu l-am putut găsi. Iar întrebarea care mă obseda era: Aveam eu dreptul să înrăutățesc situația?

Aveam eu dreptul să cumpăr organele, integumentele și arterele altcuiva, când ale mele se uzau?

Nu știam răspunsul și nu-l știu nici acum. Totuși nu simțeam durerea din intestinul meu la fel de rea ca durerea contemplării a ceea ce însemna pentru mine să fur viața altuia, doar fiindcă puteam să plătesc pentru ea, pe când el nu putea.

Și în timp ce stăteam acolo, apăsându-mă cu palma pe burtă și întrebându-mă ce voi fi când o să cresc mare, întregul și giganticul univers își vedea de treaba lui.

Și mare parte din treaba lui era neliniștitoare. Exista Principiul ăla al lui Mach pe care Albert încercase și tot încercase să mi-l explice, care sugera că există cineva, poate Heechee, care încearcă să comprime universul într-o sferă, pentru a rescrie legile fizicii. Incredibil! De asemenea, incredibil de înfricoșător, când îți îngădui să te gândești la așa ceva... dar avea să se întâmple peste milioane sau miliarde de ani, ca atare n-aș fi numit-o o neliniște cu adevărat presantă. Teroriștii și armatele aflate în creștere se găseau mult mai aproape. Teroriștii deturnaseră o capsulă de buclă care se îndrepta spre Pentagonul Înalt. Noi recruți care să le îngroașe rândurile erau generați în Sahel, unde recoltele fuseseră compromise din nou. Între timp, Audee Walthers se străduia să înceapă o viață nouă fără soția lui rătăcitoare; și între timp soția păcătuia cu creatura aceea afurisită, Wan; și între timp, în apropierea nucleului, Căpitanul Heechee începea să aibă gânduri erotice despre secundul său al cărui nume prietenos era

„Principiul ăla al lui Mach“ despre care vorbește Robin era la momentul respectiv doar o simplă speculație, deși, după cum spune Robin, una foarte înfricoșătoare. Subiectul este complicat. Pentru moment ajunge să vă spun că existau indicații potrivit cărora procesul de expansiune a universului fusese stopat și începuse o contracție – și chiar o sugestie, din vechi arhive Heechee fragmentate, că procesul nu ar fi fost natural.

Dubla; și între timp, soția mea, neliniștită de intestinul meu, era totuși fericită că încheiase un acord pentru extinderea francizei ei de localuri fast-food în Papua Noua Guinee și Insulele Andaman; și între timp... oh, între timp! Cât de multe se petreceau între timp!

Și se petrec întotdeauna, atât că, de obicei, noi nu ne gândim la ele.

4

LA BORDUL LUI *S. YA.*

La 1908 ani-lumină de Pământ, prietenul meu/fostul meu prieten/pe cale de a-mi redeveni prieten Audee Walthers își reamintea numele meu și nu într-un mod prea favorabil. El se lovea de o regulă creată de mine.

Am menționat că dețineam multe chestii. Una dintre ele era o cotă-parte în cel mai mare vehicul spațial cunoscut de omenire. Era unul dintre nenumăratele gadgeturi lăsate de Heechee în urma lor în sistemul solar, care plutise dincolo de norul de comete Oört până când fusese descoperit. De oameni, vreau să spun – Heechee și australopitecii nu se pun la socoteală. Noi îl botezasem Paradisul Heechee, dar când înțelesesem că ar fi un transportor incredibil de bun pentru a-i deplasa pe unii dintre săracii de pe Pământ, care nu le putea asigura subzistența, pe altă planetă ospitalieră care o putea face, îi convinsesem pe ceilalți acționari să-l redenumească. După soția mea: fusese botezat *S. Ya. Broadhead*. Așa că

investisem bani pentru a-l reechipa în vederea transportării de coloniști și începusem să facem călătorii dus-întors către cea mai bună și mai apropiată dintre planetele acelea: Peggys.

Acțiunea aceea mă introdusese în alta dintre situațiile în care conștiința și simțul practic intrau în conflict, întrucât dorința mea reală era să-i duc pe toți într-un loc unde să poată fi fericiți, însă pentru asta trebuia să fiu capabil să arăt un profit. De aici rezultaseră Regulile Broadhead. În principiu erau cam aceleași care existaseră pe asteroidul Poarta, cu ani în urmă. Trebuia să plătești ca să ajungi acolo, dar puteai beneficia de credit dacă avuseseși atâta noroc încât să câștigi o loterie. Pe de altă parte, revenirea pe Terra se plătea strict cu cash. Dacă erai un colonist căruia i se atribuise pământ, puteai să-ți returnezi cele șaizeci de hectare companiei, care îți dădea în schimbul lor un bilet de întoarcere. Dacă nu mai aveai pământul pentru că-l vânduseși, ori făcuseși troc cu el, ori îl pierduseși la zaruri, beneficiai de două opțiuni. Puteai să plătești biletul de întoarcere cu cash. Sau puteai să stai acolo unde erai.

Sau, dacă se întâmpla să fii un pilot cu toate calificările și dacă unul dintre ofițerii transportorului decisese să rămână pe Peggys, puteai să muncești ca să-ți plătești întoarcerea pe Pământ. La varianta aceea recursese Walthers. Nu știa ce va face când va ajunge pe Pământ. Tot ce știa cu siguranță era că nu mai putea locui în apartamentul gol după plecarea lui Dolly,

așa că vânduse mobilele pentru oricât putuse obține, în minutele dintre două curse de navetă, bătuse palma cu căpitanul lui *S. Ya.* și pornise. I se păruse bizar și neplăcut ca acțiunea ce păruse atât de imposibilă când i-o ceruse Dolly să devină brusc singura pe care o putea face după ce ea îl părăsise. Dar viața, descoperise el, era adesea bizară și neplăcută.

Se îmbarcase în *S. Ya.* în ultimul minut, tremurând de oboseală. Dispunea de zece ore până la primul său cart și le dormise neîntors. Chiar și așa era încă amețit și poate ușor anesteziat de traumă, când un colonist nerealizat în vârstă de cincisprezece ani îi adusese cafea și-l condusese în sala de comandă a transportorului interstelar *S. Ya. Broadhead*, fost Paradisul Heechee.

Cât de uriașă era blestemăția! Din exterior nu-ți puteai da seama cu exactitate, totuși coridoarele lungi, odăile cu câte zece niveluri de cușete suprapuse, acum pustii, galeriile și holurile cu mașinării nefamiliare sau cioturile din care fuseseră demontate mașinării – toată vastitatea aceea nu făcea parte din experiența anterioară a lui Walthers cu vehicule spațiale. Până și sala de comandă era imensă; și comenzile în sine erau duplicate. Walthers pilotase nave Heechee – chiar așa ajunsese de altfel pe Planeta Peggys, conducând o Cinci convertită. Comenzile de aici erau aproape similare, însă în două seturi și transportorul nu putea fi condus decât dacă ambele seturi aveau piloți.

– Bun sosit la bord, Șeptare!

Femeia micuță cu aer oriental aflată pe locul din stânga i-a zâmbit.

– Eu sunt Janie Yee-xing, Ofițer Trei, iar tu ești schimbul meu. Căpitanul Amheiro va sosi într-un minut.

Nu i-a întins mâna; în realitate, n-a ridicat nici una dintre mâini de pe comenzi. Măcar la așa ceva Walthers se așteptase. Doi piloți de cart permanent însemnau mâinile a doi oameni pe comenzi; în caz contrar, nava n-ar fi zburat. Nu s-ar fi prăbușit, desigur, pentru că nu avea unde să se prăbușească; dar nici n-ar fi menținut cursul de zbor și accelerația.

Ludolfo Amheiro a apărut, un omuleț durduliu cu favoriți suri și nouă brățări albastre pe antebrațul stâng – puțini le mai purtau, însă Walthers știa că fiecare dintre ele reprezenta un zbor într-o navă Heechee în zilele când nu știai niciodată unde te ducea nava; așadar, acesta era un individ cu experiență!

– Mă bucur să te-avem la bord, Walthers, a spus el superficial. Știi cum să preiei cartul? Nu-i mare greutate. Pune-ți mâinile pur și simplu peste ale lui Yee-xing...

Walthers a încuviințat și a făcut așa cum i se spusese. Mâinile femeii se simțeau calde și moi când și le-a retras cu grijă de sub palmele lui, apoi ea și-a îndepărtat fundulețul frumușel de pe scaunul pilotului, pentru a-i permite lui Walthers să-l ocupe.

– Asta-i tot, a comentat căpitanul satisfăcut. Ofițerul Unu Madjhour va pilota de fapt nava – a dat

din cap spre bărbatul smead și surâzător care tocmai se așezase pe locul din dreapta – și el îți va spune tot ce-i necesar să știi. La fiecare oră ai o pauză de zece minute pentru făcut pipi... și asta-i tot. Diseară te așteptăm la cină, ai auzit?

Iar invitația a fost consolidată de un zâmbet din partea Ofițerului Trei Janie Yee-xing; și a fost uimitor pentru Walthers, când s-a întors pentru a asculta instrucțiunile lui Ghazi Madjhour, să-și dea seama că trecuseră zece minute întregi de când nu se mai gândise la dispăruta Dolly.

Nu era însă chiar așa ușor. Pilotarea era pilotare. N-o uitai. Pe de altă parte, navigația era cu totul altceva. Mai ales fiindcă multe dintre vechile hărți de navigație Heechee fuseseră descifrate sau cel puțin parțial descifrate, în timp ce Walthers transporta ciobani și prospectori pe Peggys.

Hărțile stelare din *S. Ya.* erau mult mai complicate decât cele pe care Audee le folosise până atunci. Erau două. Cea mai interesantă era a Heecheelor. Avea notații stranii, aurii și verde-cenușii, care erau înțelese doar imperfect, dar arătau *totul*. Cealaltă hartă, mult mai puțin detaliată, însă mult mai utilă pentru oameni, fusese cartografiată de oameni și etichetată în engleză. Trebuia apoi să controlezi jurnalul de bord, care înregistra automat tot ce făcea sau vedea nava. Exista un display complet al sistemelor interne... care nu era grija pilotului, bineînțeles, decât dacă apărea vreo

neregulă despre care el trebuia să afle. Iar toate acestea erau inedite pentru Audee.

Partea bună era faptul că învățarea noilor abilități îi menținea mintea lui Walthers ocupată. Janie Yee-xing era cea care-l învăța și asta era de asemenea bine, fiindcă ea îi menținea mintea ocupată în alt fel, cu excepția momentelor acelea neplăcute imediat înainte de a adormi.

Fiind o călătorie de întoarcere, *S. Ya.* era practic goală. Peste trei mii opt sute de coloniști plecaseră la drum spre Planeta Peggys. Nu se întorcea aproape nici unul. În navă existau treizeci de membri de echipaj, detașamentele militare ale celor patru națiuni guvernante ale Corporației Porții și vreo șaizeci de imigranți nerealizați. Ei erau cei de la clasa a treia. Lichidaseră tot ce aveau pentru a veni pe Planeta Peggys, iar acum se falimentaseră ursuzi ca să revină în deșertul sau ghetoul din care fugiseră, pentru că, atunci când cuțitul ajunsese la os, nu putuseră fi pionieri într-o lume nouă.

– Amărâții de ei, a spus Walthers ocolind o echipă de lucru, formată din asemenea ratați, care curățau filtrele de aer în ritmul apatic al unor sclavi.

Yee-xing nu i-a dat însă dreptate.

– Nu le plânge de milă. Au avut succesul în buzunar și au făcut pe ei de frică.

A mârâit ceva în cantoneză spre echipa de lucru care, plină de ranchiună, s-a mișcat pentru câteva momente un pic mai repede.

– Nu-i poți învinui pe oameni că duc dorul căminului.

– Cămin! Dumnezeule, Walthers, vorbești de parcă și-ar fi abandonat vreun „cămin" – ai stat prea mult timp departe de civilizație.

S-a oprit la intersecția a două coridoare: unul care strălucea albastru cu urme de metal Heechee, celălalt auriu. A arătat grupul de santinele în uniformele Chinei, Braziliei, Statelor Unite și Uniunii Sovietice.

– Îi vezi fraternizând? a întrebat. La început nu luau chestia asta în serios. Se însoțeau cu echipajul și nu purtau niciodată arme; pentru ei era pur și simplu o croazieră spațială cu toate cheltuielile achitate. Dar *acum*...

A clătinat din cap și a întins brusc mâna să-l prindă pe Walthers când bărbatul a dat să se apropie de santinele.

– De ce nu m-asculți? l-a întrebat. O să te facă zdrențe dacă-ncerci să intri acolo.

– Da' ce-i acolo?

Ea a strâns din umeri.

– Chestiile Heechee pe care nu le-au scos din navă când au convertit-o. Ele-s o parte din lucrurile pe care le păzesc... deși, a adăugat cu glas mai scăzut, dacă ar cunoaște nava mai bine, ar face o treabă mai bună. Haide, noi mergem pe-aici.

Walthers a urmat-o îndeajuns de bucuros, încântat atât de turul general de prezentare, cât și de destinația lor. *S. Ya.* era de departe cea mai mare navă

Descifrarea hărților Heechee a fost foarte dificilă, mai ales fiindcă dovedeau indicații clare că fuseseră concepute astfel încât să fie dificil de descifrat. Nu existau prea multe. Două sau trei fragmente găsite în nave, ca așa-zisul Paradisul Heechee sau *S. Ya.*, și una aproape completă găsită într-un artefact ce dădea ocol unei planete înghețate de pe orbita unei stele din Boötes. Opinia mea, deși nesusținută de rapoartele oficiale ale comisiilor de studii cartografice, a fost că multe dintre halourile, bifele și indiciile pâlpâitoare reprezentau semne de avertisment. Robin nu m-a crezut pe atunci. El spunea că eram o gelatină lașă alcătuită din fotoni. Până când a ajuns să fie de acord cu mine, nu mai conta deja cum mi se adresa.

pe care o văzuse vreodată cineva, construită de Heechee, foarte veche... și totuși, din unele puncte de vedere, foarte enigmatică. Parcurseseră jumătate din distanța până la Pământ și Walthers încă nu explorase nici un sfert din labirintul de coridoare strălucitoare. Partea pe care în special n-o explorase era cabina privată a lui Yee-xing și aștepta momentul acela cu interesul unui virgin de zece zile. Existau însă distrageri.

– Ce-i aia? a întrebat el, oprindu-se în dreptul unei construcții piramidale din metal verde-strălucitor aflate într-o firidă.

În fața ei fusese sudat un grilaj masiv din oțel, pentru a împiedica pe oricine să strecoare brațe iscoditoare.

– Habar n-am, a spus Yee-xing. De fapt, nimeni nu știe – de asta au și lăsat-o aici. Unele chestii pot fi desfăcute și mutate ușor, unele se strică... uneori dacă-ncerci să muți ceva, îți explodează în față. Pe-aici, prin pasajul ăsta. Aici locuiesc eu.

Un pat îngust și ordonat, pe perete imaginile unui cuplu de orientali bătrâni – părinții lui Janie? –, jerbe florale pe comoda lipită de perete; Yee-xing preluase locul acela și-l modelase așa cum îi plăcuse.

– Asta se-ntâmplă doar la călătoriile de-ntoarcere, a explicat ea. La venire aici e cabina căpitanului, iar noi dormim pe paturi pliante în camera piloților.

A netezit cuvertura de pe pat, care era deja perfect întinsă.

– Nu-s prea multe ocazii să-ți faci de cap la venire, a adăugat meditativ. Bei un pahar de vin?

– Cu plăcere, a spus Walthers.

Așa că s-a așezat și a băut vinul, apoi a împărțit un chiștoc cu frumușica Janie Yee-xing și, treptat, celelalte gustări pe care le oferea cabina micuță, care erau de o calitate excelentă și-i satisfăceau sufletul, și dacă s-a gândit cât de puțin la pierduta Dolly în următoarea jumătate de oră n-a făcut-o defel cu gelozie și mânie, ci aproape cu compasiune.

S-a dovedit că era loc destul ca să-ți faci de cap în călătoriile de întoarcere, chiar și într-o cabină nu mai mare decât cea pe care Horatio Hornblower o ocupase cu secole în urmă. Iar vinul era cel mai bun de pe Planeta Peggys. Dar după ce au deșertat sticla, și pe ei înșiși, cabina a început să pară mult mai mică și mai aveau încă cel puțin o oră până să le înceapă carturile.

– Mi-e foame, a anunțat Yee-xing. Am niște orez și alte chestii pe-aici, totuși poate...

Walthers s-a gândit că nu era momentul să-și forțeze norocul, deși o mâncare gătită în casă suna grozav. Chiar și orez și alte chestii.

– Haide la cambuză, a spus el și, fără să se grăbească în mod special, au revenit în partea funcțională a navei, ținându-se de mână.

S-au oprit la o intersecție de coridoare, unde de mult dispăruții Heechee plantaseră, din motive cunoscute numai lor, pâlcuri micuțe de arbuști și tufe –

nu însă, fără îndoială, aceiași care creșteau acum aici. Yee-xing s-a oprit să culeagă un fruct albastru-strălucitor.

– Uită-te și tu, a comentat. S-au copt toate și putorile alea nici măcar nu le culeg.

– Te referi la coloniștii care se-ntorc? Dar ei își plătesc călătoria...

– Da, sigur că da! a replicat ea caustic. Nu plătesc, nu pleacă. Însă când se-ntorc, trec direct pe-ajutorul de șomaj, fiindcă ce altceva i-așteaptă?

Walthers a gustat un fruct zemos cu pieliță groasă.

– Nu-ți place prea mult de ei.

Yee-xing a zâmbit larg.

– N-ascund foarte bine secretul ăsta, așa-i? (Dar surâsul a dispărut.) În primul rând, nu-i așteaptă absolut nimic la-ntoarcere – dac-ar fi avut o viață decentă, n-ar fi plecat. În al doilea rând, situația s-a-nrăutățit mult de când au plecat. Și mai multe probleme cu teroriștii... Și mai multe fricțiuni internaționale – nu știu dacă ai habar, însă există țări care-și înființează iarăși armate! Și-n al treilea rând, ei nu numai că vor suferi din toate cauzele astea, ci vor fi parte din ele. Într-o lună, jumătate din amărâștenii pe care-i vezi aici vor fi în vreo grupare teroristă – sau oricum vor susține una.

Au pornit mai departe și Walthers a rostit smerit:

– Este adevărat că am lipsit mult timp, totuși auzisem că lucrurile merg rău – cu bombe și schimburi de focuri.

– Bombe?! Dac-ar fi doar ele! Acum au un TPT! Te-ntorci în sistemul Pământului și n-ai cum să știi când o iei razna fără nici un avertisment!

– TPT? Ce-i un TPT?

– Dumnezeule, Walthers, a spus ea deschis, da' *chiar* c-ai lipsit mult timp! Chestia aia pe care înainte o numeau Demența, mai ții minte? Un transceiver psihokinetic teleempatic – una dintre chestiile alea Heechee vechi. Sunt cam o duzină și teroriștii au una.

– Demența..., a repetat Walthers cu o grimasă pe chip, în vreme ce o amintire se străduia să iasă la suprafață din subconștientul lui.

– Exact, Demența, a repetat Yee-xing cu satisfacție posomorâtă. Îmi amintesc că eram puștoaică în Kanchou, când tata a venit acasă cu capul plin de sânge, pentru că cineva sărise de la ultimul etaj al fabricii de sticlă. Drept peste el! Nebun de legat! Și totul din cauza TPT-ului.

Walthers a încuviințat fără un cuvânt, cu chipul încruntat. Yee-xing l-a privit surprinsă, apoi a arătat cu brațul santinelele dinaintea lor.

– Asta protejează ei în primul rând, a spus, deoarece la bordul lui *S. Ya.* mai există un TPT. Sunt mult prea multe! Și ei s-au gândit puțin prea târziu la protejarea lor, fiindcă acum există un grup de teroriști care au o Cinci Heechee cu un TPT și pe cineva care-i realmente nebun. Complet țăcănit! Când intră-n chestia aia și-l simți în mintea ta, te ia cu tremuriciul și-i groaznic... S-a-ntâmplat ceva, Walthers?

Desigur, băiatul crescut în izolare, Wan, fusese cel care cauzase Febra. El nu dorise decât o formă de contact uman, pentru că era singur. Nu avusese intenția de a înnebuni majoritatea rasei omenești cu gândurile lui nebune și obsedate. Pe de altă parte, teroriștii știau exact ce anume făceau.

El s-a oprit la intrarea în coridorul luminat în auriu și cele patru santinele l-au privit curioase.

– Demența, a spus. Wan! Asta a fost nava lui!

– Păi sigur că da, s-a încruntat femeia. Auzi, pornisem să mâncăm ceva. Haide s-o facem.

Începuse să se îngrijoreze. Walthers încleștase din fălci și mușchii din jurul feței i se contractaseră. Mai mult ca orice, arăta ca un individ care se aștepta să primească un pumn în nas și santinelele deveneau curioase.

– Haide, Audee, a rostit ea rugător.

Walthers s-a foit și a privit-o.

– Du-te doar tu, i-a zis. Mie mi-a pierit foamea.

Nava lui Wan! Ce ciudat, a gândit Walthers, că până atunci nu făcuse legătura. Dar, desigur, așa era.

Wan se născuse chiar pe nava aceasta, cu mult înainte să fi fost rebotezată *S. Ya. Broadhead*, cu mult înainte ca oamenii să fi știut măcar de existența ei... dacă nu se luau în considerare câteva zeci de descendenți îndepărtați din *Australopithecus afarensis*. Wan fusese născut de o prospectoare gravidă din Poartă. Soțul îi pierise într-o misiune și ea naufragiase în alta. Femeia se atârnase de viață în primii ani, după care-l lăsase orfan pe băiat. Walthers își imagina cât de grea fusese copilăria lui Wan – un pici în nava vastă, aproape goală, fără altă companie decât sălbatici și stocările analogice ale prospectorilor spațiali morți.

Dintre care, fără îndoială, unul fusese mama lui. Era de compătimit...

Walthers nu avea de oferit compătimire. Nu lui Wan, care îi împrumutase soția. Și nici aceluiași Wan care găsise dispozitivul căruia îi spuneau TPT – inițialele de la „transceiver psihoknetic teleempatic", așa cum îl reetichetase limba de lemn a birocrației. Wan însuși îl numise „culcușul viselor", iar restul oamenilor îl denumise Febra, obsesiile teribile și începătoșate care-i infectaseră pe toți când tânărul și prostuțul Wan, descoperind un culcuș, constatase că-i oferea un fel de contact cu un fel de ființe vii. El nu știuse că același proces le oferise și acelor ființe vii un fel de contact cu el și de aceea visele lui de adolescent, temerile și fanteziile sexuale invadaseră zece miliarde de creiere omenești... Poate că Dolly ar fi trebuit să facă totuși conexiunea, numai că pe vremea aceea fusese doar un copil. Nu și Walthers. El își amintea, și asta îi oferea un motiv nou pentru a-l urî pe Wan.

Nu-și mai reamintea foarte clar nebunia aceea recurentă la nivel mondial, abia își putea închipui cât de devastatoare fuseseră efectele ei. Nici măcar nu încerca să-și imagineze copilăria lipsită de griji și solitară pe care o dusese Wan aici, însă pe actualul Wan, care călătorea printre stele în misterioasa lui căutare, având drept tovarăș doar pe soția fugară a lui Walthers – pe astea, pe toate astea prietenul meu și le putea imagina prea bine.

De fapt el a petrecut aproape toată ora care-i mai rămăsese până la începerea cartului imaginându-și totul, înainte de a înțelege că se scălda în autocompătimire și umilință voluntară și că acesta nu era la urma urmelor un mod în care să se comporte un om matur.

A apărut la timp pentru cart. Yee-xing, care ajunsese înaintea lui în sala de pilotare, n-a spus nimic, dar l-a privit ușor surprinsă. El i-a zâmbit în cursul operațiunii de transfer și s-a instalat la post.

Deși pilotarea nu implica nimic mai mult decât păstrarea mâinilor pe comenzi, lăsând nava să zboare singură, Walthers și-a găsit de lucru. Dispoziția i se schimbase. Vastitatea vehiculului cosmic pe care îl avea sub buricele degetelor reprezenta o provocare. A privit-o pe Janie Yee-xing, care, cu genunchii, coatele și vârfurile degetelor de la picioare, acționa comenzile auxiliare ce afișau cursul, poziția și statutul navei, precum și toate celelalte date de care pilotul nu avea în realitate nevoie pentru a dirija monstrul, însă pe care trebuia să se căznească să le afle dacă dorea să se numească *pilot*. El însuși făcea la fel. A apelat afișarea cursului și a verificat poziția lui *S. Ya.*, un punctuleț auriu-strălucitor care se deplasa pe o linie albastră și subțire, lungă de o mie nouă sute de ani-lumină; a verificat corectitudinea poziției, calculând unghiurile relative la stelele balize roșu-strălucitor din lungul rutei; s-a încruntat spre cele câteva repere „Feriți-vă!“,

unde găurile negre și norii de gaze reprezentau o amenințare – se părea că nici una dintre ele nu se găsea în apropiere de cursul lor –, ba chiar a apelat și marea hartă cerească Heechee care prezenta toată galaxia, cu celelalte membre ale Grupului Local la periferia ei. Câteva sute de oameni foarte inteligenți și mii de ore de timp de inteligențe artificiale fuseseră dedicate pentru a descifra codificarea hărții Heechee. Existau părți încă neînțelese și Walthers a studiat, încruntându-se, puținele puncte din zona aceea în care halourile multicolore și pâlpâitoare ce însemnau „Aici sunt pericole“ erau dublate și triplate. Ce putea fi oare atât de primejdios, încât hărțile Heechee aproape să țipe de panică?

Mai erau încă multe de învățat! Și, a gândit Walthers, nu exista alt loc mai bun de învățat decât nava aceasta. Desigur, slujba lui era strict temporară. Dar dacă făcea treabă bună... dacă dovedea amabilitate și talent... dacă se dădea bine pe lângă căpitan... atunci, a gândit el, când ajungeau la Pământ și căpitanul trebuia să se ocupe de angajarea unui nou Ofițer Șapte, ce candidat putea fi mai bun decât Audee Walthers?

După ce cartul s-a terminat, Yee-xing a traversat spațiul de zece metri care separa cele două console ale piloților și i-a spus:

– Ca pilot, arăți destul de bine. Am fost nițel îngrijorată în privința ta.

El a prins-o de mână și au pornit împreună către ușă.

– Cred c-am avut o indispoziție, s-a scuzat și Yee-xing a strâns din umeri.

– Prima prietenă de după un divorț se-alege-ntotdeauna cu toate rahaturile, a comentat ea. Ce-ai făcut, te-ai conectat la unul dintre programele noastre de psihanaliză?

– N-a fost nevoie. Am... Walthers a șovăit, străduindu-se să-și amintească exact ce anume făcuse: Cred c-am stat puțin de vorbă cu mine însumi. Chestia-i că atunci când te părăsește nevasta, a explicat el, te simți *rușinat*. Sigur că da, și gelos, și furios și toate celelalte. Însă după ce am fiert în sinea mea o vreme, mi-am dat seama că nu făcusem cine știe ce lucruri de care să-mi fie rușine. Înțelegi, sentimentul ăla nu-mi aparținea.

– Și asta te-a ajutat?

– După o vreme, da.

Și, bineînțeles, antidotul suveran pentru durerea indusă de o femeie era altă femeie, totuși el nu voia s-o spună antidotului.

– Va trebui să țin minte asta pentru data viitoare când mi se vor da papucii. Ei bine, aș zice că-i timpul pentru culcare...

Walthers a clătinat din cap.

– E-ncă devreme și sunt surescitat. Ce-i cu chestiile Heechee vechi? Ai spus că știi o cale pe lângă santinele.

Ea s-a oprit în mijlocul pasajului și l-a privit.

– Audee, treci de la o extremă la alta, i-a spus. Dar, de ce nu?

S. Ya. avea carcasa dublă. Spațiul dintre carcase era strâmt și întunecos, dar se putea trece prin el. Așa că Yee-xing l-a condus pe Walthers prin pasaje înguste din apropierea învelișului uriașei nave spațiale, printr-un labirint de cușete goale pentru coloniști, pe lângă bucătăria uriașă și rudimentară care-i alimenta, printr-un spațiu care mirosea a gunoi stătut și putreziciuni – într-o încăpere vastă și slab iluminată.

– Aici sunt, a anunțat ea. (Menținea tonul glasului scăzut, deși spusese că se aflau mult prea departe de santinele pentru a fi auziți.) Apropie-ți capul de coșul ăla argintiu – îl vezi? –, însă nu-l *atinge*. Asta-i foarte important!

– De ce-i important?

Walthers a privit în jurul încăperii care semăna cu echivalentul Heechee al unei magazii de vechituri. Înăuntru se găseau cel puțin patruzeci de mașinării, mari și mici, toate ferm fixate de însăși structura navei. Unele erau uriașe, altele micuțe, unele sferice cu socluri plate ce se contopeau cu podeaua, altele cubice și strălucind în culorile verde și albastru ale metalului. Existau trei țesături metalice din cele indicate de Janie Yee-xing și toate erau absolut identice.

– Este important fiindcă nu vreau să primesc un șut în fund afară din navă. Așa că fii atent!

– Sunt atent. De ce sunt trei?

– De ce au făcut Heechee tot ce-au făcut? Poate că toate astea erau piese de rezervă. Fii atent! *Apropie-ți* capul de partea metalică, dar nu *foarte* mult. Imediat

Sistemele de cartografiere și navigație Heechee nu erau ușor de descifrat. Pentru navigație, sistemul pornește de la două puncte: începutul și sfârșitul călătoriei. După aceea caută toate obstacolele intermediare, ca nori de praf sau de gaze, radiații perturbatoare, câmpuri gravitaționale și așa mai departe, și selectează puncte de trecere sigură în jurul lor sau printre ele, după care construiește o rută care să conțină punctele și direcționează nava în lungul ei.

Multe obiecte și puncte de pe hărți erau însemnate cu indicatoare de atenționare – aure pâlpâitoare, bife și așa mai departe. Ne-am dat seama destul de repede că acestea erau în mod frecvent avertismente. Dificultatea era că nu știam care indicatoare erau avertismente sau ce avertizau ele.

ce-ncepi să simți chestii care nu provin din tine, înseamnă că ești suficient de aproape. O să știi când. Să nu te-apropii însă mai mult și, mai presus de orice, să n-atingi nimic, pentru că-i bilateral. Atât timp cât ești pur și simplu mulțumit cu genul de sentimente generale, nu va observa nimeni. Probabil. Dar dacă observă, căpitanul o să ne dea pe-amândoi afară, ai înțeles?

– Sigur c-am înțeles, a spus Walthers ușor iritat și și-a apropiat capul la zece centimetri de țesătura argintie.

După aceea s-a întors și a privit-o pe Yee-xing.

– Nimic, a anunțat el.

– Încearcă un pic mai aproape.

Nu era foarte ușor să-ți deplasezi capul milimetru cu milimetru în timp ce-l țineai îndoit sub un unghi nefiresc și nu aveai nimic de care să te ții, totuși Walthers a încercat să facă așa cum fusese instruit...

– Asta-i! a strigat Yee-xing, urmărindu-i fața. Gata, nu te mai apropia!

El nu i-a răspuns. Mintea îi era plină de urme foarte vagi de senzații – un amestec confuz de senzații. Vise și visuri și sufocarea disperată a cuiva; râsetul cuiva și cineva, sau, de fapt, ceea ce păreau a fi trei cupluri de cineva, angajate în activitate sexuală. S-a răsucit, ca să zâmbească spre Janie, a dat să vorbească...

Și apoi, pe neașteptate, acolo a mai fost ceva.

Walthers a încremenit. Din descrierea lui Yee-xing, el se așteptase la o senzație de *tovărășie*. La prezența

altor oameni. Temerile lor, bucuriile, foamea și plăcerile... însă întotdeauna aparținând unor oameni.

Chestia asta nouă nu aparținea.

Walthers s-a mișcat convulsiv. Capul lui a atins țesătura. Toate senzațiile au devenit de o mie de ori mai clare, aidoma focalizării unei lentile, și a perceput noua și îndepărtata prezență – sau prezențe? – într-un mod diferit și imediat. Era o senzație distantă, lunecoasă, înfrigurată și nu emana din nimic uman. Dacă sursele aveau deprimări sau fantezii, Walthers nu le putea înțelege. Putea simți doar că erau *acolo*. Ele existau. Ele nu *răspundeau*. Ele nu se *modificau*.

Dacă ai fi putut pătrunde în mintea unui cadavru, a gândit el cu panică și repulsie, poate că așa ai fi putut simți...

...Toate acestea într-un singur moment, apoi a fost conștient că Yee-xing îl trăgea de braț, urlându-i în ureche:

– Fir-ai al dracu', Walthers! Am simțit-o! La fel a simțit-o căpitanu' și toți din nava asta nenorocită. Acum am dat de necaz!

De îndată ce capul i s-a îndepărtat de țesătura argintie, senzația a dispărut. Pereții strălucitori și mașinăriile adumbrite au redevenit reale, cu fața furioasă a lui Janie Yee-xing lipită de a sa. Necaz? Walthers s-a pomenit izbucnind în râs. După iadul lent și înghețat pe care tocmai îl întrezărise, nimic din ceea ce era omenesc n-ar fi putut părea un necaz. Ba chiar atunci când santinelele celor patru puteri au apărut clocotind

înăuntru, cu armele scoase, zbierând la ei în patru graiuri, Walthers aproape că le-a primit cu brațele deschise.

Pentru că erau oameni și erau vii.

Întrebarea care-i sfredelea mintea era cea pe care și-ar fi pus-o oricine: Oare se acordase cumva cu enigmaticii și ascunșii Heechee?

Dacă așa fusese, și-a spus el înfiorându-se, atunci numai Dumnezeu mai putea să ajute rasa umană.

5

O ZI DIN VIAȚA UNUI MAGNAT

Oroarea față de Heechee era un sport popular și în alte locuri, nu doar la bordul lui *S. Ya.* Eu însumi îl practicam destul de frecvent. Toți o făceau. O făcusem mult de tot pe vremea când eram puști, deși pe atunci Heechee nu fuseseră decât niște creaturi stranii și dispărute care se distraseră săpând tuneluri prin planeta Venus cu sute de mii de ani în urmă. O făcusem pe vremea când eram prospector al Porții – oh, da, Dumnezeule, ce-o mai făcusem pe atunci! Ne lăsam în seama vechilor nave Heechee, scotoceam prin univers, ajungând în locuri pe care nu le mai văzuse nici un om, și ne întrebam întruna dacă proprietarii navelor vor apărea la capătul unei călătorii... și ce vor face ei atunci?! Și ne gândisem la ei chiar și mai mult după ce am descifrat destul din vechile lor atlase cerești pentru a descoperi unde plecaseră să se ascundă, adânc în nucleul propriei noastre galaxii.

Nu ne gândisem, pe atunci, să ne întrebăm de cine se ascundeau ei.

Bineînțeles, asta nu era tot ce făceam eu, puteți fi siguri. Erau multe alte lucruri cu care să-mi umplu zilele. Aveam o preocupare constantă față de sănătatea mea iritabilă, care mi se impunea atenției oricând dorea, și dorea tot mai frecvent. Dar acela nu era decât începutul. Eram pe cât de ocupat poate fi, cu atât de multe lucruri diferite pe cât poate fi, un om.

Dacă ați fi examinat o zi obișnuită din viața lui Robin Broadhead, magnat care îmbătrânea, vizitându-l în luxosul lui conac rural cu deschidere spre larga Mare Tappan aflată imediat la nord de New York City, l-ați fi găsit poate plimbându-se pe faleză cu superba lui soție Essie... aventurându-se în experimente culinare din Malaysia, Islanda și Ghana în bucătăria luxos echipată... pălăvrăgind cu înțeleptul sistem de recuperare a datelor Albert Einstein... dictându-și corespondența:

„Către centrul ăla pentru tineri din Grenada... ia să vedem... da. Acesta este cecul pentru trei sute de mii de dolari pe care vi l-am promis, dar vă rog să nu botezați centrul cu numele meu. Dacă vreți, îi puteți da numele soției mele și cu siguranță amândoi vom încerca să fim acolo la inaugurare.“

„Către Pedro Lammartine, secretar general, Națiunile Unite. Dragă Pete. Îi bat la cap pe americani să împartă datele cu brazilienii pentru găsirea navei teroriștilor, însă cineva trebuie să-i bată la cap și pe

brazilieni. Poți, te rog, să-ți folosești influența? Este în interesul tuturor. Dacă teroriștii nu sunt opriți, Dumnezeu știe unde vom ajunge cu toții."

„Către Ray McLean, oriunde ar locui acum. Dragă Ray. Sigur că da, folosește facilitățile noastre din docuri pentru a-ți căuta nevasta. Îți doresc tot norocul, din tot sufletul etc. etc."

„Către Gorman și Ketchin, contractori generali. Stimați domni. Nu voi accepta noua voastră dată de finalizare, întâi octombrie, pentru nava mea. Este complet nerezonabilă. Ați beneficiat deja de o prelungire și asta-i tot ce veți căpăta. Vă reamintesc de penalizările severe prevăzute în contract dacă vor mai exista alte întârzieri."

„Către președintele Statelor Unite. Dragă Ben. Dacă nava teroriștilor nu va fi imediat localizată și neutralizată, va fi amenințată pacea întregului Pământ. Ca să nu mai amintesc de distrugerile de bunuri, pierderile de vieți și toate lucrurile celelalte ce riscă să fie afectate. Este secretul lui Polichinelle că brazilienii au construit un detector direcțional pentru semnale provenite de la o navă aflată în zbor superluminic și că propria noastră armată are o procedură pentru navigația superluminică ce le va permite s-o realizeze. Nu pot conlucra? În calitate de Comandant Suprem, nu trebuie decât să-i comanzi Pentagonului Înalt să coopereze. Se exercită multe presiuni asupra brazilienilor pentru a-și îndeplini partea lor din cooperare, dar ei așteaptă un semn din partea noastră."

„Către... cum îl cheamă... Luqman. Dragă Luqman. Mulțumesc pentru veștile bune. Cred că ar trebui să acționăm pentru a dezvolta imediat câmpul petrolifer, de aceea, când vii să mă vezi, adu-ți planul pentru producție și expediție cu estimări de costuri și un plan de capital și flux al numerarului. De fiecare dată când *S. Ya.* se întoarce goală, pierdem bani...“

Și tot așa... mă mențineam ocupat! Aveam multe cu care să mă mențin ocupat și asta fără să pun măcar la socoteală urmărirea investițiilor mele și supravegherea managerilor. Ceea ce nu-nseamnă că aș fi petrecut mult timp cu afacerile. Întotdeauna am spus că după ce a obținut prima sută de milioane, oricine care mai face ceva doar pentru bani este nebun. Ai nevoie de bani, fiindcă dacă n-ai bani, n-ai libertatea de a face lucrurile ce merită făcute. Dar după ce ai obținut libertatea respectivă, la ce slujesc și mai mulți bani? De aceea mi-am lăsat majoritatea afacerilor în seama programelor financiare și a oamenilor pe care i-am angajat – cu excepția proiectelor în care eram implicat nu atât pentru bani, cât pentru faptul că făceau ceva ce doream să fie făcut.

Și chiar dacă numele Heechee nu apărea nicăieri pe lista mea de preocupări zilnice, el exista acolo permanent. Până la urmă, totul revenea la Heechee. Nava mea, care era asamblată pe orbită, era proiectată de oameni și construită de oameni, totuși, cea mai mare parte a ei și toate sistemele de propulsie și comunicații fuseseră adaptate din concepte Heechee. *S. Ya.*, pe care

intenționam s-o umplu cu țiței când revenea aproape goală de pe Planeta Peggys, era un artefact Heechee; de fapt, Peggys însăși era un cadou de la Heechee, deoarece ei asiguraseră sistemul de navigație pentru a o găsi și navele cu care să ajungem acolo. Lanțul de localuri fast-food al Essiei venea de la mașinăriile Heechee care fabricau hrană-CHOA din carbonul, hidrogenul, oxigenul și azotul aflate în gazele înghețate ale cometelor. Construisem câteva fabrici de hrană pe Pământ – în Sri Lanka exista una care-și obținea azotul și oxigenul din aer, hidrogenul din apa Oceanului Indian și carbonul de la nefericitele plante, animale sau carbonați ce pătrundeau prin supapele de admisie. Iar acum, când Corporația Porții avea atât de mulți bani pentru investit, încât nu mai știa ce să facă cu ei, putea aloca o parte, cu înțelepciune, organizării unor călătorii sistematice de explorare, și eu, ca acționar important în Poartă, o încurajam în direcția respectivă. Până și teroriștii foloseau o navă Heechee furată și un transceiver psihokinetic teleempatic Heechee furat pentru a abate asupra lumii loviturile lor cele mai teribile – toate de natură Heechee!

Nu era de mirare că pe tot Pământul existau secte religioase bizare care-i venerau pe Heechee, deoarece treceau în mod evident toate testările obiective ale divinității. Erau capricioși, puternici și invizibili. Existau momente când eu însumi mă simțeam extrem de ispitit, în nopțile acelea lungi când mă durea burta

și lucrurile nu păreau să meargă bine, să strecor o rugăciune micuță către Tatăl Nostru Carele Ești în Nucleu. N-avea ce să strice, nu?

Ei bine, avea. Mi-ar fi afectat respectul de sine. Și în această galaxie tantalică și abundentă pe care ne-o dăduseră Heechee – dar numai bucățică cu bucățică –, respectul de sine devenea tot mai greu de păstrat pentru toți oamenii.

Desigur pe atunci încă nu întâlnisem un Heechee viu, adevărat.

Nu întâlnisem încă pe nici unul, dar cel care avea să joace un rol important în viața mea ulterioară (*nu voi* mai fi pedant în privința terminologiei!), mai precis Căpitanul, se afla la jumătatea distanței până la punctul de evadare, acolo unde începea spațiul normal; și între timp, la bordul lui *S. Ya.*, Audee Walthers căpăta o săpuneală de toată frumusețea și începea să se gândească la faptul că n-ar mai fi trebuit să-și facă planuri de viitor pentru angajarea pe nava aceea; și între timp...

Ei bine, ca întotdeauna, existau multe „între timp“, însă acela care l-ar fi interesat în cea mai mare măsură pe Audee era că între timp soția lui păcătoasă începea să-și dorească să nu fi păcătuit.

6

ACOLO UNDE SE ROTESC GĂURILE NEGRE

Una peste alta, evadarea alături de un lunatic nu era cu mult mai bună decât plictiseala de moarte din Port Hegramet. Era altceva, oh, cerurilor, da, era cu totul altceva! Totuși unele părți din ea erau la fel de plictisitoare, iar altele o înfricoșau pur și simplu de moarte. Deoarece nava era o Cinci, exista loc pentru amândoi... sau ar fi trebuit să existe. Întrucât Wan era tânăr și bogat și aproape arătos – dacă-l priveai din unghiul corect –, călătoria ar fi trebuit să fie destul de animată. Nici una dintre ipotezele acelea nu era adevărată.

La asta se adăugau părțile înfricoșătoare.

Dacă exista un singur lucru pe care toți oamenii să-l cunoască despre spațiul cosmic, acela era că trebuia să te ții cât mai departe de găurile negre. Se părea însă că Wan nu știa asta. El le căuta. Și făcea alte lucruri și mai teribile.

Dolly habar n-avea care erau sculele și basculele cu care se juca Wan. Când îl întrebase, el nu-i răspunsese. Când, ca să-l amuze, își pusese o păpușă pe mână și-l întrebase prin gura ei, el se strâmbase, se încruntase și spusese:

– Dacă vrei să-ți joci sceneta, fă ceva amuzant și porcos, nu pune întrebări care nu-s treaba ta.

Când încercase să afle de ce nu erau treaba ei, avusese mai mult succes. Nu căpătase un răspuns direct. Dar din aerele și confuzia cu care-i răspunsese Wan fusese ușor de înțeles că echipamentele fuseseră furate.

Și aveau o legătură cu găurile negre. Și, cu toate că Dolly era aproape sigură că auzise, cândva, că nu exista cale de intrare sau de ieșire dintr-o gaură neagră, ea era de asemenea aproape sigură că Wan încerca să găsească o gaură neagră anumită și apoi să intre în ea. Asta era partea înfricoșătoare.

Iar când mintea ei tânără nu era copleșită de teamă, Dolly se simțea cuprinsă de singurătate până în măduva oaselor, deoarece căpitanul Juan Henriquette Santos-Schmitz, elegantul și excentricul tânăr multimilionar ale cărui aventuri continuau să atâțe abonatele emisiunilor de bârfe, era un companion de tot rahatul. După trei săptămâni petrecute în prezența lui, Dolly abia dacă mai suporta să-l vadă.

Deși trebuia să recunoască, tremurând, că imaginea lui cauza mult mai puține neliniști decât imaginea pe care o avea în fața ochilor.

Dolly se uita la o gaură neagră. De fapt nu la gaură în sine, fiindcă v-aţi putea uita la una cât este ziua de lungă fără să vedeţi nimic; găurile negre erau negre, întrucât nu puteau fi văzute deloc. În realitate, vedea o aurora spiralată de lumină violet-albăstruie, neplăcută pentru ochi chiar şi pe ecranul de deasupra panoului de comandă. Ar fi fost mult mai neplăcut să fi fost expusă la ea. Lumina aceea era vârful aisbergului unui potop de radiaţii letale. Nava lor era blindată împotriva unor asemenea fenomene şi până acum blindajul făcuse faţă cu uşurinţă. Însă Wan nu se afla în interiorul blindajului. Era jos, în lander, unde avea instrumente şi tehnologii pe care Dolly nu le înţelegea şi pe care el refuza să le explice. Iar femeia ştia că la un moment dat, într-o situaţie de felul acesta, ea va fi în nava principală şi va simţi zguduitura uşoară care anunţa decuplarea landerului. Şi atunci el se va aventura chiar şi mai aproape de unul dintre obiectele acestea teribile! Şi ce avea să se întâmple cu Wan atunci? Sau cu Dolly? Bineînţeles, ea nu l-ar fi însoţit! Dar dacă el murea şi o lăsa singură, la o sută de ani-lumină de orice-i era cunoscut, ce s-ar fi întâmplat atunci?

Dolly a auzit un mormăit furios şi a ştiut că deocamdată momentul acela nu sosise. Trapa s-a deschis şi Wan s-a târât afară din lander, furios.

– Alta pustie! s-a răstit la ea, de parcă ar fi tras-o la răspundere.

Şi, desigur, exact asta şi făcea. Ea a încercat să-l privească mai degrabă cu înţelegere, decât cu groază.

– Of, scumpule, ce păcat! E a treia pân-acum.

– Trei! Ha! Trei de când eşti şi tu, vrei să spui. De fapt, sunt mult mai multe!

Tonul îi era dispreţuitor, însă n-o deranja dispreţul. Acestuia i-a luat locul un sentiment de uşurare, când Wan a lunecat pe lângă ea. Discret, Dolly s-a îndepărtat de panoul de comandă cât a putut de mult – nu prea mult într-o navă Heechee care ar fi intrat cu uşurinţă într-un living ceva mai mare. Când el s-a aşezat şi şi-a consultat oracolele electronice, ea a păstrat tăcerea.

Când vorbea cu Morţii, Wan n-o invita pe Dolly să participe. Când se exprima prin cuvinte, ea putea auzi cel puţin jumătate din conversaţie. Dacă însă scria pe tastatură, nu se bucura nici măcar de jumătatea respectivă. De data aceasta a putut totuşi înţelege destul de bine. El şi-a tastat întrebările, s-a strâmbat la ce-i răspunsese un Mort în căşti, a tastat o corecţie, apoi a stabilit un curs pe panoul Heechee. După aceea şi-a scos căştile, s-a strâmbat, s-a întins şi s-a întors către Dolly.

– Bun, a spus, haide, vino, poţi plăti altă rată a biletului tău de călătorie.

– Cum să nu, scumpule, a răspuns ea îndatoritor, deşi ar fi fost mult mai drăguţ dacă el n-ar fi trebuit de fiecare dată să pună problema aşa.

Cu toate acestea, dispoziţia ei se mai îmbunătăţise puţin. A simţit o uşoară clătinare, ceea ce însemna că nava pornea în altă călătorie şi, într-adevăr, uriaşa

oroare albastru și violet de pe ecran se diminua deja, îndepărtându-se. Asta compensa lucrurile!

Evident nu însemna nimic altceva decât că se aflau în drum spre următoarea.

– Fă-l pe Heechee, a poruncit Wan, și... ia să vedem... da! Cu Robinette Broadhead.

– Sigur că da, a spus Dolly ridicând păpușile de unde le azvârlise Wan cu piciorul și punându-le pe mâini.

Păpușa Heechee nu arăta, desigur, ca un Heechee adevărat; și păpușa Robinette Broadhead era destul de inexactă. Dar ele îl amuzau pe Wan. Asta conta pentru Dolly, deoarece el achita notele de plată. În prima zi după ce plecaseră din Port Hegramet, tânărul se lăudase arătându-i fetei extrasul lui de cont. În fiecare lună contul îi era alimentat în mod automat cu șase milioane de dolari! Numerele o amețiseră. Ele compensau multe. Trebuia să existe un mod, mai devreme sau mai târziu, prin care să stoarcă câteva picături pentru ea din toată cataracta aceea de bănet. Gândurile respective nu erau defel imorale pentru Dolly. Poate că într-o epocă mai veche, americanii i-ar fi spus „căutătoare de aur“. Însă cea mai mare parte a rasei omenești, pe durata majorității istoriei sale, i-ar fi spus doar „săracă“.

Așa că ea îl hrănea pe Wan și se culca de asemenea cu el. Când era în dispoziție proastă, încerca să fie invizibilă, iar când dorea distracție, încerca să-l distreze:

– Sal'tare, domnu' Heechee, a rostit mâna Broadhead, cu degetele lui Dolly răsucindu-se pentru a-i

conferi un rânjet prostesc și cu glasul lui Dolly îngroșat și cu accent de țărănoi (parte din satiră!). Încântat dă cunoștință.

Mâna Heechee, glasul lui Dolly un sâsâit șerpesc:

– Sssalutări, pământean obraznic. Ai ssossit la timp pentru cină.

– Oa-ha-ha! a strigat mâna Broadhead, lărgindu-și rânjetul. Și mie-mi chiorăie mațele. Ce-i dă haleală?

– Aargh! a zbierat mâna Heechee, degetele o gheară, gura căscată. Tu ești!

Și degetele mâinii drepte s-au închis peste păpușa din mâna stângă.

– Ho! Ho! Ho! a râs Wan. Asta-i tare de tot. Deși un Heechee n-arată așa. Tu nu știi cum e un Heechee.

– Tu știi? a întrebat Dolly cu propriul ei glas.

– Aproape! Mult mai aproape decât tine!

Iar Dolly, surâzând, a ridicat mâna Heechee.

– Ah, dar te-nșeli, domnule Wan, a răsunat vocea șerpească, mătăsoasă de Heechee. Chiar *așa* arăt eu și te-aștept ssă ne-ntâlnim în următoarea gaură neagră!

Scaunul pe care stătea Wan s-a prăbușit cu un trosnet, când el a sărit în picioare.

– Asta nu-i amuzant! a răcnit el și Dolly a fost uimită să-l vadă tremurând. Fă-mi de mâncare! a poruncit și a plecat bolborosind furios spre landerul lui privat.

Nu era înțelept să faci glume cu el. Ca atare, Dolly i-a pregătit cina și l-a servit cu un zâmbet pe care nu-l simțea vesel. N-a câștigat nimic de pe urma

zâmbetului. Dispoziția lui era mai proastă ca oricând. A zbierat:

– Idioato! Ai halit toată mâncarea bună când eu nu eram atent? N-a mai rămas nimic ca lumea de mâncat?

Dolly a fost gata să izbucnească în lacrimi.

– Dar îți place friptura..., a protestat ea.

– Friptura! Bineînțeles că-mi place friptura, da' ia uite ce-ai servit ca desert!

A împins friptura cu broccoli la o parte și a înhățat platoul cu fursecuri cu fulgi de ciocolată pe care l-a scuturat sub nasul ei. Fursecurile s-au împrăștiat în toate direcțiile și Dolly a încercat să le recupereze.

– Știu că nu-i ceea ce ți-ar plăcea, scumpule, însă înghețata s-a terminat.

El a fulgerat-o cu privirea.

– Cum?! Nu mai e-nghețată? Bine atunci. Un sufleu de ciocolată... sau o tartă...

– Wan, și astea s-au cam terminat. Le-ai mâncat.

– Tâmpito! Nu se poate!

– Ba da, s-au terminat. Și oricum toate dulciurile alea nu-s bune pentru tine.

– Nu ești dădaca mea! O să cumpăr altele, chiar dacă mi-ar putrezi dinții.

A lovit platoul din mâna ei și fursecurile au zburat din nou peste tot.

– Aruncă mizeriile astea. Acum nu mai vreau să mănânc nimic! s-a răstit.

Era pur și simplu o altă masă tipică de la frontiera galaxiei. Și s-a sfârșit la fel de tipic, cu Dolly făcând curățenie și plângând. Bărbatul era realmente groaznic! Și nici măcar nu părea s-o știe.

În realitate, Wan știa că era răutăcios, antisocial, exploatator – o listă lungă de trăsături care-i fuseseră explicate de programele de psihanaliză. Fuseseră peste trei sute de ședințe. Câte șase zile pe săptămână, vreme de aproape un an. Iar la sfârșit el terminase cu o glumă.

– Am o întrebare, îi spusese psihanalistei holografice, afișată pentru el sub forma unei femei frumoase, îndeajuns de vârstnică pentru a-i fi mamă, îndeajuns de tânără pentru a fi atrăgătoare, iar întrebarea este aceasta: De câți psihanaliști este nevoie pentru a schimba un bec?

Psihanalista răspunsese suspinând:

– Ah, Wan, te împotrivești din nou. Bine... De câți?

– Numai de unul, răspunsese el râzând, dar becul trebuie să vrea realmente să fie schimbat. Ha-ha! Iar eu, vezi tu, nu vreau asta.

Pentru o secundă, ea îl privise direct, în tăcere. Era reprezentată pe un fotoliu cu formă variabilă, cu picioarele strânse sub ea, cu un blocnotes într-o mână și un pix în mâna cealaltă. Îl folosea pentru a-și ridica ochelarii care-i lunecau pe nas când se uita la el. Precum toate celelalte caracteristici ale programării ei, gestul era menit să aibă un scop, indicația liniștitoare că era, la urma urmelor, tot un om ca și

el, nu o zeiță rigidă. Bineînțeles, nu era om. Totuși sunase destul de uman când spusese:

– Acesta este într-adevăr un banc foarte vechi, Wan. Ce este un bec?

Tânărul strânsese din umeri iritat.

– Ceva rotund care dă lumină, ghicise el, dar ți-a scăpat esențialul. Eu nu mai vreau să fiu schimbat. Nu mi se pare amuzant. În primul rând n-a fost dorința mea să-ncep chestia asta și am decis să-i pun capăt.

Programul de calculator răspunsese pașnic:

– Evident, este dreptul tău, Wan. Ce vrei să faci în continuare?

– O să mă duc să-mi caut... O să plec de-aici și-o să mă distrez, răspunsese el furios. Și asta se numără printre drepturile mele!

– Da, așa este, încuviințase ea. Wan, vrei să-mi spui ce anume începuseși să zici înainte de a te răzgândi?

– Nu, se sculase el, nu vreau să-ți spun ce-o să fac. O s-o fac pur și simplu. La revedere.

– Te vei duce să-ți cauți tatăl, nu-i așa? strigase după el programul psihanalitic, însă Wan nu răspunsese.

Unica indicație pe care o oferise că-i auzise întrebarea fusese că în loc să se mulțumească să închidă ușa, o izbise în urma lui.

Un om normal – de fapt, aproape orice om – i-ar fi spus psihanalistului său că avea dreptate. La un moment dat în cele trei săptămâni interminabile i-ar fi spus același lucru și tovarășei sale de navă și de pat, măcar pentru a împărtăși cuiva speranța lui de

probabilitate minimă și frica lui foarte reală. Wan nu învățase niciodată să-și împărtășească sentimentele, fiindcă nu învățase niciodată să împărtășească absolut nimic. Crescut în Paradisul Heechee, fără nici un fel de companion uman cu sânge cald în deceniul crucial al copilăriei sale, el devenise arhetipul unui sociopat. Dorul acela teribil după dragoste îl împingea să-și caute tatăl pierdut prin toate terorile spațiului cosmic. Lipsa totală de împlinire ducea la imposibilitatea de a accepta dragostea, sau de a o împărtăși. Tovarășii lui cei mai apropiați din acei zece ani îngrozitori fuseseră programele de calculator ale inteligențelor moarte și stocate numite Morții. Wan le copiase și le luase cu el când își însușise o navă Heechee și vorbea cu ele, așa cum n-ar fi făcut-o cu Dolly cea din carne și oase, pentru că știa că nu erau decât mașini. Lor nu le păsa că erau tratate în felul acela. Pentru Wan, oamenii din carne și oase erau de asemenea mașini – automate de vânzare, le-ați fi putut spune. El avea moneda cu care să le determine să-i dea ceea ce dorea. Sex. Sau conversație. Sau pregătirea meselor lui, sau dereticarea după obiceiurile lui porcine.

Nu se gândea să analizeze sentimentele unui automat de vânzare. Nici chiar când automatul de vânzare era în realitate o femeie de nouăsprezece ani care ar fi fost recunoscătoare pentru șansa de a i se îngădui să creadă că-l iubea.

Heechee descoperiseră de mult cum să stocheze în sisteme mecanice inteligența și chiar o aproximare a personalității unui individ decedat sau aflat pe moarte – așa cum oamenii aflaseră când întâlniseră așa-numitul Paradis Heechee, în care crescuse băiatul Wan. Robin considera că era o invenție extraordinar de valoroasă. Eu nu văd lucrurile la fel. Desigur, este posibil să fiu considerat părtinitor în această privință – o persoană ca mine, fiind din capul locului o stocare mecanică, nu are nevoie de așa ceva; iar Heechee, deoarece descoperiseră procedeul acesta, nu s-au mai sinchisit să inventeze persoane ca mine.

7
ÎNTOARCEREA ACASĂ

În bucla Lofstrom din Lagos, Nigeria, Audee Walthers analiza măsura responsabilității sale față de Janie Yee-xing, în timp ce panglica magnetică le-a prins capsula care cobora, a încetinit-o și a oprit-o la terminalul Vamă și Imigrări. Deoarece se jucase cu jucării interzise, el pierduse speranța unei slujbe, însă, fiindcă îl ajutase s-o facă, Yee-xing pierduse întreaga carieră.

– Am o idee, i-a șoptit el când s-au așezat la coadă în anticameră. O să-ți spun despre ce-i vorba când ieșim.

Avea într-adevăr o idee și chiar destul de bună. Ideea lui eram eu.

Înainte de a-i putea împărtăși ideea, Walthers trebuia să-i spună ce simțise în momentul acela îngrozitor de la TPT. De aceea se cazară într-un stabiliment

de tranzit de lângă baza buclei de asolizare. O odaie goală și încinsă; exista un singur pat, de mărime medie, o chiuvetă într-un colț, un aparat PV la care călătorii să se holbeze în vreme ce-și așteptau lansarea capsulelor și ferestre ce se deschideau spre aerul coastei africane, fierbinte și lipicios. Ferestrele erau deschise, însă aveau plase etanșe împotriva nenumăratelor insecte africane, totuși Walthers s-a zgribulit din cap până-n picioare când i-a povestit despre entitatea lentă și rece a cărei minte o simțise în *S. Ya.*

Iar Janie Yee-xing s-a cutremurat de asemenea.

– Dar n-ai spus absolut nimic! a rostit ea, cu glasul sugrumat de nodul din gât.

El a clătinat din cap.

– Nu. Dar de ce n-ai făcut-o? Nu există... (Ea a făcut o pauză.) Ba da, sunt sigură că există o bonificație din partea Porții pe care o puteai căpăta pentru asta.

– *Noi* o puteam căpăta! a zis el apăsat, iar ea l-a privit, apoi a acceptat parteneriatul printr-o încuviințare din cap. Sigur că există și este de un milion de dolari. Am consultat regulamentele, atunci când am copiat jurnalul navei.

A vârât mâna în bagajul lui sărăcăcios și a scos un datevantai pe care i l-a arătat.

Femeia nu l-a luat. A spus doar:

– De ce?

– Fii atentă, a spus el. Un milion de dolari. Suntem doi, ceea ce-nseamnă o jumătate de milion. După aceea... am făcut descoperirea la bordul lui *S. Ya.* cu

echipamentul *S. Ya.*, așa că nava, proprietarii ei și tot echipajul pot căpăta o cotă-parte... am fi avut noroc dacă ne-ar fi luat doar jumătate. Mai probabil este că ne-ar fi luat trei sferturi. Apoi... știi și tu că am încălcat regulamentul. Poate c-ar fi trecut cu vederea peste asta, ținând seama de toate. Însă poate că n-ar fi făcut-o și atunci nu ne-am fi ales cu nimic.

Yee-xing a aprobat, asimilând ideea. Erau multe idei de asimilat. S-a întins și a pipăit datevantaiul.

– Ai copiat jurnalul navei?

– Nici o problemă, a răspuns el și într-adevăr nu fusese nici o problemă.

În unul dintre carturile sale la comenzi, cu tăcere înghețată din partea Ofițerului Unu de pe celălalt fotoliu, Walthers apelase pur și simplu datele din momentul în care făcuse contactul, existente în înregistratorul automat al zborului, copiase informațiile ca și cum ar fi făcut parte din sarcinile sale de rutină și strecurase copia în buzunar.

– Bine, a spus ea. Și-acum ce facem?

Așa că el i-a povestit despre un cunoscut multimiliardar excentric (care întâmplător eram eu), faimos pentru asentimentul de a cheltui pe picior mare pentru date Heechee, iar fiindcă Walthers îl cunoștea personal...

Ea l-a privit cu un soi diferit de interes.

– Îl cunoști pe Robinette Broadhead?

– Îmi datorează o favoare, i-a răspuns Walthers simplu. Tot ce trebuie să fac este să-l găsesc.

Pentru prima dată de când intraseră în odăiță, Yee-xing a surâs. A indicat p-fonul de pe perete.

– Bagă mare, tigrule.

Așa s-a făcut că Walthers a investit o parte din restul deloc impresionant al contului său bancar în convorbiri intercontinentale, în timp ce Yee-xing a privit gânditor afară spre păienjenișul sclipitor de lumini din jurul buclei Lofstrom, care semăna cu un *montaigne-russe* lung de un kilometru, cu cablurile magnetice cântând și capsulele coborând pe ea, *ciooof*, pe când cele care decolau se auzeau *ciufff*, după cum pierdeau, respectiv câștigau viteza de evadare. Ea nu se gândea la clientul lor. Se gândea la ceea ce trebuiau să vândă, iar când Walthers a închis telefonul, cu chipul înăsprit, de abia i-a ascultat cuvintele.

– Nemernicul nu-i acasă. Cred c-am vorbit cu majordomul de la Marea Tappan. N-a vrut să-mi spună decât că domnul Broadhead este-n drum spre Rotterdam. Rotterdam, să dea dracu'! Dar m-am interesat. Putem prinde un zbor ieftin până la Paris, apoi să facem restul drumului cu un avion obișnuit... pentru atâta ne-au mai rămas bani...

– Vreau să văd jurnalul, a spus Yee-xing.

– Jurnalul? a repetat el.

– M-ai auzit, a zis ea cu nerăbdare. Poate să ruleze pe PV. Și vreau să-l văd.

El și-a umezit buzele, a reflectat pentru o clipă, a strâns din umeri și l-a introdus în scanerul PV-ului.

Întrucât instrumentele navei erau holografice și înregistrau orice foton de energie care ajungea la ele, toate datele privitoare la sursa emanațiilor înghețate se aflau pe evantai. PV-ul nu arăta însă decât o pată albă, mică și lipsită de caracteristici, alături de coordonatele locului.

Nu era foarte interesantă de privit în sine – și tocmai de aceea senzorii navei o ignoraseră. Poate că o amplificare serioasă ar fi arătat detalii, dar depășea capacitățile aparatului ieftin din hotel.

Chiar și așa însă...

În vreme ce o privea, Walthers a simțit ca și când pe piele i s-ar fi târât nenumărate insecte. De pe pat, Yee-xing a șoptit:

– N-ai spus nimic... Sunt Heechee?

El nu și-a desprins ochii de la pata albă și încețoșată.

– Aș vrea și eu să știu...

Nu era totuși improbabil, nu? – poate doar dacă Heechee erau mult mai deosebiți decât suspectase cineva. Heechee erau inteligenți. Trebuiau să fie. Ei cuceriseră spațiul interstelar cu jumătate de milion de ani în urmă. Iar minții pe care le percepuse Walthers erau... erau... Cum le-ar fi putut numi? Poate pietrificate. Prezente. Dar nu active.

– Închide-l, a spus Yee-xing. Mă ia cu fiori. A plesnit una dintre insectele ce se strecuraseră prin sită și a adăugat mohorât: Urăsc locul ăsta.

– Mâine dimineață pornim spre Rotterdam.

– Nu locul *ăsta*. Urăsc să fiu pe Pământ, a precizat ea. A fluturat din braţ către cer, dincolo de luminile buclei de asolizare: Ştii ce-i acolo sus? Pentagonul Înalt şi Orbit-Tyuratam şi-un milion de lasere şi bombe nucleare care plutesc de colo-colo, iar aici toţi sunt nebuni. Nu ştii niciodată când s-ar putea declanşa blestemăţiile alea.

Nu era clar dacă intenţiona sau nu să fie contrazisă, dar Walthers a simţit-o oricum. A scos ofensat evantaiul din PV. Nu era vina *lui* că lumea era nebună! Era însă vina lui, în privinţa asta nu exista îndoială, că Yee-xing fusese condamnată să stea pe Pământ. Aşa că avea toate drepturile să i-o reproşeze.

A vrut să-i întindă datevantaiul, fără să fie foarte sigur asupra motivelor, poate pentru a-i demonstra încrederea, poate pentru a-i consolida statutul de partener. Dar la jumătatea gestului a descoperit cât de nebună era cu adevărat lumea. Gestul s-a transformat într-o lovitură, îndreptată cu răutate spre faţa ei nezâmbitoare, dezolată.

Pentru o jumătate de respiraţie, acolo n-a fost Janie, ci Dolly, necredincioasa şi fugara Dolly, cu umbra rânjitoare şi dispreţuitoare a lui Wan îndărătul ei – sau nici unul dintre ei, de fapt nici măcar o persoană, ci un simbol. O ţintă. Un lucru rău şi ameninţător care nu avea identitate, ci doar o descriere. Era INAMICUL şi lucrul cel mai cert în privinţa lui era că trebuia distrus. Violent. De către el.

Fiindcă, în caz contrar, Walthers avea să fie el însuși distrus, nimicit, dezintegrat de emoțiile cele mai demente, mai detestabile și mai pervers distructive pe care le percepuse vreodată, forțate în mintea lui într-o siluire devastatoare, violentă și dătătoare de greață.

Știu foarte bine ce a simțit Audee Walthers în momentul acela, deoarece am simțit și eu la fel... ca și Janie... ca și soția mea Essie... ca și toți oamenii aflați pe o rază de douăsprezece unități astronomice în jurul unui punct situat la două sute de milioane de kilometri de Pământ în direcția constelației Vizitiul. Am avut foarte mare noroc că nu-mi satisfăceam obiceiul de a pilota chiar eu. Nu știu dacă nu m-aș fi prăbușit. Atingerea din spațiul cosmic n-a durat decât o jumătate de minut și poate că n-aș fi avut timp să mă sinucid, dar cu siguranță aș fi încercat. Furie, ură bolnavă, nevoia obsesivă de a distruge și de a nimici – acela a fost cadoul din ceruri pe care teroriștii ni l-au oferit tuturor. Însă de data aceea îmi pusesem calculatorul să piloteze, pentru a-mi putea petrece liniștit timpul la p-fon, și programele de calculator nu erau infectate de transceiverul psihokinetic teleempatic al teroriștilor.

Nu era prima dată. Nu era nici măcar prima dată din ultima vreme, pentru că în anterioarele optsprezece luni teroriștii fugiseră în spațiul cosmic în nava Heechee pe care o furaseră și emiseseră lumii întregi

cele mai oribile fantezii favorite ale demenței lor. Era mai mult decât putea suporta lumea. De fapt tocmai acela era motivul pentru care mă găseam în drum spre Rotterdam, dar acest episod anume a fost cauza pentru care m-am întors din mijlocul zborului într-acolo. După ce totul s-a terminat, am încercat imediat s-o apelez pe Essie pentru a mă asigura că nu pățise nimic. N-am avut noroc. Toți oamenii de pe Pământ încercau să-i apeleze pe toți ceilalți oameni, din aceleași cauze, iar punctele de relee erau supraaglomerate.

La asta se adăuga faptul că stomacul meu se simțea de parcă niște tatu s-ar fi împerecheat în interiorul lui și, ținând seama de toate, o doream pe Essie să fie alături de mine, nu să ia o cursă comercială ceva mai târziu, așa cum plănuise. De aceea i-am ordonat pilotului să se întoarcă. Iată de ce, când Walthers a ajuns la Rotterdam, eu nu eram acolo. M-ar fi putut găsi cu ușurință la Marea Tappan, dacă ar fi luat o cursă directă prin New York, așa că a greșit în privința asta.

El a greșit de asemenea – o greșeală destul de mare – totuși pardonabilă – în privința minții cu care se acordase în *S. Ya.*

Și mai făcuse o eroare, destul de serioasă. Uitase că TPT-ul lucra în ambele sensuri.

Așa se face că secretul pe care-l păstrase la un capăt al atingerii acelea mentale fugitive nu era câtuși de puțin secret la capătul celălalt.

Regret, sau aproape regret, că nu cunosc din experiență directă nimic despre această „nebunie instantanee". Am regretat cel mai mult atunci când s-a petrecut prima dată, cu un deceniu în urmă. Pe atunci nimeni nu știa ceva despre „transceiverul psihokinetic teleempatic". Păreau să fie, și erau, epidemii mondiale, periodice, de nebunie. Multe dintre cele mai bune minți din lume, inclusiv a mea, depuseseră eforturi considerabile în încercarea de a găsi un virus, o substanță chimică toxică, o variație în radiațiile solare – orice –, orice care să explice demența împărtășită care se abătea asupra omenirii cam o dată pe an. Cu toate acestea, unele dintre cele mai bune minți din lume – ca a mea – se confruntau cu un handicap. Programele de calculator ca mine nu simțeau pur și simplu impulsurile de nebunie. Dacă le-am fi simțit, îndrăznesc să spun, problema ar fi fost soluționată mult mai devreme.

8
ECHIPAJUL NERVOS AL VELIERULUI

Un calmar de culoarea lavandei – în realitate nu tocmai un calmar, dar aducând cu un astfel de exemplu pe cât de mult putea afirma experiența umană – se găsea în toiul unui epuizant proiect pe termen lung, când Audee Walthers a avut micul său accident cu TPT-ul. Deoarece funcționează în ambele direcții, TPT-ul este o armă excelentă, însă un instrument de supraveghere mediocru. Este ca și cum i-ai striga persoanei pe care o spionezi: Fii atent că sunt cu ochii pe tine! De aceea, atunci când Walthers s-a lovit la cap, durerea a fost simțită altundeva. Un „undeva“ care era, de fapt, foarte „alt“. Se găsea la o mie de ani-lumină de Pământ, nu departe de cursul de zbor geodezic de la Planeta Peggys – și de aceea, bineînțeles, Walthers se găsise suficient de aproape pentru ca atingerea să se înregistreze.

Prietenul meu Robin are câteva defecte, iar unul dintre ele este un soi de sfială fermecătoare care nu-i atât de amuzantă pe cât crede el. Modul în care avea cunoştinţe despre velieri, precum şi despre majoritatea celorlalte lucruri la care nu fusese prezent pentru a le vedea, este simplu de explicat. Atât doar că el nu vrea să-l explice. Explicaţia este că îi spusesem eu. Asta simplifică mult lucrurile, dar este aproape adevărat.

Este posibil ca sfiala fermecătoare să fie contagioasă?

Întâmplător, știu destul de multe despre acest calmar de culoarea lavandei – sau aproape calmar; ați fi putut spune că semăna cu o orhidee groasă și sinuoasă și ar fi fost la fel de nimerit. Eu nu-l întâlnisem la momentul acela, bineînțeles, dar acum îl cunosc îndeajuns de bine pentru a-i ști numele și de unde a venit și de ce era acolo și, cel mai complicat dintre toate, ce făcea. Modul cel mai bun în care să vă imaginați ceea ce făcea este să spuneți că picta un peisaj. Motivul pentru care-i complicat este că pe o rază de mulți ani-lumină în toate direcțiile nu exista nimeni care să-l vadă, cu atât mai puțin amicul meu calmar. El nu avea genul potrivit de ochi cu care să-l perceapă.

Avea totuși motivele sale. Era un fel de ceremonie religioasă. Se întorcea mult în trecut, la cele mai vechi tradiții ale rasei sale, care erau vechi într-adevăr și avea legătură cu momentul crucial din punct de vedere teologic din istoria lor, în care, trăind printre clatrații și gazele înghețate ale ambientului natal, cu vizibilitate infimă în toate direcțiile, ei deveniseră conștienți pentru prima dată că „vederea“ ar putea deveni receptorul unei forme de artă importante.

Pentru el conta foarte mult ca pictura să fie perfectă. Și de aceea, când pe neașteptate s-a trezit urmărit de un străin, iar șocul surprinderii l-a făcut să împroaște unele dintre pulberile fin nuanțate cu care picta în locul eronat și în combinația eronată de culori, a fost profund tulburat. Fusese stricat un sfert de hectar! Un preot de pe Pământ i-ar fi înțeles

sentimentele, chiar dacă nu și motivele acestora; era ca și când, în timpul unei mise, anafura ar fi căzut și ar fi fost strivită sub talpă.

Numele creaturii era LaDzhaRi. Pânza la care lucra era o velă eliptică de peliculă monomoleculară lungă de treizeci de mii de kilometri. Nu terminase nici un sfert din ea și avusese nevoie de cincisprezece ani ca să ajungă până acolo. Lui LaDzhaRi nu-i păsa cât de mult dura. El avea timp suficient. Nava lui spațială urma să ajungă la destinație abia peste alte opt sute de ani.

Sau cel puțin crezuse că avea timp suficient... până a simțit străinul care-l privea.

Atunci simțise nevoia de a se grăbi. A rămas în modul-propriu normal în timp ce și-a strâns repede materialele de pictură – era deja 21 august –, le-a asigurat – 22 august –, s-a împins și s-a îndepărtat de vela în formă de aripă de fluture și a plutit în imponderabilitate până a ajuns suficient de departe. La 1 septembrie era destul de departe ca să activeze jetul propulsor și, în mod-propriu superior, a revenit la micuța cutie de conserve cilindrică aflată în centrul pâlcului de aripi de fluture. Deși era teribil de istovitor pentru el, a rămas în modul-propriu superior când a plonjat prin grotele de intrare și în șlamul salin care era ambientul lui nativ. A strigat la camarazii săi cu toată puterea.

Potrivit standardelor omenești, glasul acela era extraordinar de răsunător. Marile balene de pe Pământ

aveau astfel de voci sonore, astfel încât cântecele să le poată fi recunoscute și să li se poată răspunde de către alte balene aflate la depărtare de un ocean. Așa avea și rasa lui LaDzhaRi și, în limitele strâmte ale navei spațiale, urletele sale au cutremurat pereții. Instrumentele au vibrat. Mobilierul s-a legănat. Femelele au fugit panicate, temându-se că vor fi mâncate sau însămânțate.

A fost aproape la fel de rău pentru ceilalți șapte masculi și, pe cât de repede a putut, unul dintre ei s-a străduit până la modul-propriu superior ca să-i răcnească înapoi lui LaDzhaRi. Știau ce se întâmplase. Și ei simțiseră atingerea intrusului și, desigur, făcuseră ceea ce era necesar. Întregul echipaj comutase pe superior, transmisese semnalul pe care-l datora strămoșilor și revenise la modul normal... și n-ar dori LaDzhaRi să procedeze imediat la fel și să înceteze de a le speria pe femele?

De aceea LaDzhaRi a încetinit și și-a permis „să-și tragă răsuflarea“ – chiar dacă aceea nu era o expresie utilizată de rasa lui. Nu era bine să se zbată prea mult timp prin șlam în modul superior. Cauzase deja câteva buzunare de cavitație neplăcute și tulburase întregul ambient plescăitor în care trăiau. Cerându-și scuze, a lucrat alături de ceilalți până ce totul a fost fixat ferm din nou, iar femelele au fost ademenite afară din ascunzătorile lor, una dintre ele servind drept cină, și întregul echipaj a început să discute despre atingerea lunatică, dement de rapidă și de-a dreptul înfricoșătoare

care invadase minţile tuturor. Aşa a trecut toată luna septembrie şi prima parte din octombrie.

Până la momentul acela nava revenise la un soi de existenţă normală şi LaDzhaRi s-a întors la pictura lui. A neutralizat şarjele de pe secţiunea stricată a măreţei aripi-capcană de fotoni. A colectat cu grijă praful pigmentat care se îndepărtase plutind, fiindcă nu putea irosi atât de multă masă.

LaDzhaRi era un individ cumpătat. Trebuie să recunosc că l-am găsit absolut admirabil. Era credincios tradiţiilor rasei sale, în circumstanţe pe care oamenii le-ar fi crezut niţel prea ameninţătoare pentru a fi tolerate. Pentru că, în ciuda faptului că nu era un Heechee, LaDzhaRi ştia unde pot fi contactaţi Heechee şi ştia că mai devreme sau mai târziu mesajul pe care-l trimiseseră camarazii lui de navă va primi un răspuns.

Aşa că, tocmai când începuse să repicteze secţiunea curăţată a lucrării sale, a simţit altă atingere, de data aceasta una aşteptată. Mai apropiată. Mai puternică. Mult mai insistentă şi mult, mult, mai înfricoşătoare.

9

AUDEE SI CU MINE

Toate fragmentele poveștilor de viață ale acestor prieteni – sau aproape prieteni, în unele cazuri non-prieteni – ai mei începeau să cadă laolaltă. Nu foarte rapid. Nu cu mult mai rapid, de fapt, decât viteza cu care fragmentele universului începeau să cadă împreună în marea contracție prin care se revenea la starea ciclică a atomului primordial, care (Albert mi-o repetă întruna) urma să se petreacă din motive neînțelese de mine la timpul respectiv. (Dar nu m-am simțit alarmat în privința asta, deoarece la vremea aceea nici Albert nu se simțea.) Erau mai întâi cei din velier, care acceptau neliniștiți consecințele îndeplinirii datoriei lor. Erau Dolly și Wan, aflați în drum spre altă gaură neagră, cu Dolly suspinând în somn și cu Wan strâmbându-se furios în visele sale. Și mai erau Audee Walthers și Janie, care stăteau nefericiți în camera lor mult prea scumpă de hotel din Rotterdam, pentru că tocmai aflaseră că eu încă nu eram

acolo. Janie se ghemuise pe patul anisocinetic uriaș, în timp ce Audee îmi bătea la cap secretara. Janie avea o vânătaie pe obraz, suvenir al demenței de moment din Lagos, însă Audee avea brațul în ghips – încheietura dislocată. Până în momentul acela nu știuse că Janie avea centura neagră la karate.

Făcând o grimasă, Walthers a întrerupt legătura și și-a lăsat încheietura în poală.

– A zis că va fi aici mâine, a mormăit el. Mă-ntreb dacă-i va transmite mesajul.

– Bineînțeles că-l va transmite. Să știi că ea nu era om.

– Serios? Adică era un program de calculator? (Asta nu-i trecuse prin minte, întrucât asemenea lucruri nu erau uzuale pe Planeta Peggys.) Oricum, a spus găsindu-și o consolare, cred că-n cazul ăsta cel puțin nu va uita s-o facă.

A turnat pentru amândoi câteva degete din sticla de coniac de mere belgian pe care o cumpăraseră în drum spre hotel. A pus sticla jos, gemând ușor când și-a masat încheietura dreaptă, a sorbit, apoi a spus:

– Câți bani ne-au mai rămas?

Janie s-a aplecat în față și a tastat codul lor pe PV.

– Destul cât pentru încă patru nopți în hotelul ăsta, a anunțat. Desigur, ne-am putea muta în unul mai ieftin...

El a clătinat din cap.

– *Aici* va sta Broadhead și vreau să fiu aici.

– Este un motiv bun, a comentat sec Yee-xing dând de înțeles că ar fi cunoscut adevăratul motiv – dacă Broadhead nu era nerăbdător să-l vadă pe Walthers, i-ar fi fost mai greu să se ferească de el în persoană decât la p-fon. Atunci de ce ai întrebat despre bani?

– Haide să cheltuim chiria pe o noapte pentru niște informații, i-a propus el. Aș vrea să știu exact cât de bogat este Broadhead.

– Vrei să cumperi un raport financiar? Încerci să afli dacă-și poate permite să ne plătească un milion de dolari?

Walthers a clătinat din cap.

– Vreau să aflu, a rostit el, cât i-am putea lua peste un milion.

Desigur nu erau sentimente deloc caritabile și dacă aș fi știut despre ele la momentul cuvenit, aș fi fost mult mai insensibil față de Audee Walthers, vechiul meu prieten. Sau poate că nu. Când ai mulți bani, te obișnuiești ca oamenii să te vadă ca pe o vacă de muls, nu ca pe o ființă omenească, deși nu ajungi să-ți placă vreodată situația respectivă.

Nu aveam totuși nici o obiecție ca el să afle ce dețineam, sau oricum cam cât îngăduisem serviciilor de rapoarte financiare să știe. Erau destule acolo. O cotă însemnată din operațiunile efectuate de *S. Ya.* Acțiuni în minele de hrană și fermele piscicole. Multe afaceri pe Planeta Peggys, inclusiv (spre surprinderea lui Walthers) compania de la care își închiria el avionul.

Serviciul informatizat de date care le vindea informațiile pe care le accesau chiar acum. Câteva holdinguri și firme de import-export sau transport. Două bănci; 14 agenții imobiliare, amplasate de la New York la New South Wales, cu două pe Venus și Planeta Peggys; și o sumedenie de mici corporații neidentificabile, printre care o companie aeriană, un lanț de localuri fast-food, ceva numit Viața De Apoi Inc... și ceva numit PegTex Petroventures.

– Dumnezeule, a spus Audee Walthers, asta-i compania domnului Luqman! Deci eu am lucrat tot timpul pentru nemernic!

– Și eu, a zis Janie Yee-xing privind partea care menționa *S. Ya.* Serios! Oare Broadhead deține chiar *totul?*

Ei bine, nu dețineam totul. Aveam multe, dar dacă mi-ar fi privit holdingurile cu ceva mai multă simpatie, ar fi putut sesiza un tipar. Băncile împrumutau bani pentru explorări. Companiile imobiliare ajutau la stabilirea coloniștilor sau le luau cocioabele și colibele și le dădeau cash pentru a putea pleca. *S. Ya.* transporta coloniștii pe Planeta Peggys, cât despre Luqman, da, aceea era bijuteria coroanei imperiului, dacă ei ar fi știut! Asta nu însemna că-l întâlnisem vreodată pe Luqman sau că aș fi știut cum arăta, dacă l-aș fi văzut. El însă primise niște ordine, iar ordinele coborau de la mine prin lanțul ierarhic: Găsește un câmp petrolifer bun, undeva lângă ecuatorul Planetei Peggys.

Deoarece Robin vorbește întruna despre problema „materiei lipsă“, ar trebui să explic ce este. La sfârșitul secolului XX, cosmologii s-au confruntat cu o contradicție insolvabilă. Ei vedeau că universul se dilata: un fenomen perfect clar din cauza deplasării spre roșu. În același timp însă ei vedeau că universul conținea prea multă masă pentru ca dilatarea să fie posibilă. Lucrul acela era dovedit de fapte precum rotația prea rapidă a periferiilor galaxiilor și atracția prea mare a roiurilor de galaxii; până și propria noastră galaxie împreună cu tovarășele ei se năpustea către un grup de nori de stele din constelația Fecioarei mult mai repede decât ar fi trebuit s-o facă. În mod evident lipsea o cantitate mare de masă. Unde era ea?

Exista o explicație intuitivă evidentă: universul se dilatase anterior, dar Ceva decisese să-i inverseze creșterea și să-i cauzeze contracția. Nimeni n-a crezut asta nici măcar o clipă... la sfârșitul secolului XX.

De ce lângă ecuator? Pentru ca bucla Lofstrom pe care urma s-o construim acolo să poată profita de viteza de rotație a planetei. De ce o buclă de lansare? Era modul cel mai ieftin și mai bun prin care să trimiți orice pe orbită. Petrolul pe care-l extrăgeam avea să alimenteze bucla. Excesul de țiței brut avea să suie pe orbită prin intermediul buclei, în capsule de transport; capsulele aveau să ajungă pe Pământ cu zborurile de întoarcere ale lui *S. Ya.* pentru a fi vândute acolo – ceea ce însemna că avea să existe o încărcătură profitabilă de țiței care să fie transportată la fiecare drum întors, care în clipa de față era pierdere curată – ceea ce însemna că puteam reduce prețurile pentru coloniștii care plecau spre Planeta Peggys!

Nu mă scuz pentru faptul că aproape toate afacerile mele aveau profit în fiecare an. Așa le rulam pe toate, și le extindeam, dar profitul era doar incidental. Vedeți voi, eu am o filozofie în ceea ce privește câștigarea banilor – după ce a obținut prima sută de milioane, oricine se mai omoară să strângă bani este dus cu capul și...

Ah, dar am mai spus toate astea deja, nu-i așa?

Mă tem că divaghez. Cu atâtea chestii pe care le am în minte, devin ușor confuz despre ce s-a întâmplat, ce nu s-a întâmplat încă și ce nu se întâmplă deloc decât în mintea aceea.

Ideea pe care vreau s-o subliniez este că toate afacerile mele profitabile erau în plus proiecte solide și utile ce contribuiau atât la cucerirea galaxiei, cât

Robin este foarte mândru de bucla de lansare, deoarece ea îl liniştește că oamenii pot inventa lucruri pe care Heechee nu le-au inventat. Are dreptate... dacă nu vă uitaţi la detalii. Bucla a fost inventată pe Pământ la sfârşitul secolului XX, de un individ pe nume Keith Lofstrom, chiar dacă nimeni n-a construit vreuna până n-a existat suficient trafic care să-i justifice rentabilitatea. Robin nu ştia însă că deşi Heechee n-au inventat niciodată bucla, velierii o făcuseră – nu aveau altă modalitate de a ieşi din atmosfera densă şi opacă a planetei lor.

și la alinarea nevoilor oamenilor, iar asta-i o realitate. Și de aceea converg în cele din urmă toate aceste fragmente de biografii. Aparent nu este așa. Dar converg. Toate. Până și istoriile semi-prietenului meu, Căpitanul, acel Heechee pe care până la urmă am ajuns să-l cunosc destul de bine, și a amantei și secundului său, femela Heechee numită Dubla, pe care, așa cum veți descoperi, am ajuns până la urmă s-o cunosc mult mai bine decât atât.

10
LOCUL UNDE TRĂIAU HEECHEE

Când s-au ascuns în carapacea lor Schwarzschild din nucleul galaxiei, Heechee au știut că între făpturile lor speriate și universul imens dinafară nu va putea exista o comunicare simplă. În același timp însă ei n-au cutezat să rămână fără vești.

De aceea au instalat o rețea de sateliți ca niște steluțe în afara găurii negre. Aceștia erau îndeajuns de departe pentru ca, radiația urlătoare a căderilor în gaură să nu le potopească circuitele și îndeajuns de mulți pentru ca dacă unul ar fi fost distrus ori s-ar fi prăbușit – chiar dacă asta s-ar fi întâmplat cu o sută de sateliți –, cei rămași să poată recepta și înregistra datele provenite de la stațiile-spion de avertizare prealabilă amplasate în toată galaxia. Heechee fugiseră ca să se ascundă, dar lăsaseră în urmă ochi și urechi.

Așa că, la răstimpuri, câteva suflete brave se furișau afară din nucleu pentru a afla ce văzuseră ochii și ce auziseră urechile. Când căpitanul și echipajul

său fuseseră trimiși în exterior pentru a verifica spațiul în căutarea stelei rătăcitoare, controlul monitorilor fusese o sarcină suplimentară. La bordul navei sale erau cinci Heechee – mai precis, cinci Heechee vii. De departe, pe Căpitan îl interesa cel mai mult femela zveltă, palidă și cu piele lucitoare, care se numea Dubla. Potrivit criteriilor Căpitanului, era o frumusețe răpitoare. Și sexy de asemenea – în fiecare an cu regularitate –, iar momentul, apreciase el, se apropia din nou!

Dar nu încă, s-a rugat el. Și la fel s-a rugat Dubla, deoarece trecerea prin perimetrul Schwarzschild era extrem de dură. Deși nava fusese construită în acel scop specific. Existau și alte deschizătoare de conserve – Wan furase unul –, însă acelea izbuteau s-o facă doar în moduri limitate. Nava lui Wan n-ar fi putut să intre în orizontul de evenimente și să supraviețuiască. Putea numai să extindă acolo o părticică din sine.

Nava căpitanului era mai mare și mai puternică. Cu toate acestea, zguduiturile, zgâlțâiturile și vibrațiile prelungite cauzate de stresurile trecerii prin orizontul de evenimente i-au apăsat pe Căpitan, Dubla și pe ceilalți patru membri ai echipajului cu violență și durere de curelele harnașamentelor de siguranță; tirbușonul sclipitor ca diamantul a strălucit cu scântei mari, dolofane și tăcute de radianță, revărsându-se împrejurul cabinei; lumina le-a rănit ochii, mișcările violente le-au învinețit corpurile; și a continuat întruna,

vreme de o oră sau mai bine din timpul obiectiv al echipajului, care era o combinație bizară și schimbătoare între ritmul normal al universului în general și tempoul încetinit din interiorul găurii negre.

În cele din urmă însă au trecut în spațiul nesupus stresurilor. Zgâlțâiala teribilă s-a oprit. Luminile orbitoare s-au diminuat. Galaxia strălucea în fața lor ca un dom de catifea crem împroșcat cu stele puternic sclipitoare, pentru că ei se găseau mult prea adânc în nucleu pentru a vedea mai des decât ocazional vreun petic negru.

– Slavă minților colective, a spus Căpitanul, rânjind în timp ce s-a târât afară din harnașamentul său – când rânjea, semăna cu un craniu din laboratorul de anatomie –, cred c-am reușit!

Iar echipajul i-a urmat exemplul, desfăcându-și propriile centuri de siguranță și flecărind vesel. Când s-au ridicat pentru a începe procesul de colectare a datelor, mâna Căpitanului s-a întins ca s-o prindă pe a Dublei. Era un prilej de veselie – așa cum căpitanii baleniерelor din Nantucket se veseleau când treceau de Capul Horn, așa cum pionierii din căruțele cu coviltir reîncepeau să răsufle când coborau versanții către tărâmul promis din Oregon sau California. Violența și pericolul nu se sfârșiseră. Aveau să treacă din nou prin toate pe drumul de întoarcere. Dar acum, pentru minimum o săptămână sau mai mult, se puteau relaxa și colecta date; iar aceasta era partea plăcută a expediției.

Sau ar fi trebuit să fie.

Ar fi trebuit să fie, totuşi n-a fost, întrucât după ce Căpitanul a asigurat nava şi Heecheeul numit Pantof a deschis canalele de comunicaţie, toţi senzorii de la bord au strălucit violet-orbitor. Toate cele o mie de staţii automate de pe orbită anunţau veşti mari! Veşti importante – veşti *proaste* şi toate stocările de date ţipau pentru a anunţa simultan ştirile groaznice.

Printre Heechee s-a lăsat o linişte şocantă. Apoi antrenamentul lor a învins teroarea uluită şi cabina navei a devenit un vârtej de activităţi. Receptare şi colaţionare, analizare şi comparare. Mesajele se completau. Tabloul prindea formă.

Ultima expediţie care verificase înregistrările fusese cu numai câteva săptămâni în urmă, măsurate după târâşul lent al timpului dinăuntrul uriaşei găuri negre centrale – cam de ordinul deceniilor după cum se măsura timpul în universul galopant din exterior. Chiar şi aşa însă nu era o perioadă mare de timp! În nici un caz la scară stelară!

Cu toate acestea, întreaga lume era diferită.

Î: Ce poate fi mai rău decât o previziune care nu se adevereşte?

R: O previziune care se adevereşte mai devreme decât te aşteptai.

Convingerea Heecheelor fusese că în galaxie se vor dezvolta formele de viaţă inteligentă şi tehnologică. Ei identificaseră peste o duzină de planete

locuite – și nu numai locuite, ci purtând și promisiunea inteligenței. Întocmiseră câte un plan pentru fiecare.

Unele planuri eșuaseră. Pe o planetă umedă și rece aflată atât de aproape de nebuloasa Orion încât aurora ei umplea cerul, exista o specie de patrupede îmblănite, creaturi mici și iuți cu labe la fel de vioaie ca ochii ratonilor și lemurilor. Ei aveau să descopere uneltele într-o bună zi, gândiseră Heechee; și focul, și agricultura, și orașele, și tehnologia, și zborul în spațiul cosmic. Așa și făcuseră și le utilizaseră pe toate pentru a-și otrăvi planeta și a-și decima rasa. Exista o altă rasă, creaturi ce respirau amoniac, cu șase membre segmentate, foarte promițătoare, din păcate mult prea apropiate de o stea care a devenit supernova. Sfârșitul creaturilor ce respirau amoniac. Existau după aceea creaturile reci, lente și înnoroite ce ocupau un loc special în istoria Heecheelor. Ele aduseseră vestea teribilă care-i determinase pe Heechee să se ascundă, iar asta era suficient pentru a le face unice. Mai mult încă, ele nu erau doar promițătoare, ci chiar deja inteligente; nu doar inteligente, ci civilizate! Tehnologia le era deja la îndemână. Oricum însă ele reprezentau o probabilitate redusă în loteria galactică, deoarece metabolismul le era pur și simplu prea lent pentru a concura cu rasele mai calde, mai iuți.

O rasă avea totuși, cândva, să ajungă în spațiul cosmic și să supraviețuiască. Sau cel puțin așa speraseră Heechee.

Și în același timp așa se temuseră Heechee, fiindcă ei știau, chiar în timp ce-și plănuiau retragerea, că o rasă care-i putea ajunge din urmă putea de asemenea să-i depășească. Dar cum se făcea că posibilitatea respectivă se apropiase atât de rapid? Trecuseră abia șaizeci de ani terești de la ultima verificare!

Apoi monitorii îndepărtați de pe orbita planetei Venus îi arătaseră pe bipezii *sapiens* de acolo dezgropând tunelurile Heechee abandonate, explorând micuțul lor sistem solar în nave spațiale ce se deplasau acționate de jeturi de flăcări chimice. Jalnic de rudimentar, desigur. Însă promițător. Într-un secol sau două – în cel mai rău caz patru sau cinci secole, apreciaseră Heechee –, ei aveau probabil să găsească asteroidul Poarta. Iar după încă un secol sau două s-ar fi putut să înțeleagă tehnologia...

Dar evenimentele se derulaseră atât de rapid! Oamenii găsiseră navele din Poartă, Fabrica de Hrană – habitatul aflat la o depărtare imensă pe care Heechee îl folosiseră ca tarc pentru specimene din cea mai promițătoare rasă a Pământului, australopitecii. Toate căzuseră în mâinile oamenilor, iar asta nu era totul.

Echipajul Căpitanului era bine antrenat. După ce datele fuseseră acceptate și filtrate prin mințile colective, și tabelate, și sintetizate, specialiștii și-au pregătit rapoartele. Zgomot-Alb era navigatorul. Responsabilitatea lui era de a consemna coordonatele tuturor surselor raportate și de a actualiza fișierul locator al navei. Pantof răspundea de comunicații și era cel mai

ocupat dintre toți – cu excepția poate a Metisei, integratoarea, care zbura de la un bord la celălalt, șoptind minților colective și sugerând corelații și verificări încrucișate. Nici Rafală, specialistul în perforarea găurilor negre, nici Dubla însăși, care se ocupa de telemanipularea echipamentelor auxiliare, nu erau necesari pentru abilitățile lor în clipele acelea, așa că-i ajutară pe ceilalți, ca și Căpitanul de altfel, cu pangli-cile musculare ale feței unduind aidoma unor șerpi pe când aștepta contopirea rapoartelor.

Metisa își iubea și ea Căpitanul și de aceea începu cu rapoartele mai puțin amenințătoare.

Mai întâi, navele Porții fuseseră găsite și utilizate. Ei bine, nimic rău în asta! Făcea parte din plan, chiar dacă era deconcertant că se petrecuse atât de devreme.

În al doilea rând, Fabrica de Hrană fusese găsită, ca și artefactul pe care oamenii îl numeau Paradisul Heechee. Acestea erau mesaje vechi de câteva decenii. De asemenea nu erau îngrijorătoare. De asemenea erau deconcertante – destul de deconcertante, întrucât Paradisul Heechee fusese conceput pentru a prinde în capcană orice navă ar fi andocat acolo, iar stabilirea unui contact bilateral însemna o sofisticare destul de neașteptată pentru bipezii aceia impertinenți.

În al treilea rând, un mesaj de la velieri, care provocă zvârcoliri și mai rapide tendoanelor de pe chipul Căpitanului. Găsirea unei nave într-un sistem solar era una... localizarea unei nave în spațiul interstelar era neliniștitor de impresionantă.

Aici există o posibilă ușoară confuzie pe care ar trebui s-o elimin. Robinette și toți ceilalți oameni numeau rasa aceasta Heechee. Desigur membrii rasei nu-și spuneau așa, la fel cum nativii americani nu-și spuneau „indieni“ și cum triburile africane khoi-san nu-și spuneau „hotentoți“ și „boșimani“. De fapt numele pe care și-l atribuiseră Heechee era „inteligenții“. Dar asta nu dovedește mare lucru. La fel ca *Homo sapiens*.

Și în al patrulea rând...

A patra era sinteza făcută de Zgomot-Alb cu pozițiile actuale ale tuturor navelor Heechee cunoscute și operate acum de oameni, iar când Căpitanul a văzut-o, a chițăit de furie și șoc.

– Suprapune-o cu spațiile interzise! a comandat el.

Imediat ce datevantaiele au fost pe poziții și au apărut imaginile combinate, tendoanele din obrajii lui au tremurat ca niște strune de harpă ciupite.

– Ei explorează găurile negre, a rostit cu glas pițigăiat.

Zgomot-Alb a încuviințat.

– Nu-i numai atât, a zis el. Unele nave au la bord dislocatoare de ordine. Ele pot străpunge.

Iar Metisa, integratoarea, a adăugat:

– Și se pare că ei nu ar înțelege semnele de pericol.

După ce și-au predat rapoartele, membrii de echipaj au așteptat politicos. Acum era problema Căpitanului. Ei sperau din tot sufletul că va fi capabil s-o rezolve.

Femela Dubla nu era tocmai îndrăgostită de Căpitan, deoarece încă nu sosise timpul pentru asta, dar știa că va fi. Destul de curând. Cel mai probabil în următoarele zile. De aceea, pe lângă îngrijorarea ei față de veștile acestea uimitoare și înfricoșătoare, exista și îngrijorarea față de Căpitan, pe umerii căruia se afla toată responsabilitatea. Deși nu era încă timpul, ea s-a întins și și-a așezat mâna subțire peste a lui. Căpitanul era atât de adâncit în gânduri, încât nici măcar n-a observat-o, însă a mângâiat-o absent.

Pantof a scos un fornăit, care era echivalentul Heechee al dregerii glasului, înainte de a întreba:

– Dorești să stabilești contact cu mințile colective?

– Nu încă, a șuierat Căpitanul frecându-și cușca toracică cu pumnul liber.

S-a auzit un scrâșnet, sonor în liniștea din cabină. Ceea ce dorea realmente Căpitanul era să se întoarcă în gaura lui neagră din nucleul galaxiei și să-și tragă stelele peste cap. Asta nu era posibil. În ordinea preferinței, a doua opțiune ar fi fost să fugă înapoi spre același nucleu ferit și prietenos și să raporteze autorităților superioare. Autoritățile superioare ar fi putut după aceea lua decizii. Ele puteau fi cele care să se ocupe de mințile colective ale străbunilor, care ar fi fost nerăbdători să intervină. Ele puteau decide ce să facă în privința asta – pe cât posibil trimițând alt căpitan Heechee și alt echipaj în acest spațiu teribil de rapid pentru a le aplica ordinele. Opțiunea respectivă era posibilă, totuși Căpitanul era prea bine antrenat ca să-și îngăduie o cale de scăpare atât de ușoară. El era cel aflat în locul cu pricina. Ca atare, el trebuia să ofere primele răspunsuri rapide. Dacă acestea erau greșite... ei bine, adio, biet Căpitan! Aveau să urmeze consecințe. Retrogradarea, cel puțin, deși aceea sancționa numai erorile minore. Pentru cele mai grave exista echivalentul transformării mentale... iar Căpitanul nu ardea de nerăbdare să se alăture masei formidabile de minți stocate care-i cuprindea pe toți strămoșii săi.

A șuierat îngrijorat și a hotărât:

– Informează mințile colective, a ordonat el.

– Doar informare? Nu și solicitare de recomandări? a întrebat Pantof.

Cu fermitate:

– Doar informare. Pregătește o sondă de străpungere și expediaz-o înapoi la bază cu duplicate ale tuturor datelor.

Comanda aceea fusese adresată Dublei, care i-a eliberat mâna și a început activarea și programarea unui micuț modul cu mesaje. Apoi Căpitanul a vorbit către Zgomot-Alb:

– Stabilește cursul spre punctul de interceptare al velierului.

Heechee nu aveau obiceiul de a saluta atunci când primeau un ordin. De asemenea, Heechee nu aveau obiceiul de a comenta ordinele și de aceea se poate înțelege câtă confuzie domnea în navă dacă Zgomot-Alb a simțit nevoia să-l întrebe:

– Ești sigur că asta ar trebui să facem?

– Fă-o, a spus Căpitanul strângând iritat din umeri.

În realitate n-a fost o strângere din umeri, ci o contracție rapidă și violentă a abdomenului său globular dur. Dubla s-a trezit privind cu admirație proeminența aceea micuță și atrăgătoare și felul în care corzile lungi și dure de tendoane, de la umeri până la încheieturi, i-au ieșit în evidență pe brațe. Aproape că ți-ai fi putut strecura degetele pe sub ele!

Surprinsă, și-a dat seama că vremea ei de iubire se apropiase mai mult decât crezuse. Exact la momentul nepotrivit! Căpitanul avea să fie la fel de nemulțumit ca ea, întrucât își făcuseră planuri pentru un răstimp foarte special de o zi și jumătate. Dubla a deschis gura pentru a-l anunța, apoi a închis-o. Nu era momentul să-l tulbure cu așa ceva; el își încheia procesele de gândire, care-i scoteau în relief mușchii obrajilor și-l făceau să se încrunte, și începea să dea ordine.

Căpitanul dispunea de numeroase resurse la care să apeleze. În galaxie erau risipite peste o mie de artefacte Heechee, iscusit ascunse. Nu acelea care erau menite să fie descoperite mai devreme sau mai târziu, precum Poarta; acestea erau camuflate sub aspectul unor asteroizi deloc promițători aflați pe orbite inaccesibile, sau între stele, sau printre pâlcuri de alte obiecte, în roiuri de praf și nori de gaze.

– Dubla, a ordonat el fără s-o privească, activează o navă de comandă. Vom face joncțiunea cu ea în punctul velierului.

A observat că femela era tulburată. I-a părut rău, însă n-a fost surprins – la urma urmelor, el însuși era tulburat! A revenit pe scaunul de comandă și și-a coborât oasele pelvisului în flanșele îmbinate în Y, cu capsula de susținere biotică potrivindu-se perfect în unghiul lor.

Și și-a dat seama că ofițerul de comunicații stătea în picioare lângă el, cu fața agitându-i-se neliniștit.

– Da, Pantof? Ce-i?

Bicepsul lui Pantof s-a flexionat respectuos.

– A..., s-a bâlbâit el. Ei... Asasinii...

Căpitanul a simțit un șoc electric de frică.

– *Asasinii?*

– Cred că există pericolul de a fi perturbați, a spus Pantof lugubru. Indigenii conversează prin radio de viteză-zero.

– Conversează? Vrei să spui că transmit mesaje? Despre cine vorbești... pe mințile colective! a urlat Căpitanul sărind iarăși din scaun. Vrei să spui că indigenii expediază mesaje la distanțe galactice?

Pantof și-a plecat capul.

– Mă tem că da, Căpitane. Desigur, deocamdată nu înțeleg ce spun ei – dar este un volum masiv de comunicări.

Căpitanul a scuturat fără vlagă din încheieturi pentru a semnala că nu mai voia să audă nimic. Expediau mesaje! Peste galaxie! Acolo unde oricine putea auzi!... unde, mai ales, anumite tabere despre care Heechee sperau că nu vor fi perturbate defel puteau auzi perfect. Și puteau reacționa.

– Stabilește o matrice de traducere cu mințile, a ordonat el și a revenit mohorât în scaun.

Misiunea era blestemată. De acum, Căpitanul nu mai avea speranța unei croaziere plăcute și relaxante și nici măcar satisfacția unei sarcini minore îndeplinite cu bine. Marea întrebare din mintea sa era dacă va putea supraviețui următoarelor zile.

Cu toate acestea, în scurt timp aveau să se transbordeze în nava de comandă în formă de rechin, cea mai rapidă din flota Heechee, ticsită de tehnologie. Atunci opțiunile sale aveau să crească. Nu numai că era mai mare și mai rapidă; conținea mai multe dispozitive care nu erau prezente la bordul micuței sale nave de străpungere. Un TPT. Tăietoare de găuri similare celor pe care strămoșii săi le folosiseră pentru a sfredeli asteroidul Poarta și labirinturile de tuneluri de pe planeta Venus. Un dispozitiv cu care să pătrundă în găurile negre pentru a vedea ce putea fi extras – îl cuprinseră fiorii. Pe mințile colective ale strămoșilor, de n-ar fi nevoiți să-l folosească pe *acela!* Dar l-ar fi avut la dispoziție. Și ar mai fi dispus de o mie de alte echipamente utile...

Presupunând desigur că nava mai funcționa și că avea să-i aștepte în punctul de rendez-vous.

Artefactele pe care Heechee le lăsaseră în urmă erau puternice, robuste și fiabile. Exceptând accidentele, erau construite pentru a funcționa minimum zece milioane de ani.

Însă nu puteai excepta toate accidentele. O supernova în apropiere, o componentă defectă, chiar și o coliziune întâmplătoare cu un alt obiect – artefactele pot fi blindate pentru aproape toate riscurile, dar în duratele astronomice infinite „aproape toate“ este doar cu puțin mai bun decât „nici unul“.

Și dacă nava de comandă se întâmpla să fie defectă? Și dacă nu exista alta pe care Dubla s-o poată localiza și aduce în punctul de rendez-vous?

Căpitanul îi îngădui deprimării să i se afunde în minte. Existau prea mulți „dacă". Iar consecințele fiecăruia erau prea neplăcute pentru a le confrunta.

Nu era neobișnuit pentru Căpitan, sau pentru orice alt Heechee, să fie deprimat. Deprimarea li se cuvenea pe deplin.

Când Marea Armată a lui Napoleon se târâse înapoi de la Moscova, inamicii ei fuseseră mici bande de cavalerie hărțuitoare, iarna rusească și... disperarea.

Când Wehrmachtul lui Hitler repetase același traseu peste treisprezece decenii, principalele amenințări fuseseră tancurile și artileria sovietică, iarna rusească și din nou... disperarea. Soldații aceia se retrăseseră mai disciplinați și produseseră mai multe distrugeri dușmanilor. Disperarea însă fusese aceeași.

Orice retragere este un soi de cortegiu funerar, iar încrederea joacă rolul răposatului. Heechee se așteptaseră plini de încredere să câștige o galaxie. Când descoperiseră că trebuiau să piardă și-și începuseră retragerea imensă din jurul atâtor stele spre nucleu, magnitudinea înfrângerii lor fusese mai gigantică decât oricare alta pe care o cunoscuseră oamenii vreodată, iar disperarea se infiltrase în toate sufletele.

Heechee jucau un joc extrem de complicat. I-ați putea spune sport de echipă, atât doar că puținor

Destul de devreme în etapa lor tehnologică, Heechee învățaseră să stocheze în sisteme anorganice inteligențele morților sau muribunzilor. Așa ajunseseră Morții să fie stocați pentru a-i asigura tovărășie băiatului Wan, iar o aplicare a tehnologiei respective dusese la apariția companiei Viața De Apoi a lui Robin. Pentru Heechee (dacă îmi pot permite o opinie posibil imparțială) s-ar putea să fi fost o eroare. Deoarece puteau utiliza mințile strămoșilor morți în vederea stocării și procesării datelor, ei nu erau foarte pricepuți la adevăratele sisteme de inteligență artificială, capabile de putere și flexibilitate net superioare. Ca... ei bine, ca mine.

jucători li se permitea să conștientizeze că făceau parte dintr-o echipă. Strategiile erau limitate, dar obiectivul final al jocului era cert. Dacă izbuteau supraviețuirea ca rasă, aveau să câștige.

Însă pe tabla aceea se mișcau foarte multe piese! Și Heechee dețineau foarte puțin control. Ei puteau să înceapă jocul. După aceea, dacă interveneau direct, se expuneau. Și atunci jocul devenea periculos.

Acum era rândul Căpitanului să joace, iar el cunoștea riscurile cu care se confrunta. El putea fi jucătorul care să piardă jocul pentru Heechee, o dată și pentru totdeauna.

Prima lui sarcină era de a tăinui cât mai mult posibil ascunzătoarea Heecheelor, ceea ce însemna să întreprindă ceva în privința velierilor.

Aceea era cea mai mică dintre grijile sale, pentru că importantă era a doua sarcină. Nava furată conținea echipament care putea străpunge până și învelișul din jurul vizuinii în care se pitiseră Heechee. Nu putea să intre. Putea totuși să tragă cu ochiul înăuntru și asta era rău. Încă mai rău era faptul că același echipament putea străpunge aproape orice discontinuitate de eveniment, până și pe cea în care Heechee înșiși nu cutezau să intre. Cea despre care se rugau că nu va fi niciodată străpunsă, deoarece în interiorul ei se afla lucrul de care se temeau cel mai tare.

Așa încât Căpitanul rămase la comenzile navei sale, în vreme ce norul strălucitor de silicați ce înconjura nucleul se micșora în urma lor. Între timp, Dubla

începea să dea semne ale stresului care în scurt timp avea s-o ducă la limită; și între timp, velierii reci și lenți se târau prin viața lor lungă și înceată; și între timp, singura navă cu echipaj uman din univers care putea să facă ceva în privința aceasta se apropia de altă gaură neagră...

Și între timp, ceilalți jucători de la tabla cea mare, Audee Walthers și Janie Yee-xing, priveau cum teancul lor de fise dispărea încetișor pe când așteptau să facă propria lor mutare riscantă.

11
ÎNTÂLNIRE ÎN ROTTERDAM

Individul cu fața ca un avocado copt de soare stătea locului, blocându-mi calea. Am identificat expresia înainte să recunosc fața: încăpățânare, iritare, oboseală. Chipul care le afișa îi aparținea lui Audee Walthers Jr., care (programul meu de secretariat nu întârziase să mă anunțe) încerca să mă contacteze de câteva zile.

– Salut, Audee, am spus realmente foarte cordial, scuturându-i mâna și încuviințând din cap spre tânăra drăguță cu trăsături orientale de lângă el, mă bucur să te revăd! Stai în hotelul ăsta? Minunat! Uite care-i treaba, trebuie să fug, dar haide să cinăm... aranjează cu *concierge*, da? Mă-ntorc în vreo două ore.

Și am zâmbit întâi către el, apoi spre tânără și i-am lăsat acolo.

Nu pretind că au fost maniere cu adevărat elegante, însă întâmplător chiar mă grăbeam și în plus intestinul mă înnebunea. Am suit-o pe Essie într-un

taxi și eu am luat altul în direcția opusă, către tribunal. Bineînțeles, dacă aș fi știut ce aștepta să-mi spună Walthers, poate că aș fi fost mai comunicativ cu el. Dar n-am știut de ce anume mă îndepărtam.

Sau către ce anume mă îndreptam, mai exact.

Pe ultima porțiune am mers pe jos, fiindcă traficul era mult mai congestionat ca de obicei. O paradă se pregătea să-și înceapă defilarea, la care se adăuga ambuteiajul obișnuit din jurul Palatului Internațional de Justiție. Palatul este un zgârie-nori de patruzeci de etaje, pe fundație cu cheson în solul mlăștinos al Rotterdamului. Privit din exterior, domină jumătate din oraș. Privit din interior, abundă în draperii stacojii și geamuri unidirecțional transparente, fiind modelul de vârf al unui tribunal internațional modern. Nu-i un loc în care să pledezi anularea unei amenzi primite pentru parcare neregulamentară.

Mai mult chiar, nu-i un loc în care oamenilor să li se acorde o prea mare considerație și, dacă aș fi vanitos, așa cum sunt, m-aș înfoia în pene deoarece procesul în care eram practic unul dintre acuzați totaliza paisprezece părți implicate, dintre care patru state suverane. Aveam chiar un apartament rezervat pentru uzul meu personal în Palat, pentru că așa aveau toate părțile implicate. Nu m-am dus însă direct acolo. Era aproape ora unsprezece și ca atare existau destule șanse ca juraților să-și fi început ziua de lucru, așa că am surâs și mi-am croit drum în sala de audieri. Era ticsită. Era întotdeauna ticsită, întrucât la audieri

puteau fi văzute celebrități. În vanitatea mea crezusem că eram una dintre ele și mă așteptasem ca toate capetele să se întoarcă în momentul în care îmi făceam intrarea. Nici un cap. Nici o întoarcere. Toți se holbau la cei șase slăbănogi bărboși în dașiki africane și sandale, aflați într-o boxă în secțiunea reclamanților, care beau coca-cola și chicoteau între ei. Bătrânii. Nu-i vedeai zilnic. M-am zgâit la ei ca toată lumea din jur, până am simțit o atingere pe braț și când m-am întors l-am văzut pe Maitre Ijsinger, avocatul meu în carne și oase, care mă privea reprobator.

– Ai întârziat, Mijnheer Broadhead, a șoptit el. Juraților ți-au observat absența.

Mă îndoiam de asta, deoarece vedeam că oamenii dreptății erau ocupați să șușotească și să se contrazică reciproc cu privire la acceptarea drept dovadă a jurnalului primului prospector care descoperise un tunel Heechee pe Venus. Pe de altă parte, nu plătești un avocat atât de mult pe cât îl plăteam eu pe Maitre Ijsinger pentru a te contrazice cu el.

Bineînțeles nu exista nici un motiv *legal* pentru a-i plăti măcar un bănuț. În realitate, procesul fusese cauzat de moțiunea propusă de Imperiul Japoniei pentru desființarea Corporației Porții. Eu apărusem ulterior în calitatea mea de acționar principal în operațiunile lui *S. Ya.*, pentru că bolivienii declanșaseră procedura de judecată pentru revocarea închirierii transportorului pe temeiul că finanțarea coloniștilor însemna „o întoarcere la sclavie". Coloniștii erau numiți servitori

cu contract, iar eu, printre alții, fusesem etichetat ca exploatator ticălos al sărăciei mondiale. Ce căutau Bătrânii aici? Ei bine, și ei erau părți implicate, fiindcă susțineau că *S. Ya.* era proprietatea lor – strămoșii lor trăiseră în ea sute de mii de ani. Poziția lor în speță era mai complicată. Se aflau sub tutela guvernului Tanzaniei, întrucât acolo fusese decretat căminul lor terestru ancestral, dar Tanzania nu era reprezentată în sala de judecată. Tanzania boicota Palatul de Justiție din cauza unei decizii nefavorabile asupra rachetelor sub-oceanice din anul anterior, astfel că afacerile îi fuseseră preluate de Paraguay, pe care de fapt o interesa în primul rând disputa de graniță cu Brazilia, care la rândul ei era prezentă ca gazdă a cartierului general a Corporației Porții. Ați înțeles ceva până aici? Ei bine, eu nu înțelesesem și de aceea îl angajasem pe Maitre Ijsinger.

Dacă mi-aș fi îngăduit să mă implic personal în orice amărât de proces de multe milioane, mi-aș fi petrecut tot timpul în tribunal. Am prea multe de făcut cu restul vieții mele pentru așa ceva, așa că în cursul normal al evenimentelor i-aș fi lăsat pe avocați să se lupte între ei și mi-aș fi petrecut vremea mai profitabil, flecărind cu Albert Einstein sau plimbându-mă pe malul Mării Tappan cu soția mea. Existau totuși motive speciale pentru prezența mea aici. Am zărit unul dintre ele, pe jumătate adormit, pe un fotoliu din piele aflat lângă Bătrâni.

Crezând că australopitecii pe care îi descoperiseră la prima lor incursiune pe Pământ vor dezvolta finalmente o civilizație tehnologică, Heechee deciseseră să păstreze o colonie a lor într-un fel de grădină zoologică. Urmașii acelor australopiteci erau „Bătrânii". Desigur, Heechee apreciaseră greșit situația. Australopitecii n-au atins niciodată inteligența, ci numai extincția. Oamenii au avut destule motive de gândire când au priceput că așa-numitul Paradis Heechee, ulterior rebotezat *S. Ya. Broadhead* – de departe cea mai mare și mai sofisticată navă spațială pe care o văzuse vreodată rasa umană –, era de fapt doar un soi de cușcă pentru maimuțe.

– Mă duc să văd dacă Joe Kwiatkowski nu vrea să bea o cafea, i-am spus lui Ijsinger.

Kwiatkowski era un polonez care reprezenta Comunitatea Economică Est-europeană, unul dintre reclamanți. Ijsinger a pălit.

– Este un *adversar!* a șuierat.

– Este în același timp un prieten vechi, i-am replicat exagerând doar puțin datele cazului – Kwiatkowski fusese de asemenea prospector în Poartă și mai băusem câte un păhărel depănând amintiri de pe atunci.

– Într-un proces de această importanță nu există prieteni, m-a informat Ijsinger, dar eu m-am mulțumit să-i surâd și m-am aplecat în față pentru a-l striga în șoaptă pe Kwiatkowski, care n-a avut nimic împotrivă să vină odată ce se trezise.

– N-ar fi trebuit să fiu aici cu tine, Robin, a mormăit el după ce am ajuns în apartamentul meu de la etajul cincisprezece. Mai ales pentru cafea! N-ai ceva să torn în ea?

Ba da, aveam – șliboviță, și încă de la distileria lui favorită din Cracovia. Plus țigări kampuchiene, marca lui preferată, la care se adăugau heringi sărați și pesmeți de rontăit.

Tribunalul fiind construit deasupra unui canal mic derivat din râul Maas, se simțea izul apei. Pentru că izbutisem să deschid o fereastră, auzeam ambarcațiunile care treceau pe sub arcada clădirii, ca și traficul din tunelul de sub Maas, la un sfert de kilometru depărtare. Am deschis larg fereastra, din cauza țigării lui

Kwiatkowski, și am văzut steagurile și fanfarele de pe străzile laterale.

– Parada de azi pentru ce mai este? am întrebat.

Mi-a ignorat întrebarea.

– Fiindcă armatelor le plac paradele, a mârâit. Haide, termină cu abureala, Robin. Știu ce vrei și-i imposibil.

– Ceea ce vreau eu, i-am zis, este ca CEE s-ajute la nimicirea teroriștilor din nava spațială, ceea ce-i evident în interesul tuturor. Tu-mi spui că-i imposibil. Perfect, accept răspunsul ăsta, totuși *de ce* este imposibil?

– Fiindcă tu n-ai habar de politică. Crezi că CEE se poate duce la paraguayeni și să le spună: „Mergeți și cădeți la pace cu brazilienii, spuneți-le c-o să fiți mai flexibili în privința disputei de la graniță, dacă ei cooperează cu americanii, astfel ca să poată fi prinsă nava teroriștilor."

– Da, am încuviințat, exact așa cred.

– Și greșești. Paraguayenii n-o s-asculte.

– CEE, am rostit răbdător deoarece fusesem bine informat în acest scop de sistemul meu de recuperare a datelor Albert, este cel mai important partener comercial al Paraguayului. Dacă voi fluierați, ei o să facă sluj.

– În majoritatea cazurilor, da. În cazul ăsta, nu. Cheia situației este Republica Kampuchia. Ea are acorduri private cu Paraguayul. Despre astea n-o să mai spun nimic, decât c-au fost aprobate la nivelul cel mai

de sus. Mai bagă niște cafea, a continuat întinzând ceașca, dar de data asta, te rog, nu mai pune atâta cafea.

Nu l-am întrebat pe Kwiatkowski care erau „acordurile private", deoarece, dacă ar fi acceptat să-mi spună, nu le-ar mai fi numit private. Nu era nevoie să-l întreb. Erau de natură militară. Toate „acordurile private" pe care guvernele le stabileau în prezent erau de natură militară și dacă nu m-ar fi îngrijorat teroriștii, atunci m-ar fi îngrijorat felul în care se comportau guvernele legal constituite ale lumii. Dar abordam lucrurile unul câte unul, pe rând.

De aceea, la sfatul lui Albert, am adus ulterior în apartamentul meu particular o avocată din Malaysia, apoi un misionar din Canada, după care un general din aviația albaneză și am legănat în fața fiecăruia câte o momeală. Albert mi-a spus ce pârghii să apăs și ce mărgele de sticlă să le ofer băștinașilor – aici o suplimentare de locuri pentru coloniști, dincolo o contribuție în scopuri „caritabile". Uneori nu era nevoie decât de un zâmbet. Rotterdam era locul cel mai nimerit pentru a face toate astea, deoarece, după ce Palatul fusese mutat din Haga ca urmare a necazurilor aduse de păcăliciul care se jucase cu un TPT, în orașul noii reședințe puteai găsi pe oricine doreai. Tot soiul de oameni. Toate culorile, toate sexele, în tot felul de costume, de la avocate ecuadoriene în fuste mini la baroni ai energiei termale din Insulele Marshall în saronguri și cu salbe din dinți de rechin.

Era greu de spus dacă făceam sau nu vreun progres, însă la douăsprezece și jumătate, cu stomacul anunțându-mă că avea să doară la modul cu adevărat serios dacă nu băgam ceva mâncare în el, am declarat dimineața încheiată. M-am gândit cu nostalgie la apartamentul nostru drăguț și liniștit de la hotel, cu o friptură drăguță de la room-service și cu mine fără pantofi, totuși îi promisesem Essiei că voi merge la ea. De aceea i-am cerut lui Albert să-mi pregătească o estimare a reușitelor și recomandări despre ce ar fi trebuit să fac în continuare și m-am luptat să pun mâna pe un taxi.

Nu puteți rata localurile din franciza de fast-food a Essiei. Arcurile din metal Heechee albastru-strălucitor există aproape în toate țările din lume. Fiind Marele Boss, ea ne rezervase o secțiune a balconului și, pe când suiam treptele, m-a întâmpinat cu o sărutare, o încruntătură și o dilemă.

– Robin, fii atent! Cei de-aici vor să servească maioneză la cartofii prăjiți franțuzește. Ar trebui să le permit?

I-am răspuns la sărut, dar mă uitam peste umărul ei ca să văd ce porcării ridicole ne așteptau pe mese.

– Asta chiar că-i decizia ta, i-am spus.

– Da, bineînțeles că-i decizia mea, totuși este important! Trebuie să știi că ne-am ocupat cu foarte mare grijă de duplicarea meticuloasă a adevăraților *pommes-frites*. Și-acum... maioneză?

După aceea s-a retras un pas și m-a privit cu mai multă atenție, iar expresia i s-a schimbat.

– Ce obosit eşti! Câte cute ai pe faţă... Robin, cum te simţi?

I-am oferit surâsul meu cel mai fermecător.

– Doar flămând, scumpo! am strigat şi m-am uitat cu entuziasm mincinos la farfuriile din faţa mea. Ia uite! Asta arată bine, ce-i, *taco*?

– *Chapatti*, mi-a răspuns cu mândrie. *Taco* este acolo. Şi *blini*. Ia vezi cum îţi plac?

Aşa că, desigur, a trebuit să le gust pe toate şi nu era deloc ceea ce-mi ceruse stomacul. *Taco*, *chapatti*, chifteluţe de orez cu sos acru de peşte, chestia care avea gust, mai mult ca oricare alta, de orz fiert. Nici una dintre ele nu era genul meu. Dar toate erau comestibile.

De asemenea, toate erau daruri de la Heechee. Ideea măreaţă pe care ne-o dăduseră aceştia era că majoritatea ţesuturilor vii, inclusiv ale voastre şi ale mele, sunt compuse din numai patru elemente chimice: carbon, hidrogen, oxigen şi azot – C H O A – hrană-CHOA. Întrucât din aceleaşi elemente sunt compuse gazele ce alcătuiesc partea principală a unei comete, ei îşi construiseră Fabrica de Hrană în norul Oört, acolo unde cometele Soarelui aşteptau o stea care să le scuture, să le elibereze şi să le trimită pentru a fi frumoase pe cerul nostru.

CHOA nu-i însă totul. Mai aveţi nevoie de alte câteva elemente. Sulful este cel mai important, probabil, apoi poate sodiul, magneziul, fosforul, clorul, potasiul, calciul – ca să nu mai amintesc de neaşteptatul vârf de cuţit de cobalt pentru vitamina B-12,

cromul pentru toleranța la glucoză, iodul pentru tiroidă și litiul, fluorul, arseniul, seleniul, molibdenul, cadmiul și staniul, doar așa de-al dracu'. Probabil că vă trebuie tot tabelul periodic al elementelor, dar majoritatea acestora sunt în cantități atât de infime, încât nu trebuie să vă faceți griji dacă nu le-ați adăugat la tocană. Ele apar ca impurități, indiferent dacă le doriți sau nu. Drept urmare, chimiștii Essiei prepaseră doze de zahăr și mirodenii și-alte chestii drăguțe și produseseră mâncăruri pentru toate gusturile – nu numai ceea ce ar fi fost suficient pentru subzistența oricărui om, dar practic orice ar fi dorit să mănânce, așa explicându-se *chapatti* și chifteluțele de orez. Din hrana-CHOA vă poate ieși orice dacă o combinați așa cum trebuie. Alături de alte chestii, Essie scotea o grămadă de bani, iar acesta s-a dovedit a fi un joc pe care ea era încântată să-l joace.

Așa că până am terminat de mâncat ceva la care stomacul meu să nu se revolte – semăna cu un hamburger și avea gust de salată de avocado cu bucățele de șuncă, iar Essie îl botezase Big Choa –, soția mea a alergat întruna în sus și-n jos. Verifica temperatura plitelor de încălzire cu infraroșii, inspecta curățenia mașinilor de spălat vase, gusta deserturile și făcea scandal fiindcă milkshake-urile erau prea diluate.

Essie îmi garantase că nimic din oferta ei n-avea să facă vreun rău cuiva, deși stomacul meu avea mai puțină încredere decât mine în garanțiile ei. Nu-mi plăceau zgomotele care se auzeau de pe stradă – era

oare parada? –, dar în rest mă simțeam pe cât de confortabil era posibil în clipa aceea. Relaxat îndeajuns pentru a aprecia inversarea statutului nostru. Când eu și Essie ieșim în public, oamenii se uită la noi, și de obicei se uită la mine. Nu însă și aici. În localurile francizei soției mele, ea era vedeta. Afară gură-cască se adunau ca să privească parada. Înăuntru nici un angajat nu-i arunca vreo privire. Își vedeau toți de treburi, cu mușchii spinărilor încordați, iar toate privirile furișe pe care le aruncau se îndreptau în aceeași direcție, către doamna Mare Boss. În realitate nu-i chiar o doamnă; Essie a beneficiat de un sfert de secol de meditații la limba engleză din partea unui expert – eu –, totuși, când este surescitată, din partea ei se aude numai „nekulturny“ și „khuligans“.

M-am apropiat de fereastra de la etaj ca să mă uit la paradă. Venea pe Weena, cu participanții aranjați câte zece pe un rând, cu fanfare, strigăte și placarde. O pacoste. Poate chiar mai rău decât o pacoste. De partea cealaltă a străzii, în fața stației, se pornise o încăierare, completată cu polițai și placarde, iscată între partizanii reînarmării împotriva pacifiștilor. După felul în care se ciomăgeau reciproc cu pancardele, nu-ți puteai da seama care din ce tabără provenea, iar Essie, alăturându-mi-se și mușcând din propriul Big Choa, i-a privit și a clătinat din cap.

– Cum îți place sendvișul? s-a interesat.

– Bun, am răspuns cu gura plină de carbon, hidrogen, oxigen și azot plus microelemente.

Ea mi-a aruncat o căutătură de genul „vorbește mai tare“.

– Am zis că-i *bun*, am mărit sonorul.

– Nu te-am putut auzi în hărmălaia asta, s-a plâns ea lingându-se pe buze – îi plăcea ce vindea.

Am indicat din cap spre paradă.

– Nu știu dacă asta-i la fel de bună, am zis.

– Cred că nu, a încuviințat urmărind cu nemulțumire o trupă de așa-numiți zuavi – niște mărșăluitori cu piei întunecate, în uniforme.

Nu le puteam zări petlițele naționale, dar toți purtau arme de umăr cu foc rapid cu care făceau giumbușlucuri: le roteau, le făceau să ricoșeze cu paturile din pavaj pentru a le sări înapoi în mâini, totul fără să încetinească deloc pasul.

– Poate c-ar fi bine să ne-ntoarcem la tribunal, am spus.

Ea s-a întins și a înșfăcat ultima bucățică din sendvișul meu. Unele rusoaice se transformă în munți de osânză după ce trec de patruzeci de ani, iar altele se usucă pe picioare și se mumifică. Nu și Essie. Continua să aibă același spate drept și aceeași talie îngustă care-mi atrăseseră de prima dată privirea.

– Poate că da, a rostit și a început să-și strângă programele de calculator, fiecare pe propriul datevantai. Am văzut destule uniforme în copilărie și nu țin în mod neapărat să le mai văd și pe astea.

– Dacă nu există uniforme, atunci nu-i o paradă adevărată.

– Nu-i vorba doar despre paradă. Ia uită-te! Sunt și pe trotuare.

Avea dreptate, cam unul din patru gură-cască, bărbați și femei deopotrivă, purta un fel sau altul de uniformă. Era oarecum surprinzător, fiindcă nu observasem asta până atunci. Bineînțeles toate statele avuseseră permanent niște forțe armate, dar erau pur și simplu păstrate undeva, ferite de ochii lumii, ca pe un stingător de incendiu pe care-l ții în debara. Practic, oamenii nu le vedeau niciodată. Însă acum puteau fi admirate, și erau tot mai multe.

– Pe de altă parte, a urmat ea măturând grijuliu firimiturile de CHOA de pe masă pe farfuria de unică folosință și privind în jur după coșul de gunoi, cred că ești destul de obosit și-ar fi mai bine să plecăm. Dă-mi și farfuria ta, te rog.

Am așteptat-o la ușă. Era încruntată când mi s-a alăturat.

– Recipientul era aproape plin. În manual se prevede clar, a se goli la șaizeci la sută – ce vor face dacă un grup mare pleacă simultan? Ar trebui să mă-ntorc și să-l instruiesc pe manager – ah, la dracu'! a strigat ea și expresia i s-a schimbat. Mi-am uitat programele!

S-a repezit înapoi pe scări, către locul unde își lăsase datevantaiele.

Am rămas în pragul ușii, așteptând-o, cu ochii la paradă. Era de-a dreptul dezgustătoare! Defilau arme reale, lansatoare de rachete antiaeriene și vehicule blindate; iar în urma unei formații de cimpoieri venea

o companie de indivizi care-nvârteau pistoale-mitralieră. Am simțit ușa mișcându-se în spatele meu și am pășit în lateral în clipa în care Essie a împins-o, deschizând-o.

– Le-am găsit, a surâs ea și a ridicat teancul gros de datevantaie când m-am întors spre ea.

Și ceva ca o viespe mi-a bâzâit pe lângă urechea stângă.

În Rotterdam nu există viespi. Apoi am văzut-o pe Essie căzând pe spate și ușa închizându-se peste ea. Nu era o viespe. Era un glonț. Una dintre armele acelea învârtite în fel și chip avusese muniție reală și se descărcase.

Aproape c-o mai pierdusem pe Essie o dată. Se întâmplase cu mult timp în urmă, dar nu uitasem. Toată angoasa aceea veche a revenit la fel de proaspătă ca și când s-ar fi întâmplat abia ieri, când am smuls ușa idioată din drum și m-am aplecat peste Essie. Zăcea pe spate, cu vraful de datevantaie peste față, iar când l-am îndepărtat am văzut că, deși avea chipul însângerat, ochii îi erau larg deschiși și mă priveau.

– Hei, Rob! a exclamat ea cu glas surprins. M-ai lovit?

– Ce dracu', nu! De ce te-aș fi lovit?

Una dintre fetele de la tejghea a venit în goana mare cu un maldăr de șervețele de hârtie. I le-am smuls din mână și i-am arătat o electrodubă cu dungi albe și roșii, cu cuvintele *Poliklinische centrum* serigrafiate

pe un flanc, care rămăsese imobilizată într-o intersecție din cauza paradei.

– Adu ambulanța aia! Și poliția, dacă tot te duci încolo!

Essie s-a ridicat în capul oaselor și mi-a împins brațul într-o parte, când polițiștii și chelnerițele au început să roiască în jurul nostru.

– De ce chemi ambulanța? m-a întrebat pe un ton perfect liniștit. Mi-a curs doar sânge din nas, uită-te!

Într-adevăr asta era tot. Fusese un glonț, da, însă lovise teancul de datevantaie și rămăsese înfipt acolo.

– Programele mele! s-a tânguit Essie, luptându-se cu polițistul care le voia, ca să extragă glonțul drept dovadă.

Erau însă oricum distruse. Ca și ziua mea.

În timp ce Essie și cu mine simțeam atingerea ușoară a aripii destinului, Audee Walthers își luase prietena la plimbare prin Rotterdam. Transpirase după plecarea mea; așa pățesc adesea oamenii în prezența banilor. Absența acestora a răpit mare parte din plăcerea cutreierării Rotterdamului pentru Walthers și Yee-xing. Totuși, pentru Walthers, care avea încă în păr paiele Planetei Peggys, și pentru Yee-xing, care rareori se îndepărta de *S. Ya.* și de vecinătatea imediată a buclelor de lansare, Rotterdamul era o metropolă. Nu-și puteau permite să cumpere nimic, dar cel puțin se puteau uita în vitrine. Bine măcar că Broadhead fusese de acord să se întâlnească cu ei, își repeta întruna

Walthers; însă când își permitea să se gândească la asta cu satisfacție, partea lui întunecată îi răspundea cu dispreț sălbatic: Broadhead *spusese* că se va întâlni cu ei. Dar era al dracului de clar că nu păruse nerăbdător s-o facă...

– De ce transpir? a întrebat el cu glas tare.

Yee-xing și-a strecurat brațul pe sub al lui pentru susținere morală.

– O să fie bine, a replicat ea indirect, într-un fel sau altul.

Audee Walthers și-a coborât ochii spre ea cu recunoștință. Nu era un bărbat foarte înalt, dar Janie Yee-xing era micuță; totul la ea era micuț, cu excepția ochilor, lucitori și negri, iar aceia se datorau unei operații chirurgicale, o aiureală dintr-o vreme când fusese îndrăgostită de un bancher suedez și crezuse că doar cutele epicantice îl opreau s-o iubească și el.

– Ce zici? Intrăm?

Walthers habar n-avea despre ce vorbea femeia și probabil că s-a trădat prin încruntătură; Yee-xing l-a lovit ușor în umăr cu capul micuț și tuns scurt și a ridicat privirea către firma unei vitrine. Într-un aparent vid de culoarea abanosului, atârnau litere albe ce scriau:

VIAȚA DE APOI

Walthers a examinat firma, după care s-a uitat la femeie:

– I-o antrepriză de pompe funebre, a presupus el și a râs când i s-a părut că înțelesese gluma ei. Dar încă n-am ajuns chiar așa rău.

– Nu, a spus ea, sau nu tocmai. Nu recunoști numele?

Și atunci, desigur, l-a recunoscut: era unul dintre multele holdinguri Robinette Broadhead de pe listă.

Cu cât aflai mai multe despre Broadhead, cu atât era mai probabil că puteai ghici ce lucruri l-ar fi putut determina să accepte un târg; era bine gândit.

– De ce nu? a rostit el aprobator și a condus-o prin perdeaua de aeraj în răcoarea și întunericul dinăuntru.

Dacă nu era o antrepriză de pompe funebre, atunci cel puțin folosea aceiași decoratori. Pe fundal se auzea încetișor o muzică neidentificabilă și se simțea parfum de flori de câmp, deși unicul aranjament floral vizibil era un buchet de trandafiri într-o vază de cristal. Un bărbat în vârstă, înalt și arătos, s-a ridicat la intrarea lor; Walthers nu și-a putut da seama dacă se sculase de pe un scaun ori se materializase ca o hologramă. Individul le-a surâs cu căldură și a încercat să le ghicească naționalitățile. Le-a greșit.

– *Guten tag* i s-a adresat lui Walthers. *Gor ho oy-ney*, i-a spus lui Yee-xing.

– Vorbim amândoi engleza, l-a anunțat Walthers. Dumneata?

Sprâncenele i s-au arcuit sofisticat.

– Bineînțeles. Bine ați venit la Viața De Apoi. Aveți pe cineva apropiat care se află în pragul morții?

– Eu, unul, nu știu să am așa ceva, a răspuns Walthers.

– Am înțeles. Evident, putem face încă foarte multe chiar dacă persoana a atins deja moartea metabolică, deși cu cât începem transferul mai repede, cu atât este mai bine... Sau v-ați gândit în mod înțelept să vă faceți planuri pentru viitor?

– Nici una, nici alta, a zis Yee-xing, ci vrem doar să știm ce oferiți.

– Sigur că da.

Bărbatul a zâmbit și le-a indicat o sofa confortabilă. Fără să pară că ar fi făcut ceva special, luminile au devenit mai puternice, iar muzica s-a redus cu câțiva decibeli.

– Cartea mea de vizită, a rostit el întinzându-i lui Walthers un cartonaș și răspunzând astfel la întrebarea care-l frământase; cartea de vizită era tangibilă, la fel ca degetele care i-o înmânaseră. Dați-mi voie să vă prezint elementele de bază, pentru a economisi timpul. În primul rând, Viața De Apoi nu este o organizație religioasă și nu susține că ar oferi mântuirea. Noi oferim o formă de supraviețuire. Dacă voi – „voi" cei care vă aflați în această încăpere în acest moment – veți fi sau nu „conștienți" de ea – a surâs bărbatul –, este o chestiune în privința căreia metafizicienii încă se contrazic. Se garantează totuși că stocarea personalităților voastre, dacă veți opta s-o asigurați, va absolvi Testul Turing, cu condiția ca noi să putem începe transferul cât timp creierul se află încă în stare bună și ambientul pe care clientul supraviețuitor îl percepe

va fi cel pe care îl va alege din lista noastră de disponibilități. Vă putem oferi peste două sute de ambienturi, de la...

Yee-xing a pocnit din degete.

– Morții, a spus ea înțelegând brusc.

Bărbatul a încuviințat din cap, cu toate că expresia feței i s-a încordat puțin.

– Da, așa erau numite originalele. Înțeleg că sunteți familiarizați cu artefactul numit Paradisul Heechee, care în prezent este utilizat ca transportor pentru coloniști...

– Sunt Ofițerul Trei al transportorului, a spus Yee-xing sinceră, deși nu tocmai exactă în privința folosirii timpului verbului, iar prietenul meu este Ofițerul Șapte.

– Vă invidiez, a zis bărbatul și expresia de pe chipul său sugera că era chiar adevărul.

Invidia nu l-a oprit să-și continue prezentarea, iar Walthers a ascultat cu atenție, în timp ce Janie Yee-xing îl ținea de mână. El aprecia strângerea ei; îl împiedica să se gândească la Morți și la protejatul lor Wan sau, cel puțin, la ceea ce probabil că făcea tânărul în clipa aceea.

Morții originali, a explicat agentul de vânzări, fuseseră din păcate realizări cam de mâna a doua; transferul memoriilor și personalităților lor din receptaculul cenușiu și umed de stocare al țestei lor în cristalele pentru stocări de date ce le păstrau după moarte fusese făcut de lucrători necalificați, utilizând echipamente care,

în primul rând, fuseseră concepute pentru o specie complet diferită. De aceea stocarea fusese imperfectă. Modul cel mai simplu de a privi situația, a spus agentul de vânzări, era de a considera că Morții suferiseră un stres atât de mare în urma transferului, încât înnebuniseră. Asta nu se mai întâmpla însă acum. Procedurile actuale de stocare fuseseră astfel rafinate, încât orice decedat putea să poarte cu atâta abilitate o conversație cu cei vii, încât era ca și cum ar fi vorbit cu persoana reală. Ba chiar mai mult! „Pacientul" avea o viață activă în stocările de date. El putea avea parte de paradisul musulman, creștin sau scientologic, complet, cu copilași drăguți risipiți ca perlele pe iarbă, coruri de heruvimi, respectiv prezența lui L. Ron Hubbard însuși. Dacă nu avea o înclinare spre religie, putea să se bucure de aventuri (alpinismul, scufundările, schiul, zborul cu parapanta și tai chi în imponderabilitate erau opțiunile cele mai populare), să asculte orice fel de muzică, în orice fel de tovărășie alegea... și, desigur (deoarece nu izbutise să estimeze cu certitudine relația dintre Walthers și Yee-xing, agentul de vânzări a oferit informația respectivă sec, fără detalii), sex. *Toate* varietățile de experiențe sexuale. Iar și iar.

– Destul de plictisitor, a rostit Walthers gândindu-se la asta.

– Pentru voi și pentru mine, a aprobat agentul de vânzări, dar nu și pentru ei. Trebuie să înțelegeți că ei nu-și amintesc foarte clar experiențele programate. Acelor stocări de date li se aplică o tendință

Când programele şi bazele de date pentru aşa-numiţii Morţi deveniseră accesibile pentru studiu, creatoarea mea, S. Ya. Broadhead, fusese în mod firesc foarte interesată. Ea îşi stabilise drept obiectiv duplicarea lor. Partea cea mai complexă era, desigur, transcrierea bazei de date a unui creier uman şi a sistemului nervos, care sunt stocate chimic şi redundant, pe datevantaie Heechee. S-a descurcat foarte bine. Nu doar atât de bine încât să realizeze franciza lanţului Viaţa De Apoi, ci atât de bine încât... ei bine, încât să mă creeze pe mine. Stocarea din Viaţa De Apoi se baza pe primele ei cercetări. Ulterior şi-a îmbunătăţit rezultatele – i-a întrecut chiar pe Heechee –, deoarece a fost în stare nu numai să combine tehnicile lor, ci să le adauge şi tehnologie umană independentă. Morţii n-au putut niciodată absolvi un Test Turing. Creaţiile lui Essie Broadhead, după o vreme, au putut. Şi au făcut-o.

accelerată spre regres. Nu și celorlalte. Dacă, să zicem, vorbiți azi cu o persoană dragă, apoi reveniți peste un an și reluați conversația, ea și-o va reaminti exact. Dar experiențele programate degenerează rapid în memoriile lor – la fel ca amintirile plăcerilor, înțelegeți? – așa că ei doresc să le simtă iarăși și iarăși.

– Oribil, a comentat Yee-xing. Audee, cred că-i timpul să ne-ntoarcem la hotel.

– Nu încă, Janie. Ce spuneai despre vorbitul cu ei?

Ochii agentului de vânzări au sclipit.

– Sigur că da. Unora le face realmente plăcere să discute, chiar și cu străinii. Aveți câteva momente disponibile? Este ceva foarte simplu.

În timp ce vorbea, i-a condus la o consolă PV, a consultat un catalog legat în mătase și a tastat o serie de coduri.

– Chiar m-am împrietenit cu câțiva dintre ei, a zis el ușor stingherit. Când activitatea nu este prea intensă pe-aici, obișnuiesc să-l apelez pe vreunul dintre ei și flecărim foarte plăcut... Salut, Rex, ce mai faci?

– Mulțumesc, foarte bine, a răspuns bătrânul chipeș și bronzat care apăruse în PV. Mă bucur să te văd! Nu cred că-i cunosc pe prietenii tăi, a adăugat el uitându-se prietenos la Walthers și Yee-xing.

Dacă exista un mod ideal în care un om să arate după ce trecea de o anumită vârstă, atunci acesta era; nu-i lipsea nici un fir de păr și părea să aibă toți dinții; chipul prezenta cute de râs în colțurile ochilor, dar altfel nu avea riduri, iar ochii îi erau

strălucitori și calzi. A ascultat cu politețe prezentările. Când l-au întrebat ce anume făcea, a strâns din umeri cu modestie.

– Mă pregăteam să cânt Catulli Carmina cu Wien Staatsoper. Le-a făcut cu ochiul: Soprana solistă este foarte frumoasă și cred că libretul acela sexy a aţâţat-o în timpul repetițiilor.

– Uimitor, a murmurat Walthers holbându-se la el.

Janie Yee-xing era însă mai puțin vrăjită.

– Nu dorim să te întârziem, a spus ea politicos, și mă tem c-ar fi timpul să plecăm și noi.

– O să m-aștepte, a anunțat Rex afectuos. Întotdeauna așteaptă.

Walthers era fascinat.

– Spune-mi, a rostit el, când te referi la... ăăă, tovărășie în această... ăăă, stare, poți să alegi oricare tovarăși ți-ai dori? Chiar dacă ei sunt încă vii?

Întrebarea era adresată agentului de vânzări, totuși Rex a răspuns primul. Îl privea cu viclenie și în același timp cu simpatie pe Walthers.

– Pe absolut oricare, a spus încuviințând ușor de parcă ar fi împărtășit ceva confidențial. Orice persoană vie, moartă sau imaginată. Și, domnule Walthers, ei vor face orice dorești să facă! A chicotit: Ceea ce numești „viață“ eu spun că nu-i de fapt decât un fel de antract la *adevărata* existență pe care o capeți aici. Pur și simplu nu înțeleg de ce oamenii o amână atât de mult!

Stabilimentele Viaţa De Apoi constituiau în realitate una dintre micile afaceri secundare de care eram cel mai mândru, nu fiindcă ar fi adus mulţi bani. Când descoperisem că Heechee fuseseră capabili să stocheze în maşini minţile unor morţi, mi se aprinsese un beculeţ. Păi, i-am spus bunei mele soţii, dacă ei o pot face, noi de ce n-am putea? Păi, mi-a răspuns buna mea soţie, să ştii că nu există absolut nici un motiv să n-o putem face, dar mai lasă-mă puţin să-mi dau seama cum se realizează codificarea. Nu luasem nici o decizie despre dacă şi când aş fi dorit să mi se facă şi mie. Eram totuşi destul de sigur că nu doream să i se facă lui Essie, cel puţin nu imediat, şi de aceea am fost mulţumit că glonţul nu făcuse altceva decât să-i tumefieze nasul.

De fapt mai făcuse ceva. Ne adusese pe cap poliţia din Rotterdam. Sergentul în uniformă ne-a prezentat comandantului de brigadă, care ne-a luat în maşina lui mare şi rapidă, cu girofarul funcţionând, ne-a dus la secţie şi ne-a oferit cafea. După aceea comandantul de brigadă Zuitz ne-a condus în biroul inspectorului Van Der Waal, o femeie enormă, cu lentile de contact de modă veche ce făceau ca ochii să i se bombeze de empatie. A ţinut-o numai cu „Ce neplăcut pentru dumneata, *Mijnheer*“, şi „Sper că rana dumitale nu este dureroasă, *Mevrouw*“, pe când ne-a condus în sus pe scară – pe scară! – la *Commissaris* Lutzlek, care era cu totul altă mâncare de peşte. Scund. Zvelt. Blond, cu chip de băieţaş dulce, deşi trebuia să fi avut minimum

cincizeci de ani ca să devină Comisar Principal. Ți-l puteai închipui vârându-și degetul mare într-o gaură din dig[1] și stând acolo pe vecie dacă era nevoie, sau până se îneca. Dar nu ți-l puteai închipui cedând vreodată.

– Mulțumesc pentru că ați venit pentru chestiunea aceasta în *Stationsplein*, a rostit el după ce ne-a îndemnat să luăm loc.

– Pentru accident, am spus.

– Nu. Din păcate n-a fost un accident. Dacă ar fi fost un accident, s-ar fi ocupat poliția municipală, nu eu. De aceea s-a declanșat ancheta aceasta, pentru care vă solicităm cooperarea.

Ca să-și cunoască lungul nasului, i-am zis:

– Timpul nostru este destul de valoros pentru a fi irosit cu așa ceva.

Nu era genul interesat de lungul nasului.

– Viața voastră este chiar mai valoroasă.

– Haide, zău! Un soldat din paradă făcea giumbușlucuri cu arma, însă avea un glonț pe țeavă și s-a descărcat.

– *Mijnheer* Broadhead, a spus el, în primul rând nici un soldat nu are muniție în armă; de altfel, armele nu au percutoare. În al doilea rând, soldații nu sunt nici măcar soldați; sunt studenți de la colegii, angajați să se îmbrace în uniformă pentru paradă, la fel ca

---

[1] Aluzie la povestea băiețelului olandez care a salvat lumea acoperind cu degetul o fisură în dig (n. red.).

santinelele de la Palatul Buckingham. În al treilea rând, glonțul n-a venit dinspre paradă.

– De unde știi?

– Pentru că a fost găsită arma. (Părea foarte furios.) În dulăpiorul unui polițist! Este o situație foarte stânjenitoare pentru mine, *Mijnheer*, așa cum îți poți imagina. Pentru paradă au fost mobilizați polițiști suplimentari, care foloseau o dubă pe post de vestiar. „Polițistul" care a tras era un necunoscut pentru ceilalți din grupă, dar ei fuseseră aduși din mai multe detașamente, așa că nu se cunoșteau între ei. După paradă a venit să se schimbe, s-a îmbrăcat repede și a plecat, lăsându-și dulăpiorul deschis. Înăuntru nu era nimic, decât uniforma – furată, presupun –, arma și o fotografie a dumitale. Nu a lui *Mevrouw*. A dumitale.

S-a lăsat pe spate și a așteptat. Chipul de băiețaș dulce era destins.

Eu nu eram. Ai nevoie de un minut ca să asimilezi anunțul că există cineva pornit să te ucidă. Era înspăimântător. Nu faptul de a fi omorât în sine; așa ceva este înspăimântător prin definiție și pot depune mărturie cât de înspăimântat pot deveni când se pare că moartea este în preajmă, în urma unor experiențe neuitate, ba chiar repetate. Totuși asasinarea este mai teribilă decât moartea obișnuită. Am rostit:

– Știi cum mă face să mă simt chestia asta? Vinovat! Vreau să zic – înseamnă c-am făcut ceva care-a determinat pe cineva să mă urască din răsputeri.

– Exact, *Mijnheer* Broadhead. Ce crezi că ar fi putut să fi fost?

– Habar n-am. Dacă-l găsiți pe individ, bănuiesc că puteți afla motivul. N-ar trebui să fie prea greu – trebuie să existe amprente sau altceva, nu? Am văzut camere de transmisie, poate că există chiar și o imagine a lui pe undeva...

A suspinat.

– *Mijnheer*, te rog, nu-mi spune cum să-mi desfășor activitățile specifice. Toate direcțiile acelea sunt, bineînțeles, investigate, plus interviuri amănunțite cu toți cei care s-ar putea să-l fi văzut pe bărbat, plus analiza transpirației din haine, plus toate celelalte mijloace de identificare. Bănuiesc că a fost un profesionist și ca atare mijloacele respective nu vor avea succes. De aceea vom aborda cazul din altă direcție. Cine sunt inamicii dumitale și ce faci în Rotterdam?

– Nu cred că am vreun inamic. Rivali de afaceri, poate, dar ei nu asasinează oameni.

A așteptat cu răbdare, așa că am adăugat:

– Cât despre ce anume fac în Rotterdam, cred că asta este destul de bine cunoscut. Interesele mele de afaceri includ cote de participare în exploatarea unor artefacte Heechee.

– Da, asta se cunoaște, a spus el nu chiar răbdător.

Am strâns din umeri.

– Bun, sunt parte implicată într-un proces din Palatul Internațional al Justiției.

Commissaris a deschis un sertar al biroului, a privit înăuntru, apoi l-a închis, trântindu-l cu un aer iritat.

– *Mijnheer* Broadhead, a zis el, ai derulat în Rotterdam mai multe întâlniri care n-au avut legătură cu procesul respectiv, ci cu problema terorismului. Dorești să se pună capăt.

– Toți dorim asta, am replicat, însă senzația pe care o aveam în stomac nu era cauzată exclusiv de intestinul meu care degenera; crezusem că fusesem foarte secretos.

– Toți o dorim, dar dumneata, *Mijnheer*, acționezi efectiv în direcția aceasta. De aceea cred că acum ai inamici adevărați. Inamicii noștri, ai tuturor. Teroriștii. S-a ridicat și ne-a indicat ușa: Așa încât, cât timp te afli în jurisdicția mea, voi avea grijă să beneficiezi de protecția poliției. După aceea pot doar să recomand prudență, deoarece cred că ești în pericol din partea lor.

– Toți sunt în pericol, am spus.

– Da, toți sunt, dar în mod aleatoriu. Dumneata însă ești un caz special.

Hotelul nostru fusese construit în vremuri prospere, pentru turiștii care cheltuiau pe picior mare și pentru bogații care călătoreau de plăcere. Cele mai bune apartamente fuseseră decorate potrivit gusturilor lor. Nu întotdeauna potrivit gusturilor noastre. Nici Essie, nici eu nu eram pasionați de saltele de paie și bârne de lemn în loc de perne, dar managementul le înlocuise pe toate și adusese modelul adecvat de

pat. Rotund și uriaș. Abia așteptam să-l folosesc din plin. Recepția nu-mi inspira însă aceleași sentimente, întrucât avea o arhitectură pe care o detestam: pasarele în consolă, mai multe fântâni decât la Versailles și atâtea oglinzi încât atunci când priveai în sus credeai că erai în spațiul cosmic. Prin intervenția lui *Commissaris*, sau mai exact a tinerei polițiste pe care o trimisese ca să ne escorteze, am fost scutiți de toate acelea. Am fost introduși printr-o intrare de serviciu și am suit într-un ascensor capitonat care mirosea a mâncare de la room-service, până la etajul nostru, unde se întreprinsese deja o modificare de decor. Vizavi de ușa apartamentului nostru, în casa scării exista o Venus înaripată din marmură. Acum avea un însoțitor în costum albastru, un bărbat cu un aspect absolut banal, care îmi evita sârguincios privirea. M-am uitat la polițista care ne escorta. Ea a zâmbit stânjenită, i-a făcut un semn din cap colegului din casa scării și a închis ușa înapoia noastră.

Eram un caz special, de acord.

M-am așezat și m-am uitat la Essie. Nasul continua să-i fie destul de umflat, dar nu părea s-o deranjeze. I-am sugerat totuși:

– Poate c-ar trebui să te culci.

M-a privit cu afectivitate tolerantă.

– Pentru că mi-a curs sânge din nas? Ce prostuț ești, Robin. Sau ai în minte vreun proiect mai interesant?

Un tribut real adus dragii mele soții este faptul că imediat ce a menționat subiectul, în ciuda zilei mele

stricate și a colonului meu defect, am avut într-adevăr ceva în minte. După douăzeci și cinci de ani, ați crede că până și sexul începe să devină plictisitor. Prietenul meu de recuperare a datelor Albert îmi povestise despre studii efectuate pe animale de laborator care dovediseră că așa ceva era inevitabil. Șoarecii masculi erau lăsați cu perechile lor și se măsura frecvența relațiilor sexuale. Declinul acestora era constant în timp. Plictiseală. După aceea erau scoase partenerele vechi și erau introduse altele noi. Șoarecii tresăreau brusc și se apucau vioi de treabă. Așadar acesta era un fapt stabilit științific – pentru șoareci –, însă eu bănuiesc că nu sunt, cel puțin în sensul respectiv, un șoarece. De fapt mă bucuram chiar din plin când, fără avertisment, cineva mi-a înfipt un pumnal direct în burtă.

Nu m-am putut stăpâni. Am urlat.

Essie m-a împins într-o parte. S-a ridicat iute și l-a strigat în rusă pe Albert. Ascultătoare, holograma lui s-a materializat. A mijit ochii la mine și a încuviințat din cap.

– Da, a rostit el, vă rog, doamnă Broadhead, puneți încheietura lui Robin pe distribuitorul de pe noptieră.

M-am îndoit din mijloc, apăsându-mă peste burtă de durere. Pentru o clipă am crezut s-o să vomit, dar ceea ce exista în abdomenul meu era mult prea rău ca să fie expulzat cu atâta ușurință.

– Fă ceva! a strigat Essie disperată, trăgându-mă către sânul ei dezgolit în vreme ce-mi apăsa brațul de noptieră.

– Fac deja, doamnă Broadhead, a spus Alber.

Ca să fiu sincer, am salutat senzația bruscă de amorțeală când acul injecției mi-a pulverizat ceva cu putere în braț.

Durerea s-a diminuat și a devenit suportabilă.

– Nu trebuie să te alarmezi nejustificat, Robin, a spus Albert cu blândețe, și nici dumneavoastră, doamnă Broadhead. Anticipasem de câteva ore această durere ischemică bruscă. Nu este decât un simptom.

– Fir-ai al dracu' de program arogant! a zbierat Essie care-l scrisese chiar ea. Simptom pentru ce?

– Pentru începutul procesului final de respingere, doamnă Broadhead. Încă nu este critic, mai ales fiindcă administrez medicație, alături de analgezic. Cu toate acestea, propun operația pentru mâine.

Mă simțeam deja mai bine ca să stau pe marginea patului. Am urmărit cu degetul de la picior desenul de săgeți îndreptate spre Mecca. Acesta fusese introdus în covor pentru magnații petrolului de mult dispăruți și am întrebat:

– Cum e cu compatibilitatea țesuturilor?

– S-a aranjat, Robin.

Cu grijă, mi-am dat drumul stomacului. N-a explodat.

– Mâine am o grămadă de întâlniri, am atras atenția.

Essie, care mă legănase încetișor, mi-a dat drumul și a suspinat.

– Om încăpățânat! De ce s-amâni? Ți-ai fi putut face transplantul cu săptămâni în urmă și toate aiurelile astea n-ar mai fi fost necesare.

– N-am vrut, i-am explicat, și oricum Albert a spus că era timp.

– Că „era timp"! Oh, sigur că da, era timp. Ăsta-i un motiv ca să-l iroseşti cu fleacuri, până ce, ah, îmi pare rău, brusc se petrece un eveniment neașteptat și s-a dus tot timpul și mori? Robin, îmi placi viu și cald, nu ca program Viața De Apoi!

Mi-am frecat de ea nasul și bărbia.

– Perversule! Pleacă de lângă mine! a șuierat ea, dar nu s-a retras. Ce-i? Te simți mai bine acum?

– Mult mai bine.

– Destul de bine ca să vorbim rațional și să te programez la spital?

I-am suflat ușor în ureche.

– Essie, am spus, în mod sigur o voi face, dar nu chiar în momentul ăsta, pentru că, dacă-mi amintesc corect, noi doi avem o trebușoară neterminată. Nu și Albert însă. Așa că, te rog, vrei să te deconectezi, vechiul meu prieten?

– Cu certitudine, Robin.

A zâmbit și a dispărut. Totuși Essie m-a păstrat la distanță, privindu-mă fix mult timp înainte de a clătina din cap.

– Robin, a rostit ea, vrei să te scriu ca program Viața De Apoi?

– Câtuși de puțin, am răspuns, și de fapt nu asta-i ceea ce vreau să discutăm acum.

– Să discutăm! s-a strâmbat ea. Ha, știu cum discuți tu... Voiam doar să-ți spun că dac-o să te scriu, poți pune prinsoare c-o voi face cu totul diferit în unele privințe!

Fusese o zi teribilă. Nu era de mirare că nu-mi aminteam unele detalii neimportante. Programul meu de secretariat și-a reamintit, desigur, așa că am căpătat un indiciu atunci când ușa s-a deschis și o procesiune de chelneri de la room-service a intrat purtând cina. Nu pentru două persoane. Pentru patru.

– Dumnezeule! s-a pocnit Essie cu palma peste frunte. Bietul tău prieten cu fața de broască, Robin – l-ai invitat la cină! Și uită-te la tine! Desculț! În lenjerie intimă! *Nekulturny* clar. Du-te imediat și-mbracă-te!

M-am ridicat, deoarece nu avea rost să mă rățoiesc la ea, și totuși am făcut-o.

– Dacă eu sunt în chiloți, tu cum ești?

Mi-a aruncat o privire arzătoare. În realitate ea nu era în lenjerie intimă; purta una din chestiile alea chinezești, despicate în lateral. Semăna cu o rochie la fel de mult pe cât semăna cu o cămașă de noapte și ea o folosea când într-un scop, când în celălalt.

– În cazul unei laureate a Premiului Nobel, a rostit reprobator, ceea ce poartă definește ceea ce este cuvenit. În plus ea a făcut duș, pe când tu n-ai făcut, așa că du-te, fiindcă miroși a activitate sexuală și... ah,

Doamne, a adăugat întorcând o ureche către zgomotele ce se auzeau la ușă, cred c-au venit deja!

Am pornit spre baie, în timp ce ea s-a îndreptat către ușă și am zăbovit îndeajuns pentru a auzi sunete de ceartă. Cel mai puțin expert dintre chelneri asculta de asemenea, cu o încruntătură pe chip și cu mâna ridicându-se inconștient la umflătura de la subsuoară. Am oftat, i-am lăsat pe ei să se descurce și am intrat în camera de baie.

De fapt nu era o cameră de baie. Era un apartament de baie. Cada era îndeajuns de mare pentru două persoane. Poate chiar pentru trei sau patru persoane, însă eu nu gândisem în numere mai mari de doi – deși m-a făcut să mă întreb ce le plăcea oare turiștilor arabi să facă în băile lor. Lumini mascate existau până și în cadă, din statuile ce o înconjurau curgea apă fierbinte sau rece și un covor gros acoperea toată podeaua. Toate micile vulgarități, de pildă toaleta, se găseau în cubicu-lumuri decente. Era extravagant și totuși frumos.

– Albert, am rostit trăgându-mi o bluză, iar el a răspuns:

– Da, Robin?

În baie nu exista imagine video, doar semnal audio.

– Îmi place asta, i-am spus. Ia vezi dacă nu putem instala așa ceva la Marea Tappan.

– Cu certitudine, Robin, dar între timp pot să-ți reamintesc că oaspeții te așteaptă?

– Poți, pentru că deja ai făcut-o.

– În același timp, Robin, nu trebuie să te surmenezi. Medicația pe care ți-am dat-o va avea o valoare pur temporară, dacă nu...

– Deconectează-te, am ordonat și am intrat în salonul principal ca să-mi salut musafirii.

O masă fusese pregătită cu farfurii de porțelan și pahare de cristal, cu lumânări arzând. Vinul era în frapieră, iar chelnerii așteptau politicos în poziție de drepți. Chiar și cel cu umflătura la subsuoară.

– Regret că te-am făcut să aștepți, Audee, am spus surâzând larg, dar am avut o zi grea.

– Le-am povestit, a rostit Essie întinzând un platou tinerei orientale. A fost necesar, deoarece tâmpitul de polițist de la ușă i-a considerat și pe ei niște posibili teroriști.

– Am încercat să explic, a mârâit Walthers, însă nu vorbea deloc engleza. Doamna Broadhead a trebuit să-l lămurească. E bine că vorbiți olandeza.

Ea a ridicat grațios din umeri.

– Cine vorbește germana vorbește și olandeza. Este același lucru, cu condiția să rostești cuvintele tare. De asemenea, a adăugat pe un ton instructiv, este doar o stare mentală. Fii atent, căpitane Walthers, să presupunem că vorbești o limbă străină, dar că interlocutorul nu te înțelege. Ce concluzie tragi?

– Păi... că n-am pronunțat corect.

– Ha! Exact! Dar eu, eu cred că el n-a *înțeles* corect. Asta-i regula de bază pentru vorbirea unei limbi străine.

Mi-am frecat abdomenul.

– Haideți să mâncăm, am zis și am pornit spre masă.

Nu trecusem însă cu vederea privirea pe care mi-o aruncase Essie, așa că m-am silit să fiu sociabil.

– Oho, dar n-arătăm deloc bine, am rostit cordial observând ghipsul de la încheietura lui Walthers, vânătaia de pe fața lui Yee-xing și nasul încă umflat al soției mele. Ați făcut box?

După cum s-a dovedit, fusese o remarcă lipsită de tact, deoarece Walthers m-a informat prompt că într-adevăr asta făcuseră, sub influența transceiverului psihokinetic teleempatic al teroriștilor. Ca atare, am discutat o vreme despre teroriști, apoi despre trista condiție a rasei umane în care singură se băgase. Nu era o conversație veselă, mai ales că Essie decisese să facă pe filozoafa.

– Ce putregai mai este și omul, a început ea după care s-a contrazis. Ba nu! Sunt injustă. Un om poate fi cumsecade, chiar pe atât de cumsecade pe cât suntem noi patru de la masa asta. Nu și perfect. Însă, judecând statistic, din, să zicem, o sută de ocazii de a dovedi bunătate, altruism, bun-simț – toate astea fiind trăsături pe care noi oamenii le prețuim, înțelegeți? –, n-o vom face decât în vreo douăzeci și cinci. Dar națiunile? Grupările politice? Teroriștii? A clătinat din cap: Din o sută de ocazii – zero transpuneri în realitate. Sau poate una, dar atunci, puteți fi siguri, cu vreun substrat ascuns. Ticăloșia se cumulează. Poate că într-un om nu există decât un grăunte. Însă dacă vom aduna cantitățile din, să zicem, zece

milioane de oameni care există chiar într-o țară mică sau într-o grupare, se obține suficientă ticăloșie pentru a afecta întreaga lume!

– Ce-avem la desert? m-am întors către chelneri.

Ați crede că fusese o aluzie destul de clară pentru a fi înțeleasă de orice oaspete, mai ales ținând seama de faptul că ei știau că avusesem o zi proastă, totuși Walthers era încăpățânat. A întârziat cu comandarea desertului. A insistat să-mi spună povestea vieții lui și a continuat să se uite la chelneri, iar una peste alta mă simțeam destul de inconfortabil, nu numai în stomac.

Essie zice că n-am răbdare cu oamenii. Poate c-așa e. Prietenii cu care interacționez cel mai bine sunt programe de calculator, nu oameni în carne și oase, iar ei nu au sentimente care să fie rănite – mă rog, în privința lui Albert, nu știu dacă asta-i adevărat. Dar este foarte adevărat pentru, de pildă, programul meu de secretariat sau pentru bucătarul meu. Este clar că Audee Walthers începea să mă plictisească teribil. Viața lui fusese o telenovelă monotonă. Își pierduse nevasta și economiile. Utilizase în mod neautorizat echipamentul din *S. Ya.*, cu complicitatea lui Yee-xing, și din cauza asta ea fusese concediată. Își cheltuise ultimul bănuț pentru a ajunge aici, la Rotterdam, dintr-un motiv nespecificat, însă care avea în mod limpede o legătură cu mine.

Ei bine, nu sunt refractar la a „împrumuta“ bani unui prieten care trece printr-o perioadă mai ghinionistă a vieții, dar trebuie să înțelegeți că nu aveam

dispoziția necesară. Nu era doar teama legată de Essie sau ziua distrusă ori neliniștea sâcâitoare dacă nu cumva următorul nebun înarmat mă va rade până la urmă. Apoi blestematul de intestin care mă-nnebunea. În cele din urmă le-am cerut chelnerilor să debaraseze, deși Walthers trăgea de a patra ceașcă de cafea. Am tropăit până la măsuța cu lichioruri și trabucuri și l-am sfredelit cu privirea când m-a urmat.

– Ce-i, Audee? am întrebat, abandonând orice politețe. Bani? De câți ai nevoie?

S-a uitat la mine într-un mod cu totul neașteptat! A șovăit, așteptând să iasă și ultimul chelner, după care a început să vorbească.

– Nu-i vorba despre ce am eu nevoie, a spus cu glas tremurător, ci de cât ești tu de acord să plătești pentru ceva ce-ți dorești. Broadhead, ești un om realmente bogat. Poate că nu-ți pasă de cei care-și pun curu' la bătaie pentru tine, dar eu am comis greșeala s-o fac de două ori.

Nu-mi place să mi se reamintească dacă datorez vreo favoare, însă n-am avut ocazia să spun ceva. Janie Yee-xing și-a lăsat mâna pe încheietura lui luxată – cu blândețe.

– Spune-i direct ce ai, i-a cerut.

– Ce să-mi spui? l-am întrebat și ticălosul a ridicat simplu din umeri și a răspuns, așa cum mi-ai putea spune că mi-ai găsit pe jos cheile de la mașină:

– Păi, am găsit ceea ce cred că-i un Heechee viu, adevărat.

12
DUMNEZEU SI HEECHEE

Am găsit un Heechee... am o așchie din Crucea Sfântă... am vorbit cu Dumnezeu, literalmente am vorbit – toate afirmațiile astea fac parte din aceeași categorie. Nu le crezi, dar te sperie. Și apoi, dacă afli că sunt adevărate, sau dacă nu poți fi sigur că nu sunt adevărate – atunci vine momentul minunilor și momentul spaimei de moarte. Dumnezeu și Heechee. Când eram copil, nu puteam distinge prea bine între cele două și confuzia continua să dăinuie chiar și ca adult.

Trecuse de miezul nopții când am acceptat în cele din urmă să-i las să plece. Deja îi storsesem complet. Aveam datevantaiul pe care-l furaseră din *S. Ya.* Îl activasem pe Albert ca să pună toate întrebările pe care le putea inventa fertila lui minte digitală. Mă simțeam destul de jalnic și vlăguit și efectul analgezicului trecuse de mult, însă nu puteam să adorm. Essie a anunțat ferm că dacă eram decis să mă sinucid prin surmenare, ea intenționa cel puțin să rămână

trează ca să se bucure de spectacol, iar imediat ce a început să sforăie încetișor pe sofa, l-am apelat iarăși pe Albert.

– Un detaliu financiar, i-am spus. Walthers a zis c-a renunțat la o bonificație de un milion de dolari ca să-mi dea informația asta mie, așa că transferă-i imediat în cont... ăăă, două milioane.

– Cu certitudine, Robin. (Lui Albert Einstein nu-i este niciodată somn, dar când dorește să indice că mi-am depășit binișor ora de culcare, este perfect capabil să caște și să se întindă.) Ar trebui totuși să-ți reamintesc că starea sănătății tale...

I-am spus unde să-și bage starea sănătății mele, și, de asemenea, ideea de a mă interna în spital a doua zi. Și-a desfăcut brațele cu grație.

– Tu ești șeful, Robin, a zis pe un ton respectuos. Eu însă mă gândisem...

Nu-i adevărat că Albert Einstein nu petrece deloc timp pentru a gândi. Dar întrucât se mișcă la viteza particulelor nucleare, timpul implicat nu este de obicei perceptibil pentru ființe din carne și oase ca mine. Cu excepția cazului în care el dorește asta, de obicei pentru obținerea unor efecte dramatice.

– Bagă, Albert!

A ridicat din umeri.

– Singura problemă este că, dat fiind starea ta precară de sănătate, nu-mi place să te văd surescitat fără motiv.

– Motiv?! Iisuse, Albert, uneori te comporți realmente ca o mașină cretină! Ce motiv mai bun ar putea avea cineva decât găsirea unui Heechee viu?

– Da, a pufăit el judicios din pipă și a schimbat subiectul. Din datele pe care le primesc de la senzori, aș crede că trebuie să suferi dureri considerabile.

– Ce inteligent ești!

Realitatea era că agitația din stomacul meu schimbase vitezele. O lamă de mixer îmi transforma măruntaiele în piure și fiecare rotație a ei însemna o durere distinctă.

– S-o trezesc pe doamna Broadhead și s-o informez?

Mesajul era codificat. Dacă o trezea pe Essie pentru a-i spune așa ceva, rezultatul ar fi fost trimiterea mea imediată în pat, apelarea programelor chirurgicale și lăsarea mea în seama tuturor tratamentelor și suflărilor în fund pe care le putea oferi Medicala Integrală Plus. Adevărul era că acțiunile respective începeau să pară atrăgătoare. Durerea mă speria într-un fel în care moartea nu reușea s-o facă. Cel puțin moartea era un moment pe care-l puteai depăși, încheind definitiv socotelile, pe când durerea părea interminabilă.

Dar în nici un caz acum!

– Nici vorbă, am spus, cel puțin nu până nu-mi spui motivul pentru care ești atât de timid. Vrei să-mi transmiți că undeva pe drum am făcut o ipoteză greșită? Dacă da, zi-mi care anume.

– Eroarea constă doar în etichetarea percepției lui Audee ca fiind un Heechee, Robin, a zis el scărpinându-și bărbia cu coada pipei.

M-am ridicat în capul oaselor și m-am prins cu mâinile de stomac, pentru că mișcarea bruscă nu fusese o idee înțeleaptă.

– Altceva ce dracu-ar putea fi?

– Să reexaminăm dovezile, a spus el pe un ton solemn. Walthers a afirmat că inteligența pe care a perceput-o părea să fie încetinită, poate chiar oprită. Așa ceva este în concordanță cu ipoteza să fi fost un Heechee, deoarece se crede că ei ar fi într-o gaură neagră, în care scurgerea timpului este încetinită.

– Exact. Atunci de ce...

– În al doilea rând, a urmat el, detectarea s-a făcut în spațiul interstelar. De asemenea în concordanță, fiindcă se știe că Heechee dispun de capabilitatea respectivă.

– Albert!

– În cele din urmă, a spus el calm ignorându-mi tonul vocii, s-a detectat o formă de viață inteligentă și, cu excepția noastră – ochii i-au scânteiat șăgalnic spre mine –, sau ar trebui să spun cu excepția oamenilor, Heechee sunt unica asemenea formă cunoscută. Cu toate acestea, a continuat binevoitor, copia jurnalului navei pe care ne-a adus-o căpitanul Walthers ridică întrebări serioase.

– Treci dracu' o dată la subiect!

– Cu certitudine, Robin. Dă-mi voie să afișez datele.

S-a deplasat în lateral în cadrul holografic și în locul lui s-a materializat harta unei nave. O pată alburie îndepărtată, în dreapta căreia dansau simboluri și cifre.

– Observă viteza, Robin. O mie opt sute de kilometri pe secundă. Nu este o viteză imposibilă pentru un obiect natural – să zicem, comprimarea cauzată de frontul de undă al unei supernove. Dar pentru o navă Heechee? Ce motiv ar avea să meargă atât de încet? Și, de fapt, seamănă cu o navă Heechee?

– Pentru mine nu seamănă cu absolut nimic, pentru numele lui Dumnezeu! Nu-i decât o pată. La o distanță uriașă. Nu-ți poți da seama de nimic.

Silueta micuță a lui Albert de lângă hartă a aprobat din cap.

– Nu, a recunoscut el, în nici un caz așa cum apare aici, dar am putut amplifica imaginea. Desigur există și alte dovezi contrarii. Dacă sursa este într-adevăr o gaură neagră...

– Poftim?

S-a prefăcut că mă înțelesese greșit.

– Spuneam că ipoteza că sursa s-ar afla într-o gaură neagră nu concordă cu absența totală a razelor gama sau X din regiunea aceea, așa cum ar trebui să apară de la prăbușirea prafului și gazelor cosmice în gaura neagră.

– Albert, am mormăit, uneori întinzi prea mult coarda!

M-a cercetat cu îngrijorare pe sub gene. Știam că privirea aceea calmă și felul în care se prefăcea că uită unele lucruri erau doar șmecherii de atmosferă. Ele nu reflectă realitatea – mai ales când mă privește drept în ochi. Ochii lui Albert din holoimagini nu văd mai mult decât ochii unei fotografii. Dacă mă percepe, și mă percepe cât se poate de bine, o face prin intermediul lentilelor obiectivelor, impulsurilor hipersonice, sondelor capacitive și imagisticii termice, iar nici una dintre acelea nu este localizată în apropierea ochilor imaginii lui Albert. În același timp însă există momente când ochii aceia par să se uite exact în adâncul sufletului meu.

– Tu vrei să crezi că sunt Heechee, nu-i așa, Robin? a întrebat încetișor.

– Nu-i treaba ta! Arată-mi imaginea amplificată!

– Perfect.

Imaginea s-a împestrițat... a fost străbătută de vinișoare... s-a limpezit; și mă uitam la o libelulă imensă. Acoperea aproape complet ecranul spectacolului albastru oferit de Albert. În majoritate, aripile ei diafane puteau fi deslușite exclusiv mulțumită stelelor pe care le ocultau. Însă toate aripile convergeau spre un obiect cilindric pe suprafața căruia străluceau puncte luminoase, iar o parte din lumina aceea scânteia de asemenea chiar de pe aripi.

– Este o navă cu vele! am icnit.

– Exact. Un velier, a încuviințat Albert. O navă spațială fotonică. Unica ei propulsie provine de la presiunea luminii pe velatură.

– Dar... Dar asta trebuie să dureze o veșnicie.

A aprobat din cap.

– În termeni omenești, da, este o descriere bună. La viteza ei estimată, călătoria de la, să zicem, Pământ până la steaua cea mai apropiată, Alfa Centauri, ar dura aproximativ șase sute de ani.

– Dumnezeule! Șase sute de ani în chestia aia micuță?

– Nu-i micuță, Robin, m-a corectat. Se află mai departe decât îți poți da seama. Datele mele sunt doar aproximative, totuși estimarea cea mai bună este că velatura are o anvergură de o sută de mii de kilometri.

Pe sofaua tapisată cu damasc, Essie a pufnit, și-a schimbat poziția, a deschis ochii, m-a privit și a spus acuzator:

– Tot nu te-ai culcat, da?

După care a închis ochii din nou – și cred că nu se trezise nici măcar o clipă.

M-am lăsat pe spate, iar oboseala și durerile au roit peste mine.

– Chiar regret că nu mi-e somn, am spus. Trebuie să las toate astea să se sedimenteze un timp, înainte de a le putea accepta.

– Bineînțeles, Robin. Uite ce-ți sugerez, a spus Albert șiret. N-ai mâncat mare lucru la cină, așa că

ce zici dacă ți-aș pregăti niște supă de mazăre sau poate de fructe de mare...

– Știi ce mă face s-adorm, este? am mormăit, aproape cât pe-aici să izbucnesc în râs, încântat de readucerea gândurilor mele la nivel prozaic. De ce nu?

Așa că am revenit în încăperea pentru servirea mesei. Am lăsat subrutina barman a lui Albert să-mi pregătească un rom fierbinte cu unt, iar Albert însuși a apărut în rama PV de deasupra comodei ca să-mi țină tovărășie.

– Excelent! am comentat, terminându-l. Mai vreau unul înainte de masă, ai înțeles?

– Cu certitudine, a spus el jucându-se cu coada pipei. Robin?

– Da, am spus întinzându-mă după următorul cocteil.

– Robin – cu timiditate – am o idee.

Mă aflam într-o dispoziție bună pentru a auzi idei, de aceea am arcuit o sprânceană spre el ca permisiune de a continua.

– Ideea mi-a fost declanșată de Walthers: instituționalizează ceea ce ai făcut pentru el. Înființează premii anuale. Similare Premiilor Nobel sau bonificațiilor științifice ale Porții. Șase premii pe an, fiecare în valoare de o sută de mii de dolari, pentru câte o persoană dintr-un anumit domeniu al științelor și descoperirilor. Am pregătit un buget – s-a deplasat într-o parte, întorcând capul pentru a privi un colț al ramei; acolo a apărut un prospect elegant – care arată că la

o investiție inițială de șase sute de mii pe an, sumă care poate fi recuperată aproape integral prin reducerile impozitului și participări ale terților...

– Stai așa, Albert! Nu fi contabilul meu. Fii consilierul meu științific. Premii – pentru ce?

Mi-a răspuns simplu:

– Pentru a ajuta la rezolvarea enigmelor universului.

M-am lăsat pe spate și m-am întins, simțindu-mă foarte relaxat și încălzit. Și binevoitor, chiar și față de un program de calculator.

– La dracu', sigur că da. Dă-i drumul! Supa aia nu-i încă gata?

– Imediat, a spus el îndatoritor, și într-adevăr așa era.

Am băgat o lingură în ea și era supă de fructe de mare. Groasă. Albă, cu multă smântână.

– Nu văd totuși care ar fi scopul, am zis.

– Informații, Robin.

– Crezusem că tu obții oricum toate informațiile de genul ăsta.

– Bineînțeles că le obțin... dar după ce sunt publicate. Am un program de căutare a înregistrărilor după cuvinte-cheie care rulează permanent, cu peste patruzeci și trei de mii de indicatoare de subiecte, și dacă apare undeva, oriunde, ceva despre, să zicem, transcrierea limbajului Heechee, informația intră instantaneu și automat în stocările mele. Eu o doresc însă *înainte* de a fi publicată și chiar dacă *nu este* publicată. Ca descoperirea lui Audee, înțelegi? În fiecare an câștigătorii ar fi desemnați de un juriu și aș fi încântat –

ochii i-au scânteiat – să te ajut să-i alegi pe membrii juriului. De asemenea, am propus șase domenii de interes.

A indicat din cap către display; bugetul a dispărut și a fost înlocuit de o listă scurtă:

1. Traducerea comunicațiilor Heechee.
2. Observații și interpretări despre masa lipsă.
3. Analiza tehnologiei Heechee.
4. Ameliorarea problemei terorismului.
5. Ameliorarea problemei tensiunilor internaționale.
6. Extinderea vieții neexploatatoare.

– Toate sună foarte lăudabil, am rostit aprobator. Și supa-i excelentă.

– Da, a zis el, bucătarii sunt foarte pricepuți în respectarea instrucțiunilor.

Am ridicat privirea la el, somnoros. Glasul îi părea mai blând – ba nu, poate că descrierea potrivită era „mai dulce“ – decât înainte. Am căscat, străduindu-mă să-mi focalizez ochii.

– Știi, am spus, până acum nu observasem chestia asta, da' semeni nițel cu maică-mea.

El și-a lăsat pipa din mână și m-a privit cu simpatie.

– Nu-ți face griji, mi-a zis. Nu ai absolut nici un motiv ca să-ți faci griji.

Mi-am examinat holograma credincioasă cu plăcere somnoroasă.

– Cred c-ai dreptate, am făcut o concesie. Deși poate că nu semeni cu mama. Sprâncenele alea groase...

– Nu contează, Robin, a spus el blând.

– Nu contează, este? am întărit.

– Așa că ai putea la fel de bine să mergi la culcare, a încheiat el.

Iar aceea părea o idee atât de bună, încât i-am dat curs. Nu imediat. Nu brusc. Ci lent, lin; am mai zăbovit pe jumătate treaz și mă simțeam perfect confortabil și perfect relaxat, așa că nu mi-am dat seama exact unde s-a încheiat semitrezia și a început somnul. Eram într-un vis sau o reverie, starea aceea intermediară când suspectezi că dormi, dar nu-ți pasă prea mult, iar mintea-ți rătăcește. Oh, da, mintea mea rătăcea. Foarte departe. Cutreieram universul împreună cu Wan, privind în gaură neagră după gaură neagră în căutarea a ceva foarte important pentru el, și de asemenea foarte important pentru mine, în ciuda faptului că nu știam de ce. Era implicată o față, nu a lui Albert, nu a mamei, nici chiar a Essiei, fața unei femei cu sprâncene mari și negre...

Ca să vezi, mi-am spus, plăcut surprins, nemernicul m-a drogat!

Și între timp galaxia cea mare se rotea și particule micuțe de materie organică împingeau particule doar nițel mai micuțe de metal și cristal prin spațiile dintre stele; iar bucățelele organice simțeau durere și dezolare, și teroare, și bucurie în toate modurile lor variate; însă eu eram complet adormit și pentru mine nu conta absolut deloc. Pe atunci.

13
PEDEPSELE IUBIRII

O bucăţică de materie organică pe nume Dolly Walthers era preocupată să simtă toate acele sentimente – poate, mai puţin bucuria – şi multe altele, ca ranchiuna şi plictiseala. Mai cu seamă plictiseala, cu excepţia acelor momente când sentimentul dominant în inimioara ei amărâtă era teroarea. Interiorul navei lui Wan aducea mai mult ca orice cu o incintă dintr-o uzină complicată, complet automatizată, în care fusese lăsat un spaţiu micuţ pentru ca oamenii să se poată târî înăuntru şi să facă reparaţii. Până şi bobina aurie pâlpâitoare ce făcea parte integrantă din sistemul propulsiei Heechee era doar parţial vizibilă; Wan o înconjurase cu dulapuri pentru depozitarea alimentelor. Bunurile personale ale lui Dolly – constând în majoritate din marionetele ei şi dintr-o rezervă de tampoane pentru şase luni – erau înghesuite într-un dulăpior din toaleta micuţă. Restul spaţiului îi aparţinea în totalitate lui Wan. Nu aveai mare lucru

de făcut și nu exista deloc spațiu în care să faci ceva. Lectura era un mod posibil de petrecere a timpului. Singurele datevantaie ale lui Wan care puteau fi realmente citite erau în general povești pentru copii, înregistrate pentru el, îi spusese, când era pici. Erau foarte plictisitoare pentru Dolly, deși nu chiar atât de plictisitoare pe cât era inactivitatea totală. Nici chiar gătitul mâncării și dereticatul nu erau la fel de plictisitoare față de a nu face absolut nimic, totuși oportunitățile erau limitate. Unele mirosuri de gătit îl determinau pe Wan să se refugieze în lander... sau, mai frecvent, să se înfurie și să urle la ea. Spălatul rufelor era simplu, întrucât implica simpla punere a hainelor într-un fel de oală sub presiune care trecea prin ele jeturi de abur fierbinte, însă, când se uscau, sporeau umiditatea din aer, ceea ce era, de asemenea, motiv pentru ceartă și urlete. Wan n-o lovise de fapt niciodată – mă rog, nepunând la socoteală ceea ce el probabil considera jocuri amoroase –, dar o speria foarte rău.

Totuși nu chiar atât de rău ca găurile negre pe care le vizitau, una după alta. Ele îl speriau și pe Wan. Frica nu-l împiedica să continue; îl transforma însă într-o persoană alături de care era și mai imposibil să trăiești.

Când Dolly a înțeles că expediția aceea dementă era doar o căutare lipsită de speranțe a tatălui lui Wan, de mult timp dispărut și cu certitudine de mult timp mort, a simțit o afecțiune reală pentru tânăr. Și-a dorit

ca el să-i îngăduie s-o exprime. Existau momente când, mai ales după sex, mai ales în acele rare ocazii când el fie că nu adormea imediat, fie că n-o alunga imediat printr-o remarcă intimă critică tăioasă și inadmisibilă –, cel puțin pentru câteva minute ei se țineau în brațe în tăcere. Atunci Dolly simțea un dor nespus de a stabili un contact uman cu el. Existau momente când dorea să-și lipească buzele de urechea lui și să șoptească: „Wan? Știu ce simți despre tatăl tău. Te pot ajuta cu ceva?“.

Dar, bineînțeles, nu cuteza s-o facă vreodată.

Celălalt lucru pe care nu îndrăznea să-l facă era să-i spună că, în opinia ei, Wan avea să-i omoare pe amândoi... până au ajuns la a opta gaură neagră și n-a mai avut de ales. Chiar de la două zile depărtare – două zile în zbor superluminic, ceea ce însemna o distanță de aproape un an-lumină – gaura neagră era diferită.

– De ce arată așa ciudat? a întrebat ea, și Wan, fără măcar să întoarcă privirea de la ecranul în fața căruia stătea gârbovit, i-a răspuns doar ceea ce se aștepta:

– Gura!

Apoi a continuat să bolborosească cu Morții lui. După ce-și dăduse seama că Dolly nu știa nici spaniola, nici chineza, vorbea cu ei deschis în fața femeii, dar nu într-o limbă pe care ea s-o poată pricepe.

– Nu, scumpule, te rog, a spus ea simțind că-i vine să vomite de frică. Nu-i deloc bine!

N-ar fi putut preciza de ce nu era bine. Obiectul de pe ecran era minuscul. Nu se zărea foarte clar și tremura. Nu se zărea însă nici una dintre scânteierile iuți de energie cauzate de distrugerea fuioarelor rătăcite de materie care cădeau în gaura neagră. Totuși ceva se distingea, un fel de radianță tremurătoare albastră, în nici un caz neagră.

– Pa, a rostit el ud leoarcă de sudoare și după aceea, fiindcă era speriat, a poruncit: Spune-i proastei ce vrea s-audă. În engleză.

– Doamna Walthers?

Vocea era șovăitoare și slabă; aparținea unei persoane moarte, într-adevăr, dacă se putea vorbi realmente despre o persoană.

– Îi explicam lui Wan că aceasta este o așa-numită singularitate goală. Asta înseamnă că nu se rotește și de aceea nu este neagră. Wan, ai comparat coordonatele cu hărțile Heechee?

– Normal, tâmpitule, a mârâit el, tocmai mă pregăteam s-o fac!

Glasul îi tremura însă când a atins comenzile.

Lângă imagine a apărut alta. Obiectul albăstrui și încețoșat care-ți punea ochii la încercare nu dispăruse, dar pe cealaltă jumătate a ecranului același obiect era înconjurat de un nor de liniuțe scurte roșu-strălucitor și de cerculețe verzi pâlpâitoare.

Mortul a rostit cu satisfacție lugubră:

– Este un obiect periculos, Wan. Așa l-au etichetat Heechee.

– Idiotule! Toate găurile negre sunt periculoase!

Tânărul a închis brusc difuzorul și s-a răsucit spre Dolly, furios și disprețuitor.

– Și ție ți-e frică! a acuzat-o, după care a plecat la gadgeturile furate și înspăimântătoare din lander.

Dolly n-a fost defel consolată, văzând că și Wan tremura. Privind ecranul, a așteptat, lipsită de speranță, atingerea mentală care anunța că Wan folosea TPT-ul. A fost o așteptare lungă, fiindcă TPT-ul nu funcționa la distanțe interstelare, iar ea a ațipit în câteva rânduri, s-a trezit, a tras cu ochiul prin trapa landerului și l-a văzut pe Wan nemișcat, ghemuit lângă plasa sclipitoare și tirbușonul strălucitor ca diamantul, și a ațipit iarăși.

Dormea când visele i-au fost întrerupte de străpungerea obsedată, temătoare și plină de ură a minții tulburate a lui Wan prin TPT, dar se trezise pe jumătate când el a revenit în grabă în cabina principală și s-a oprit lângă ea.

– O persoană! a bolborosit, cu ochii clipind sălbatic din cauza sudorii care îi picura de pe frunte. Acum trebuie să caut înăuntru!

Și între timp eu visam o gaură gravitațională abruptă și adâncă și o comoară ascunsă în ea. În timp ce Wan își pregătea gadgeturile furate, asudând de groază, eu asudam de durere. În timp ce Dolly se holba gânditoare la obiectul mare spectral și albastru de pe ecranul ei, eu mă holbam la același obiect. Ea

nu-l mai văzuse niciodată până atunci. Eu îl mai văzusem. Aveam fotografia lui deasupra patului și făcusem poza aceea într-un moment când sufeream de dureri încă și mai mari și eram încă și mai dezorientat. Am încercat să mă ridic în capul oaselor, însă mâna blândă și puternică lui Essie m-a împins înapoi.

– Ești încă la reanimare, m-a mustrat. Nu trebuie să te foiești prea mult!

Mă aflam în odăița de spital pe care o încorporasem în reședința de la Marea Tappan, când începuse să pară că era prea mare efortul de a merge la o clinică de fiecare dată când unul dintre noi necesita reparații.

– Cum am ajuns aici? am izbutit să îngăim.

– Cu avionul, cum altfel?

Ea s-a aplecat pe lângă mine, a studiat ceva pe ecranul de deasupra capului meu și a încuviințat.

– Am fost operat, am dedus. Ticălosul ăla de Albert m-a drogat. Tu m-ai adus acasă în vreme ce dormeam.

– Ce inteligent ești, scumpule! Da. S-a terminat. Doctorul zice că ești un țăran sănătos ca un porc și c-o să te refaci repede, dar că durerile de stomac vor mai dura o vreme fiindcă ai doi virgulă trei metri de intestin nou. Acum mănâncă. Dormi după aceea.

M-am lăsat complet pe spate, pe când Essie moșmondea cu programul de bucătărie, și am privit holograma. Fusese pusă acolo pentru a-mi reaminti că oricât de neplăcută va fi intervenția care urma să mă mențină în viață, existaseră momente mult, mult mai

neplăcute, însă la mine nu avea efectul ăsta. Mie-mi reamintea o femeie pe care o pierdusem. Nu voi spune că nu mă gândisem la ea de ani de zile, pentru că ar fi neadevărat. O făceam adesea – dar era ca o amintire îndepărtată, iar acum mă gândeam la ea ca la o persoană.

– Și-acum, a anunțat Essie plină de veselie, este timpul pentru o supică hrănitoare de pește!

Dumnezeule, nu glumea; exact asta era, cu miros oribil, totuși, spunea ea, conținea toate substanțele de care aveam nevoie și pe care le puteam tolera în starea mea actuală. Și între timp Wan pescuia în gaura neagră cu mașinăriile inteligente și complicate ale Heecheelor; și între timp tocmai îmi dădusem seama că porcăria pe care o mâncam conținea mai mult decât simple medicamente; și între timp mașinăriile inteligente efectuau o misiune separată despre care Wan nu știa; și între timp m-am silit să mai rămân treaz într-atât cât s-o întreb pe Essie cât timp dormisem, și câtă vreme mă puteam aștepta să mai dorm, iar ea a spus:

– Răspunsul la ambele întrebări este „destul de mult“, dragul meu.

Apoi am adormit iarăși.

Misiunea separată era o notificare, deoarece dintre toate artefactele Heechee, dislocatorul de ordine în sisteme aliniate îi îngrijora pe Heechee cel mai mult. Incorect utilizat, se temeau ei, putea disloca propria

lor ordine, în mod decisiv și neplăcut, astfel că fiecare avea încorporată o alarmă.

Când te temi că ceva se poate furișa spre tine prin beznă, montezi capcane – un fir care să tragă de o sumedenie de oale și tigăi, izbindu-le între ele, sau o cursă care să-i trântească ceva în cap intrusului, orice. Și nu există beznă mai mare decât cea dintre stele, de aceea Heechee amplasaseră santinele care să-i avertizeze din timp. Capcanele instalate de ei erau numeroase, flexibile și foarte, foarte gălăgioase. Când Wan și-a activat tirbușonul, acesta a fost semnalat instantaneu și ofițerul de comunicații i-a raportat Căpitanului tot instantaneu.

– Străinul a făcut-o, a spus el cu mușchii contorsionându-se, iar Căpitanul a mormăit o invectivă biologică.

În traducere n-ar fi sunat așa pentru un om, întrucât se referea la actul acuplării sexuale într-un moment în care femela nu se afla în iubire. Căpitanul n-a spus-o pentru înțelesul ei tehnic. El a spus-o pentru că era violent de obscenă și pentru că nimic altceva mai blând nu l-ar fi răcorit. Când a văzut că Dubla a tresărit nervos și s-a aplecat mai mult peste consola ei de telecomandă, a fost imediat încercat de remușcări.

Căpitanul avea cele mai multe griji, fiindcă era Căpitan, totuși Dubla lucra cel mai mult. Ea conducea simultan trei vehicule prin telecomandă: nava de comandă în care urmau să se transfere, nava de

cargo în care urmau să ascundă velierul și o sondă specială aflată în sistemul planetar al Pământului care fusese programată să supravegheze toate transmisiunile și să localizeze toate artefactele ce se deplasau prin spațiul cosmic. Iar ea nu se găsea în dispoziție pentru nimic din toate acelea. Sosise timpul iubirii, steroizii îi curgeau spumos prin venele sârmoase, programul biologic rula și corpul i se pârguise în vederea sarcinii sale. Nu numai corpul. Personalitatea Dublei se pârguise, de asemenea, devenind mai moale. Stresul pilotării vehiculelor telecomandate cu un corp și un sistem nervos acordate la sezonul preocupatelor acuplări sexuale era tortură curată. Căpitanul s-a aplecat spre ea.

– Te simți bine? a întrebat.

Ea nu a răspuns. În sine, tăcerea era un răspuns suficient.

El a oftat și s-a îndreptat către următoarea problemă.

– Pantof?

Ofițerul de comunicații părea aproape la fel de neatent ca și Dubla.

– Au fost stabilite câteva corespondențe conceptuale, a raportat el, dar programul de traducere este foarte departe de finalizare.

Căpitanul a zvâcnit din mușchii obrazului. Exista oare ceva neașteptat și ilogic care putea merge prost și care nu mersese deja prost? Comunicațiile acelea – nu numai că erau periculoase fiindcă puteau exista în sine, ci se desfășurau și în mai multe limbi! Mai

multe! Nu doar două, așa cum era corect și cuvenit în schema Heechee a lucrurilor. Nu doar Limbajul Acțiunii și Limbajul Sentimentelor, așa cum vorbeau Heechee înșiși, ci în literalmente zeci de graiuri incomprehensibile. Poate că i s-ar fi ușurat chinul de a auzi trăncănelile acelea nesfârșite dacă, cel puțin, ar fi fost în stare să afle ce spuneau.

Atâtea griji și probleme! Nu numai realitatea extrem de vizibilă a faptului că Dubla devenea tot mai slabă și tot mai dezordonată cu fiecare oră, nu numai șocul teribil al științei că o creatură non-Heechee activa mecanismele ce puteau pătrunde într-o gaură neagră; neliniștea cea mai mare a Căpitanului era întrebarea dacă putea sau nu să abordeze toate aceste probleme subsecvente. Între timp avea de îndeplinit o misiune. Localizaseră velierul și se îndreptau spre el fără probleme. Expediaseră un mesaj echipajului său, dar, în mod înțelept, nu așteptaseră răspunsul. Nava de comandă, trezită din somnul de milenii în stand-by, apăruse exact la timp. Ei cuplaseră ecluzele și se transferaseră în nava mai mare și mai puternică. Nici acțiunea aceea nu ridicase probleme, deși Dubla, icnind și scâncind pe când alerga de la un bord la celălalt, dovedea încetineală în conectarea la funcțiile ei de telecomandă din noua navă. Nu se întâmplase totuși nimic rău. Iar bula greoaie de cargo apăruse de asemenea acolo unde trebuia, ba chiar și când trebuia.

Întregul proces a durat douăsprezece ore. Pentru Dubla, au fost ore de trudă continuă. Căpitanul avea

mai puține de făcut, ceea ce-i îngăduia timp ca să fie cu ochii pe ea. A văzut cum pielea de culoarea cuprului i-a devenit purpurie din cauza senzualității neîmplinite, chiar în timp ce se întuneca de oboseală. Asta l-a îngrijorat. Ei fuseseră cu totul nepregătiți pentru problemele acelea! Dacă ar fi știut că va fi o urgență, ar fi putut aduce cu ușurință un operator suplimentar de sonde care să partajeze povara Dublei. Dacă ar fi visat că ar fi fost necesar, ar fi putut lua din capul locului o navă de comandă și ar fi evitat stresul transbordării. Dacă s-ar fi gândit... Dacă ar fi suspectat... Dacă ar fi avut cel mai mic indiciu....

Însă nu avuseseră. Și de fapt cum ar fi putut avea? La scara galactică a timpului trecuseră doar câteva decenii de la ultima ocheadă aruncată în exteriorul ascunzătorii din nucleu – abia o clipire din ochi ca timp astronomic și cum ar fi putut crede cineva că atât de multe se putuseră întâmpla în intervalul acela?

Căpitanul a scotocit prin pachetele de alimente până l-a găsit pe cel mai gustos și mai lesne de digerat și a hrănit-o cu afecțiune pe Dubla la consola ei. Nu avea aproape deloc poftă de mâncare. Mișcările îi erau mai lente, mai puțin sigure, mai dificile cu fiecare oră. Totuși își îndeplinea sarcinile. Când în cele din urmă velele navei fotonice au fost strânse, gura uriașă a navei-bulă s-a deschis și capsula în care se aflau pasagerii velierului a lunecat lent în bulă, Căpitanul a reînceput să răsufle mai liniștit. Pentru Dubla, cel puțin, aceea fusese partea cea mai dificilă din ceea ce avuseseră

de făcut. Acum ea putea beneficia de ocazia de a se odihni – poate chiar de ocazia de a face, cu el, ceea ce corpul și sufletul ei erau mai mult decât pregătite să facă.

Întrucât velierii reacționaseră instantaneu – pentru ei fusese instantaneu – la mesajul lui, răspunsul lor a sosit înainte ca marea sferă strălucitoare să se închidă în jurul lor. Ofițerul de comunicații i-a cuplat Căpitanului ecranul său și mesajul a apărut:

Noi acceptăm că nu trebuie să ne finalizăm voiajul.

Noi cerem ca voi să ne transportați într-un loc unde noi vom fi în siguranță.

Noi întrebăm: Se întorc Asasinii?

Căpitanul a strâns din umeri în semn de simpatie. I-a spus lui Pantof:

– Transmite-le: deocamdată vă transportăm în sistemul vostru natal. Dacă va fi posibil, vă vom readuce aici mai târziu.

Expresia lui Pantof era încordată, cu un melanj de sentimente.

– Și întrebarea lor despre Asasini?

Căpitanul a simțit un fior scurt prin abdomen.

– Deocamdată nu le spunem, i-a zis.

Totuși nu teama de ceilalți era primordială în mintea Căpitanului, nici chiar îngrijorarea legată de

Heechee lăsaseră doar mici nave de cercetare care să fie descoperite de oameni; ei au avut grijă să nu-şi lase vehiculele spaţiale destinate scopurilor speciale în locuri uşor de găsit. De exemplu, bula de transport. Ea nu era decât o sferă cavă din metal, prevăzută cu propulsie superluminică şi echipament de navigaţie. Se pare că Heechee o utilizau pentru deplasarea de materiale voluminoase dintr-un loc în altul; oamenii ar fi putut-o folosi într-adevăr foarte bine. În fiecare bulă de transport încăpeau echivalentele a o mie de transportoare de clasa *S. Ya.*. Într-un deceniu, zece bule ar fi putut soluţiona problema demografică a Pământului.

Dubla. Heechee aveau în comun cu oamenii un număr uimitor de trăsături: curiozitatea, iubirea dintre mascul și femelă, solidaritatea familială, devotamentul față de copii, plăcerea în manipularea simbolurilor. Magnitudinea trăsăturilor comune nu era însă întotdeauna aceeași. Exista o caracteristică psihologică pe care Heechee o posedau într-un grad mult mai mare decât majoritatea oamenilor:

Integritatea.

Heechee erau aproape incapabili din punct de vedere fizic să renege o obligație, ori să lase neîndreptat un lucru strâmb. Pentru ei, velierii reprezentau un caz special. *Le erau datori*. De la velieri aflaseră cel mai înspăimântător lucru pe care trebuiseră să-l înfrunte vreodată.

Heechee și velierii se cunoșteau bine unii pe ceilalți, dar nu recent și nu de foarte mult timp. Relația începuse prost pentru velieri. Pentru Heechee, se terminase și mai prost. Era imposibil ca vreunii dintre ei să-i uite vreodată pe ceilalți.

În eddele lente și gâlgâitoare pe care le cântau velierii se povestea cum navele conice ale Heecheelor apăruseră pe neașteptate, teribil de dur și teribil de rapid, în șlamul dulce al căminului lor. Navele Heecheelor fulgeraseră deasupra arcologiilor plutitoare, cauzând multe cavitații și creșteri semnificative ale temperaturii locale. Mulți muriseră. Multe pierderi se înregistraseră înainte ca Heechee să înțeleagă că

ființele acestea erau dotate cu rațiune, ba chiar civilizate, însă lente.

Heechee fuseseră teribil de șocați de ceea ce făcuseră. Ei încercaseră să compenseze. Primul pas îl constituia comunicarea, iar aceasta era dificilă. Sarcina durase foarte mult timp – cel puțin pentru Heechee, fiindcă pentru locuitorii șlamului trecuse un timp incredibil de scurt înainte ca o prismă octaedrică dură și fierbinte să gliseze precaut în mijlocul unei arcologii. Aproape imediat ea începuse să le vorbească într-o formă recognoscibilă a limbajului lor, deși caraghios de negramaticală.

După aceea evenimentele se petrecuseră cu viteză orbitoare – pentru șlameri. Pentru Heechee, urmărirea vieților lor cotidiene aducea mult cu urmărirea creșterii lichenilor. Căpitanul însuși le vizitase planeta gigantă gazoasă – pe atunci, nu era căpitan, ci echivalentul unui mus; tânăr, energic, aventuros, cu considerabil, chiar dacă prudent, optimism Heechee pentru viitorul nelimitat care colapsase atât de terifiant peste ei. Giganta gazoasă nu era unicul loc minunat de incitant pe care-l vizitase tânărul. El coborâse pe Pământ și se întâlnise cu australopitecii, ajutase la cartografierea norilor de gaze și a quasarilor, transportase echipe la avanposturi și proiecte de construcție. Au trecut ani. Au trecut decenii. Munca înceată a traducerii comunicărilor șlamerilor a înaintat încetișor. Ar fi putut merge ceva mai repede, dacă Heechee ar fi crezut că avea vreo importanță deosebită;

dar ei nu credeau asta. Oricum n-ar fi putut merge foarte repede, deoarece nu puteau șlamerii.

Era însă interesant, dintr-un punct de vedere atrăgător pentru turiști și anticari, pentru că șlamerii existau de foarte, foarte mult timp. Reacțiile lor biochimice desfășurate la rece erau de vreo trei sute de ori mai lente decât ale unui Heechee, ori ale unui om. Istoria înregistrată a Heecheelor avea vechimea de cinci sau șase milenii – mai mult sau mai puțin la fel ca a omenirii în aceeași etapă a evoluției tehnologice. Istoria înregistrată a șlamerilor era de trei sute de ori mai întinsă. Existau două milioane de ani de consemnări istorice consecutive. Cele mai vechi basme, legende și edde aveau o vârstă de încă zece ori mai mare. Nu erau mai dificil de tradus decât cele recente, întrucât șlamerii nu se mișcau foarte rapid nici în evoluția limbajului, dar mințile colective care le traduceau au apreciat că nu erau foarte interesante. Au amânat traducerea lor până ce au descoperit că două dintre ele se refereau la incursiuni din spațiul cosmic.

Când mă gândesc la toți anii aceia în care oamenii au trudit apăsați de cunoașterea frustrantă a inferiorității – deoarece Heechee făcuseră cu mult mai multe decât noi și le făcuseră cu mult mai devreme –, încerc destule regrete. Cred că regretul cel mai mare este legat de faptul că noi n-am știut de cele Două Edde. Nu mă refer la simpla cunoaștere a eddelor în sine, întrucât n-ar fi făcut decât să ne aducă o îngrijorare

suplimentară, deşi liniştitor de îndepărtată. Mă refer în primul rând la felul în care au afectat ele moralul Heecheelor.

Primul cântec provenea din chiar zorii civilizaţiei şlamerilor şi era destul de ambiguu. Relata o vizită a zeilor. Aceştia veniseră strălucind atât de puternic, încât până şi rudimentarele aparate optice ale şlamerilor îi putuseră percepe – strălucind cu o asemenea turbulenţă de energie, încât provocaseră clocotirea şi fierberea supei de gaze, şi mulţi şlameri muriseră. Zeii nu făcuseră însă nimic mai mult şi după ce plecaseră nu mai reveniseră. În sine, cântecul nu însemna mare lucru. Nu avea detalii pe care Heechee să le considere credibile şi în majoritate povestea despre un erou strămoş-şlamer care cutezase să-i înfrunte pe vizitatori şi drept răsplată ajunsese să conducă un întreg sector nămolos al planetei lor.

Însă al doilea cântec era mai explicit. El data din urmă cu milioane de ani – aproape din perioada documentată istoric. Se referea din nou la vizitatori sosiţi din exteriorul densei planete natale, dar aceia nu mai fuseseră simpli turişti. Nu fuseseră nici cuceritori. Fuseseră refugiaţi. Coborâseră pe suprafaţa mocirloasă, se pare o navă întreagă, inadecvat echipaţi pentru a supravieţui într-un mediu care era pentru ei otravă densă şi rece.

Ei se ascunseseră acolo şi rămăseseră mult timp, potrivit standardelor lor – peste o sută de ani. Îndeajuns de mult pentru ca şlamerii să-i descopere şi chiar

Robin nu povestește multe despre velieri, în principal fiindcă pe atunci nu știa multe. Dar asta-i păcat. Velierii sunt interesanți. Limbajul le este alcătuit din cuvinte de câte o silabă – o consoană și o vocală. Au cam cincizeci de consoane perceptibile și paisprezece vocale și diftongi cu care să se joace – prin urmare dispun de $3,43 \times 10^8$ combinații pentru unitățile de câte trei silabe, așa cum sunt numele. Este îndeajuns, mai ales pentru nume, întrucât înseamnă cu ordine de magnitudine mai mult decât masculii cărora trebuie să le atribuie vreodată nume, iar ei nu atribuie nume femelelor.

Când un mascul însămânțează o femelă, el produce un copil de sex masculin. Masculii fac asta însă rareori, deoarece îi costă o investiție importantă de energie. Femelele neînsămânțate produc femele, mai mult sau mai puțin în mod curent. Naşterea de masculi le costă însă viața. Ele nu știu asta... de fapt, nu știu cam nimic. În eddele velierilor nu există povești de iubire.

să stabilească un soi de comunicare. Așa aflaseră că fuseseră atacați de asasini străini care erau învăpăiați ca focul și mânuiau arme ce zdrobeau și ardeau. Planeta natală le fusese sterilizată cu flăcări. Toate navele pe care le avuseseră în spațiul cosmic fuseseră urmărite și distruse.

Pentru ca apoi, după ce generații de refugiați izbutiseră să supraviețuiască și chiar să se înmulțească, totul să se sfârșească. Asasinii învăpăiați îi găsiseră și fierseseră o parte uriașă din marea de șlam de metan puțin adâncă, pentru a o evapora și astfel a-i distruge.

Auzind cântecul acesta, Heechee l-ar fi putut considera o fabulă, cu excepția unui termen. Termenul nu era ușor de tradus, fiindcă trebuie să supraviețuiască atât comunicațiilor incomplete cu refugiații, cât și celor două milioane de ani trecuți de atunci. Totuși supraviețuise.

El i-a determinat pe Heechee să înceteze tot ce făceau, astfel ca să se poată concentra asupra unei singure sarcini: verificarea eddei vechi. Heechee au căutat căminul fugarilor și l-au găsit – o planetă pârjolită de explozia soarelui ei. Au căutat și au găsit artefacte ale unor foste civilizații capabile de zborul cosmic. Nu multe. Nici unul în stare bună. Cu toate acestea, aproape patruzeci de fragmente și bucățele separate de mașini pe jumătate topite, pe care le-au datat prin izotopie în două epoci distincte. Una coincidea în timp cu refugiații ce plecaseră pe planeta șlamerilor. Cealaltă era cu milioane de ani mai veche.

Au concluzionat că poveștile erau adevărate: existase o asemenea rasă de Asasini care nimicise toate civilizațiile capabile de zborul cosmic pe care le descoperise, vreme de peste douăzeci de milioane de ani.

Și Heechee au ajuns la convingerea că Asasinii continuau să existe. Asta pentru că termenul care fusese atât de dificil de tradus descria extinderea cerurilor și inversarea procesului de către mânuitorii de flăcări, astfel ca toate stelele și galaxiile să se strivească din nou laolaltă. Cu un scop anume. Și era imposibil de crezut că titanii aceia, indiferent cine ar fi fost ei, n-ar fi zăbovit pentru a vedea rezultatele procesului pe care-l declanșaseră.

Iar visul Heechee luminos s-a năruit și șlamerii au cântat o edda nouă: cântecul Heecheelor, care îi vizitaseră, învățaseră să se teamă și fugiseră.

Așa că Heechee și-au amplasat capcanele, au ascuns majoritatea celorlalte dovezi ale existenței lor și s-au retras în ascunzătoarea lor, gaura neagră din nucleul galaxiei.

Dintr-un punct de vedere șlamerii erau pur și simplu altă capcană. LaDzhaRi știa asta; ei toți o știau; de aceea el urmase porunca ancestrală și raportase prima atingere a altei minți de mintea sa. Se așteptase la un răspuns, deși trecuseră ani, chiar și în timpul lui LaDzhaRi, de când nu mai existase nici o manifestare Heechee, iar atunci fusese doar atingerea scurtă a unei cercetări TPT de rutină. De asemenea, el se așteptase

ca răspunsul, atunci când avea să vină, să nu-i placă. Strădania epopeică a construirii și lansării navei lor interstelare, secolele deja investite în voiajul de milenii – totul fusese irosit! Era adevărat că un zbor de o mie de ani nu însemna pentru LaDzhaRi mai mult decât o banală călătorie cu baleniera unui căpitan din Nantucket; dar nici balenierei nu i-ar fi plăcut să fie ridicată din mijlocul Pacificului și readusă acasă cu magaziile încă goale. Întregul echipaj fusese tulburat. Surescitarea din velier fusese atât de mare, încât unii membri intraseră involuntar în modul rapid; lichidul mâlos fusese agitat în asemenea măsură, încât se formaseră bule de cavitație. O femelă murise. Unul dintre masculi, TsuTsuNga, era așa de demoralizat, încât pipăia femele supraviețuitoare, și n-o făcea pentru cină.

– Te rog, nu face o prostie, l-a implorat LaDzhaRi.

Pentru a însămânța o femelă, așa cum TsuTsuNga părea pe punctul de a face, un mascul trebuia să investească o cantitate de energie atât de mare, încât uneori își periclita viața. Pentru femele nu exista nici un pericol – viețile lor erau pur și simplu sacrificate pentru a purta un copil –, însă ele nu știau asta, desigur, sau, de fapt, nimic altceva. Totuși TsuTsuNga a rostit ferm:

– Dacă nu pot deveni nemuritor prin călătoria spre altă stea, atunci cel puțin voi prăsi un fiu.

– Nu! Te rog! Gândește-te, prietene, a insistat LaDzhaRi, putem fi acasă dacă dorim. Ne putem

întoarce ca eroi în arcologiile noastre, ne putem cânta eddele astfel încât să audă întreaga lume...

Pentru că șlamul locuințelor lor transmitea sunetul la fel de bine ca oceanul și cântecele lor ajungeau la fel de departe precum ale unei balene uriașe.

TsuTsuNga l-a atins pe LaDzhaRi scurt, aproape disprețuitor, cel puțin concediator.

– Noi nu suntem eroi! a spus. Pleacă și lasă-mă s-o însămânțez pe femela aceasta.

Iar LaDzhaRi i-a dat drumul codindu-se și a ascultat sunetele tot mai slabe, pe măsură ce s-a îndepărtat. Era adevărat. În cel mai bun caz ei erau niște eroi ratați.

Velierii nu erau lipsiți de trăsături umane de felul mândriei. Nu-i încânta ca Heechee să-i considere ca pe niște... ce? Sclavi? Nu tocmai, fiindcă unicul serviciu pe care li se cerea să-l îndeplinească era de a raporta, prin intermediul comunicatorului cu rază protejată, orice dovezi ale altor inteligențe capabile de zborul cosmic. Erau foarte mulțumiți să facă asta pentru ei înșiși, mai mult chiar decât pentru Heechee. Dacă nu sclavi, atunci ce?

Exista o singură denumire corectă: animale de companie.

De aceea spiritul rasei șlamerilor conținea o pată întunecată pe care ei n-o puteau îndepărta niciodată, indiferent ce isprăvi aventuroase interstelare ar fi putut realiza în vastele și lentele lor veliere stelare. Ei știau că erau animale de companie. Nu era prima dată. Cu mult înainte de venirea Heecheelor, ei

Robin nu explică foarte bine motivul fricii Heecheelor. Aceştia au dedus că scopul pentru care universul era supus iarăşi contracţiei îl constituia readucerea la atomul primordial – după care urma să explodeze în alt Big Bang şi să pornească un univers nou. În acest caz, deduseseră ei, era posibil ca legile fizice care aveau să guverneze universul să se dezvolte în mod diferit.

Cel mai mult îi speria gândul unor fiinţe care credeau că vor fi mai fericite într-un univers cu legi fizice diferite.

fuseseră bunurile, în aproape același fel, ale unor ființe cu totul diferite de Heechee, ori de oameni, ori de ei înșiși; și când, cu generații în urmă, cântăreții lor mistici mugiseră eddele străvechi despre ființele acelea în mașina de ascultare Heechee, șlamerii observaseră că Heechee fugiseră. Un animal de companie nu era chiar cel mai rău lucru care puteai să fii.

Astfel că iubirea și frica se întindeau în lung și-n lat prin univers. În numele iubirii (ceea ce trecea drept iubire printre șlameri), TsuTsuNga își vătăma sănătatea și-și periclita viața. Visând la iubire, eu zăceam în odăița mea de spital, trezindu-mă nici măcar pentru o oră pe zi, în timp ce măruntaiele mele cumpărate de la magazin încercau să se împace cu restul organismului. Terifiat de iubire, Căpitanul vedea cum Dubla devenea tot mai slabă și mai întunecată.

Fiindcă Dubla nu-și revenise după pornirea bulei de cargo. Încetarea activităților sosise prea târziu. Lucrul cel mai apropiat de un specialist medical pe care-l aveau ei era Rafală, operatorul găurilor negre, dar chiar și acasă, chiar și cu îngrijirea cea mai atentă, puține femele puteau supraviețui iubirii neîmpărtășite combinate cu stresul teribil.

De aceea pentru Căpitan n-a fost o surpriză când Rafală a apărut, abătut, jalnic, și a spus:

– Îmi pare rău. Se alătură minților colective.

Iubirea nu este o marfă ieftină. Unii dintre noi o pot avea și fără grija plătirii ei, însă numai dacă altcineva o achită.

14

NOUL ALBERT

Toți conspirau împotriva mea... până și soția dragă ochilor mei... până și credinciosul meu program de recuperare a datelor. În scurtele momente în care mi se îngăduia să fiu treaz, ei m-au lăsat să decid singur.

– Poți să mergi la clinică pentru un set complet de analize, a spus Albert sugând judicios coada pipei.

– Sau poți să stai dracu-adormit până suntem dracului siguri că te simți mai bine, a zis Essie.

– Ah-ha, am rostit, mă gândisem eu! M-ați ținut în stare de inconștiență, așa-i? Probabil c-au trecut zile bune de când m-ați drogat și ați lăsat să fiu operat.

Essie mi-a evitat ochii. Am continuat cu noblețe:

– Nu vă-nvinuiesc pentru asta, dar nu-nțelegeți că vreau să văd chestia pe care-a găsit-o Walthers? Nu-nțelegeți?

Ea tot nu mă privea în ochi. Se încrunta la holograma lui Albert Einstein.

– Azi pare-al dracu' de energic. L-ai tranchilizat bine pe khuliganul ăsta?

Imaginea lui Albert a tușit.

– De fapt, doamnă Broadhead, programul medical a sfătuit contra oricărei sedări superflue în acest moment.

– Dumnezeule! Va fi treaz și ne va bate la cap zi și noapte! Gata, am hotărât: Robin, mâine mergi la clinică.

Iar în tot acel timp în care șuiera la mine, își ținea palma pe ceafa mea și mă mângâia; cuvintele pot fi mincinoase, dar atingerea iubirii o poți simți.

De aceea am replicat:

– Îți propun un compromis. Voi merge la clinică pentru un set complet de analize, cu condiția că, dacă vor ieși bune, n-o să mai aud de la tine nici un fel de argumente împotriva plecării în spațiu.

Essie a tăcut, reflectând, însă Albert a arcuit o sprânceană spre mine:

– Cred că asta ar putea fi o eroare, Robin.

– De-asta existăm noi, oamenii, ca să facem erori. Ce-avem de mâncare?

Înțelegeți? Socotisem că dacă voi demonstra o sănătoasă foame de lup, ei o vor considera ca pe un semn bun, și poate că așa au și făcut. Mai socotisem că noua mea navă nu va fi oricum gata decât peste niște săptămâni, așa că nu exista o grabă reală – nu intenționam să plec în altă Cinci strâmtă și urât mirositoare, când propriul meu iaht era pe punctul de a fi terminat.

Nu socotisem însă, pentru că uitasem, cât de mult detestam spitalele.

Când mă examinase Albert, el îmi măsurase bolometric temperatura, îmi scanase ochii pentru limpezime și pielea pentru semne exterioare de felul eventualelor vase de sânge sparte, îmi pompase hipersunete prin tors ca să se zgâiască la organele interne și analizase mostre din contribuțiile pe care le lăsasem în toaletă, căutând dezechilibre biochimice și numărând bacteriile. Albert numea procedurile acelea neinvazive. Eu le numeam politicoase.

Procedurile de diagnosticare de la clinică nu s-au deranjat să fie politicoase. În realitate nu au fost dureroase. Mi-au amorțit suprafața pielii înainte de a avansa mai mult, iar după ce au trecut de suprafață nu mai existau chiar atât de multe terminații nervoase, încât să mă îngrijoreze. N-am simțit decât ciupituri, atingeri și gâdilături. Dar *foarte* multe și, în plus, știam ce-mi făceau. Tubulețe ușoare și subțiri cât firul de păr mi-au examinat interiorul stomacului. Pipete ascuțite ca acele au ciugulit fragmente de țesut pentru analize. Sifoane mi-au absorbit fluidele corpului; suturile au fost verificate, cicatricele au fost evaluate. Totul a durat mai puțin de o oră, însă mi s-a părut mult mai mult și, cu toată sinceritatea, aș fi preferat să fi făcut altceva.

După aceea m-au lăsat să mă îmbrac și mi s-a îngăduit să mă așez pe un scaun confortabil în prezența unui doctor om în carne și oase. Au lăsat-o până și

pe Essie să asiste, dar eu nu i-am oferit posibilitatea de a vorbi. Am început primul.

– Ce zici, doctore? am întrebat. La cât timp după operație pot să zbor în spațiu? Nu cu rachete, nu, ci cu o buclă Lofstrom, care-i la fel de traumatizantă ca un lift. Știi, bucla te trage cumva în lungul unei panglici magnetizate...

Doctorul a ridicat mâna. Era ca un Moș Crăciun grăsuț, cu păr alb, cu barbă albă scurtă, tunsă îngrijit, și ochi albaștri strălucitori.

– Știu ce este o buclă Lofstrom.

– Bun, mă bucur. Deci?

– Deci, a repetat el, după o operație ca a dumitale se obișnuiește evitarea unor asemenea eforturi în următoarele trei–patru săptămâni, totuși...

– Nu, doctore! am spus. Te rog! Nu vreau să fiu nevoit s-o frec aiurea o lună întreagă!

El m-a privit, apoi a privit-o pe Essie. Dar ea nu voia să se uite nici în ochii lui. El a zâmbit.

– Domnule Broadhead, a zis. Cred că ar trebui să știi două lucruri. În primul rând, adesea este oportun ca pacientul convalescent să fie menținut în stare de inconștiență pentru o vreme. Beneficiind de exerciții de stimulare electrică a musculaturii, masaje, o dietă sănătoasă și îngrijire medicală permanentă, nu se poate vorbi despre o deteriorare a funcțiilor și este mult mai ușor și pentru sistemul său nervos. Și al tuturor celor din jurul lui.

– Da, da, am încuviințat nu prea interesat. Care-i al doilea lucru?

– Al doilea lucru este că operația dumitale s-a petrecut acum patruzeci și trei de zile. În momentul acesta poți să faci aproape orice ai dori. Inclusiv să decolezi de pe buclă.

A fost o vreme când drumul spre stele trecea prin Guyana sau Baikonur ori prin Cape. Trebuia să arzi hidrogen lichid în valoare de vreun milion de dolari ca să ajungi pe orbită, înainte de a te putea transborda într-o navă care să meargă mai departe. Acum avem pentru lansări bucle Lofstrom dispuse la intervale regulate în lungul Ecuatorului, structuri imense ca niște funigei pe care nu le poți vedea decât după ce ajungi în imediata lor apropiere – mă rog, de fapt, la vreo douăzeci de kilometri, acolo unde este câmpul de aterizare pentru sateliți. Am privit-o cu plăcere și mândrie, în timp ce am descris un cerc și am coborât. În fotoliul de lângă mine Essie se încrunta și-și murmura în barbă, lucrând la un proiect – un nou tip de programare pentru calculatoare sau poate un plan de pensii pentru angajații ei de la Big Choa; nu-mi puteam da seama despre ce era vorba, fiindcă vorbea în rusește. Pe consola rabatabilă din fața mea, Albert îmi afișa noua navă, rotind lent imaginea în vreme ce recita specificațiile de capacitate, accesorii, masă și confort. Deoarece investisem destule milioane de dolari și o mulțime de timp personal în jucărioara

aceea, mă interesa, totuși nu atât de mult pe cât eram de curios la ceea ce avea să urmeze.

– Mai târziu, am comandat și Albert a dispărut ascultător.

Mi-am sucit gâtul, ca să păstrez bucla în raza vizuală în timpul ultimei părți de coborâre. Pe vârful secțiunii de lansare asemănătoare unei trambuline de schi puteam distinge, neclar, capsule ce accelerau până la 3 g, după care se desprindeau perfect de pe partea cea mai abruptă a pantei ascendente și dispăreau în azur. Superb! Fără substanțe chimice, fără ardere, fără afectarea păturii de ozon. Nu exista nici măcar cheltuiala energetică a lansării unui lander Heechee; unele chestii le puteam face chiar mai bine decât ei!

A fost o vreme când nu era suficient nici măcar să ajungi pe orbită, iar atunci trebuia să efectuezi lunga și lenta călătorie Hohmann către asteroidul Poarta. De obicei erai speriat până peste cap, fiindcă toți știau că numărul prospectorilor Porții morți era mult mai mare decât al celor îmbogățiți; și fiindcă aveai rău de spațiu și erai înghesuit și condamnat să locuiești în celula aceea interplanetară timp de săptămâni sau luni înainte de a ajunge la asteroid; și mai mult ca orice, pentru că riscaseși tot ce ai avut sau ai putut împrumuta ca să-ți plătești biletul. Acum aveam o Trei Heechee închiriată, care ne aștepta pe orbita terestră joasă. Ne puteam transborda în tricou și porni spre stelele îndepărtate înainte să fi terminat de digerat ultima masă luată pe Pământ – mai precis,

noi o puteam face, întrucât aveam mușchii și banii cu care s-o plătim.

A fost o vreme când ieșirea în neantul interstelar aducea enorm cu ruleta rusească. Unica diferență era că, dacă aveai noroc, ceea ce găseai la capătul călătoriei te putea îmbogăți mai presus de orice închipuire – așa cum se întâmplase până la urmă cu mine. Dar în majoritatea cazurilor te alegeai doar cu moartea.

– E mult mai bine așa, a oftat Essie când am coborât din avion și am mijit ochii în jur sub soarele fierbinte al Americii de Sud. Da' unde dracu-i mașina pentru oaspeți de la hotelul ăla de tot rahatu'?

N-am comentat despre faptul că îmi ghicise gândurile. După atâția ani de căsătorie, mă obișnuisem cu asta. Oricum nu era telepatie; asta ar fi gândit orice om, dacă ar fi făcut ce făceam noi în clipa aceea.

– Îmi pare rău că Audee Walthers nu vine cu noi, am spus privind în sus la bucla de lansare.

Ne aflam încă la destui kilometri depărtare, pe malul opus al Lacului Tehigualpa. Puteam distinge bucla reflectată în el, albastră în centrul lacului, verde-gălbuie în apropierea țărmului, unde plantaseră alge comestibile, și arăta frumos.

– Dacă-l voiai alături de tine, n-ar fi trebuit să-i dai două milioane cu care să plece-n căutarea nevestei, a zis Essie mereu practică, apoi m-a privit atentă și a întrebat: Cum te simți?

– Absolut înfloritor, am răspuns și nu era departe de adevăr. Nu-ți mai face griji în privința mea. Când

ai Medicala Integrală Plus, ei nu-ndrăznesc să te lase să mori înainte să-mplinești o sută de ani – le-ar face reclamă proastă.

– N-am prea multe de spus în privința asta, a remarcat ea posac, când clientul este un *desperado* nesăbuit, care-și pierde vremea urmărind Heechee imaginari! Oricum, a adăugat înveselindu-se, uite și mașina hotelului – haide!

Așa că după ce am suit în autovehicul, m-am aplecat și am sărutat-o pe ceafă – ușor de făcut, fiindcă își strânsese părul lung în coadă și o adusese în față, ca pe o salbă – pregătindu-se pentru lansare, înțelegeți? Ea s-a lăsat pe spate, apăsându-se de buzele mele.

– Khuligan... A oftat: Dar nu un khuligan *rău*.

Hotelul nu era chiar de tot rahatul. Ne puseseră la dispoziție un apartament confortabil la ultimul etaj, cu vedere spre lac și buclă. În plus, urma să stăm acolo numai câteva ore. Am lăsat-o pe Essie să-și introducă programele pe ecranul PV și m-am îndreptat către fereastră, spunându-mi, îngăduitor, că în realitate nu eram un huligan. Totuși asta nu era adevărat, deoarece un responsabil cetățean vârstnic, bogat și cu prestigiu, nu s-ar fi repezit cu siguranță ca o ciocârlie spre spațiul interstelar doar pentru fascinația și incitarea sa.

Mi-am dat seama atunci că era posibil ca Essie să aibă aceeași impresie despre motivele mele. Ea putea crede că aș fi urmărit altceva.

Mi-am mai dat seama după aceea că poate propria mea impresie era greșită. Oare într-adevăr îi căutam

pe Heechee? Sigur că da, sau, oricum, ăsta putea fi adevărul; toți erau înnebuniți de curiozitate în privința Heecheelor. Însă nu toți abandonaseră ceva în spațiul interstelar. Era oare posibil ca undeva în părticica ascunsă din adâncul minții mele, imboldul plecării să fi fost speranța că, undeva, aș fi putut regăsi lucrul acela părăsit? Eu știam ce era. Știam unde-l lăsasem. Nu știam însă ce aș fi făcut cu el... sau, mai corect, cu ea, dacă aș fi regăsit-o.

Apoi am simțit un soi de fior, nu tocmai durere, în abdomen. Nu avea nici o legătură cu cei doi virgulă trei metri de intestin nou. Avea legătură cu speranța, sau teama, că Gelle-Klara Moynlin ar putea reapărea într-adevăr în viața mea. Acolo rămăseseră mai multe emoții decât crezusem, care parcă mi-au umplut ochii de lacrimi, astfel că structura ca un păienjeniș a lansatorului de dincolo de fereastră mi-a părut că se unduiește.

Dar nu aveam nici o lacrimă în ochi.

Și nu era o iluzie optică.

– Dumnezeule! am strigat. Essie!

Iar ea s-a grăbit să vină lângă mine și să privească micuța flamă de lumină provenită de la o capsulă aflată în cursa de lansare și zguduiturile și tremurăturile structurii subțiri ca ața. După aceea s-a auzit zgomotul – o singură și slabă explozie ca o îndepărtată lovitură de tun, urmată de bubuitura mai groasă, mai lentă, mai prelungă a buclei imense care se dezagrega.

– Dumnezeule..., a repetat Essie, încetișor, agățându-se de brațul meu. Teroriștii?

După care și-a răspuns singură:

– Bineînțeles că teroriștii, a murmurat cu amărăciune. Cine alții ar fi putut fi atât de ticăloși?

Deschisesem ferestrele ca să mă uit mai bine la lac și la buclă; un lucru bun, pentru că în felul acela suflul exploziei nu le-a proiectat în interiorul camerei. Alții din hotel n-au fost la fel de norocoși. Aeroportul n-a fost atins, dacă nu punem la socoteală câteva aparate de zbor purtate de unda de șoc fiindcă nu fuseseră asigurate la sol. Însă oficialitățile aeroportului au fost îngrozite. Nu știau dacă distrugerea buclei de lansare fusese un incident izolat de sabotaj terorist sau poate începutul unei revoluții – nimeni nu părea să creadă, nici o clipă, că putea fi vorba pur și simplu despre un accident. Era înfricoșător, de acord. O cantitate enormă de energie cinetică este stocată într-o buclă Lofstrom, peste douăzeci de kilometri de panglică din fier, cântărind în jur de cinci mii de tone, care se deplasează cu doisprezece kilometri pe secundă. Din curiozitate l-am întrebat pe Albert mai târziu și mi-a spus că pentru activare trebuiau să se acumuleze $3{,}6 \times 10^{14}$ jouli. Iar când colapsează, toți joulii aceia sunt eliberați simultan, într-un fel sau altul.

L-am întrebat pe Albert mai târziu, deoarece nu l-am putut întreba atunci. Evident, primul lucru pe care l-am făcut a fost să încerc să-l activez pe el sau orice alt program de recuperare a datelor ori de informații care-mi putea spune ce se întâmpla. Circuitele

de comunicații erau date peste cap; eram retezați de restul lumii. Emisia PV funcționa totuși, așa că am privit cum creștea norul în formă de ciupercă și am ascultat rapoartele. O navetă se găsise în plină accelerare pe panglică atunci când explodase – aceea fusese prima explozie, poate pentru că avusese la bord o bombă. Alte trei fuseseră în bypassul de încărcare. Peste două sute de oameni fuseseră transformați în pastă de hamburgeri, fără a-i pune la socoteală pe cei care încă nu fuseseră numărați, care lucrau chiar la lansator, ori în magazinele și barurile din subsol, sau care pur și simplu ieșiseră la o plimbare în apropiere.

– Aș vrea să pot sta de vorbă cu Albert, am mormăit spre Essie.

– În privința asta, dragă Robin..., a început ea șovăielnic, dar n-a terminat, deoarece s-a auzit un ciocănit la ușă; sunt amabili *señor* și *señora* să vină de urgență în Salonul Bolivar, *por favor*, întrucât este o chestiune foarte gravă.

Chestiunea foarte gravă era un control al poliției și nu cred că ați mai văzut vreodată o asemenea verificare de pașapoarte. Salonul Bolivar era una dintre sălile acelea funcționale pe care le compartimentează pentru întruniri și le deschid pentru marile banchete, iar o zonă partiționată din ea era ticsită cu turiști ca noi, mulți așezați pe bagaje, toți părând simultan iritați și speriați. Erau lăsați să aștepte. Noi însă n-am avut parte de același tratament. Băiatul de serviciu care ne chemase, și care purta peste uniformă o brasardă cu

inițialele „S.E.R.“, ne-a însoțit până la estradă, unde un locotenent de poliție ne-a studiat scurt pașapoartele, după care ni le-a restituit.

– *Señor* Broadhead, a rostit el în engleză cu accent excelent cu tușe din Vestul Mijlociu american, v-ați gândit că acest act de violență teroristă poate de fapt să fi fost ațintit către dumneavoastră, personal?

Am rămas cu gura căscată.

– Nu m-am gândit... până acum, am izbutit să îngăim.

El a încuviințat din cap și a continuat, punându-și mâna mică și grațioasă pe un print PV:

– Noi am primit însă de la Interpol un raport despre un atentat terorist asupra vieții dumneavoastră, petrecut cu numai două luni în urmă. Și încă unul destul de bine organizat. Mai exact, *Commissaris* din Rotterdam sugerează că atentatul nu a părut aleatoriu și că s-ar putea să urmeze și alte tentative.

N-am știut ce să replic. Essie s-a aplecat puțin înainte.

– Spune-mi, *Teniente*, a rostit ea fixându-l cu privirea, aceasta este teoria dumitale?

– Ah, *teoria* mea. Aș fi vrut eu să am o teorie, a replicat el furios. Teroriști? Fără doar și poate. Dorind să vă asasineze pe dumneavoastră? Posibil. Dorind să răstoarne stabilitatea guvernului nostru? Chiar și mai posibil, cred, deoarece nemulțumirile s-au extins în zonele rurale; există rapoarte, vă spun cu titlu confidențial, potrivit cărora unele unități militare ar plănui o lovitură de stat. Cum poate cineva să știe? De aceea

eu vă pun întrebările necesare – de pildă, ați văzut pe cineva a cărui prezență aici vi s-a părut suspicioasă ori o coincidență? Nu? Aveți vreo idee despre cine ar fi încercat să vă asasineze în Rotterdam? Puteți arunca măcar o rază de lumină asupra acestei fapte teribile?

Întrebările soseau atât de repede, încât părea că nu aștepta răspunsuri sau că nici măcar nu le dorea. Asta m-a tulburat aproape la fel de mult ca distrugerea buclei în sine; era o reflectare a ceea ce văzusem și percepusem în toată lumea. Un soi de resemnare disperată, de parcă lucrurile erau sortite să se înrăutățească și nu putea fi găsită nici o cale de a le îmbunătăți. M-a neliniștit foarte mult.

– Am dori să plecăm și să nu vă mai stăm în drum, am spus, așa că dacă ai terminat cu întrebările pentru noi...

El a tăcut câteva clipe înainte de a răspunde și a părut din nou un individ care știa să-și facă meseria.

– Intenționasem să vă solicit o favoare, *Señor* Broadhead. Ar fi posibil să ne împrumutați aparatul de zbor pentru o zi sau două? Este pentru răniți, a explicat, fiindcă, din nefericire, spitalul nostru s-a găsit direct în calea cablurilor buclei.

Mă simt rușinat să spun că am șovăit, dar Essie n-a ezitat nici o clipă.

– Cu siguranță, *Teniente*, a zis ea. Mai ales că oricum va trebui să facem o rezervare pentru altă buclă și abia apoi să pornim într-acolo.

El a surâs cu toată fața.

– Asta, scumpă *señora*, putem aranja pentru dumneavoastră prin comunicațiile militare. Și profundele mele mulțumiri pentru generozitate!

Serviciile din oraș erau paralizate, totuși când am revenit în apartament am găsit flori proaspete pe masă și un coș cu fructe și o sticlă de vin care nu existaseră până atunci. Ferestrele fuseseră închise. Când le-am deschis, am aflat motivul. Lacul Tehigualpa nu mai era un lac. Era pur și simplu disipatorul termic în care panglica ar fi trebuit să purjeze în cazul unei defecțiuni catastrofice a buclei despre care nimeni nu credea că se va petrece vreodată. Acum, când ea se petrecuse, lacul fiersese și lăsase în urmă o întindere de noroi. Ceața oculta bucla în sine, iar duhoarea de nămol copt m-a făcut să închid rapid fereastra.

Am încercat la room-service. Funcționa. Ne-au adus o cină chiar bună, cerându-și scuze doar pentru că nu puteau trimite sommelierul să ne decanteze vinul roșu – făcea parte din „Los Servicias emergencias de la Republica" și trebuise să se prezinte la post. Același lucru se întâmplase și cu cameristele apartamentului și, cu toate că ni s-a promis că o cameristă de la alt etaj se va prezenta în mai puțin de o oră ca să ne despacheteze bagajele, acestea rămâneau până atunci în foaier.

Sunt bogat, de acord, dar nu sunt răsfățat. Cel puțin nu cred că aș fi. Totuși îmi plac serviciile, mai ales cele ale unui excelent program de calculator pe care Essie îl scrisese pentru mine de-a lungul anilor.

– Îmi lipsește Albert, am spus privind afară la scena înceţoşată cu aspect de noapte.

– Fără jucărelele tale nu poţi face nimic, aşa-i? a pufnit ea, însă părea că s-ar gândi la ceva.

Mda. Nu sunt răsfăţat nici în privinţa *aceea*, dar când Essie arată de parcă s-ar gândi la ceva, eu concluzionez adesea că dorește să facem dragoste, iar până acolo nu-i de obicei un pas prea mare pentru mine ca să doresc la fel. Îmi reamintesc, când şi când, că în cea mai mare parte a istoriei omenirii persoanele de vârsta noastră ar fi fost mult mai puţin excitate şi exuberante în privinţa respectivă, dar ăsta-i ghinionul lor. Astfel de gânduri nu-mi reduc avântul. Mai ales pentru că Essie este persoana care este. Pe lângă Premiul Nobel, ea primise şi alte distincţii, printre care includerea la răstimpuri pe lista Celor Mai Bine Îmbrăcate 10 Femei. Premiul Nobel era meritat; Cea Mai Bine Îmbrăcată era, în opinia mea, o fraudă. Felul cum arăta S. Ya. Broadhead nu avea nici o legătură cu hainele pe care le purta, însă avea o legătură foarte mare cu ce se afla sub hainele pe care le purta. În clipa de faţă avea un costum mulat pe corp, albastru-pal, fără podoabe; îl puteai cumpăra din orice magazin cu discount, iar ea ar fi câştigat şi în privinţa aceea.

– Nu vrei să vii aici un minuţel? am rostit de pe sofaua mare şi lungă.

– Obsedat sexual! Of!

Dar era un „of“ destul de tolerant.

– Tocmai mi-a trecut prin minte, am spus, că dacă tot nu pot beneficia de Albert şi tot n-avem nimic altceva de făcut...

– Robin, Robin..., a clătinat ea din cap.

Însă surâdea. Şi-a umezit buzele şi a căzut pe gânduri. După aceea a zis:

– Ia fii atent aici. Du-te şi adu din foaier geanta cea mai mică. Am un cadou pentru tine şi dup-aia mai vedem.

Din geantă a fost scoasă o cutie învelită în hârtie argintie, în care se afla un evantai de rugăciune Heechee. Bineînţeles în realitate nu era Heechee; nu avea mărimea corespunzătoare. Era unul dintre cele pe care Essie le crease pentru uzul ei personal.

– Îţi aminteşti de Morţi şi de Viaţa De Apoi? a rostit ea. Software-uri Heechee foarte bune, pe care am decis să le fur. Aşa că am convertit pentru tine vechiul program de recuperare a datelor. În clipa asta ţii în mână garantatul şi *realul* Albert Einstein.

Am răsucit evantaiul în mâini.

– *Realul* Albert Einstein?

– Of, Robin, cât de literal poţi să fii! Nu *real*-real. Nu pot învia morţii, mai ales pe cei decedaţi de-atâta timp. Dar real ca personalitate, memorii, gânduri – oricum, destul de aproape de cel real. Am programat căutarea absolut tuturor datelor asociate lui Einstein. Cărţi. Articole. Corespondenţă. Biografii. Interviuri. Fotografii. Totul. Până şi fragmente neclare din filme vechi, ceea ce voi numeaţi „jurnale de actualităţi“,

cu vaporul care sosește în New York în anul 1932 d.Hr., realizate de Pathé News. Totul a fost introdus aici, iar acum, când vorbești cu Albert Einstein, Albert Einstein este cel care-ți răspunde!

S-a aplecat și m-a sărutat pe creștetul capului.

– Desigur, s-a lăudat, am adăugat și câteva trăsături pe care adevăratul Albert Einstein nu le-a avut niciodată. Capacitatea de pilotare completă a navelor Heechee. Actualizarea științifică și tehnologică, începând cu anul 1955 d.Hr., când a răposat adevăratul Einstein. Chiar și niște funcții mai simple din programele bucătar, secretară, avocat și medic. N-am avut loc și pentru Sigfrid von Psiho, s-a scuzat ea, dar nu mai ai nevoie de ședințe de psihanaliză, așa-i? Cu excepția unei nejustificate lacune de memorie.

M-a privit cu o expresie pe care învățasem s-o recunosc în ultimele două decenii. M-am întins și am tras-o spre mine.

– Bine, Essie, haide-acum.

S-a instalat în poala mea și a întrebat inocent:

– Unde, Robin? Tot despre sex vorbești?

– Haide!

– Ah... Nu-i nimic, sigur că da. Eu ți-am dat deja cadoul de argint.

– Ce – programul?

Era adevărat că-l ambalase în hârtie argintie... Înțelegerea mi-a explodat în minte.

– Dumnezeule! Am uitat de nunta noastră de argint! Când...

Gândind rapid, am izbutit să opresc formularea întrebării.

– Când a fost? a terminat-o ea pentru mine. Păi, este chiar în momentul ăsta. Încă este. Este azi, Robin. Felicitări și la mulți ani, scumpule!

Am sărutat-o, recunosc și în tentativa de a trage de timp, iar ea mi-a răspuns sărutării, în mod serios. Simțindu-mă ca un mizerabil, am rostit:

– Essie, iubita mea, iartă-mă. Îți promit că după ce ne-ntoarcem o să capeți de la mine un cadou care o să te lase cu gura căscată.

Ea însă și-a apăsat nasul de buzele mele pentru a mă opri din vorbit.

– Nu trebuie să-mi promiți, scumpul meu, a vorbit cam de la nivelul mărului lui Adam, fiindcă mi-ai dăruit o sumedenie de cadouri în fiecare zi de douăzeci și cinci de ani încoace. Ca să nu mai pun la socoteală cei doi ani în care doar ne-am hârjonit. Bineînțeles, a adăugat și a ridicat capul ca să mă privească în ochi, suntem singuri în clipa asta, numai tu, eu și patul din camera de alături, și vom mai fi așa câteva ore. Așa că dacă dorești realmente să mă lași cu gura căscată prin cadoul tău, aș fi încântată să-l accept. Întâmplător știu că ai ceva pentru mine. Ba chiar exact pentru mărimea mea.

Faptul că n-am vrut nici un mic dejun a cuplat pe alertă maximă toate sistemele pe care Essie le trecuse în standby, dar i-am explicat că doream să mă joc cu

noua mea jucărie. Asta era adevărat. În același timp era adevărat și faptul că oricum nu întotdeauna mă-nânc micul dejun, iar acele două adevăruri au trimis-o pe Essie fără mine spre sala de mese, însă adevărul final, că intestinul meu nu se simțea chiar atât de bine, a fost cel care a contat.

Așa că l-am conectat pe noul Albert la procesor, a urmat o scurtă licărire trandafirie și iată-l, zâmbindu-mi.

– Salut, Robin, a rostit el, și la mulți ani!

– Asta a fost ieri, am spus ușor dezamăgit.

Nu mă așteptasem să-l prind pe noul Albert cu erori prostești.

El și-a frecat coada pipei peste nas, sclipind din ochi pe sub sprâncenele albe și stufoase.

– Potrivit fusului orar din Hawaii, a zis, este... dă-mi voie să verific – s-a prefăcut că s-ar fi uitat la un ceas digital de la mână care se deslușea anacronic de sub mâneca destrămată a bluzei de pijama – ora douăzeci și trei și patruzeci și două de minute, Robin, așadar a douăzeci și cincea aniversare a căsătoriei voastre expiră abia peste vreo douăzeci de minute.

S-a aplecat în față și și-a scărpinat glezna.

– Am multe caracteristici noi, a anunțat el mândru, inclusiv rulare permanentă și completă și circuite de localizare, ce operează indiferent dacă sunt sau nu în modul afișare. Să știi că soția ta este chiar pricepută la chestia asta.

Bineînțeles știu prea bine că Albert Einstein nu-i decât un program de calculator, dar în același timp era ca și cum aș fi salutat un prieten vechi.

– Și tu arăți foarte bine, l-am complimentat. Nu știu însă dacă ar trebui să porți un ceas digital. Nu cred c-ai avut așa ceva înainte să fi murit, fiindcă ele nu existau.

A părut nițel îmbufnat, însă m-a complimentat la rândul său:

– Deții o excelentă cunoaștere a istoriei tehnologiei, Robin. Cu toate acestea, deși *sunt* Albert Einstein, pe cât de aproape pot să fiu de cel autentic, nu sunt limitat la capacitățile adevăratului Albert Einstein. Doamna Broadhead a inclus în programul meu toate înregistrările Heechee cunoscute, de exemplu, iar originalul meu în carne și oase nici măcar nu știa de existența Heecheelor. În plus, mi-am subsumat programele celor mai mulți dintre colegii noștri, ca și circuite de căutare de date care în clipa de față sunt angajate în încercarea de a stabili conexiunea cu rețeaua multibit. În privința asta, Robin, a continuat pe un ton de scuză, nu am avut succes, dar m-am cuplat la circuitele militare locale. Lansarea voastră din Lagos, Nigeria, este confirmată pentru mâine la amiază, iar aparatul de zbor vă va fi înapoiat la timp pentru a prinde legătura.

S-a încruntat.

– S-a-ntâmplat ceva?

Nu-l ascultasem pe Albert, ci mai degrabă îl privisem cu atenție. Essie făcuse o treabă remarcabilă. Dispăruseră complet acele mici neconcordanțe, când el începea o frază cu o pipă în mână și o sfârșea gesticulând cu o cretă.

– Chiar că pari mai real...

– Mulțumesc, a răspuns și și-a dat nițel aere, trăgând un sertar al biroului ca să scoată un chibrit cu care să-și aprindă pipa. (Pe vremuri, chibritul i s-ar fi materializat pur și simplu între degete.) Poate că vrei să știi mai multe despre nava ta?

Am tresărit brusc.

– Ceva progrese de când am aterizat?

– Dacă au fost, s-a scuzat el, nu le-aș ști, pentru că, așa cum am menționat, n-am putut stabili contact cu rețeaua. Am însă o copie a certificatului de autorizare din partea Corporației Porții. Este clasificată ca o Doisprezece – adică poate să transporte doisprezece pasageri dacă este echipată pentru o explorare simplă...

– Știu ce ar fi o Doisprezece.

– Cu certitudine. În tot cazul, a fost echipată pentru patru pasageri, deși mai poate primi alți doi. A avut loc un zbor de testare până la Poarta Doi și retur și a avut performanțe optime pe tot parcursul. Bună dimineața, doamnă Broadhead!

Am privit peste umăr; Essie terminase micul dejun și ni se alăturase. S-a aplecat peste mine pentru a-și studia creația cu mai multă atenție.

– Bun program, s-a complimentat ea, apoi a urmat: Albert, de unde ai deprins obiceiul ăsta cu scobitul în nas?

Albert și-a scos un deget dintr-o nară, cu un aer de scuză.

– Din scrisori nepublicate, Enrico Fermi către o rudă din Italia; este autentic, vă asigur. Există alte întrebări? Nu? Atunci, Robin și doamnă Broadhead, a încheiat el, vă sugerez să împachetați, deoarece tocmai am fost informat prin legătura poliției că avionul v-a aterizat și i se face plinul cu combustibil. Puteți decola în două ore.

Și așa era, și așa am făcut, destul de fericiți... sau aproape fericiți. Ultimele minute, mai puțin fericiți. Tocmai suiam în avion când din spatele terminalului pentru pasageri s-a auzit un zgomot și ne-am răsucit să ne uităm.

– Pare un foc de armă, a rostit Essie gânditor. Și chestiile alea mari din parcare, le vezi cum împing automobilele în lături? Una tocmai a rupt un hidrant și apa țâșnește în toate părțile. Pot să fie ceea ce cred eu că sunt?

Am împins-o în avion.

– Pot să fie, i-am spus, dacă crezi că sunt tancuri militare. Să plecăm dracu' de-aici!

Am plecat. Nici o problemă. Nu pentru noi, cel puțin, chiar dacă Albert, care asculta pe rețeaua multibit care fusese redeschisă, ne-a anunțat că temerile

cele mai mari ale lui *teniente* se materializaseră și că începuse într-adevăr o revoluție. Nu pentru noi, în clipa aceea, cel puțin, deși altundeva în universul cel vast se petreceau alte lucruri care aveau să ne ridice niște probleme foarte mari și altele foarte dureroase, și niște probleme care erau și foarte mari, și foarte dureroase.

15

ÎNAPOI DIN DISCONTINUITATEA SCHWARZSCHILD

Când s-a deșteptat, Gelle-Klara Moynlin nu era moartă, așa cum se așteptase în mod clar. Se afla într-o navă Heechee de explorare. După cum arăta, era o Cinci blindată, dar nu cea în care fusese în ultimele clipe pe care și le aducea aminte.

Își reamintea haosul, spaima, durerea și teroarea. Și le reamintea foarte bine. Nu își amintea bărbatul zvelt, oacheș și încruntat care purta un suspensor și o eșarfă și nimic altceva. Nu își amintea nici blonda tânără și necunoscută care plângea de se omora. În ultima amintire a Klarei existaseră oameni care plângeau, da, oh, da! Și care zbierau, înjurau și-și udau lenjeria intimă, fiindcă erau prinși în interiorul barierei Schwarzschild a unei găuri negre.

Însă oamenii aceia nu erau oamenii aceștia.

Tânăra blondă se aplecase peste ea, grijuliu.

– Ești bine, scumpo? Ai trecut prin niște momente rele de tot.

Afirmația aceea nu conținea noutăți pentru Klara. Ea știa cât de rele fuseseră momentele.

– S-a trezit! a strigat fata peste umăr.

Bărbatul s-a apropiat în salturi și a împins-o pe blondă într-o parte. N-a pierdut vremea cu întrebări despre starea Klarei.

– Numele! Numărul orbitei și al misiunii – repede!

Când i le-a spus, el n-a încuviințat. A dispărut pur și simplu și a reapărut fata blondă.

– Mă numesc Dolly, a spus ea. Îmi pare rău c-arăt în halu-ăsta, totuși, sincer vorbind, eram speriată de moarte. Tu te simți bine? Erai varză rău de tot și n-avem cine știe ce program medical aici.

Klara s-a sculat în capul oaselor și a descoperit că, da, era varză, așa era. O durea absolut totul, începând cu capul, care părea să se fi izbit de ceva. A privit în jur. Până atunci nu mai fusese într-o navă atât de ticsită cu instrumente și jucărioare și nici într-o navă care să miroasă atât de plăcut a mâncare gătită.

– Auzi – unde sunt? a întrebat.

– În nava lui, a arătat fata. Pe el îl cheamă Wan. Călătorește și cercetează găurile negre.

Dolly a părut ca și cum ar fi fost gata să izbucnească din nou în plâns, dar și-a frecat nasul și a urmat:

– Și, îmi pare rău, scumpo, dar toți ceilalți cu care erai au murit. Tu ai fost singura supraviețuitoare.

Klara a simțit că i se oprise respirația.

– Toți? Și Robin?

– Nu le cunosc numele, s-a scuzat fata.

Și n-a fost surprinsă când musafira ei neașteptată și-a întors fața tumefiată și a început să plângă. Din partea opusă a cabinei, Wan a mârâit nervos spre cele două femei. Era adâncit în propriile griji. Nu știa ce comoară recuperase sau în ce măsură avea comoara aceea să-mi complice viața.

Pentru că este destul de adevărat că m-am însurat cu scumpa mea soție Essie, în urma ricoșeului cauzat de pierderea Klarei Moynlin. Cel puțin purtat de talazul ascendent al sentimentelor ce au urmat după ce m-am lepădat de vinovăția, sau oricum de majoritatea vinovăției, pe care o simțeam pentru pierderea Klarei.

Când am aflat în cele din urmă că ea trăia, a fost un șoc. Dar, Dumnezeule, nimic – *nimic* – nu s-a comparat cu șocul Klarei! Chiar și acum și în aceste circumstanțe îmi este imposibil să nu simt ceea ce pot numi doar, destul de nepotrivit, o durere fizică de câte ori mă gândesc la ce a simțit cândva iubita mea Klara când s-a trezit readusă dintre morți. Nu simt asta numai din cauza identității ei sau a identității ei în raport cu mine. Ea merita compasiunea oricui. Prinsă în capcană, îngrozită, în suferință, convinsă că va muri... și apoi salvată în mod miraculos peste o clipă. Dumnezeule, fie-ți milă de sărmana femeie! Dumnezeu știe că mie îmi era și situația nu

s-a îmbunătățit rapid pentru ea. A fost inconștientă jumătate de timp, deoarece corpul ei suferise lovituri teribile. Când era trează, nu era întotdeauna sigură că era trează. Furnicăturile pe care le simțea, valurile de căldură și bâzâiturile din urechi o anunțau că fusese injectată cu o mulțime de calmante. Chiar și așa avea dureri îngrozitoare. Nu doar în corp. Iar când era trează, ar fi putut foarte bine să halucineze, din câte își putea da seama, deoarece psihopatul Wan și demoralizata Dolly nu erau personaje atât de stabile încât să-i poată asigura echilibrul necesar. Când le punea întrebări, căpăta răspunsuri stranii. Când l-a văzut pe Wan vorbind cu o mașină și a întrebat-o pe Dolly ce făcea, n-a putut înțelege mare lucru din răspunsul ei.

– Ah, ăia-s Morții. El i-a programat cu toate înregistrările misiunilor și-acum îi întreabă despre tine.

Dar ce putea să însemne asta pentru cineva care nu auzise niciodată despre Morți? Și ce a putut Klara simți când un glas subțire, nesigur, a început să vorbească din difuzoare?

– ...nu, Wan, în misiunea aceea n-a existat nimeni cu numele Schmitz. În nici una dintre nave. Vezi tu, au fost două nave care au plecat împreună și...

– Nu-mi pasă câte nave au plecat împreună!

Glasul s-a oprit. Apoi, șovăitor:

– Wan?

– Bineînțeles că-s Wan! Cine altul pot fi?

Nu o întâlnisem pe Gelle-Klara Moynlin înainte de accidentul ei cu gaura neagră. Pe vremea aceea Robin nu-şi putea permite un sistem de recuperare a datelor atât de sofisticat ca mine. Dar de-a lungul anilor auzisem destule despre ea din partea lui Robin. Cel mai mult auzisem cât de vinovat se simţea el din cauza morţii femeii. Ei doi, alături de alţii, plecaseră într-o misiune ştiinţifică pentru Corporaţia Porţii ca să investigheze o gaură neagră; majoritatea navelor lor rămăseseră prinse în capcană; Robin izbutise să se elibereze.

Desigur nu exista nici un motiv logic pentru a se simţi vinovat. În plus, Gelle-Klara Moynlin, deşi o femelă umană normal de competentă, nu era neînlocuibilă din nici un punct de vedere – de fapt, Robin a înlocuit-o destul de rapid cu o succesiune de alte femele, legându-se finalmente pe termen lung de S. Ya. Lavorovna, nu numai o femelă umană competentă, ci şi cea care mă proiectase pe mine. Deşi am fost bine programat în privinţa impulsurilor şi motivaţiilor umane, există părţi din comportamentul uman pe care nu le voi înţelege niciodată.

– Ăăă... Păi, nu, acolo nu-i nimeni care să se potrivească cu descrierea tatălui tău. Pe cine ai zis că ai salvat?

– Zice c-ar chema-o Gelle-Klara Moynlin. Femelă. N-arată cine știe ce. Are-n jur de patruzeci de ani, a spus Wan fără măcar s-o privească pentru a vedea cât de mult se înșela; Klara s-a încordat și după aceea s-a gândit că cele prin care trecuse o făcuseră fără îndoială să arate mai în vârstă decât era.

– Moynlin, a șoptit glasul. Moynlin... Gelle-Klara, da, ea a fost în misiunea aceea. Totuși cred că vârsta este greșită.

Klara a încuviințat scurt, ceea ce i-a repornit pulsațiile din tâmple, după care glasul a adăugat:

– Ia să vedem... da, numele corespunde. Însă ea s-a născut cu șaizeci și trei de ani în urmă.

Pulsațiile și-au sporit tempoul și violența. Klara probabil că gemuse, fiindcă fata, Dolly, l-a strigat pe Wan, după care s-a aplecat din nou deasupra ei.

– N-o să pățești nimic, i-a zis, dar o să-i cer Henriettei să-ți mai facă o injecție ca s-adormi, OK? Când o să te trezești, o să te simți mai bine.

Klara a privit-o fără să priceapă, apoi a închis ochii. Cu șaizeci și trei de ani în urmă!

Câte șocuri poate suporta un om fără să cedeze? Klara nu ceda foarte ușor; era prospector al Porții, fusese în patru misiuni, toate dure, oricare dintre ele suficientă ca să dea coșmaruri oricui. Însă capul îi

bubuia furios, în timp ce se străduia să gândească. Dilatarea timpului? Așa se numea ceea ce se întâmpla în interiorul unei găuri negre? Să fi fost posibil ca în lumea reală să fi trecut douăzeci sau treizeci de ani, în vreme ce ea se rotise în jurul celui mai adânc puț gravitațional din univers?

— Ce-ai zice, i-a propus Dolly optimistă, să-ți aduc ceva să mănânci?

Klara a clătinat din cap. Wan, care-și mușca buza cu un aer îmbufnat, a ridicat capul și a strigat:

– Ce tâmpită ești să-i oferi de mâncare! Dă-i ceva de băut.

Nu era genul de individ căreia ai fi dorit să-i faci plăcere, nici chiar fiind de acord cu el când avea dreptate, dar ideea fusese prea bună ca s-o lase să treacă neobservată. I-a îngăduit lui Dolly să-i aducă ceva ce părea a fi whisky sec; a făcut-o să se înece și să tușească, totuși a încălzit-o.

– Scumpo, a rostit Dolly ezitant, vreunul dintre ăia... știi tu, cei care au murit, îți era prieten apropiat?

Nu exista nici un motiv pentru care Klara să nege.

– Îmi era destul de apropiat. Vreau să spun că ne iubeam, așa cred. Însă ne-am certat și ne-am despărțit, după aceea am început să ieșim iarăși împreună și dup-aia... Robin se găsea într-o navă, iar eu în cealaltă...

– Robbie?

– Nu. Robin. Robin Broadhead. În realitate îl chema Robinette, dar era cam sensibil în privința numelui... Ce s-a-ntâmplat?

– Robin *Broadhead!* Oh, Dumnezeule, da, a rostit Dolly părând uluită și impresionată. Milionarul!

Iar Wan a întors capul, după care a venit lângă ea.

– Robin Broadhead, sigur că da, îl cunosc bine, s-a lăudat el.

Gura Klarei s-a uscat brusc.

– Îl cunoști?

– Sigur că da. Evident! Îl cunosc de mulți ani. Da, sigur că da, a urmat el amintindu-și, auzisem cum a scăpat din gaura neagră cu ani în urmă. Ce interesant că și tu ai fost acolo. Știi, noi suntem parteneri de afaceri. Primesc de la el și de la afacerile lui aproape două șeptimi din venitul meu actual, inclusiv drepturile pe care mi le plătesc companiile soției lui.

– Soția lui? a șoptit Klara.

– N-auzi bine? Așa am zis, da, soția lui!

Iar Dolly, redevenită brusc blândă, a zis:

– Am văzut-o și eu din când în când la PV. Atunci când au desemnat-o printre cele mai bine îmbrăcate zece femei, sau când a câștigat Premiul Nobel. E frumoasă foc. Scumpo? Mai vrei să bei nițel?

Klara a încuviințat, declanșând din nou pulsațiile din cap, dar s-a adunat suficient ca să spună:

– Da, te rog. Mai vreau, poate chiar mai multicel.

Timp de aproape două zile Wan a optat să fie binevoitor cu fosta prietenă a partenerului său de afaceri. Dolly a fost blândă și a încercat să fie de ajutor. În fișierul lor PV limitat nu exista nici o imagine a

lui S. Ya., dar Dolly și-a scos păpușile pentru a-i arăta măcar cum arăta o caricatură a Essiei, iar când Wan, plictisindu-se, i-a cerut să le prezinte o scenetă de-a ei, a izbutit să-l amâne. Klara a descoperit că dispunea de timp suficient ca să gândească. Ameţită și învineţită cum era, putea totuși să facă în minte niște calcule aritmetice simple.

Pierduse mai bine de treizeci de ani din viaţă.

Nu, nu-i pierduse din viaţa *ei*, ci din viețile tuturor. Pentru ea nu trecuse decât o zi sau două din clipa în care intrase în singularitatea goală. Dosurile palmelor îi erau zgâriate și acoperite de vânătăi, dar pe ele nu exista nici măcar o pată maronie de bătrâneţe. Vocea îi era răgușită de durere și oboseală, însă nu era a unei bătrâne. Ea nu era o bătrână. Era Gelle-Klara Moynlin, treizeci și ceva de ani, căreia i se întâmplase ceva teribil.

Când s-a deșteptat a doua zi, junghiurile mai acute și durerile localizate au anunţat-o că nu mai primea analgezice. Căpitanul cu chip posac era aplecat deasupra ei.

– Deschide ochii! s-a răstit el. Cred c-acum eşti destul de bine ca să lucrezi pentru biletul de transport.

Ce mai ființă iritantă! Totuși Klara era în viaţă, se părea că avea să se înzdrăvenească și trebuia să dovedească recunoștință.

– Mi se pare rezonabil, a răspuns ea ridicându-se în capul oaselor.

– Rezonabil? Ha! Nu tu decizi ce-i rezonabil aici; eu decid ce-i rezonabil, a explicat Wan. În nava mea, tu ai un singur drept. Ai dreptul să fii salvată și eu te-am salvat; acum toate celelalte drepturi sunt ale mele. Mai ales pentru că din cauza ta trebuie să ne-ntoarcem la Poartă.

– Scumpule, a încercat Dolly să intervină, nu-i chiar așa. Este destulă mâncare...

– Nu-i genul de mâncare pe care-o vreau eu, și fleanca! Așa că tu, Klara, trebuie să te-achiți față de mine pentru deranjul ăsta.

A întins brațul în spate. În mod firesc, Dolly i-a înțeles gestul; a apropiat de degetele lui o farfurie cu fursecuri cu ciocolată proaspete, iar el a luat unul și a început să-l mănânce.

Ce individ respingător! Klara și-a îndepărtat părul din ochi și l-a privit cu răceală.

– Cum mă achit? Așa cum se achită ea?

– Evident c-așa cum se-achită ea, a spus Wan mestecând, ajutând-o prin navă, dar și... Oh! Ho! Ha-ha, asta-i caraghios! a icnit el împroșcând-o pe Klara cu firimituri de ciocolată în timp ce râdea. Credeai că mă refeream în pat! Ce proastă ești, eu nu copulez cu femei urâte și bătrâne.

Klara și-a îndepărtat firimiturile de pe față, în vreme ce el a întins mâna după alt fursec.

– Nu, a urmat Wan serios, este ceva mai important decât asta. Vreau să știu totul despre găurile negre.

Ea i-a răspuns, străduindu-se să fie conciliatoare:

– Totul s-a întâmplat foarte repede. Mare lucru nu-ți pot spune.

– Spune ce poți, atunci! Și fii atentă, să nu-ncerci să minți!

Dumnezeule, s-a gândit Klara, la câte din astea trebuie să rezist? Iar „astea“ însemnau mai mult decât ostilul Wan; se refereau la toată viața ei reluată și complet dezorientată.

Pentru „câte“, răspunsul s-a dovedit a fi unsprezece zile. Timp destul pentru ca vânătăile cele mai urâte de pe brațe și trup să i se decoloreze, timp destul pentru ca să ajungă s-o cunoască pe Dolly Walthers și s-o compătimească, să-l cunoască pe Wan și să-l disprețuiască. N-a fost timp destul pentru a stabili ce să facă cu viața ei.

Însă viața n-a așteptat-o să fie pregătită. Pregătită sau nu, nava lui Wan a andocat la Poartă. Era din nou acolo.

Mirosurile Porții erau diferite. Nivelul sonor era diferit, mult mai puternic. Oamenii erau *radical* diferiți. Printre ei nu părea să existe nici măcar o ființă pe care Klara s-o recunoască de la ultima ei vizită aici – treizeci de ani, sau nu mult peste treizeci de zile, în funcție de ceasul celui după care socoteai. De asemenea, mulți dintre ei purtau uniforme.

Acesta era un detaliu nou pentru Klara, și deloc plăcut. În „trecut“ – oricât de subiectiv recent ar fi fost trecutul respectiv –, vedeai poate una sau două

uniforme pe zi, în general membri din echipajele crucișătoarelor celor patru puteri care asigurau paza, aflați în permisie. În tot cazul nu-l vedeai niciodată pe vreunul purtând vreo armă. Lucrul acesta nu mai era valabil. Ei erau peste tot și erau înarmați.

Chestionările se schimbaseră împreună cu toate celelalte. Fuseseră dintotdeauna o pacoste. Reveneai în Poartă murdar, epuizat și încă speriat, fiindcă până-n ultimul minut nu fuseseși sigur că vei reuși, apoi Corporația Porții te punea la masă cu evaluatorii, cu compilatorii de date și contabilii. Ce anume, exact, găsiseși? Ce fusese nou? Ce meritase? Echipele de chestionare erau însărcinate să ofere răspunsuri la întrebările de felul acela, iar modul în care punctau o expediție reprezenta marea diferență dintre eșecul abject și – o dată la cine știe cât timp – bogăția mai presus de visuri. Un prospector al Porții avea nevoie de abilități pur și simplu pentru a supraviețui, odată ce se închisese într-o navă din acelea imprevizibile și se lansase în Smintita Călătorie Misterioasă și Miraculoasă. Dar pentru a prospera, îi trebuia ceva mai mult decât abilități. Îi trebuia un raport favorabil din partea echipei de chestionare.

Chestionarea fusese dintotdeauna dezagreabilă, însă acum era și mai neplăcută. Nu mai exista o singură echipă de chestionare a Corporației Porții, ci patru, câte una din partea fiecărei puteri protectoare. Procesul de chestionare fusese mutat în fostul club de noapte și cazinou principal al asteroidului, Blue

Hell, și existau patru odăițe separate, fiecare cu un drapel pe ușă. Brazilienii au luat-o pe Dolly. Republica Populară Chineză l-a înhățat pe Wan. Polițistul militar american a apucat-o pe Klara de braț, iar când locotenentul poliției militare din fața cubiculumului sovietic s-a încruntat și și-a mângâiat patul Kalașnikovului, americanul i-a ripostat printr-o grimasă, ducând mâna la Colt.

De fapt nu conta absolut deloc, deoarece imediat ce Klara a terminat cu americanii a fost preluată de brazilieni, iar când ești invitată undeva de un soldat tânăr cu pistol la subsuoară, contează prea puțin dacă arma este Colt sau Paz.

Între brazilieni și chinezi, Klara și-a încrucișat drumul cu Wan, asudat și indignat, trecând de la chinezi la ruși, și a înțeles că exista ceva pentru care să fie recunoscătoare. Cei care interogau erau grosolani, aroganți și răutăcioși cu ea, totuși se părea că se comportau încă și mai rău cu Wan. Din motive pe care nu le cunoștea, chestionările lui durau de două ori mai mult decât ale ei. Care erau deja foarte lungi. Pe rând, fiecare echipă i-a atras atenția Klarei că trebuia să fi fost moartă; contul ei bancar intrase de mult în posesia Corporației Porții; nu exista nici o remunerație pentru călătoria împreună cu Juan Henriquette Santos-Schmitz, întrucât nu fusese o misiune oficial autorizată a Porții; cât despre retribuția care s-ar fi putut să i se fi cuvenit pentru călătoria până la gaura neagră, ei bine, ea nu revenise în nava în care plecase,

nu? Le solicitase americanilor măcar o bonificație științifică – ce altă persoană mai fusese în interiorul unei găuri negre? Îi spuseseră că problema va fi analizată. Brazilienii o înștiințaseră că se va negocia între cele patru puteri. Chinezii o informaseră că totul depindea de interpretarea recompenselor acordate lui Robinette Broadhead, iar rușii nu fuseseră deloc interesați de subiectul respectiv, fiindcă doreau să știe doar dacă Wan dovedise tendințe teroriste.

Chestionarea a durat o vecie, după care a urmat o vizită medicală ce a durat aproape la fel de mult. Programele de diagnoză nu mai întâlniseră până atunci o ființă umană vie care să fi fost expusă forțelor de smulgere dinapoia unei bariere Schwarzschild și nu voiau să-i dea drumul până nu examinau fiecare oscior și ligament și până nu-i prelevau mostre din toate fluidele pe care le avea. După aceea au trimis-o la secțiunea contabilitate, pentru extrasul de cont. Era o foaie de hârtie pe care scria numai atât:

MOYNLIN, Gelle-Klara
Cont curent: 0
Creditări datorate: neevaluate deocamdată

În afara biroului de contabilitate aștepta Dolly Walthers, care arăta irascibilă și plictisită.

– Cum merge, scumpo? a întrebat-o.

Klara s-a strâmbat.

– Ah, păcat. Wan e tot înăuntru, a explicat Dolly, fiindcă îl interoghează la nesfârșit. Eu stau aici de câteva ore. Ce-o să faci acum?

– Nu știu exact, a răspuns Klara lent, gândindu-se la opțiunile foarte limitate de care dispui în Poartă când nu ai nici un ban.

– Da. La fel și eu, a suspinat Dolly. Cu Wan nu poți să știi niciodată. El nu poate sta prea mult în același loc, pentru că începe să i se pună întrebări despre unele chestii pe care le are în navă și nu cred c-a făcut rost de toate în mod legal. A înghițit un nod și a adăugat repede: Fii atentă că vine!

Spre surprinderea Klarei, când Wan a ridicat ochii de pe foile pe care le studia i-a zâmbit cu toată fața.

– Ah, a rostit el, draga mea Gelle-Klara, tocmai studiam cazul tău. Cred că-i într-adevăr foarte promițător.

Promițător! L-a fulgerat din ochi cu neplăcere considerabilă.

– Dacă te referi la faptul că probabil voi fi expulzată în spațiu în următoarele patruzeci și opt de ore pentru neplata taxelor, asta nu mi se pare promițător.

El s-a încruntat, apoi a luat-o ca pe o glumă.

– Ha-ha, asta-i foarte hazliu. Deoarece nu ești obișnuită cu gestionarea sumelor mari, dă-mi voie să-ți recomand un bancher pe care-l consider foarte util...

– Termină, Wan. Nu-i amuzant.

– Bineînțeles că nu-i amuzant! S-a încruntat așa cum făcea de obicei în navă, după care expresia i s-a

destins în incredulitate: Nu se poate... E posibil... Nu ți-au spus despre reclamația ta?

– Ce reclamație?

– Împotriva lui Robinette Broadhead. Avocatul meu zice că te-ai putea alege cu cincizeci la sută din activele lui.

– Rahat, Wan, a rostit ea nervoasă.

– Nu-i nici un rahat! Am un program legal excelent! Este doctrina vițelul urmează vaca, dacă-nțelegi. Tu ar fi trebuit să fi avut cotă-parte integrală din beneficiile supraviețuitorilor din ultima lui misiune; acum ar trebui să ai cotă-parte egală din aia, plus tot ce i-a mai adăugat Broadhead, pentru că a provenit din capitalul inițial.

– Dar... Dar... oh, asta-i o prostie, s-a răstit ea. N-o să-l dau în judecată.

– Ba bine că nu! Ce altceva? Cum altfel ai putea căpăta ceea ce-i al tău? Gelle-Klara, eu dau în judecată și două sute de oameni într-un an. Și-i vorba într-adevăr de o sumă foarte mare. Știi care-i averea netă a lui Broadhead? Mult, mult mai mare chiar decât a mea!

Apoi, cu vesela bunăvoință fraternă a unui bogătaș către altul:

– Normal că s-ar putea să existe unele inconveniente pentru tine până se va da verdictul. Dă-mi voie să-ți transfer în cont un mic împrumut... o clipă...

A introdus datele necesare pe extrasul lui de cont.

– Asta a fost, gata. Mult noroc!

Cam asta se petrecea cu iubirea mea pierdută, Gelle-Klara Moynlin, mai pierdută ca niciodată după ce fusese găsită. Ea cunoscuse Poarta destul de bine. Dar Poarta pe care o cunoscuse dispăruse. Viața ei sărise peste o perioadă și tot ce știa sau la care ținea ori care o interesa suferise schimbările unei treimi de secol, în vreme ce ea, ca o prințesă vrăjită dintr-un codru des, petrecuse timpul dormind. „Mult noroc", spusese Wan, însă ce mai reprezenta norocul pentru frumoasa adormită al cărei prinț se însurase cu alta? „Un mic împrumut", spusese Wan și exact asta fusese. Zece mii de dolari. Suficient cât să-și plătească taxele pentru câteva zile... și apoi?

Exista, și-a spus Klara, curiozitatea de a afla unele dintre lucrurile pentru care muriseră oameni ca ea. De aceea, după ce și-a găsit o cameră și a mâncat ceva, s-a îndreptat către bibliotecă. Aceasta nu mai conținea casete cu benzi magnetice. În prezent totul se stoca pe un fel de evantaie de rugăciune Heechee de a doua generație (evantaie de rugăciune! deci asta erau!) și a trebuit să plătească un asistent care s-o învețe cum să le utilizeze. („Servicii bibliotecă @ 125 $/oră, 62,50 $", scria pe chitanța ei.) Oare merita?

Spre surprinderea nemulțumită a Klarei, nu prea merita. Căpătase răspunsuri la foarte multe întrebări. Dar, ciudat, aflarea lor îi adusese extrem de puțină satisfacție.

Pe când Klara fusese un prospector al Porții, răspunsurile la întrebări constituiau literalmente chestiuni

de viață și moarte. Ce însemnau simbolurile de pe panourile de comandă din navele Heechee? Care setări aduceau moartea? Care aduceau recompensele? Acum avea răspunsurile aici, nu pe toate, poate – încă nu existau destule indicii pentru uriașa și cutremurătoarea întrebare „Cine erau Heechee?". Erau totuși mii și mii de răspunsuri, ba chiar și răspunsuri la întrebări despre care nimeni nu știuse destule ca să le poată pune cu treizeci de ani în urmă.

Însă răspunsurile i-au oferit puțină plăcere. Întrebările își pierd caracterul de stringență atunci când știi că răspunsurile se află la sfârșitul cărții.

Singura clasă de întrebări ale cărei răspunsuri o interesau se referea, știu, la mine.

Robinette Broadhead? Sigur că da. Existau o sumedenie de date despre el. Da, era căsătorit. Da, era încă viu, ba chiar și sănătos. De neiertat, el prezenta toate dovezile unui bărbat fericit. Aproape la fel de rău, era *bătrân*. Nu era veștejit sau decrepit, sigur că nu, scalpul continua să-i aibă tot părul și fața nu avea nici o cută, dar asta nu era decât Medicala Integrală Plus, infailibilul furnizor de sănătate și tinerețe pentru cei care și-l puteau permite. În mod evident, Robinette Broadhead își putea permite orice. Cu toate acestea el îmbătrânise. În imaginea PV, Klara vedea o masivitate a gâtului și un surâs sigur pe sine ce nu făcuseră parte din bărbatul înspăimântat și confuz care-i spărsese dintele și care jurase s-o iubească mereu. Așa că acum Klara căpătase o estimare cantitativă pentru

încă un termen: „mereu“. Însemna o perioadă substanțial mai mică de treizeci de ani.

După ce s-a deprimat suficient în bibliotecă, Klara a colindat prin Poartă pentru a vedea schimbările petrecute. Asteroidul devenise mai impresionant și mai civilizat. În prezent, în Poartă existau multe afaceri comerciale. Un supermarket, o franciză de fast-food, un stereoteatru, un club de fitness, pensiuni noi și elegante pentru turiști, magazine scânteietoare de suvenire. În Poartă se puteau face acum destule. Dar nu și de către Klara. Singurul lucru care-i atrăgea interesul, în mod real, era cazinoul din fus, înlocuitorul vechiului Blue Hell; însă nu-și putea îngădui asemenea luxuri.

În realitate nu-și putea îngădui mare lucru și era deprimată din cauza asta. Revistele pentru doamne din adolescența ei abundaseră în sfaturi amuzante pentru combaterea depresiei – pe care o numeau „plictis“. Faceți curățenie în baie. Pălăvrăgiți cu cineva prin PV. Spălați-vă părul. Dar ea nu avea baie și pe cine din Poartă ar fi putut apela? După ce și-a spălat părul pentru a treia oară, a început să se gândească din nou la Blue Hell. Câteva mize mici, a decis, nu i-ar fi afectat bugetul chiar dacă ar fi pierdut – ar fi însemnat doar, de fapt, să renunțe la câteva luxuri mărunte.

După unsprezece rotiri ale ruletei era lefteră.

Un grup de turiști gabonezi tocmai pleca, hohotind și împleticindu-se, iar îndărătul acestuia Klara

a zărit-o pe Dolly la barul scurt și îngust. S-a apropiat direct de ea și i-a spus:

– Îmi iei și mie ceva de băut?

– Cum să nu, a zis Dolly fără entuziasm și i-a făcut semn barmanului.

– Mi-ai putea împrumuta și niște bani?

Dolly a râs, surprinsă.

– I-ai pierdut deja? Ai mizat pe numerele greșite! Nu ți-aș fi făcut cinste, dacă niște turiști nu mi-ar fi aruncat două fise pentru baftă.

După ce a sosit băutura, Dolly a împărțit în două grămăjoara de mărunțiș din fața ei și a împins jumătate spre Klara.

– Ai putea să-i mai ceri lui Wan, i-a spus, dar nu-i în toane bune.

– Asta nu-i o noutate, a răspuns Klara sperând că whiskyul îi va reda buna dispoziție.

Nu s-a întâmplat așa.

– Oho, e mai rău decât de obicei. Cred că iar o să intre-n rahat.

Dolly a sughițat și a părut surprinsă.

– Ce se-ntâmplă? a întrebat Klara fără chef.

Știa perfect că, odată ce întreba, fata avea să-i povestească, totuși era, bănuia, un mod de a se recompensa pentru mărunțișul primit.

– Mai devreme sau mai târziu, o să-l prindă, a spus Dolly și a mai tras o dușcă. I-un tâmpit c-a venit aici, când te-ar fi putut lăsa oriunde altundeva și să-și facă rost și de blestematele lui de dulciuri.

N-am cunoscut-o pe Gelle-Klara Moynlin în perioada în care Robin a avut cu ea o idilă. În realitate nu l-am cunoscut nici pe acel Robinette Broadhead pe atunci, întrucât era prea sărac ca să-și permită un sistem de recuperare a datelor atât de sofisticat ca mine. Deși nu pot simți în mod direct curajul fizic (deoarece nici măcar nu simt frica fizică), estimez că al lor era foarte mare. Ignoranța lor, aproape la fel de mare. Nu știau ce punea în mișcare navele superluminice cu care zburau. Nu știau cum funcționa sistemul de navigație sau ce făceau comenzile. Nu știau să citească hărțile Heechee și de fapt nici nu aveau vreuna pe care s-o citească, pentru că acestea urmau să fie descoperite abia la un deceniu după ce Klara fusese aspirată în gaura neagră. Pentru mine este uluitor cât de multe pot realiza inteligențele organice pe baza unor informații atât de reduse.

– Ei bine, prefer să fiu aici decât altundeva, a comentat Klara întrebându-se dacă era adevărat.

– Nu fi fraieră. N-a făcut-o pentru tine. A făcut-o fiindcă crede că poate să scape cu absolut orice, oriunde. Fiindcă-i un tâmpit. A privit posacă sticla: Până și dragoste face ca un tâmpit. Tâmpește, dacă-nțelegi ce vreau să spun. Se fute tâmpește. Vine la mine c-o expresie pe față de parcă-ncearcă să-și amintească cifrul de la dulapul cu alimente, știi? Și dup-aia-mi scoate hainele și dup-aia-ncepe, apasă aici, împinge-acolo, bălăngăne dincolo. Cred c-ar trebui să scriu un manual de utilizare pentru el. Tâmpitul!

Klara n-a știut câte băuturi a durat grămăjoara de mărunțiș – oricum, câteva. După o vreme, Dolly și-a reamintit că trebuia să cumpere cacao și bomboane de ciocolată cu lichior. După altă vreme, Klara, acum hoinărind de una singură, și-a dat seama că-i era foame. A știut asta din cauza aromelor de mâncare. Mai avea în buzunar ceva din mărunțișul lui Dolly. Nu îndeajuns pentru o masă decentă și oricum inteligent ar fi fost să se întoarcă în cubiculumul ei și să mănânce mesele preplătite, însă ce rost mai avea să se comporte inteligent? În plus, aromele veneau din apropiere. A trecut pe sub un fel de arcadă din metal Heechee, a comandat la întâmplare și s-a așezat cât mai aproape de un perete. Cu vârful unui deget a desfăcut sendvișul, ca să vadă ce mânca; probabil ceva sintetic, dar nu era nici un produs din minele de hrană ori din fermele oceanice pe care să-l mai fi gustat vreodată.

Nu era rău. Nu era *foarte* rău, oricum, deşi în clipa aceea nu se putea gândi la vreo mâncare care să fi avut gust realmente bun. A mestecat încet, analizând fiecare mușcătură, nu atât pentru că mâncarea ar fi justificat-o, ci pentru că procedând în felul acela amâna următorul lucru pe care ar fi trebuit să-l facă, respectiv să analizeze ce urma să facă cu restul vieții ei.

Şi atunci a văzut forfota din jur. Femeia de serviciu mătura podeaua de două ori mai atentă, privind peste umăr la fiecare mişcare a măturii; cei de la tejghea stăteau cu spinările mai drepte şi vorbeau mai clar. Intrase cineva.

Era o femeie, înaltă, nu tânără, frumoasă. Cozi groase de păr roşiatic îi atârnau pe spinare, iar ea discuta amabil, însă autoritar, cu personalul şi cu clienții deopotrivă, în timp ce-şi trecea degetele pe sub rafturi ca să verifice pete de grăsime, gusta crustele ca să controleze cât erau de crocante, se asigura că suporturile de şerveţele erau pline şi strângea mai ferm cordonul şorţului femeii de serviciu.

Klara s-a holbat la ea, încercată de fiorii unei recunoaşteri pe care o simţea mai degrabă ca pe o frică. Ea era! Ea era aceea! Femeia a cărei imagine o văzuse în atâtea articole de ştiri pe care biblioteca i le oferise despre Robinette Broadhead. S. Ya. Lavorovna–Broadhead inaugurează 54 de localuri noi cu hrană CHOA în Golful Persic. S. Ya. Lavorovna–Broadhead botează transportorul interstelar convertit.

S. Ya. Lavorovna-Broadhead conduce programarea rețelei extinse de stocare a datelor.

Chiar dacă sendvișul era cam ultima fărâmă de mâncare pe care și-o putea permite s-o cumpere, Klara nu a reușit să-l termine. S-a strecurat spre ușă, ferindu-și chipul, a îndesat farfuria în recipientul pentru gunoi și a ieșit.

Exista un singur loc unde să meargă. Când a văzut că înăuntru nu era decât Wan, a considerat asta un mesaj direct din partea providenței că luase decizia corectă.

– Unde-i Dolly? a întrebat.

El era întins într-un hamac și ciugulea mohorât dintr-o papaia proaspătă, cumpărată la un preț incredibil, pe care Klara nu și-l putea imagina.

– Unde-i, chiar așa? i-a replicat. Și eu aș vrea să știu! O s-o-nvăț eu minte când o să se-ntoarcă, da, da!

– Mi-am pierdut banii, i-a spus Klara.

El a strâns disprețuitor din umeri.

– Și, a mințit ea inventând totul din mers, am venit să-ți spun că și tu ai pierdut. O să-ți sechestreze nava.

– S-o sechestreze! a țipat el. Animalele! Nenorociții! Oho, când o să dau ochii cu Dolly, crede-mă – ea trebuie să le fi spus despre echipamentele mele speciale!

– Sau le-ai spus chiar tu, a rostit Klara brutal, fiindcă-n tot cazul nu știi să-ți ții gura. Ai o singură șansă.

– O șansă?

– *Poate* o șansă, dacă ești destul de deștept și destul de curajos.

– Destul de deștept! Destul de curajos! Nu știi cu cine vorbești! Uiți că-n prima parte a vieții mele am fost complet singur...

– Nu, nu uit nimic, a spus ea obosită, pentru că nu mă lași tu. Important este însă ce vei face în continuare. Ai bagajele strânse și nava aprovizionată?

– Aprovizionată? Nu, sigur că nu-i. Nu ți-am zis? Înghețată, da, batoane de ciocolată, da, dar cacaua mea și bomboanele...

– Dă-le dracu' de bomboane, a zis Klara, și dacă tot nu-i aici când e nevoie de ea, dă-o dracu' și pe Dolly. Dacă vrei să-ți păstrezi nava, decolează *imediat*.

– Acum? Singur? Fără Dolly?

– Cu o înlocuitoare, a rostit Klara încordat. Bucătăreasă, parteneră de pat, cineva la care să zbieri – sunt disponibilă. Și-ndemânatică. Poate că nu pot găti la fel de bine ca Dolly, dar pot face dragoste mai bine. Sau, oricum, mai des. Și n-ai timp de gândit.

El a privit-o cu gura căscată pentru un moment îndelungat. După aceea a rânjit:

– Ia valizele alea, i-a ordonat, și pachetul ăla de sub hamac. Și...

– Stai așa, a obiectat ea. Să știi că există o limită la câte pot căra.

– Cât despre limitele tale, a spus el, le vom descoperi în timp, te asigur. N-ai dreptul la contrazicere. Ia pur și simplu plasa aia și umple-o și-apoi am plecat, iar în timpul ăsta eu o să-ți povestesc o istorie pe care am auzit-o de la Morți cu mulți ani în urmă. Doi

prospectori au descoperit o chestie importantă într-o gaură neagră și nu știau cum s-o scoată de-acolo. În cele din urmă unul a spus: „Aha, știu acum. Mi-am adus cu mine pisicuța. O s-o legăm pur și simplu de comoară și ea o s-o tragă afară.“ Iar al doilea prospector a spus: „Doamne, ce prost mai ești! Cum poate o pisicuță să tragă o comoară afară dintr-o gaură neagră?“ Iar primul prospector a spus: „Prost ești tu! Va fi ușor fiindcă, vezi tu, am și o cravașă.“

16
POARTA REVIZITATĂ

Poarta mi-a dat toate milioanele mele numeroase, dar în același timp îmi dă fiori. Venirea acolo a fost ca și cum m-aș fi întâlnit cu propria-mi persoană din trecut. M-am întâlnit cu mine ca un tânăr falit, terifiat, disperat, ale cărui unice opțiuni erau fie să plece într-o călătorie care ar fi putut să-l ucidă, fie să rămână într-un loc unde nimeni nu dorea să trăiască. Nu se schimbase chiar așa de mult. Nici acum nimeni nu dorea să trăiască acolo, deși existau oameni care locuiau acolo, iar turiștii veneau și plecau tot timpul. Cel puțin însă călătoriile nu mai erau atât de nesăbuit de periculoase pe cât obișnuiau să fie. Pe când andocam, l-am anunțat pe Albert Einstein că făcusem o descoperire filozofică, și anume că lucrurile se echilibrează reciproc. Poarta devine mai sigură și planeta natală, Pământul, devine mai periculoasă.

– Poate că există un soi de lege de conservare a suferinței care asigură o cotă medie de nefericire pentru

toți oamenii, iar noi nu putem de fapt decât s-o deformăm într-o direcție sau alta?

– Întotdeauna când spui asemenea lucruri, Robin, a suspinat el, mă întreb dacă programele mele de diagnoză sunt atât de bune pe cât ar trebui să fie. Ești sigur că nu suferi dureri postoperatorii?

Stătea, sau părea că stătea, pe marginea scaunului, pilotându-ne nava în timp ce vorbea, dar știam că întrebarea lui era retorică. Mă monitoriza permanent, desigur.

Imediat ce nava a fost asigurată, am deconectat datevantaiul Albert, l-am vârât sub braț și am pornit spre noua mea navă.

– Nu faci un tur prin jur? a întrebat Essie, studiindu-mă cu aproape exact aceeași expresie pe care o afișase Albert. Vrei să vin și eu cu tine?

– Sunt realmente incitat de nava asta, i-am spus, și nu-mi doresc decât să merg și s-o văd. Ne putem întâlni chiar acolo, mai târziu.

Știam că era nerăbdătoare să vadă cum mergea iubita ei franciză din locul ăsta îndepărtat. Bineînțeles n-aveam habar cu cine se putea întâlni.

Așa că nu mă gândeam la nimic special când m-am strecurat prin trapă în iahtul meu spațial interstelar, privat și construit de oameni, și să dea dracu' dacă nu s-a dovedit că eram pe atât de surescitat pe cât îi spusesem lui Essie. Ce naiba, era vorba despre visurile copilăriei transpuse în realitate! Era real. Și era tot al meu, și avea din toate.

Sau măcar avea aproape din toate. Avea o cabină-dormitor privată cu un pat anisocinetic minunat de larg și alături o toaletă autentică. Avea o cămară complet aprovizionată și ceva foarte asemănător unei bucătării adevărate. Avea de asemenea două cabine de lucru, una pentru Essie și una pentru mine, în care existau cușete camuflate pentru oaspeți, în eventualitatea în care am fi dorit vreodată tovărășie. Avea primul sistem de propulsie construit vreodată de oameni, care fusese testat cu succes într-o navă superluminică civilă – mă rog, unele componente erau Heechee, recuperate din nave de explorare avariate, totuși majoritatea erau făcute de oameni. Și era *puternică*, cu o propulsie mai mare și mai rapidă. Avea un cămin pentru Albert – o mufă de evantai cu numele lui gravat deasupra; l-am introdus acolo, dar nu l-am activat, fiindcă îmi făcea plăcere să hoinăresc de unul singur. Avea datevantaie ticsite cu muzică, piese PV, lucrări de referință și programe specializate care să facă aproape tot ce aș fi putut dori vreodată eu sau Essie. Avea un ecran copiat după cel din marele transportor *S. Ya.*, de zece ori mai mare decât micile ecrane înceţoşate din navele de explorare. De fapt avea tot ce gândisem vreodată că aș dori să am într-o navă, iar singurul lucru pe care nu-l avea era un nume.

M-am așezat pe marginea patului anisocinetic mare, am simțit apăsarea stranie pe fese, pentru că toată era exercitată ascendent, neexistând strângerea constrictivă a saltelelor obișnuite, și m-am gândit la problema

aceea. Era un loc bun unde s-o fac, deoarece intenționam să botez nava după persoana care avea să ocupe patul acela cu mine. Pe de altă parte, botezasem deja transportorul cu numele ei.

Bineînțeles, m-am gândit, existau moduri prin care puteam să rezolv problema. I-aș fi putut spune iahtului *Semya*. Sau *Essie*. Sau, la urma urmelor, *Dna Robinette Broadhead*, deși era un nume destul de idiot.

Chestiunea era destul de urgentă. Toți eram pregătiți de plecare. Nu exista nimic care să ne rețină în Poartă, decât faptul că eu nu puteam accepta să decolez cu o navă lipsită de un nume. Am ajuns în cabina de pilotaj și m-am trântit pe scaunul pilotului. Era construit pentru un șezut omenesc și asta în sine reprezenta o îmbunătățire imensă față de stilul vechi.

Pe când eram un puști în minele de hrană, obișnuiam să mă așez pe un taburet de bucătărie, în fața cuptorului radar, și să-mi imaginez că pilotam o navă a Porții către colțurile îndepărtate ale universului. Acum am făcut cam același lucru. Am atins roțile de curs, m-am prefăcut că strâng bulbul inițiator și... și... ei bine, am visat. M-am imaginat străbătând spațiul în același stil nepăsător și aventuros pe care mi-l închipuisem în copilărie. Ocolind quasari. Gonind spre galaxiile cele mai apropiate. Pătrunzând în praful de siliciu din jurul nucleului. Întâlnind un Heechee! Pătrunzând într-o gaură neagră...

Visul a colapsat atunci, fiindcă asta era prea personal de real, dar brusc am înțeles că aveam un nume

Unul dintre artefactele mai neînsemnate pe care Heechee le lăsaseră peste tot era poansonul anisocinetic – un instrument simplu care putea converti orice impact într-o forţă egală orientată sub un unghi dorit faţă de forţa iniţială. Teoria de la baza lui s-a dovedit atât profundă, cât şi elegantă, spre deosebire de utilizarea pe care i-au dat-o oamenii – produsul cel mai popular realizat din materiale anisocinetice era o saltea cu „arcuri“ a cărei forţă era mai degrabă vectorială decât scalară, producând un suport despre care se spune că ar fi excitant pentru activităţile sexuale. Activităţi sexuale! Cât timp irosesc inteligenţele organice cu chestia asta!

pentru navă. I se potrivea perfect lui Essie și în același timp nu-l repeta pe *S. Ya.*:

Adevărata dragoste.

Era numele perfect!

Și atunci de ce mă făcea să mă simt vag sentimental, nemângâiat în dragoste și melancolic?

Nu era un gând pe care să fi vrut să-l examinez. Oricum, după ce fusese decis numele, trebuiau întreprinse anumite acțiuni: Certificatul de înregistrare trebuia modificat, actele de asigurare a navei trebuiau corectate – lumea trebuia anunțată asupra deciziei mele. Iar modul prin care urma să le întreprind era de a-i spune lui Albert să le efectueze. Ca atare, am verificat dacă datevantaiul care-l conținea era bine fixat și l-am activat.

Nu mă obișnuisem cu noul Albert, așa că m-a surprins când n-a apărut într-o casetă holografică, nici măcar în apropierea datevantaiului său, ci în ușa cabinei principale. Stătea în picioare cu un cot sprijinit în palma celeilalte mâini, cu pipa în mâna liberă și privea pașnic în jur, de parcă abia intrase.

– Este o navă frumoasă, Robin, a zis el. Felicitări!

– Nu știam că poți să sari de colo-colo în felul ăsta!

– De fapt, *nu* sar de colo-colo, dragul meu Robin, mi-a atras el atenția cu amabilitate. Noul meu program permite extinderea la maximum a simulării realității.

N-ar fi realist ca să apar precum un geniu dintr-un clondir, nu?

– Ești un program dat naibii, am încuviințat și, surâzând, el a zis:

– Și de asemenea alert, dacă pot folosi cuvântul acesta. De exemplu, cred că buna ta soție vine încoace chiar acum.

A pășit în lături – fără să fi fost necesar! –, când Essie a intrat, gâfâind și arătând ca și cum s-ar fi străduit să nu pară tulburată.

– Ce s-a-ntâmplat? am întrebat, brusc alarmat.

Ea nu mi-a răspuns imediat.

– N-ai auzit? a spus în cele din urmă.

– Ce s-aud?

A părut atât surprinsă, cât și ușurată.

– Albert, nu te-ai conectat la rețeaua de date?

– Tocmai mă pregăteam s-o fac, doamnă Broadhead, a răspuns el politicos.

– Nu! N-o face! Mai întâi trebuie... ăăă... efectuate niște ajustări pentru condițiile din rețeaua Porții.

Albert și-a țuguiat buzele gânditor, dar n-a comentat nimic; eu n-am fost la fel de reticent.

– Essie, zi o dată! Ce este?

Ea s-a așezat pe băncuța comunicatorului și și-a făcut vânt, ca să se răcorească.

– Haimanaua aia de Wan, a răspuns, este aici! În tot asteroidul nu se vorbește despre altceva. Sunt uimită că n-ai auzit. *Ufff!* Ce-am mai alergat! M-am temut că vestea o să te supere.

Am surâs iertător.

– Operația a fost cu câteva săptămâni în urmă, i-am reamintit. Și la urma urmelor nu-s atât de delicat – sau atât de predispus să mă supăr din cauza lui Wan. Ar trebui să ai ceva mai multă încredere în mine!

M-a privit printre pleoapele mijite, apoi a aprobat.

– Este adevărat, a recunoscut. A fost o prostie din partea mea. Ei bine, mă-ntorc la treabă, a urmat ea ridicându-se și îndreptându-se către ușă. Albert, nu uita – nici o interfațare cu rețeaua până nu mă-ntorc!

– Stai așa! am strigat. N-ai auzit veștile mele.

Essie s-a oprit timp suficient pentru a-mi îngădui să anunț mândru:

– Am găsit un nume pentru navă. *Adevărata dragoste*. Ce zici?

A avut nevoie de ceva timp pentru a reflecta asupra numelui, iar expresia feței a fost mult mai nesigură și mai puțin încântată decât m-aș fi așteptat. După aceea a rostit:

– Da, este un nume foarte bun. Dumnezeu s-o binecuvânteze pe ea și pe toți cei care vor călători în ea, da? Acum trebuie să plec.

După douăzeci și cinci de ani tot n-o înțelegeam pe deplin pe Essie. I-am spus asta și lui Albert. El stătea destins pe bancheta din fața măsuței de toaletă a soției mele, privindu-se în oglindă, și a strâns din umeri.

– Crezi că nu i-a plăcut numele? l-am întrebat. Este un nume bun!

– Așa aș fi crezut, Robin, a încuviințat experimentând cu diverse expresii în oglindă.

– Nici măcar n-a vrut să arunce o privire prin navă!

– Părea să o preocupe ceva, a aprobat el.

– Dar ce anume? Îți jur, am repetat, n-o-nțeleg întotdeauna.

– Mărturisesc că nici eu n-o înțeleg întotdeauna, Robin. În cazul meu, a spus și s-a întors cu spatele la oglindă ca să mă privească, am presupus că motivul ar fi faptul că eu sunt un program, iar ea este un om. Mă întreb care ar fi motivul în cazul tău?

M-am holbat la el, ușor enervat, apoi am zâmbit.

– Ești destul de amuzant în noua ta programare, i-am zis. Ce câștigi când simulezi că te uiți într-o oglindă, când știi că de fapt nu vezi absolut nimic acolo?

– Tu ce câștigi când te uiți la *Adevărata dragoste*, Robin?

– De ce întotdeauna răspunzi la o întrebare prin altă întrebare? am replicat, iar el a hohotit sonor.

Era într-adevăr un spectacol foarte convingător. De când avusesem programul Albert, el fusese în stare să râdă, ba chiar și să facă glume, dar întotdeauna știai că aceea care râdea era o imagine. Dacă doreai, îți puteai închipui – haide să recunoaștem, de obicei eu așa procedam – că era imaginea unei persoane reale, ca imaginea cuiva la p-fon. Însă nu existase... cum să-i spun? Nu existase o *prezență*. Acum exista. Nu-i puteam simți mirosul. Totuși îi puteam percepe prezența fizică în cameră, prin mai multe simțuri decât

văzul și auzul. Temperatura? Senzația de masă? Nu știu. Indiferent ce ar fi fost, ceva ce îmi spunea că era cineva acolo cu mine.

– În realitate, a răspuns el redevenind sobru, înfățișarea aceasta este pentru mine echivalentul unei nave noi, sau al unui costum elegant nou, sau orice altă analogie ți-ar plăcea să găsești. O examinez pur și simplu ca să văd cât de mult îmi place. Dar mai important este cum îți place *ție*.

– Nu fi modest, i-am spus. Îmi place foarte mult, atât doar că aș fi dorit să fi fost cuplat la rețelele de date. Aș fi dorit să știu, de pildă, dacă vreuna dintre persoanele cu care am discutat a făcut ceva în privința datelor despre teroriști.

– Robin, în mod evident voi face orice îmi poruncești, a spus el, dar doamna Broadhead a fost foarte explicită.

– Nu, nu vreau să explodezi ori să-ți avariezi subrutinele. Știu ce-o să fac, am spus și m-am ridicat când beculețul mi s-a aprins deasupra capului. O să merg în coridorul pentru pasageri și-o să mă cuplez la un circuit de comunicații... cu condiția, am glumit, să nu fi uitat cum să dau eu însumi un telefon.

– Da, sigur că da, poți să faci asta, a zis el; tonul îi era însă tulburat dintr-un motiv necunoscut. Totuși nu este necesar, Robin.

– Nu, nu este, am spus și m-am oprit la jumătatea drumului spre ușă. Dar sunt curios, înțelegi?

– Cât despre curiozitatea ta, a surâs el în timp ce-şi umplea pipa cu tutun – dar mi s-a părut un surâs forţat –, trebuie să ştii că până în clipa în care am andocat, am fost în contact permanent cu reţeaua. Nu erau ştiri interesante. Este totuşi posibil ca lipsa de ştiri să fie interesantă în sine. Ba chiar încurajatoare.

Nu eram pe de-a-ntregul obişnuit cu noul Albert. M-am aşezat din nou şi l-am studiat.

– Eşti dat dracu' de enigmatic, doctor Einstein, i-am spus.

– Doar atunci când transmit informaţii care ele însele nu sunt tocmai clare. A zâmbit: Generalul Manzbergen nu-ţi preia deocamdată apelurile. Senatorul a spus că a făcut tot ce a putut. Maitre Ijsinger a zis că Kwiatkowski şi prietena noastră din Malaysia nu au răspuns la eforturile de a-i contacta în numele tău, iar din partea albanezilor n-a căpătat decât un mesaj care spunea „Nu vă faceţi griji".

– Deci se-ntâmplă ceva! am exclamat şi am sărit iarăşi în picioare.

– Este *posibil* să se întâmple ceva, m-a corectat el, iar dacă într-adevăr aşa stau lucrurile, tot ce putem face este să lăsăm să se întâmple. În tot cazul, Robin, a zis şi tonul îi era acum linguşitor, eu, personal, aş prefera să nu părăseşti nava în clipele acestea. Motivul este perfect valid: De unde ştii că aici nu există altă persoană înarmată pe lista căreia figurează numele tău?

– Un terorist? Aici?

– Aici sau în Rotterdam – de ce un loc ar fi mai improbabil decât celălalt? Robin, aș dori să-ți reamintești că nu sunt lipsit de experiență în aceste probleme. La un moment dat, naziștii au pus un preț de douăzeci de mii de mărci pe capul meu; să fii convins că am avut grijă să nu îngădui nimănui să câștige banii aceia!

Cuvintele acelea m-au luat prin surprindere.

– 'Ziștii... cum?

– Naziștii, Robin. Un grup de teroriști care a preluat controlul națiunii germane cu mulți ani în urmă, când eu eram viu.

– Când erai... cum?

– Desigur, a strâns el din umeri, vreau să spun când era viu omul real cu numele căruia m-ai botezat, dar precizarea aceasta nu este neapărat necesară din punctul meu de vedere.

Cu un gest absent și-a vârât pipa umplută în buzunar și s-a așezat cu un aer atât de natural și de prietenesc, încât am luat și eu loc.

– Cred că încă nu m-am obișnuit cu noua ta întrupare, i-am spus.

– Atunci momentul cel mai bun este chiar acum, Robin.

A surâs, împăunându-se. Într-adevăr, avea mai multă soliditate. Vechile holograme îl arătau în vreo douăzeci de posturi caracteristice, în pulover lălâu sau în tricou, cu sau fără ciorapi, papuci, pantofi, pipă ori stilou. Mă rog, și azi purta un tricou, însă pe deasupra avea unul dintre puloverele acelea europene *largi care*

se încheie cu nasturi în față și au buzunare și ar putea foarte bine să fie sacouri, atât doar că-i lână tricotată cu ochiuri destul de largi. Pe pulover era prinsă o insignă pe care scria *Doi la sută*, iar umbra ușoară de pe obraji sugera că nu se bărbierise în dimineața aceea. Păi, bineînțeles că nu se bărbierise! Și nici n-avea să se bărbierească vreodată, pentru că nu era decât proiecția holografică a unei simulări pe calculator, dar atât de convingătoare și plină de viață, încât aproape că m-am oferit să-i împrumut aparatul meu de ras!

Am râs și am clătinat din cap.

– Ce înseamnă „Doi la sută"?

– Ah, a răspuns el modest, era un slogan din tinerețea mea. Dacă doi la sută din rasa umană ar refuza să lupte, n-ar mai exista războaie.

– Mai crezi asta, acum?

– Sper asta, Robin, m-a corectat el. Trebuie să recunosc că veștile nu sunt foarte dătătoare de speranță. Vrei să auzi și restul știrilor?

– Cred c-ar trebui să le aud, am spus și l-am privit apropiindu-se de măsuța de toaletă a lui Essie.

S-a așezat pe taburetul din fața ei, jucându-se neatent cu flacoanele de parfum și cu diversele flecuștețe decorative în timp ce vorbea; atât de firesc, atât de omenesc, încât mă distrăgea de la ceea ce spunea. Asta era bine, fiindcă toate știrile erau rele. Teroriștii erau mai ocupați ca oricând. Distrugerea buclei Lofstrom fusese într-adevăr prima mișcare dintr-o insurecție, iar în toată partea aceea din America de Sud se purta

Deşi este interesant să mă văd din punctul de vedere al lui Robin, nu este foarte plăcut. Programarea doamnei Broadhead m-a constrâns să vorbesc, să acţionez şi chiar să gândesc aşa cum ar fi făcut adevăratul Albert Einstein, dacă el ar fi supravieţuit pentru a-şi asuma rolul meu. Robin pare să creadă că este grotesc. Dintr-un punct de vedere are dreptate. Oamenii *sunt* groteşti!

acum un război sângeros. Teroriștii vărsaseră în rezervorul Staines toxine ce provocau botulismul și Londra devenea însetată. Nu doream știri de felul acela și i-am spus-o.

El a suspinat și a încuviințat:

– Pe când trăiam erau vremuri mai blânde, a comentat melancolic. Deși nu perfecte, sigur că nu. Aș fi putut ajunge președintele statului Israel, ai știut asta, Robin? Da. Dar am simțit că nu puteam accepta. Am militat întotdeauna pentru pace, iar un stat mai trebuie uneori să poarte și războaie. Loeb mi-a spus odată că toți politicienii trebuie să fie patologici și mă tem că avea dreptate.

S-a îndreptat și s-a luminat la chip.

– Există totuși și vești bune, Robin! Premiile Broadhead pentru Descoperiri Științifice...

– Ce anume?

– Amintește-ți, Robin, a spus el nerăbdător, sistemul de premii pe care m-ai autorizat să-l încep imediat înainte să fii operat. Au început deja să rodească.

– Ați soluționat misterul Heecheelor?

– Robin, simt că mă tachinezi, a rostit el cu blând reproș. Bineînțeles că deocamdată nu poate fi vorba despre nimic atât de însemnat. În Laguna Beach trăiește însă un fizician – Beckfurt îl cheamă. Îi cunoști lucrările? Cel care a propus un sistem pentru obținerea spațiului plat.

– Nu. Nu știu nici măcar ce este spațiul plat.

– Bine, a zis el resemnându-se cu ignoranța mea, în clipa de față nu cred că ar conta, dar în prezent Beckfurt lucrează la analiza matematică a masei lipsă. Se pare, Robin, că fenomenul este destul de recent! Cumva, în ultimele câteva milioane de ani, universului i-a fost adăugată masa!

– Oh, uau, am spus, străduindu-mă să par că pricepusem.

Nu l-am păcălit.

– Dacă îți amintești, Robin, a zis el răbdător, cu niște ani în urmă, Mortul – mai precis, femeia – din actuala navă *S. Ya. Broadhead* ne-a lăsat să înțelegem că fenomenul acesta ar avea legătură cu o acțiune a Heecheelor. La momentul respectiv am ignorat-o, fiindcă nu părea să existe vreun motiv pentru așa ceva.

– Îmi amintesc, am zis mințind doar parțial.

Îmi aminteam într-adevăr că Albert avusese ideea nebună că, dintr-un motiv nespecificat, Heechee colapsau universul înapoi la atomul său primordial, pentru a determina un nou Big Bang și astfel un nou univers cu legi fizice oarecum diferite. După aceea se răzgândise. La momentul respectiv, cu siguranță că-mi explicase toate raționamentele, dar cu siguranță nu le reținusem.

– Mach? am întrebat. Ceva despre tipu' ăla, Mach? Și despre altul, pe nume Davies?

– Perfect, Robin! a aplaudat el, radiind încântat spre mine. Ipoteza lui Mach a sugerat un motiv pentru acțiunea respectivă, însă Paradoxul lui Davies făcea

improbabilă aplicabilitatea motivului. Acum Beckfurt a demonstrat analitic că Paradoxul lui Davies nu trebuie să se aplice, dacă pornim de la ipoteza că numărul de dilatări și contracții ale universului este finit!

S-a sculat și a început să umble prin cabină, prea încântat de sine ca să poată sta locului. Nu înțelegeam de ce era atât de fericit.

– Albert, am zis nesigur, îmi spui că s-ar putea ca universul să se prăbușească în jurul nostru, iar noi toți vom fi striviți într-un – cum i-ai spus? – floem?

– Exact, dragă băiete!

– Și asta te face *fericit?*

– Exact! Ah, a spus după aceea oprindu-se în prag și privindu-mă, înțeleg problema ta. Nu se va întâmpla *în curând.* Este vorba de minimum câteva miliarde de ani.

M-am așezat înapoi, uitându-mă la el. Avea să mai dureze până să mă obișnuiesc cu acest nou Albert. El n-a părut să sesizeze nimic anormal; bolborosea încântat despre toate teoriile pe jumătate neformate care se revărsau peste el din clipa în care fuseseră anunțate premiile și despre ideile interesante la care se gândise datorită lor.

„Se gândise?“

– Ia stai așa, m-am încruntat, întrucât exista ceva ce nu prea înțelegeam. Când?

– Când ce anume, Robin?

– Când te-ai gândit? Ai fost dezactivat, cu excepția momentelor în care stăteam de vorbă...

Robin nu prea înțelegea Paradoxul lui Davies, dar de fapt nu înțelegea nici măcar mai faimosul Paradox al lui Olbers, care i-a tulburat pe astronomii din secolul al XIX-lea. Olbers a afirmat: Dacă universul este infinit, atunci trebuie să existe un număr infinit de stele. Asta înseamnă că nu ar trebui să vedem stele individuale pe un cer negru, ci o cupolă solidă de lumină stelară, orbitor de albă. Și a demonstrat asta matematic. (Ceea ce nu știa el era faptul că stelele erau grupate în galaxii, ceea ce schimba calculele matematice.) De aceea, peste un secol, Paul Davies a spus: Dacă este adevărat că universul este ciclic – că se dilată și se contractă din nou și din nou –, atunci, dacă ar fi posibil ca un fragment minuscul de materie sau energie să scape contracției și să treacă în universul următor, în timp infinit lumina aceea rămasă ar crește la infinit și am avea iarăși un cer Olbers. Ceea ce nu știa *el* era faptul că numărul de oscilații, de dilatări și contractări succesive, în care un fragment minuscul de energie rămânea pe dinafară, nu era infinit. Întâmplător noi ne aflăm în chiar prima oscilație.

– Exact, Robin. Când eram „dezactivat“, cum spui tu. A clipit iute din ochi: în prezent, după ce doamna Broadhead m-a înzestrat cu o bază de date încorporată, eu nu încetez să mai exist după ce mă concediezi.

– N-am știut, am zis.

– Și nu ai idee ce încântare este pentru mine! Pur și simplu să gândesc! Asta-i ce mi-am dorit cel mai mult toată viața. Când eram tânăr, îmi venea să plâng pentru că nu aveam posibilitatea de a sta și a nu face altceva decât să gândesc – să fac lucruri cum ar fi, de exemplu, reconstruirea demonstrațiilor unor binecunoscute teoreme fizice și matematice. Acum pot face asta foarte des și mult mai rapid decât pe când eram viu! Pentru asta sunt profund recunoscător soției tale.

A ciulit o ureche.

– Și auzi-o că vine iarăși, Robin, a continuat el. Doamnă Broadhead? Tocmai mi-am reamintit să-mi exprim gratitudinea pentru această programare nouă.

Ea l-a privit oarecum surprinsă, apoi a clătinat din cap.

– Dragă Robin, a rostit, trebuie să-ți spun ceva. O clipă...

S-a întors către Albert și a spus tăios trei sau patru fraze rapide în rusește. El a încuviințat cu un aer grav.

Uneori am nevoie de mult timp pentru a vedea ce-i chiar în fața ochilor, dar acum era evident. Se întâmpla ceva despre care trebuia să știu.

– Haide, Essie, am spus alarmat – și încă mai alarmat fiindcă nu știam de ce eram alarmat. Ce se-ntâmplă? A făcut Wan ceva?

Ea mi-a răspuns sobru:

– Wan a părăsit Poarta și, spre norocul lui, a făcut-o la timp, deoarece are probleme cu Corporația Porții și în același timp cu mulți alții. Însă nu despre Wan vreau să-ți vorbesc. Ci despre o femeie pe care am observat-o în localul meu. Semăna foarte bine, dragul meu, cu femeia pe care ai iubit-o înainte mea, cu Gelle-Klara Moynlin. Într-atât de mult, încât m-am gândit că s-ar putea să-i fie fiică.

M-am zgâit la ea.

– Ce... Și, oricum, de unde știi cum arăta Klara?

– Of, Robin, a clătinat ea nervos din cap. Au trecut douăzeci și cinci de ani, iar eu sunt specialistă în recuperarea datelor. Crezi că n-aș fi aranjat să știu? O știu foarte bine. Cunosc toate datele înregistrate vreodată.

– Da, dar... n-a avut niciodată vreo fiică.

M-am oprit brusc, întrebându-mă dacă într-adevăr aș fi știut asta. O iubisem pe Klara foarte intens, însă nu foarte mult timp. Era perfect posibil ca în trecutul ei să fi existat detalii pe care să nu fi apucat să mi le spună.

– De fapt, a zis Essie pe un ton de scuză, prima mea bănuială a fost că femeia aceea era poate propria ta fiică. Doar teoretic, înțelegi... Totuși era posibil. Ai fi putut s-o fi lăsat însărcinată, știi? Dar acum...

S-a întors întrebător către Albert.

– Ai terminat căutarea?

– Da, doamnă Broadhead. Albert a încuviințat cu un aer grav: În înregistrările despre Gelle-Klara Moynlin nu există nimic care să sugereze că ar fi născut vreodată un copil.

– Și?

Albert și-a căutat pipa și s-a jucat cu ea.

– În privința identității nu există nici o îndoială, doamnă Broadhead. Ea a venit în urmă cu două zile, cu Wan.

Essie a oftat.

– Atunci, a spus pe un ton brav, totul este clar. Femeia din local era Klara însăși, nu cineva asemănător.

În clipa aceea, încercând să digerez tot ce-mi fusese spus, îmi doream cel mai mult din lume, de fapt cel mai urgent, prezența liniștitoare și tămăduitoare a vechiului meu program psihanalitic, Sigfrid von Psiho. Aveam nevoie de ajutor.

Klara? Vie? Aici? Iar dacă imposibilitatea respectivă ar fi fost adevărată, ce ar fi trebuit să fac în privința aceea?

Mi-ar fi fost destul de ușor să-mi spun că nu-i datoram Klarei nimic ce nu plătisem deja. Moneda cu care plătisem fusese o lungă perioadă de jale, o iubire adâncă și statornică, un sentiment de pierdere pe care nici chiar trei decenii nu-l vindecaseră pe deplin. Ea îmi fusese luată, rămăsese dincolo de un hău pe care nu-l

puteam traversa, și asta era suportabil pentru mine doar pentru că ajunsesem finalmente să cred că Nu Era Vina Mea.

Însă hăul dispăruse cumva de la sine. Ea venise aici! Iar eu venisem aici, cu o căsnicie bine întemeiată și o viață bine ordonată, în care nu exista loc pentru femeia pe care făgăduisem c-o voi iubi exclusiv și pe vecie.

– Asta nu-i totul, a rostit Essie privindu-mi expresia chipului.

Nu mai putusem urmări cu atenție conversația.

– Da?

– Asta nu-i totul. Wan a sosit cu două femei, nu numai cu una. A doua femeie era Dolly Walthers, necredincioasa soție a persoanei cu care ne-am întâlnit în Rotterdam. O tânără. Plângând, cu machiajul mânjit pe față – o tânără drăguță, dar cu mințile cam răvășite. Poliția militară americană a arestat-o după ce Wan a decolat fără autorizație, așa că m-am dus să stau de vorbă cu ea.

– Dolly Walthers?

– Of, Robin, vrei, te rog, să m-asculți?! Da, Dolly Walthers. Nu mi-a putut spune însă mare lucru, fiindcă poliția militară avea alte planuri pentru ea. Americanii vor s-o ducă la Pentagonul Înalt. Poliția militară braziliană a încercat să-i oprească. A fost scandal mare, dar până la urmă americanii au câștigat.

Am aprobat din cap ca să arăt că pricepeam.

– Am înțeles. Americanii au arestat-o pe Dolly Walthers.

Essie m-a studiat pătrunzător.

– Robin, te simți bine?

– Bineînțeles că mă simt bine. Sunt doar puțin îngrijorat, întrucât dacă există fricțiuni între americani și brazilieni, sper ca ele să nu-i oprească să coopereze în partajarea datelor.

– Aha, a încuviințat Essie, e clar acum. Îmi dădeam seama că te neliniștea ceva și nu eram sigură ce anume. Apoi și-a mușcat buza: Iartă-mă, te rog, dragul meu. Cred că și eu sunt puțin îngrijorată.

S-a așezat pe marginea patului și s-a foit iritată când salteaua anisocinetică a înghiontit-o.

– Să-ncepem cu chestiunile practice, a rostit ea încruntându-se. Ce facem în continuare? Opțiunile sunt următoarele: Prima, mergem să investigăm obiectul detectat de Walthers, așa cum plănuisem. A doua, încercăm să descoperim mai multe informații despre Gelle-Klara Moynlin. A treia, mâncăm ceva și dormim zdravăn înainte de a face orice altceva... deoarece, a adăugat reprobator, nu trebuie să uiți că ești încă oarecum convalescent după o operație abdominală majoră. Eu, personal, înclin spre ultima variantă. Tu ce crezi?

Pe când reflectam asupra acestei întrebări dificile, Albert și-a dres glasul.

– Doamnă Broadhead? M-am gândit că n-ar fi foarte scump, probabil câteva sute de mii de dolari, să închiriem o navă Unu și s-o trimitem într-o misiune de recunoaștere fotografică.

M-am încruntat în direcția lui, străduindu-mă să-i înțeleg ideea.

– În felul acesta, a explicat el, am putea să o trimitem să caute obiectul care vă interesează, să-l localizeze, să-l observe și să ne raporteze. Cred că navele pentru un singur pasager nu sunt prea căutate în prezent și chiar aici în Poartă sunt disponibile câteva.

– Ce idee grozavă! a strigat Essie. Așa rămâne atunci, e bine? Aranjează asta, Albert, și în același timp gătește-ne ceva delicios pentru prima noastră masă în... ăăă, noua navă *Adevărata dragoste.*

Eu n-am ridicat nici o obiecție, așa că asta am și făcut. Nu m-am împotrivit, fiindcă eram în stare de șoc. Lucrul cel mai neplăcut când ești într-o astfel de stare este faptul că n-o știi. Eu consideram că eram destul de lucid și alert. Am mâncat ce mi s-a pus în față și n-am observat nimic anormal, până ce Essie nu mi-a aranjat pătura în patul cel mare de pe care ricoșai întruna.

– N-ai spus nimic, i-am zis.

– Asta pentru că, dragul meu, în ultimele zece rânduri când ți-am vorbit, nu mi-ai răspuns, a zis ea pe un ton defel acuzator. Ne vedem dimineață.

Am dedus destul de rapid implicațiile acelor cuvinte.

– Te culci în cabina pentru oaspeți?

– Da. Nu pentru c-aș fi furioasă, dragul meu, ba nici măcar tristă. Ci doar pentru a te lăsa un pic singur cu gândurile tale, bine?

– Cred că da. Vreau să spun, da, sigur, scumpo, probabil că-i o idee bună, am spus începând să înregistrez ideea că Essie era realmente supărată și chiar să mă gândesc că ar fi trebuit să-mi fac griji în privința aceea.

I-am prins mâna și i-am sărutat încheietura înainte de a-i da drumul și m-am silit să fac conversație.

– Essie, ar fi trebuit să te consult și pe tine înainte să fi botezat nava?

Ea a țuguiat buzele.

– *Adevărata dragoste* este un nume bun, a rostit pe un ton judicios.

Părea totuși să aibă rezerve, iar eu nu știam motivul.

– Te-aș fi consultat, i-am explicat, însă mi s-a părut că ar fi cumva aiurea. Adică să-ntrebi chiar persoana cu numele căreia vrei s-o botezi... e ca și cum te-aș întreba ce cadou vrei de ziua de naștere, în loc să mă gândesc eu însumi la ceva.

Ea a surâs și s-a destins.

– Robin, scumpule, dar tu mă-ntrebi întotdeauna asta. În realitate nu-i important. Și, vorbesc serios, *Adevărata dragoste* este realmente un nume *excelent*, acum când știu că acea adevărată dragoste pe care o ai în minte sunt eu.

Cred că Albert făcuse probabil iarăși niște șmecherii cu licorile lui magice pentru somn, fiindcă am adormit instantaneu. Dar nu pentru multă vreme.

După trei-patru ore zăceam în patul anisocinetic, complet treaz, destul de liniștit, foarte buimăcit.

Pe circumferința asteroidului Poarta, acolo unde se află puțurile de andocare, există o forță centrifugă mică datorată rotației. „Jos“ devine „sus“. Atât doar că în *Adevărata dragoste* nu se întâmpla așa. Albert activase nava și aceeași forță care ne împiedica să plutim prin interiorul ei în timpul zborului neutraliza și, în același timp, inversa apăsarea cauzată de rotația asteroidului; eram apăsat cu blândețe pe patul blând. Puteam percepe zumzetul slab al sistemelor de menaj ale navei, care schimbau aerul, menținеau presiunea din țevi și făceau toate celelalte mici corvezi care menținеau nava vie. Știam că dacă aș fi rostit numele lui Albert, el ar fi apărut – nu știam cu exactitate cum anume și aproape că ar fi meritat să-l apelez pentru a vedea dacă alegea să intre pe ușă sau poate să apară de sub pat ca să mă amuze. Bănuiesc că în mâncare existase și ceva care să-mi sporească buna dispoziție, nu numai un sedativ, deoarece mă simțeam destul de detașat față de toate problemele – deși sentimentul respectiv nu făcea nimic pentru a le și rezolva.

Ce probleme să rezolv? Aceea era prima problemă. În ultimele săptămâni prioritățile mele fuseseră reordonate de atâtea ori, încât nu știam pe care s-o trec în fruntea listei. Exista problema dură și rea a teroriștilor, a cărei rezolvare era importantă pentru mai multe motive decât ale mele; dar ea coborâse o poziție după ce auzisem că Audee Walthers produsese o nouă

problemă pentru mine în Rotterdam. Exista problema sănătății mele, totuși aceea părea cel puțin temporar în așteptare. Și mai exista noua și irezolvabila problemă a Klarei. Aș fi putut-o aborda pe oricare dintre ele. Le-aș fi putut aborda și pe toate patru – într-un fel sau altul –, însă în ce fel, explicit? Ce trebuia să fac după ce mă sculam?

Nu știam răspunsul la întrebarea aceea, așa că nu m-am ridicat din pat.

Am ațipit din nou și când m-am trezit iarăși nu eram singur.

– Bună dimineața, Essie, am rostit întinzându-mă după mâna ei.

– Bună dimineața, mi-a răspuns, apăsându-mi palma de obrazul ei în felul acela drăgăstos și familiar.

Avea însă de discutat un subiect nefamiliar.

– Te simți bine? Bravo! M-am gândit la situația noastră.

– Înțeleg, am spus.

Am simțit cum mă încordam; relaxarea pașnică începea să fie ciuntită.

– La ce situație te referi?

– La situația Klara Moynlin, bineînțeles, a zis ea. Robin, scumpule, îmi dau seama că-i dificil pentru tine.

– Eh, am comentat vag, chestii de-astea se-ntâmplă.

Nu era o situație pe care aș fi putut-o discuta lesne cu Essie, dar asta n-o oprea de a încerca s-o discute cu mine.

– Dragul meu, a spus ea cu voce calmă și expresie blândă în lumina slabă din cabină, n-are rost să ții toate astea în tine. Sunt zăgăzuite și vor exploda.

Am strâns-o ușor de mână.

– Ai luat lecții de la Sigfrid von Psiho? Așa obișnuia el să-mi spună mereu.

– Sigfrid a fost un program bun. Te rog, crede-mă, înțeleg ce-i în inima ta.

– Știu că-nțelegi, atât doar...

– Atât doar, a încuviințat ea, că-i stânjenitor să discuți despre asta cu mine, care sunt Cealaltă Femeie implicată. Fără de care n-ar fi existat nici o problemă.

– Nu-i adevărat, ce dracu'!

Nu intenționasem să răcnesc, dar poate că, la urma urmelor, ceva era zăgăzuit acolo.

– Incorect, Robin. Este adevărat. Dacă eu n-aș fi existat, ai fi putut să pleci în căutarea Klarei, s-o găsești, fără îndoială, apoi să decizi cum să procedezi în situația aceasta îngrijorătoare. Ați fi putut redeveni iubiți. Ați fi putut să nu fi redevenit – Klara este o femeie tânără și s-ar putea să nu-și dorească drept iubit o ruină uzată, cu toate piesele schimbate, nu? Exclud această opțiune. Îmi pare rău.

A căzut pe gânduri o clipă, după care s-a corectat:

– Nu, nu-i adevărat; nu-mi pare deloc rău că noi doi ne iubim. Prețuiesc asta foarte mult – totuși problema rămâne. Dar un lucru, Robin! În problema asta nu există nici o vinovăție pentru nimeni! Tu nu meriți așa ceva, eu nu accept așa ceva și cu siguranță

Klara Moynlin n-a câștigat așa ceva. Orice vinovății, griji și temeri există doar în capul tău. Nu, Robin, nu mă-nțelege greșit; ceea ce există în minte poate fi foarte dureros, mai ales pentru persoanele cu conștiința bine dezvoltată ca a ta. Însă nu-i decât o himeră. Dacă sufli puternic în ea, o destrami. Problema nu este reapariția Klarei; problema este că tu te simți vinovat.

Era foarte limpede că nu fusesem singurul care dormise prost; în mod evident, Essie repetase de ceva timp discursul acesta.

M-am ridicat în capul oaselor și am adulmecat.

– Ai adus cafea cu tine?

– Numai dacă vrei.

– Vreau.

M-am gândit vreun minut, în timp ce ea mi-a întins sticla.

– Ai în mod clar dreptate, i-am spus. Știu asta. Ceea ce nu știu însă, așa cum obișnuia Sigfrid să spună, este cum să integrez cunoștințele astea în viața mea.

Ea a încuviințat.

– Cred c-am comis o greșeală, a rostit. Ar fi trebuit să includ subrutinele Sigfrid în programul Albert, în loc de, să zicem, gastronomie. Mă gândesc să fac niște schimbări de programare în Albert pentru tine, fiindcă-mi apasă conștiința.

– Oh, scumpo, nu-i a ta...

– ...vina, nu. Ăsta-i centrul conversației, nu-i așa?

Essie s-a aplecat înainte pentru a mă săruta rapid, apoi a părut îngrijorată.

– Ah, ia stai, îmi retrag sărutarea asta. Pentru că uite ce vreau să spun: În ședințele de psihanaliză, așa cum mi-ai explicat de atâtea ori, nu psihanalistul este important. Important este ce se întâmplă în capul celui supus psihanalizei, respectiv tu. Prin urmare psihanalistul poate fi o mașină, ba chiar o mașină foarte rudimentară, sau un prostovan cu halenă, sau un doctor în psihologie... sau chiar eu.

– Tu!

A făcut o grimasă.

– Am auzit din partea ta și tonuri mai măgulitoare, s-a plâns ea.

– Intenționezi să mă psihanalizezi?

A strâns din umeri cu un gest de apărare.

– Da, de ce nu? Ca prietenă. Ca prietenă *bună*, inteligentă, dispusă să asculte, promit să nu emit nici un fel de judecăți. Îți *promit* asta, dragul meu. Ca prietenă care te va lăsa să vorbești, să lupți, să strigi, să plângi dacă dorești, până ce totul va ieși din tine pentru a vedea clar ce dorești și ce simți.

Îmi înmuiase inima. N-am reușit să spun decât:

– Oh, Essie...

În clipa aceea aș fi putut să plâng fără mare greutate.

În loc s-o fac, am sorbit altă gură de cafea și după aceea am clătinat din cap.

– Nu cred c-ar merge, am zis.

Mă simțeam plin de regrete și probabil că și glasul meu suna așa, dar și... care-i cuvântul corect?

Interesat? *Teoretic* interesat. Interesat ca de o problemă care trebuia rezolvată.

– De ce să nu meargă? a întrebat ea combativă. Ascultă-mă, Robin, m-am gândit la toate astea cu multă atenție. Îmi amintesc tot ce mi-ai povestit despre asta și te citez exact: Cele mai bune părți din ședințele cu Sigfrid, ai zis tu, erau atunci când mergeai spre el și repetai ce vei spune tu, ce va spune Sigfrid, ce vei replica tu.

– Am zis eu asta?

Întotdeauna mă uluia cât de multe își reamintea din nepăsătoarele noastre flecăreli de acum un sfert de secol.

– Cuvânt cu cuvânt, a încuviințat ea încântată de sine, așa că – de ce nu eu? Doar pentru că sunt implicată personal?

– Mda, în mod sigur asta ar face ca lucrurile să fie mai dificile.

– Lucrurile dificile se rezolvă imediat, a replicat ea veselă. Cele imposibile pot dura uneori până la o săptămână.

– Fii binecuvântată, am zis, totuși...

Am căzut pe gânduri pentru un moment.

– Vezi tu, nu-i doar o chestiune de a asculta. La un program bun de psihanaliză este important că-i atent și la chestiile nonverbale. Înțelegi ce vreau să spun? Acel „eu“ care vorbește nu știe-ntotdeauna ce vrea să spună. Eu le blochez – un „eu“ sau altul le

blochează, deoarece eliberarea tuturor chestiilor ălora vechi implică durere și el nu dorește durerea.

– Te-aș ține de mână pe toată durata durerii, dragul meu.

– Sunt convins c-ai face-o. Dar ai înțelege chestiile nonverbale? „Eul" acela interior, tăcut, vorbește prin simboluri. Vise. Câte un act ratat. Aversiuni neexplicate. Temeri. Nevoi. Tresăriri și clipiri. Alergii... toate astea, Essie, și încă o mie altele, ca impotența, respirația întretăiată, mâncărimile, insomnia. Nu vreau să spun că eu aș suferi de toate...

– În tot cazul, nu de toate!

– ...dar ele fac parte din vocabularul pe care Sigfrid îl putea descifra. Eu nu pot. Nici tu nu poți.

Essie a oftat și a acceptat înfrângerea.

– Atunci trebuie să recurg la planul B, a anunțat. Albert, aprinde luminile! Intră.

Luminile din cabină s-au aprins lent și Albert Einstein a intrat pe ușă. Nu s-a întins și n-a căscat, totuși a lăsat impresia unui geniu în vârstă, care tocmai se trezise, pregătit pentru orice putea urma, însă nici pe deplin treaz deocamdată.

– Ai închiriat nava pentru recunoaștere fotografică? a întrebat Essie.

– A și pornit deja, doamnă Broadhead, a răspuns el.

Nu-mi aminteam să-mi fi dat acordul în privința respectivă, dar m-am gândit că poate mi-l dădusem.

– Și, a continuat ea, ai trimis mesaje așa cum am stabilit?

– Le-am trimis pe toate, doamnă Broadhead, a încuviințat el. Potrivit instrucțiunilor. La toate persoanele cu funcții înalte din aparatul militar sau guvernamental al Statelor Unite care-i datorează lui Robin vreo favoare, cerându-le să-și folosească toate eforturile pentru a-i convinge pe cei din Pentagon să ne permită să discutăm cu Dolly Walthers.

– Da. Acestea au fost instrucțiunile, a aprobat Essie și s-a întors către mine. După cum vezi, acum există o singură cale de urmat. Să mergem și s-o găsim pe această Dolly. Să mergem și să-l găsim pe acest Wan. Să mergem și s-o găsim pe Klara. După care – a continuat cu glas ferm, dar cu o expresie a feței mult mai puțin sigură pe sine și mult mai vulnerabilă –, după care vom vedea ce-i de văzut, Robin, și mult noroc pentru fiecare.

Mergea mult mai repede decât o puteam urma și în direcții asupra cărora eram sigur că nu convenisem niciodată. Ochii mi s-au holbat de uimire.

– Essie! Ce se-ntâmplă? Cine-a zis...

– Persoana care a zis, dragul meu, am fost eu. Este evident. N-o pot aborda pe Klara, fantoma din subconștient. Poate c-o pot aborda pe Klara adevărată, cea vie, față în față. Există un singur mod de a proceda, corect?

– Essie! (Eram profund șocat.) Ai trimis mesajele alea? Mi-ai falsificat semnătura? Ai...

– Stai așa, Robin! a spus ea, profund șocată la rândul ei. Ce falsificare? Am semnat mesajele „Broadhead".

Este numele meu, corect? Am dreptul de a-mi semna mesajele cu numele meu, corect?

Am fixat-o cu privirea, simțindu-mă frustrat. Frustrat în mod plăcut.

– Femeie, i-am spus, ești mult prea isteață pentru mine, știi asta? De ce am ideea că tu știai fiecare cuvânt al acestei conversații înainte s-o fi purtat?

Ea a strâns din umeri cu un aer mulțumit de sine.

– Așa cum îți repet întruna, dragul meu, sunt specialistă în informații. Știu cum să lucrez cu informațiile, mai ales cu douăzeci și cinci de ani de informații despre un subiect pe care-l iubesc mult și care doresc mult să fie fericit. Așa că, da, m-am gândit cu atenție la ce putea fi făcut și la ce ai fi îngăduit tu și am ajuns la unele concluzii inevitabile. Dacă ar fi fost necesar, aș fi făcut mai mult decât atât, a încheiat ea ridicându-se și întinzându-se. Aș fi făcut orice ar fi fost cel mai bine, fără să exclud posibilitatea de a mă retrage vreme de șase luni sau cam așa, pentru ca tu și Klara să puteți pune lucrurile la punct.

Așa se face că după zece minute, în timp ce eu și Essie ne spălam și ne îmbrăcam, Albert primise autorizația de plecare, scosese *Adevărata dragoste* din puțul de andocare și pornise spre Pentagonul Înalt.

Scumpa mea soție Essie avea multe virtuți. Una dintre ele era un altruism care uneori îmi tăia răsuflarea. Alta era simțul umorului, pe care uneori îl transmitea programelor ei. Albert se îmbrăcase pentru rolul unui

cutezător as de pilotaj: cască de piele cu urechi ce fâlfâiau, eșarfă de mătase albă în stilul Baronului Roșu înfășurată în jurul gâtului, pe când stătea ghemuit în scaunul pilotului și privea feroce comenzile.

– Poți să renunți la asta, Albert, i-am spus, iar el și-a întors capul și mi-a surâs timid.

– Încercam doar să te amuz, a spus și și-a scos casca.

– Ai făcut-o, gata!

Și într-adevăr am fost amuzat. Una peste alta, mă simțeam destul de bine. Unica modalitate de a trata deprimarea covârșitoare a problemelor nerezolvate este de a le rezolva – într-un chip sau altul – și cu siguranță aceasta era o modalitate. Am apreciat grija iubitoare a soției mele. Am apreciat felul în care zbura noua mea navă frumoasă. Am apreciat până și felul excelent în care holograma Albert a scăpat de casca și eșarfa holografice. N-a fost o dispariție vulgar de miraculoasă. Pur și simplu le-a strâns laolaltă și le-a pus jos, între picioare, și bănuiesc că a așteptat să le facă să dispară atunci când nu era nimeni atent.

– Pilotarea navei ăsteia îți monopolizează toată atenția? l-am întrebat.

– Nu tocmai, Robin, a admis el. Are, bineînțeles, program integral de navigare.

– Așadar prezența ta aici este doar alt mod de a mă amuza. Atunci de ce nu m-ai amuza în alt fel? Vorbește-mi. Povestește-mi câte ceva din chestiile pe care ești întotdeauna nerăbdător să le arăți. Știi tu...

Despre cosmologie și Heechee și Înțelesul Tuturor Lucrurilor și Dumnezeu.

– Dacă dorești asta, Robin, a încuviințat el, dar poate că mai întâi ai vrea să vezi acest mesaj abia sosit.

Essie a ridicat ochii din colțul în care citea sinteza comentariilor clienților, iar Albert a îndepărtat imaginile stelelor de pe ecranul mare de sus și a afișat:

> Robinette, fiule, nimic nu-i prea mult pentru cel care i-a făcut pe brazilieni cuminți ca niște cățeluși. Pentagonul Înalt a fost anunțat de vizita ta și instruit să-ți ofere tot ajutorul. Locul îți aparține.
>
> Manzbergen

– Dumnezeule, am spus surprins și încântat, au făcut-o! Brazilienii ne-au pus la dispoziție datele lor!

Albert a încuviințat din cap.

– Așa se pare, Robin. Cred că ai tot dreptul să fii încântat de eforturile tale.

Essie s-a apropiat și m-a sărutat pe ceafă.

– Subscriu la comentariul ăsta, a tors ea. Excelent, Robin! Un om cu mare influență.

– Haide, termină, am replicat rânjind larg.

Nu mă puteam abține să nu rânjesc larg. Dacă brazilienii le dăduseră americanilor datele lor de căutare și localizare, atunci americanii puteau în mod foarte probabil să le alăture propriilor date și să găsească un mod prin care să se ocupe de blestemații de teroriști spațiali și de blestematul lor TPT care

ne-nnebunea. Nu era surprinzător că generalul Manz-bergen era încântat de mine! Eu însumi eram încântat de mine. Iar asta nu făcea decât să demonstreze că atunci când problemele par absolut copleșitoare și nu poți decide pe care dintre ele s-o ataci prima, dacă ataci pur și simplu pe una dintre ele, vei constata că și celelalte se topesc...

– Poftim?

– Te-am întrebat dacă mai ești interesat să purtăm o conversație, a repetat Albert gânditor.

– Da, sigur. Cred că da.

Essie revenise în colțul ei, dar îl privea pe Albert în loc să se întoarcă la rapoartele ei.

– Atunci, dacă nu te deranjează, a rostit Albert sfios, aș fi încântat să-ți vorbesc nu despre cosmologie și escatologie și masa lipsă, ci despre propria mea viață anterioară.

Strâmbându-se, Essie a deschis gura să spună ceva, însă eu am ridicat o mână:

– Lasă-l să vorbească, iubito. Bănuiesc că oricum mintea mea n-ar fi în clipa asta concentrată asupra masei lipsă.

Așa că am parcurs în zbor drumul acela scurt și fericit până la Pentagonul Înalt, în timp ce Albert, re-zemat pe spate în scaunul pilotului, cu degetele încru-cișate peste burtica dolofană de sub puloverul lăbărțat, și-a amintit despre zilele de demult din biroul de patente elvețian și despre felul în care regina Belgiei obișnuia să-l acompanieze la pian când el cânta la

vioară; iar între timp prietena mea la mâna a treia Dolly Walthers era chestionată cu multă vigoare de ofițerii contrainformațiilor militare din Pentagonul Înalt; și între timp încă non-prietenul meu Căpitanul ștergea urmele intervenției sale și deplângea pierderea iubirii sale; și între timp cândva mai mult decât prietena mea Klara Moynlin făcea... făcea...

Nu știam ce făcea Klara între timp, nu, pe atunci nu știam. De fapt, în detaliu, cu siguranță nici nu voiam să știu.

17
APROPIEREA PIESELOR

Cel mai greu în noua viață a Klarei era să-și țină gura. Ea avea o natură combativă și combativitatea era foarte ușor de creat cu Wan. Acesta dorea mâncare, sex, tovărășie și ocazională asistență la problemele de pilotare ale navei – *atunci când* le dorea el, și nu în alte momente. Klara dorea timp ca să se gândească. Dorea să reflecteze la deraierea aceasta uimitoare a vieții ei. Înfruntase întotdeauna posibilitatea de a fi ucisă, dacă nu tocmai cu bravură, cel puțin cu hotărâre. Nu-i trecuse însă niciodată prin minte posibilitatea unei aventuri atât de stranii precum împotmolirea în interiorul unei găuri negre timp de o generație, în vreme ce lumea își văzuse de treabă fără ea. Posibilitatea aceea trebuia examinată cu atenție.

Wan nu avea nici un interes față de necesitățile Klarei. Când o dorea pentru ceva, o dorea. Când n-o dorea, exprima foarte clar lucrul respectiv. Pe Klara n-o tulburau solicitările lui sexuale. În general, nu

reprezentau niște probleme mai mari sau mai importante din punct de vedere personal decât rutina mergerii la toaletă. Pentru Wan, preludiul sexual consta în scoaterea pantalonilor. Actul se termina în ritmul lui, iar ritmul lui era rapid. Utilizarea corpului ei o deranja pe femeie mai puțin decât siluirea atenției ei.

Momentele cele mai bune pentru Klara erau când Wan dormea. De obicei nu durau foarte mult. Wan avea somnul ușor. Ea se așeza la o conversație cu Morții, sau își pregătea de mâncare ceva după care Wan nu se dădea în vânt, ori pur și simplu stătea și se uita în spațiu – o expresie care căpăta un înțeles nou când unicul lucru la care cineva se putea uita dincolo de lungimea unui braț era ecranul care dădea chiar spre spațiu. Și tocmai când se simțea relaxată, glasul ascuțit și zeflemitor rostea:

– Iar nu faci nimic, Klara? Cât de leneșă poți să fii! Dolly mi-ar fi copt o tavă de prăjiturele!

Sau, mai rău, el s-ar fi găsit în dispoziție jucăușă. Atunci apăreau la iveală hârtiuțele îndoite, flacoanele farmaceutice și cutiuțele din argint cu pilule roz și purpurii. Wan tocmai descoperise drogurile. El dorea să împartă experiența cu Klara. Și uneori, din plictiseală și deprimare, ea se lăsa convinsă. Nu-și injecta, nu trăgea pe nas și nici nu înghițea nimic ce nu putea să identifice limpede și respingea multe dintre cele pe care le putea identifica. În același timp, accepta multe. Entuziasmul, fericirea – acestea nu durau, totuși reprezentau o abatere binecuvântată de la pustietatea unei

vieți care icnise, murise și încerca să repornească. Să se drogheze împreună cu Wan, sau chiar să facă dragoste cu el, era mai bine decât să încerce să scape de întrebările pe care acesta le punea și la care ea nu dorea să răspundă sincer...

– Klara, tu chiar crezi sincer c-o să-l găsesc vreodată pe tata?

– Nici o speranță, moșul a murit de mult.

...fiindcă cu certitudine asta se întâmplase cu moșul. Bărbatul care-l concepuse pe Wan plecase din Poartă într-o misiune solitară, cam tot atunci când mama lui Wan începuse să se întrebe de când nu-i mai venise ciclul. Arhivele îl consemnau simplu: dispărut. Desigur *s-ar fi putut* ca el să fi fost înghițit de o gaură neagră. *S-ar fi putut* ca el să fie încă acolo, încremenit în timp, așa cum fusese Klara însăși.

Dar probabilitățile erau extrem de reduse.

Un lucru uimitor pentru Klara – pe lângă un milion de alte lucruri uimitoare pe care le aduseseră treizeci de ani – era ușurința cu care Wan afișa și interpreta vechile hărți de navigație Heechee. Odată, când fusese în dispoziție bună – aproape un record personal, deoarece durase un sfert de oră –, el îi arătase hărțile și marcase obiectele cosmice pe care le explorase deja, inclusiv gaura neagră în care fusese ea. După ce dispoziția bună i se risipise și plecase tropăind furios să se culce, Klara îi întrebase cu precauție pe Morți despre hărți. Nu se putea spune că Morții le-ar fi înțeles realmente, însă puținul pe care-l știau depășea cu

mult toate cunoștințele avute vreodată de contemporanii Klarei.

Unele convenții cartografice erau destul de simple – ba chiar evidente de la sine, ca oul lui Columb, odată ce ți se spunea ce însemnau. Morții erau încântați să-i spună Klarei ce însemnau. Problema era de a-i opri din a-i spune *și iar* a-i spune, din nou și din nou. Culorile obiectelor reprezentate? Simplu, ziceau Morții; cu cât erau mai albastre, cu atât erau mai îndepărtate; cu cât erau mai roșii, cu atât erau mai apropiate.

– Asta arată, a șoptit cel mai pedant dintre Morți, care întâmplător era o femeie, asta arată că Heechee cunoșteau Legea Hubble-Humason.

– Te rog, a zis Klara, nu-mi spune ce este Legea Hubble-Humason. Ce-i cu semnele celelalte? Cruciulițele alea cu liniuțe suplimentare?

– Acelea sunt instalații majore, a suspinat Moarta. Ca Poarta. Și Poarta Doi. Și Fabrica de Hrană. Și...

– Iar chestiile astea ca niște bife?

– Wan le numește semne de întrebare, a șoptit glăsciorul. (Și într-adevăr semănau oarecum cu așa ceva, dacă ai fi scos punctul semnului de întrebare și apoi l-ai fi răsturnat cu capul în jos.) Majoritatea sunt găuri negre. Dacă modifici setarea la douăzeci și trei, optzeci și patru...

– Termină o dată! a zbierat Wan, apărând, ciufulit și iritat, din cușeta lui. Nu pot să dorm cu toate țipetele astea!

– Nu țipam, a spus Klara pașnic.

– Nu țipați! a țipat el. Ha!

A tropăit până la scaunul pilotului și s-a așezat, cu pumnii încleștați pe coapse, cu umerii gârboviți, încruntându-se la ea.

– Dacă vreau să mănânc ceva? a întrebat-o.

– Vrei?

El a scuturat din cap.

– Sau dacă voiam să fac dragoste?

– Vrei?

– Vrei, vrei?! Găsești întotdeauna motive de ceartă! Și de fapt nu ești deloc o bucătăreasă bună, iar în pat ești mult mai puțin interesantă decât susțineai. Dolly era mai bună.

Klara a constatat că-și ținuse răsuflarea și s-a silit s-o elibereze lent și silențios. Nu s-a putut sili să zâmbească.

Wan a rânjit, încântat să vadă că o afectase.

– O mai ții minte pe Dolly? a continuat el jovial. Aia pe care m-ai convins s-o abandonez în Poartă. Acolo regula este că dacă nu plătești, nu respiri, iar ea n-avea bani. Mă-ntreb dacă mai trăiește.

– Mai trăiește, a scrâșnit Klara sperând că era adevărat; totuși Dolly întotdeauna avea să găsească pe cineva care să-i achite notele de plată. Wan? a început ea, disperată să schimbe subiectul înainte de a se înrăutăți. Ce-nseamnă licăririle acelea galbene de pe ecran? Morții nu par să știe.

– Nimeni nu știe. Dacă Morții nu știu, nu-i o prostie să crezi că eu aș ști? Câteodată ești foarte proastă.

Și imediat după aceea, tocmai când Klara se apropia de punctul de explozie, glasul subțire al Moartei s-a auzit iarăși:

– Setarea douăzeci și trei, optzeci și patru, nouăzeci și șapte, opt, paisprezece.

– Poftim? a făcut Klara luată prin surprindere.

– Setarea douăzeci și trei...

Vocea a repetat numerele.

– Ce-i asta? a întrebat Klara și cel care i-a răspuns a fost Wan.

Poziția nu i se schimbase, dar expresia de pe chipul lui era diferită... mai puțin ostilă. Mai încordată. Mai temătoare.

– Niște coordonate de hartă, normal, a zis el.

– Și ce indică?

El și-a ferit ochii.

– Stabilește-le și află, i-a răspuns.

I-a fost greu Klarei să opereze roțile cu protuberanțe, deoarece în trecutul ei o asemenea acțiune echivala cu sinuciderea: funcția de afișare a hărților nu fusese învățată și o schimbare a setărilor însemna în mod aproape invariabil o schimbare imprevizibilă, și de obicei fatală, a cursului de zbor. Dar acum nu s-a întâmplat nimic altceva decât că imaginile de pe ecran au pâlpâit și s-au învolburat, apoi s-au limpezit și au arătat... ce? O stea? Sau o gaură neagră? Indiferent ce ar fi fost, era reprezentată galben-strălucitor, ca de cadmiu, pe ecran, iar în jurul ei licăreau

nu mai puțin de cinci semne de întrebare răsturnate cu capul în jos.

– Ce este? a întrebat Klara.

Wan s-a întors încetișor să privească.

– Este foarte mare, a zis el, și foarte departe. Și este locul către care ne-ndreptăm acum.

Toată combativitatea dispăruse de pe fața lui. Klara aproape că ar fi dorit s-o vadă înapoi, fiindcă fusese înlocuită de spaimă clară, vizibilă cu ochiul liber.

Iar între timp...

Între timp sarcina Căpitanului și a echipajului său se apropia de sfârșitul primei etape, deși nu aducea nici un strop de fericire pentru vreunul dintre ei. Căpitanul continua să sufere după Dubla. Corpul zvelt, palid și cu piele lucitoare, golit de personalitate, fusese înlăturat. Dacă ar fi fost acasă, s-ar fi alăturat celorlalte resturi din decantoare, deoarece Heechee nu erau sentimentali față de cadavre. La bordul navei nu existau decantoare, așa că fusese evacuat în spațiu. Partea din Dubla care rămăsese era stocată cu restul minților ancestrale, iar Căpitanul, pe când rătăcea prin nava lui nouă și nefamiliară, atingea la răstimpuri marsupiul în care fusese stocată, fără a ști că o făcuse.

Nu era vorba doar despre pierderea personală. Dubla dirijase sondele și acțiunea de curățire nu putea fi executată corect fără ea. Metisa făcea tot ce putea, dar în esență nu era o operatoare de echipamente

telecomandate. Stând nervos îndărătul ei, Căpitanul nu era de prea mare ajutor.

– Nu opri încă impulsul, aia nu-i o orbită stabilă! a șuierat el, apoi: Sper că ființele acelea nu se aleg cu rău de mișcare după cum le zgâlțâi încoace și-ncolo.

Metisa a pulsat din mușchii maxilarelor, totuși n-a replicat. Știa motivul pentru care Căpitanul era atât de încordat și de retras.

Dar în cele din urmă el s-a declarat mulțumit, bătând-o ușor pe umăr, pentru a o anunța că putea să elibereze încărcătura. Bula cea mare s-a clătinat și s-a rotit. O linie neagră a apărut de la un pol la celălalt și ea s-a deschis aidoma unei flori. Șuierând în sfârșit de mulțumire, Metisa a deconectat velierul pliat și i-a permis să lunece liber.

– Îi așteaptă un drum greu, a comentat ofițerul de comunicații, apropiindu-se să stea înapoia căpitanului său.

Căpitanul și-a crispat abdomenul în echivalentul Heechee al unei strângeri din umeri. Velierul ieșise complet din sfera deschisă și Metisa a început să închidă emisfera uriașă.

– Care-i situația la tine, Pantof? Oamenii tot mai pălăvrăgesc?

– Mai mult ca oricând, mă tem.

– Pe mințile colective! Ai reușit vreun progres în traducerea zbieretelor lor?

– Mințile lucrează în direcția asta.

Căpitanul a încuviințat posac și s-a întins spre medalionul octogonal prins de capsula dintre picioarele sale. S-a oprit în ultima clipă. Satisfacția pe care ar fi putut-o obține din a întreba mințile cum se descurcau cu traducerea n-ar fi justificat durerea de a o auzi pe Dubla printre ele. Mai devreme sau mai târziu, avea s-o audă, inevitabil. Nu încă.

A expirat aer pe nări și s-a adresat Metisei:

– Închide-o, dezactiveaz-o și las-o să plutească acolo. Deocamdată nu putem face nimic mai bun. Pantof! Expediază-le un mesaj. Spune-le că regretăm că nu-i putem ajuta mai mult în clipa de față, dar vom încerca să revenim. Zgomot-Alb! Afișează-mi toate navele din spațiu.

Navigatorul a încuviințat, s-a întors către instrumentele sale și peste o secundă ecranul s-a umplut cu o masă învolburată de comete cu cozi galbene. Culoarea nucleelor indica distanța, lungimea cozilor arăta viteza.

– Care dintre ele este idiotul cu tirbușonul? a întrebat Căpitanul și ecranul și-a contractat câmpul pentru a arăta una dintre comete.

Căpitanul a șuierat uimit. Ultima dată când se uitase, nava aceea fusese andocată în siguranță în sistemul ei natal. Acum călătorea cu o viteză într-adevăr foarte mare și-și lăsase mult în urmă căminul.

– Unde merge? a întrebat el.

Zgomot-Alb și-a crispat mușchii încordați ai feței.

– Va dura un minut, Căpitane.

– Atunci nu mai sta, fă-o!

În alte circumstanțe, pe Zgomot-Alb l-ar fi ofensat tonul Căpitanului. Heechee nu vorbeau nepoliticos între ei. Circumstanțele însă nu erau de natură să fie ignorate. Faptul că oamenii aceștia impertinenți se aflau în posesia unui echipament pentru străpungerea găurilor negre era teribil de înspăimântător în sine. Știința faptului că umpleau spațiul cu comunicațiile lor idioate și sonore era și mai groaznică. Cine putea ști ce aveau să facă în continuare? Iar moartea unui camarad de navă reprezenta picătura finală, făcea călătoria aceasta să fie probabil cea mai mizerabilă din toate timpurile, mai precis de dinaintea nașterii lui Zgomot-Alb, când aflaseră despre existența celorlalți...

– E ilogic, s-a plâns Zgomot-Alb. Nu zăresc absolut nici un obiectiv pe traiectoria lor.

Căpitanul s-a strâmbat spre elementele grafice criptice de pe ecran. Citirea lor era o sarcină pentru un specialist, dar Căpitanul trebuia să dețină câte ceva din abilitățile tuturor și a putut vedea că în lungul geodezicei extrapolate nu exista nimic pe o distanță rezonabilă.

– Ce zici de roiul ăla globular? a întrebat.

– Nu cred, Căpitane. Nu-i în linie de zbor directă și nici acolo nu există nimic. Absolut nimic, realmente, nimic până la marginea galaxiei.

– Pe minți! a exclamat un glas dinapoia lor.

Căpitanul s-a întors. Toți mușchii lui Rafală, perforatorul de găuri negre, unduiau nebunește. Teama

lui s-a transmis Căpitanului chiar înainte ca Rafală să rostească încordat:

– Extinde geodezica.

Zgomot-Alb l-a privit nedumerit.

– Extinde-o! Dincolo de galaxie!

Navigatorul a dat să obiecteze, apoi a înțeles. Propriii mușchi se zbăteau când s-a conformat. Ecranul a pâlpâit. Linia galbenă începătoșată s-a extins. A trecut prin regiuni unde pe ecran nu exista absolut nimic, spațiu complet negru, pustiu.

Nu tocmai pustiu.

Un obiect albastru-închis a apărut din bezna ecranului, deschizându-se la culoare, îngălbenindu-se. Era cvintuplu etichetat. Dinspre toți membrii echipajului s-au auzit șuierături, când obiectul s-a oprit și geodezica galbenă începătoșată l-a atins.

Heechee s-au privit între ei, nici unul neavând puterea de a mai rosti ceva. Singura navă care putea cauza cel mai mare dezastru imaginabil gonea spre locul unde dezastrul aștepta să fie provocat.

18
ÎN PENTAGONUL ÎNALT

Pentagonul Înalt nu este chiar un satelit pe orbită geostaționară. El este format din cinci sateliți pe orbite geostaționare. Orbitele nu sunt precis identice, astfel că cele cinci piese din metal blindat și durificat prin impulsuri se rotesc unele în jurul celorlalte. Mai întâi Alfa este la exterior și Delta se află cel mai aproape de Pământ, apoi valsează o vreme și Epsilon ajunge să fie orientat către exterior și poate că Gama este la interior, rotiți-vă partenerii, în cadril, și așa mai departe. De ce s-a procedat așa, ar putea întreba cineva, în loc să construiască un singur satelit, mare? Păi, i s-ar răspunde acelui cineva, cinci sateliți sunt de cinci ori mai greu de lovit decât unul singur. De asemenea, eu, personal, cred că motivul este faptul că atât Orbit-Tyuratam al sovieticilor, cât și postul de comandă Peep-China sunt sateliți unici. În mod firesc, SUA doreau să arate că ele puteau face o treabă mai bună. Sau cel puțin diferită. Totul data de pe

vremea războaielor. La un moment dat, se spunea, acela fusese ultimul răcnet în materie de apărare. Uriașele lasere alimentate cu bombe nucleare ar fi trebuit să poată rade orice rachetă inamică de la optzeci de mii de kilometri depărtare. Poate că într-adevăr puteau s-o facă – atunci când fuseseră construite – și poate încă vreo trei luni după aceea, până ce și ceilalți au început să utilizeze aceleași durificări prin impulsuri și șmecherii cu ținte radar false și toți au revenit în căsuța Start. Din păcate, toate „s-au dus", dar asta-i cu totul altă poveste.

De aceea nu vedeam niciodată patru cincimi din Pentagon, decât doar pe ecrane. Componenta spre care ne dăduseră vectorul de apropiere conținea cabinele pentru echipaj, administrația... și închisoarea. Era Gama, șaizeci de mii de tone de metal și carne, cam de mărimea Marii Piramide și cu o formă destul de asemănătoare, și am aflat imediat că, indiferent cât de deschis fusese generalul Manzbergen pe Pământ, aici, pe orbită, eram la fel de bineveniți ca un herpes. În primul rând ne-au lăsat să așteptăm permisiunea deschiderii sasului.

– Cred c-au fost loviți serios în minutul de demență, a speculat Essie, strâmbându-se la ecranul care nu arăta decât flancul metalic al lui Gama.

– Asta nu-i o scuză, am spus, iar Albert și-a anunțat opinia:

– N-au fost loviți atât de serios, însă mă tem că erau pregătiți să lovească mult mai serios ei înșiși. Am văzut prea mult război; nu-mi plac lucrurile acestea.

Își pipăia insigna Doi la Sută și se comporta destul de nervos pentru o hologramă. Ceea ce spunea era destul de adevărat. Cu două săptămâni în urmă, când teroriștii izbiseră din spațiu cu TPT-ul în toți oamenii, întreaga stație înnebunise pentru un minut. Literalmente un minut; nu ținuse mai mult. Și a fost bine că n-a ținut mai mult, deoarece în minutul acela opt dintre cele unsprezece stații care trebuiau acționate de oameni pentru a ochi orașe terestre cu fascicule protonice erau într-adevăr operate de oameni. De oameni foarte entuziaști să tragă.

Nu asta o neliniștea pe Essie.

– Albert, a rostit ea, termină cu jocurile care mă irită. De fapt, tu n-ai văzut nici un război, niciodată. Tu nu ești decât un program.

El s-a înclinat din mijloc.

– Așa cum spuneți, doamnă Broadhead. Îmi dați voie? Tocmai am primit permisiunea deschiderii sasului și puteți intra în satelit.

Am intrat, cu Essie privind gânditor peste umăr spre programul pe care-l lăsasem în navă. Subofițerul care ne aștepta nu părea entuziast. Și-a trecut degetul mare peste cipul de date al iahtului de parcă ar fi încercat să se asigure că tușul magnetic nu se ștergea.

– Mda, a spus el, am primit o atenționare despre dumneavoastră. Atât doar că nu sunt sigur dacă generalul de brigadă vă poate primi acum, domnule.

– Noi nu doream să ne întâlnim cu un general de brigadă, a explicat dulce Essie, ci numai cu o anume doamnă Dolly Walthers pe care o aveți aici.

– Da, doamnă. Dar generalul de brigadă Cassata trebuie să vă semneze permisul și în clipa de față suntem toți destul de ocupați.

Și-a cerut scuze și a început să șoptească într-un telefon, apoi a părut mai vesel.

– Dacă doriți să mă urmați, doamnă și domnule, a spus el și ne-a condus în cele din urmă afară din port.

Obișnuința de a manevra în imponderabilitate sau în condiții de gravitație redusă se pierde dacă nu practici, iar eu nu mai practicasem de mult. De asemenea, întorceam întruna capul în toate direcțiile. Toate astea erau noi pentru mine. Poarta este un asteroid sfredelit de tuneluri de Heechee cu mult timp în urmă și toate suprafețele interioare au fost căptușite de ei cu metalul lor favorit, albastru-strălucitor. Fabrica de Hrană, Paradisul Heechee și toate celelalte structuri mari pe care le vizitasem în spațiul cosmic erau tot construcții Heechee. Acum mă aflam pentru prima dată într-un artefact spațial foarte mare construit de mâna oamenilor și mă simțeam derutat. Părea mai extraterestru decât orice obiect Heechee. Nici vorbă de familiara lucire albastră, ci doar oțel vopsit. Nici o cavitate fusiformă centrală. Nici un prospector cu chip îngrozit

sau triumfător, nici o colecţie muzeală cu bucăţele de tehnologie Heechee descoperite ici şi colo prin galaxie. Abunda însă personalul militar în salopete mulate pe corp şi, dintr-un motiv necunoscut mie, căşti de protecţie. Cel mai curios dintre toate mi se părea faptul că, deşi toţi purtau tocuri pentru arme, tocurile acelea erau goale.

Am încetinit ca să-i arăt asta lui Essie.

– Se pare că n-au încredere în propriii oameni, am comentat.

Ea m-a zgâlţâit de guler şi a indicat spre înainte, unde aştepta subofiţerul.

– Nu vorbi de rău gazdele, Robin, cel puţin până n-au rămas în urmă. Uite! Ăsta trebuie să fie locul.

Ajunsesem la timp; începusem să gâfâi din cauza oboselii de a mă trage cu mâinile printr-un coridor în imponderabilitate.

– Intraţi, doamnă şi domnule, a rostit ospitalier subofiţerul şi, bineînţeles, am făcut aşa cum ne spusese.

Dincolo de uşa pe care ne-o arătase se găsea doar o odaie goală cu două scaune prevăzute cu centuri de reţinere şi nimic altceva.

– Unde-i generalul de brigadă? am întrebat.

– V-am spus că deocamdată suntem toţi destul de ocupaţi. Vă va primi imediat ce poate.

Şi cu un rânjet de rechin ne-a închis uşa; iar interesant la uşa aceea, un detaliu pe care amândoi l-am sesizat imediat, era inexistenţa oricărei clanţe pe dinăuntru.

Ca toată lumea avusesem fantezii personale în care fusesem arestat. Îți duci viața crescând pești, ținând contabilitatea cuiva sau scriind o nouă și măreață simfonie, când, pe neașteptate, se aude un ciocănit la ușă. „Vă rugăm să ne urmați, fără împotrivire", ți se spune, după care ți se prind cătușele și ți se citesc drepturile, iar apoi te trezești într-un loc ca ăsta. Essie s-a înfiorat. Probabil că și ea avusese aceleași fantezii, deși, dacă exista o persoană cu o viață neprihănită, atunci numai ea putea fi aceea.

– Este o prostie, a rostit mai mult pentru ea decât pentru mine. Ce păcat că nu-i nici un pat aici. Am fi putut profita de timpul acesta.

Am bătut-o ușor pe mână. Știam că încerca să mă binedispună.

– Au spus că sunt ocupați, i-am reamintit.

Așa că am așteptat.

Iar după o jumătate de oră, fără nici un fel de avertisment prealabil, am simțit-o pe Essie încordându-se sub brațul pe care-l aveam trecut după umărul ei și expresia de pe față i-a devenit pe neașteptate furioasă și sălbatică; iar eu am simțit un fulger iute, dureros și mânios prin propria-mi minte...

După aceea a trecut, iar noi am schimbat priviri. Durase doar câteva secunde. Îndeajuns pentru a înțelege cu ce fuseseră ei ocupați și de ce nu aveau arme în tocuri.

Teroriștii loviseră din nou – dar ne atinseseră numai tangențial.

Când a revenit în cele din urmă să ne ia, subofițerul era vesel. Nu vreau să spun că ar fi fost prietenos. Continua să-i deteste pe civili. Era îndeajuns de fericit pentru a avea un zâmbet larg pe chip și îndeajuns de ostil pentru a nu ne explica motivul întârzierii. Fusese un răstimp lung. Nu și-a cerut scuze, ci s-a mulțumit să ne conducă la biroul comandantului, rânjind tot drumul. Iar când am ajuns acolo, între pereții de oțel vopsiți pastelat cu holograma West Point și cu exhaustorul de fum din argint autentic străduindu-se zadarnic să facă față trabucului său, generalul de brigadă Cassata rânjea de asemenea.

Nu existau foarte multe explicații bune posibile pentru toată veselia aceasta enigmatică, așa că am făcut un salt în beznă și am aterizat pe una dintre ele.

– Felicitări, domnule general de brigadă, am rostit politicos, pentru capturarea teroriștilor.

Surâsul a dispărut, însă a revenit imediat. Cassata era un bărbat micuț și mai grăsuț decât ar fi preferat probabil medicii militari; coapsele i s-au reliefat proeminent la tivul șortului kaki, atunci când s-a așezat pe marginea biroului ca să ne salute.

– După cum înțeleg situația, domnule Broadhead, a spus el, scopul dumitale aici este de a discuta cu doamna Dolly Walthers. Poți desigur face asta, ținând seama de instrucțiunile pe care le-am primit, dar eu nu-ți pot răspunde la întrebări legate de probleme de securitate.

– N-am întrebat nici una, i-am atras atenția.

Apoi, simțind cum mă arde pe ceafă privirea de tipul „de ce-l enervezi pe scârbosul ăsta?“ a soției mele, am adăugat:

– Oricum, a fost foarte amabil din partea dumitale.

A încuviințat, aprobând în mod evident că era foarte amabil.

– Aș dori totuși să-ți pun o întrebare. Te deranjează să-mi spui de ce dorești să discuți cu ea?

Privirea lui Essie continua să ardă, împiedicându-mă să-i zic că mă deranja într-adevăr.

– Câtuși de puțin, am mințit. Doamna Walthers a petrecut o perioadă de timp cu o foarte dragă cunoștință de-a mea pe care sunt nerăbdător s-o văd. Sperăm că ne poate spune cum să luăm legătura cu... ăăă, cunoștința mea.

Nu prea avea rost să evit rostirea pronumelui care ar fi dezvăluit sexul cunoștinței. În mod cert ei o descususeră complet pe sărmana Dolly Walthers și știau că mă puteam referi la numai una dintre două persoane, iar dintre cele două nu era deloc probabil că l-aș fi putut numi „drag“ pe Wan. Generalul m-a privit nedumerit, s-a uitat la Essie și în cele din urmă a spus:

– Walthers este desigur o tânără doamnă foarte populară. Nu vă mai rețin.

După care ne-a predat subofițerului care juca rol de ghid.

În calitate de ghid turistic, subofițerul era un eșec de proporții. N-a răspuns la întrebări; n-a oferit informații în mod voluntar. Și existau o sumedenie de

lucruri care să ne stârnească curiozitatea, fiindcă Pentagonul dovedea semne de probleme recente. Nu existau avarii fizice, însă închisoarea fusese afectată când stația fusese atinsă de minutul anterior de nebunie. Programul ei de zăvorâre fusese distrus de gardienii de serviciu. Din fericire îl blocaseră în poziția deschis, altfel s-ar fi numărat multe schelete nefericite care muriseră de foame în celulele lor.

Detaliul acela l-am aflat când am trecut printr-un nivel de celule și am văzut că toate aveau ușile deschise, cu polițiști militari înarmați păzind plictisiți pe coridor, pentru a se asigura că deținuții rămâneau înăuntru. Subofițerul s-a oprit să schimbe câteva cuvinte cu comandantul gărzii și, în timp ce așteptam, Essie a șoptit:

– Dacă nu i-a prins pe teroriști, cu ce a fost amabil pentru tine generalul de brigadă?

– Bună întrebare, am aprobat. Am și eu una. Ce a vrut să spună prin faptul că Dolly Walthers este o tânără doamnă foarte populară?

Subofițerul a fost scandalizat pentru că vorbeam în front. A încheiat flecăreala cu locotenentul de la Poliția militară și ne-a zorit către o celulă cu ușa deschisă, cu nimic diferită de celelalte. A indicat spre interior.

– Iat-o și pe deținută, ne-a anunțat. Puteți vorbi cu ea orice doriți, dar nu știe prea multe.

– Îmi dau seama de asta, am replicat, deoarece dacă ar fi știut, cu siguranță nu ne-ați fi lăsat s-o vedem defel, nu-i așa?

Am căpătat pentru asta altă privire pârjolitoare din partea lui Essie. Și ea avea dreptate. Dacă nu l-aș fi iritat, subofițerul ar fi putut avea bunul-simț să se retragă câțiva pași, pentru ca noi să putem discuta cu Dolly Walthers în intimitate, în loc să se planteze ferm în ușa deschisă.

Sau poate că nu. A doua posibilitate a fost cea care s-a ales cu votul meu.

Dolly Walthers era o femeie de mărimea unui copil, cu glas de copil, ascuțit, și dinți stricați. Nu se găsea în cea mai bună formă. Era speriată, obosită, furioasă și ursuză.

Iar eu nu mă aflam deloc într-o formă mai bună. Eram pe de-a întregul și tulburător de conștient de faptul că tânăra din fața mea petrecuse două săptămâni în tovărășia iubirii vieții mele – sau a uneia dintre iubirile vieții mele... oricum în primele două din categoria respectivă. Spun asta cu destulă ușurință. N-a fost ușor. N-am știut ce să fac și n-am știut ce să spun.

– Spune bună ziua, Robin, m-a instruit Essie.

– Bună ziua, doamnă Walthers, am rostit ascultător. Eu sunt Robin Broadhead.

Nu-și pierduse manierele. A întins mâna, ca un copil cuminte.

– Știu cine ești, domnule Broadhead, chiar neținând seama de faptul că am întâlnit-o ieri pe nevasta dumitale.

Ne-am strâns mâinile politicos și ea a fulgerat urma unui surâs trist. Abia mai târziu, când i-am văzut păpușa Robinette Broadhead, am știut la ce zâmbise. În același timp însă și ea părea nedumerită.

– Mi s-a părut că mi-au spus că doresc să mă vadă patru oameni, a zis ea privind pe lângă subofițerul solid în căutarea celorlalți.

– Suntem doar noi doi, a rostit Essie și m-a așteptat să vorbesc.

Dar eu n-am vorbit. Nu știam ce să spun. Nu știam ce să întreb. Dacă n-ar fi fost decât Essie de față, poate c-aș fi izbutit să-i spun lui Dolly Walthers ce însemnase Klara pentru mine și să-i solicit ajutorul – orice soi de ajutor. Sau dacă ar fi fost numai subofițerul de față, l-aș fi putut ignora ca pe o altă piesă de mobilier. Sau cred că aș fi putut face toate astea... dar ei erau amândoi de față și eu am rămas mut, în vreme ce Dolly Walthers mă privea curioasă, Essie în expectativă și până și subofițerul s-a întors să se holbeze la noi.

Essie a oftat, un sunet exasperat și plin de compasiune, apoi a decis. A preluat conducerea. S-a întors către doamna Walthers.

– Dolly, a vorbit ea energic, scuză-l pe soțul meu. Din motive prea complexe pentru a le explica în clipa aceasta, este o situație destul de traumatică pentru el. Scuze de asemenea fiindcă am îngăduit Poliției militare să te ia; eu însămi am unele traume din motive asociate. Important este ceea ce vom face în continuare.

Iată despre ce-i vorba: Mai întâi te vom elibera de aici. După aceea te vom invita să ni te alături și să ne ajuți în călătoria de localizare a lui Wan și Gelle-Klara Moynlin. Ești de acord?

Totul se petrecea prea repede și pentru Dolly Walthers.

– Păi, a spus, eu...

– Perfect, a încuviințat Essie din cap. Mergem acum să aranjăm asta. Dumneata, subofițerule! Du-ne imediat înapoi la nava noastră, *Adevărata dragoste*.

Subofițerul a deschis gura scandalizat, totuși eu am fost mai rapid:

– Essie, n-ar trebui să discutăm cu generalul de brigadă despre asta?

Ea m-a strâns de mână și m-a privit. Privirea era plină de compasiune. Strângerea era un avertisment de genul „tacă-ți gura aia proastă, Robin!“, care aproape mi-a strivit încheieturile falangelor.

– Bietul mielușel, s-a adresat pe un ton de scuză subofițerului, tocmai a suferit o operație chirurgicală majoră. Este buimăcit. Trebuie s-ajungem la navă ca să-și ia medicamentele, și cât mai repede!

Când soția mea a decis să facă ceva, modul cel mai eficient de a te înțelege cu ea este s-o lași să facă ceea ce a decis. Nu știam ce avea în minte, dar era foarte clar ce ar fi trebuit eu să fac în privința respectivă. Mi-am asumat comportamentul unui bătrân amețit de o operație recentă și am lăsat-o să mă ghideze în urma subofițerului prin culoarele Pentagonului.

N-am înaintat foarte repede, deoarece coridoarele erau destul de animate. Subofițerul ne-a oprit la o intersecție, în timp ce pe lângă noi a trecut un grup de deținuți. Dintr-un motiv necunoscut, se evacua un cvartal întreg de celule. Essie m-a înghiontit și mi-a arătat monitoarele de pe perete. Unul conținea exclusiv indicatoare: *Comisariatul 7*, *Latrinele personalului militar*, *Docul V* și așa mai departe. Însă pe celălalt...

Pe celălalt se vedea zona de andocare, și se apropia ceva mare. Uriaș, masiv, construit de oameni; de la prima vedere îți puteai da seama că era opera oamenilor, nu a Heecheelor. Nu după liniile generale, ori pentru că ar fi fost din oțel cenușiu, nu din metal Heechee albastru. Dovada o constituiau armele cu aspect amenințător care-și scoteau țevile prin suprafața exterioară netedă.

Știam că Pentagonul pierduse șase dintre navele acelea în tentativa de a adapta propulsia superluminică Heechee la vehiculele oamenilor. În privința asta nu mă puteam plânge; designul *Adevăratei dragoste* beneficiase de pe urma greșelilor lor. Totuși armele nu erau deloc plăcute la vedere. Așa ceva nu vedeai niciodată la o navă Heechee.

– Haideți! s-a răstit subofițerul încruntându-se la noi. N-ar trebui să fiți aici. Dați-i drumul!

A pornit pe un coridor relativ pustiu, dar Essie l-a încetinit.

– Este mai rapid pe-aici, a arătat ea indicatorul *Docuri*.

– Accesul interzis! a lătrat el.

– Nu și pentru bunul prieten al Pentagonului care nu se simte bine, a replicat ea și m-a tras de braț, îndreptându-ne către grupurile cele mai compacte și mai gălăgioase de oameni.

În Essie există secrete tăinuite în interiorul altor secrete, dar acesta s-a clarificat foarte repede. Agitația fusese pricinuită de faptul că teroriștii capturați erau aduși din crucișător, iar Essie dorise să-i vadă.

Crucișătorul le interceptase nava furată în clipa în care ieșise din superluminică. Deschisese focul. Se părea că la bord fuseseră opt teroriști – opt într-o navă Heechee în care chiar și cinci persoane stăteau claie peste grămadă! Trei dintre ei supraviețuiseră și fuseseră luați prizonieri. Unul era în comă. Unul nu mai avea un picior, însă își păstrase cunoștința. Al treilea era nebun.

Nebunul îi atrăsese atenția lui Essie. Era o negresă tânără – din Sierra Leone, se spunea – care zbiera întruna. Purta o cămașă de forță. După cum arăta cămașa, fusese ținută în ea foarte multă vreme, deoarece era pătată și mirosea, părul femeii îi era încâlcit și lipit de țeastă, iar chipul cadaveric. Cineva îmi striga numele, totuși eu m-am împins înainte cu Essie ca să văd mai bine.

– Vorbește în rusește, a spus Essie încruntându-se, dar nu prea bine. Accentul este georgian. Foarte puternic. Zice că ne urăște.

– Mi-aș fi putut da seama de asta, i-am răspuns.

Văzusem destul. Când subofițerul a străbătut mulțimea, răcnind ordine furioase pentru ca oamenii din fața lui să se tragă în lături, i-am îngăduit să mă smucească înapoi, apoi mi-am auzit numele strigat iarăși.

Deci nu fusese subofițerul? În realitate nu fusese nici măcar un glas de bărbat. Se auzise dinspre grupul de deținuți care erau transferați din celulele lor și am văzut cine strigase. Chinezoaica. Janie... nu știu cum.

– Dumnezeule, m-am adresat subofițerului, pe ea pentru ce ați arestat-o?

– Este o problemă militară, Broadhead, s-a răstit el, și nu-i treaba voastră. Haideți! N-aveți ce căuta în zona asta!

Nu avea nici un rost să contrazic un individ care luase o decizie fermă. Nu l-am mai întrebat încă o dată. M-am apropiat direct de grup și am întrebat-o pe Janie. Toți ceilalți deținuți erau femei, numai personal militar, neîndoios fiindcă întârziaseră din permisie sau fiindcă-i trăseseră un pumn în nas vreunui individ ca subofițerul – exclusiv persoane de calitate, eram convins. Tăceau și ascultau.

– Audee a vrut să vină aici pentru c-o arestaseră pe *soția* lui, a rostit Janie care purta pe chip o expresie de parcă pronunțase „sifilisul lui terțiar". Așa c-am luat naveta până aici și cum am ajuns ne-au aruncat în închisoare.

– Ei bine, Broadhead, a răcnit subofițerul, picătura asta a umplut paharul! Ieși de-acolo sau te arestez și pe tine!

A dus mâna la tocul care de data asta conținea o armă. Essie s-a apropiat de el, surâzând politicos.

– Nu mai sunt motive de îngrijorare, subofițerule, a zis ea, pentru că *Adevărata dragoste* ne așteaptă, uite-o acolo. Așa că nu mai reprezentăm o problemă. Rămâne doar ca generalul de brigadă să vină la noi pentru a răspunde la întrebările rămase.

Subofițerul s-a holbat la ea.

– Doamnă, s-a bâlbâit el, doamnă... generalul de brigadă nu poate veni la dumneavoastră!

– Ba bine că nu! Soțul meu necesită tratament medical, prin urmare trebuie să stea în navă. Generalul Cassata este politicos, nu? A absolvit academia West Point? Și multe alte cursuri departamentale în care a învățat despre etichetă, tusete și strănuturi? Spune-i, te rog, de asemenea, că la bord există un bourbon excelent pentru terminarea căruia sărmanul meu soț bolnav are nevoie de ajutor.

Subofițerul s-a îndepărtat împleticindu-se, cu umerii gârboviți. Essie s-a uitat la mine și eu m-am uitat la ea.

– Și-acum? am întrebat-o.

A zâmbit și m-a mângâiat pe cap.

– Mai întâi îl instruim pe Albert în privința bourbonului... și a altor chestii, a răspuns și s-a întors pen-

tru a rosti două fraze scurte în rusă, apoi aşteptăm să apară generalul.

N-a durat mult până la sosirea generalului, dar în răstimpul respectiv eu aproape că uitasem de el. Essie se angajase într-o conversaţie animată cu santinela lăsată de subofiţer şi eu căzusem pe gânduri. În principal mă gândeam nu la Klara aşa cum făcusem de cele mai multe ori până atunci, ci la negresa nebună şi la asociaţii ei nebuni. Ei mă speriau. Teroriştii mă speriau. În trecut existaseră OEP şi IRA şi naţionalişti portoricani şi secesionişti sârbi şi puşti bogaţi americani, germani şi italieni care-şi demonstrau dispreţul faţă de tăticii lor – oho-ho, o mulţime de terorişti, de toate mărimile şi felurile –, însă toţi erau separaţi. Faptul că acum se reuniseră mă speria. Săracii şi furioşii învăţaseră să-şi unească mâniile şi resursele şi nu exista absolut nici o îndoială că ei puteau face lumea să asculte. Capturarea unei nave nu avea să-i oprească; avea doar să le facă eforturile suportabile pentru o vreme... sau aproape suportabile.

Totuşi, pentru a le soluţiona problema – pentru a le anula furia şi a le satisface nevoile – era nevoie de mai mult. Colonizarea unor corpuri cereşti ca Planeta Peggys reprezenta răspunsul cel mai bun şi poate singurul, însă era *lentă*. Transportorul putea duce în fiecare lună trei mii opt sute de săraci spre o viaţă mai bună. Dar în fiecare lună se năşteau în jur de un

sfert de milion de alți săraci, iar calculul dezastruos era lesne de făcut:

$$\begin{array}{r} 250.000 - \\ 3.800 \\ \hline 246.200 \end{array}$$

de alți săraci de care cineva trebuia să se ocupe în fiecare lună. Unica speranță erau transportoare noi și mai mari, sute sau mii de transportoare noi și mai mari. O singură sută ne-ar fi menținut la nivelul actual de mizerie. O mie l-ar fi vindecat o dată și pentru totdeauna – dar de unde să apară miile de nave mari? Construirea *Adevăratei dragoste* durase opt luni și mă costase mult mai mult decât intenționasem de fapt. Cât ar fi costat construirea a ceva de o mie de ori mai mare?

Vocea generalului de brigadă mi-a îndepărtat mintea de la reflecțiile acelea.

– Este absolut imposibil! spunea el. V-am permis s-o vedeți, fiindcă mi s-a cerut. Nici nu poate fi vorba s-o luați cu voi!

M-a fulgerat cu privirea când m-am alăturat lor și am prins-o pe Essie de mână.

– La asta, a rostit ea, se adaugă bărbatul Walthers și chinezoaica. Îi vrem și pe ei.

– Îi vrem? am întrebat, însă generalul nu mă asculta.

– Și mai ce, pentru numele lui Dumnezeu?! a explodat el. Nu vreți să vă dau comanda secțiunii ăsteia din Pentagon? Ori un crucișător sau două?

Soția mea a clătinat politicos din cap.

– Mulțumim, dar nava noastră este mai confortabilă.

– Iisuse!

Cassata și-a șters fruntea și i-a îngăduit lui Essie să-l conducă în salonul principal pentru bourbonul promis.

– În realitate, a zis el, împotriva lui Walthers și Yee-xing nu există acuzații. Ei nu aveau dreptul de a veni aici neautorizați, dar dacă-i luați de aici putem da uitării delictul respectiv.

– Splendid! a exclamat Essie. Rămâne acum numai cealaltă Walthers!

– Îmi este imposibil să-mi asum o asemenea responsabilitate, a început generalul, însă Essie nu i-a îngăduit să termine.

– Bineînțeles că nu! Asta se înțelege de la sine, sigur că da. Ca atare, ne vom adresa autorității superioare, nu? Robin! Apelează-l pe generalul Manzbergen. Fă-o de aici, ca să nu existe nici un fel de înregistrări neplăcute care să pună după aceea pe cineva în încurcătură, da?

Nu are rost să i te împotrivești lui Essie când se găsește într-o astfel de stare și, în plus, eram curios să văd ce intenționa.

– Albert, am rostit, apelează-l, te rog, pe generalul Manzbergen.

– Cu certitudine, Robin, a rostit el obedient, doar sub forma unui glas imaterial; iar peste o clipă ecranul s-a aprins și l-am văzut pe Manzbergen așezat la biroul său.

– Bună dimineața, Robin, Essie, a rostit el plin de voie bună. Văd că-l aveți cu voi pe Perry Cassata – felicitări tuturor!

– Mulțumim, Jimmy, a răspuns Essie trăgând cu coada ochiului către generalul de brigadă, dar nu de asta te-am apelat.

– Ah, da? s-a încruntat el. Indiferent despre ce ar fi vorba, fiți concișsi, vă rog. În nouăzeci de secunde trebuie să particip la o reuniune de vârf.

– Va dura mai puțin de atât, dragul meu general. Este suficient, te rog, să-l instruiești pe generalul de brigadă Cassata să ne-o predea pe Dolly Walthers.

Manzbergen a părut nedumerit.

– În ce scop?

– Ca s-o folosim pentru a-l localiza pe Wan care a dispărut, dragul meu general. Are un TPT, nu știi? Este în interesul tuturor să-l determinăm să ni-l dea înapoi.

El i-a zâmbit drăgăstos.

– Un minut, scumpo, a spus și s-a aplecat spre un telefon din exteriorul obiectivului camerei.

Poate că generalul Cassata putea fi impresionat, totuși era cu ochii-n patru.

– Există un decalaj, a observat el. Aceasta nu trebuie să fie o legătură radio cu întârziere zero?

– Transmisia este în rafale, a explicat Essie mințind fără să clipească. Nava noastră este mică și nu are suficientă energie – altă minciună –, așa că trebuie să economisim energia pentru comunicații... ah, uite-l pe general!

Manzbergen a îndreptat un deget către Cassata.

– Transferul a fost autorizat, a lătrat el. Ei sunt de încredere, le datorăm o favoare... și s-ar putea să fie în stare să ne scutească de multe neplăceri viitoare. Dă-le tot ce vor, pe răspunderea mea. Și-acum, pentru numele lui Dumnezeu, lăsați-mă să merg la reuniunea mea – și nu mă mai deranjați decât dacă izbucnește al Patrulea Război Mondial!

Așa că generalul de brigadă a plecat, clătinând din cap, și nu peste mult timp Poliția militară ne-a adus-o pe Janie Yee-xing, apoi după un minut pe Audee Walthers și ceva mai târziu după aceea pe Dolly Walthers.

– Mă bucur să vă revăd pe toți, a rostit Essie primindu-i la bord. Sunt convinsă că aveți multe de discutat între voi, dar în primul rând să plecăm imediat din locul ăsta oribil. Albert! Îi dăm drumul, te rog?

– Imediat, doamnă Broadhead, a cântat glasul lui Einstein.

Nu s-a obosit să se materializeze în scaunul pilotului; a intrat simplu pe ușă și s-a rezemat de polița șemineului, zâmbind în direcția noastră.

– Vom face prezentările mai târziu, a anunțat Essie. Acesta este un prieten bun care este un program de

calculator. Albert? Suntem în siguranță, departe de Pentagon?

El a încuviințat, surâzând. După care, sub ochii mei, s-a transformat din bărbatul vârstnic cu pipă și pulover lălâu în mai zveltul, mai înaltul, medaliatul și în uniformă de șef de stat-major, generalul James P. Manzbergen.

– Sigur că da, scumpo! a strigat el. Și-acum să trecem urgent pe superluminică înainte să-și dea seama că i-am păcălit!

19
PERMUTATIILE IUBIRII

Cine se culcă cu cine? Aha, aceea era întrebarea! Aveam cinci pasageri și trei cabine în care să-i punem. *Adevărata dragoste* nu fusese concepută pentru foarte mulți musafiri și în nici un caz pentru eventualitatea în care musafirii nu sosiseră pre-sortați în perechi. Ar fi trebuit să-l punem pe Audee laolaltă cu soția lui legitimă, Dolly? Sau cu cea mai recentă tovarășă de pat a sa, Janie Yee-xing? Să-l punem pe Audee singur și pe cele două femei laolaltă? – dar ce și-ar fi făcut una celeilalte dacă am fi procedat așa? Janie și Dolly nu se priveau cu ostilitate, însă Audee părea inexplicabil de ostil față de amândouă.

– Nu se poate decide față de care ar trebui să fie fidel, a comentat Essie cu înțelepciune, iar el este un bărbat care dorește să fie fidel unei singure femei.

Eu înțelegeam asta destul de bine, ba chiar înțelegeam că nu numai unul dintre pasagerii navei suferea de problema respectivă.

În afirmația aceea exista totuși un cuvânt care nu mi se aplica mie: „suferință“. Trebuie să înțelegeți că eu nu sufeream. Eu mă bucuram. Mă bucuram și de Essie, întrucât soluționasem problema repartizării în cabine prin simpla părăsire a locului. Essie și cu mine ne retrăsesem în Cabina Căpitanului și încuiasem ușa. Ne spusesem că motivul pentru care procedasem așa fusese de a-i lăsa pe cei trei musafiri ai noștri să-și rezolve singuri problemele. Era un motiv bun. Dumnezeu știa că aveau nevoie de timp pentru asta, deoarece relațiile lor interpersonale latente erau îndeajuns de tensionate pentru a exploda o stea; dar aveam și alte motive, iar cel mai important dintre ele era de a putea face dragoste.

Și asta am și făcut. Entuziast. Cu bucurie. Ați fi crezut că după un sfert de secol – la vârstele noastre înaintate, și ținând seama de familiaritate și de plictiseală și de faptul că, la urma urmelor, există un număr limitat de mucoase ce pot fi frecate și un număr limitat de accesorii cu care să le freci – am fi avut foarte puține imbolduri pentru care s-o facem. Greșit! Eram extrem de motivați.

Poate că motivul îl reprezenta spațiul relativ strâmt de la bordul *Adevăratei dragoste*. Încuierea în cabina noastră privată cu pat anisocinetic conferea episodului un condiment specific adolescenților care se sărută pe verandă, cu părinții la o distanță egală cu grosimea geamului ferestrei. Am chicotit o vreme, în timp ce patul ne-a împins în moduri ingenioase... dar

„suferință“? Câtuși de puțin! Nu uitasem de Klara. Îmi reapărea în minte, iar și iar, adesea în momente foarte intime.

Însă aici, în pat, cu mine, se afla Essie, nu Klara.

Așa că am stat întins pe pat, mișcându-mă nițeluș, când și când, pentru a simți cum se mișca patul la rândul lui și cum o mișca pe Essie, ghemuită strâns lipită de mine, iar ea se mișca nițeluș la rândul ei – aducea nițeluș cu carambolul cu trei mante, dar cu piese mult mai interesante – și m-am gândit, calm și dulce, la Klara.

În clipa aceea mă simțeam aproape sigur că totul se va rezolva. La urma urmelor era ceva rău? Doar iubire. Doar doi oameni care se iubeau între ei. Nimic rău în asta! Sigur că da, o complicație o reprezenta faptul că unul dintre cei doi oameni, de exemplu eu, putea fi în același timp o parte din alți doi oameni care se iubeau între ei. Însă complicațiile puteau fi soluționate – într-un fel sau altul –, nu-i așa? Iubirea era cea care punea universul în mișcare. Iubirea ne făcea pe Essie și pe mine să zăbovim în Cabina Căpitanului. Iubirea îl făcuse pe Audee s-o urmeze pe Dolly în Pentagonul Înalt; și un soi de iubire o făcuse pe Janie să-l însoțească; și alt soi de iubire, sau poate același soi, o făcuse pe Dolly să se mărite cu el din capul locului, deoarece una dintre funcțiile iubirii este, cu siguranță, de a-i oferi unei persoane o altă persoană în jurul căreia să-și organizeze viața. Iar departe, într-unul dintre uriașele pustiuri gazoase și

presărate de stele (deşi în momentul acela încă nu ştiam asta), Căpitanul jelea o iubire; ba până şi Wan, care nu iubise niciodată pe nimeni cu excepţia sa, brăzda de fapt universul pentru cineva spre care să-şi îndrepte iubirea. Înţelegeţi cum merg lucrurile? Iubirea este factorul motivaţional.

– Robin? a rostit Essie somnoroasă peste clavicula mea. Ai făcut-o foarte bine. Complimentele mele.

Şi, desigur, ea vorbea de asemenea despre iubire, deşi în cazul acesta am ales să accept cuvintele acelea ca fiind un compliment adresat talentelor mele în demonstrarea iubirii.

– Mulţumesc, am spus.

– Mă-ntreb, totuşi..., a continuat ea şi s-a retras puţin ca să mă privească cu atenţie. Eşti complet refăcut? Intestinul este în formă bună? Doi virgulă trei metri de maţe noi se împacă cu cele vechi? Albert a raportat că totu-i bine?

– Mă simt perfect, am zis, aşa cum într-adevăr mă simţeam şi m-am întins pentru a-i săruta urechea. Sper doar ca şi restul lumii să fie la fel de bine.

Ea a căscat şi s-a întins.

– Dacă te referi la navă, Albert este perfect capabil să se ocupe de pilotare.

– De acord, însă este el capabil să se ocupe şi de pasageri?

S-a întors pe burtă, somnoroasă.

– Întreabă-l pe el.

Aşa că am spus:

– Albert? Vino și vorbește cu noi.

M-am răsucit ca să mă uit la ușă, curios să văd cum va apărea de data aceasta, printr-o ușă tangibilă, reală, care în plus era încuiată. Albert m-a păcălit. S-a auzit cum își drege glasul printr-o tuse de scuză, iar când m-am întors în direcția opusă, l-am văzut stând iarăși pe bancheta soției mele, cu ochii feriți sfiicios.

Essie a icnit și a înhățat cearșaful pentru a-și acoperi sânii frumoși, dar modești.

Asta era interesant. Până atunci nu se sinchisise niciodată să se acopere în fața vreunuia dintre programele ei. Și mai interesant a fost faptul că la momentul respectiv gestul ei n-a părut defel anormal.

– Îmi pare rău că deranjez, dragii mei prieteni, a spus Albert, însă voi m-ați chemat.

– Da, bine, a zis Essie sculându-se în capul oaselor ca să-l privească mai bine, dar fără să lase din mâini cearșaful cu care își acoperise pieptul.

Poate că deja propria ei reacție o surprinsese ca fiind stranie, totuși n-a spus decât:

– Așadar... Ce fac oaspeții noștri?

– Foarte bine, aș zice, a răspuns Albert grav. Poartă o conversație în trei, în cambuză. Căpitanul Walthers pregătește sandvișuri, iar cele două femei tinere îl ajută.

– Nici o bătaie? Nici un ochi scos? am întrebat.

– Câtuși de puțin. Ba chiar sunt destul de formali, rostind frecvent „scuză-mă“, și „te rog“, și „mulțumesc“. În același timp însă, a adăugat el părând încântat de sine, am pentru voi un raport despre velier. Vreți să-l

vedeți acum? Sau – mă gândesc – ați dori, poate, să vă alăturați oaspeților voștri, pentru a-l putea vedea toți?

Toate instinctele îmi cereau să-l văd imediat, dar Essie mi-a aruncat o privire.

– Așa ar fi politicos, Robin, a spus ea și eu am aprobat.

– Splendid, a zis Albert. Sunt sigur că-l veți găsi extrem de interesant. Așa cum l-am găsit eu. Bine-înțeles, pe mine m-a interesat dintotdeauna navigația cu vele, a continuat pe un ton flecar. Când am împlinit cincizeci de ani, *Berliner Handelsgesellschaft* mi-a dăruit o ambarcațiune minunată – pierdută, din nefericire, când a trebuit să părăsesc Germania din cauza ticăloșilor de naziști. Dragă doamnă Broadhead, cât de mult vă sunt îndatorat! Acum am toate amintirile acestea minunate pe care nu le avusesem anterior! Îmi amintesc căsuța noastră de lângă Ostend, unde obișnuiam să mă plimb pe plajă cu Albert... Acela – a licărit el din ochi – era *regele* Albert al Belgiei. Discutam despre navigația cu vele, iar serile soția lui mă acompania la pian, în timp ce cântam la vioară – și toate acestea mi le reamintesc, scumpă doamnă Broadhead, mulțumită numai dumneavoastră!

Pe durata întregului discurs, Essie stătuse încordată lângă mine și-și privise creația cu chip ca dăltuit în piatră. Apoi a început să chicotească și în cele din urmă a izbucnit în hohote de râs.

– Oh, Albert! a strigat ea, bâjbâind în jur după o pernă.

A țintit și a aruncat-o drept prin el, ricoșând inofensiv din cosmeticele din spatele lui.

– Ești un program grozav de amuzant! Acum, pleacă, te rog. Întrucât ești atât de uman, cu amintiri și anecdote plicticoase, nu-ți pot îngădui să mă vezi dezbrăcată!

Iar el își permise, de data aceasta, să dispară simplu, într-o clipită, în vreme ce Essie și cu mine ne-am îmbrățișat și am râs.

– Haide atunci și îmbracă-te, a spus ea în cele din urmă, ca să putem fi într-o ținută satisfăcătoare pentru programul de calculator când vom afla despre velier. Râsul este medicamentul suprem, nu-i așa? În cazul de față nu mai am nici o teamă pentru sănătatea ta, dragul meu, fiindcă un corp atât de înveselit va dura cu certitudine pe vecie!

Ne-am îndreptat către duș, continuând să chicotim... neștiind că, în cazul meu, „pe vecie“ însemna în clipa aceea unsprezece zile, nouă ore și douăzeci și unu de minute.

Nu încorporasem în *Adevărata dragoste* un birou pentru Albert Einstein, și mai ales nu încorporasem un birou cu pipa lui pe post de semn de carte, o sticlă de cerneală Skrip lângă o casetă din piele plină cu tutun, și înapoia lui o tablă neagră pe jumătate acoperită cu ecuații. Dar biroul era acolo și Albert era de asemenea acolo, întreținându-ne oaspeții cu istorii despre sine.

– Pe când eram la Princeton, spunea el, au angajat pe cineva să mă urmărească cu un carneţel; dacă scriam ceva pe tablă, el trebuia să copieze totul imediat. Nu era în beneficiul meu, ci al lor – altfel, înţelegeţi?, se temeau să şteargă tablele!

A surâs către oaspeţii noştri şi a încuviinţat din cap cordial spre Essie şi spre mine, care stăteam de mână în uşa salonului principal.

– Le povesteam, doamnă şi domnule Broadhead, câte ceva din istoria mea acestor oameni, care poate că nici n-au auzit despre mine, deşi am fost, trebuie s-o spun, destul de faimos. Ştiaţi, de pildă, că, pentru că detestam ploaia, administraţia de la Princeton a construit un pasaj acoperit pe care-l puteţi vedea şi în prezent, astfel ca să-mi pot vizita prietenii fără să ies afară?

Cel puţin nu mai purta chipul generalului şi eşarfa de mătase a Baronului Roşu, totuşi mă făcea să mă simt uşor inconfortabil. Îmi venea să-mi cer scuze în faţa lui Audee şi a celor două femei; în loc s-o fac, am spus:

– Essie, nu crezi că reminiscenţele astea devin cam exagerate?

– Este posibil, a încuviinţat ea gânditor. Vrei să-nceteze?

– Nu chiar să înceteze. Acum este mult mai interesant, dar dacă ai putea reduce creşterea bazei de date a personalizării identităţii sau să mai roteşti potenţiometrul de pe circuitele nostalgiei...

– Ce prostuț ești, dragă Robin, a zâmbit ea iertător, după care a poruncit: Albert! Termină cu divagațiile. Lui Robin nu-i plac.

– Desigur, draga mea Semya, a spus el politicos. Oricum probabil că doriți să auziți despre velier.

S-a sculat îndărătul biroului – mai precis, imaginea lui holografică, dar inexistentă din punct de vedere fizic, s-a sculat îndărătul holoramei la fel de inexistente a biroului său; trebuia să-mi reamintesc întruna detaliile acelea. A luat un burete și a început să șteargă creta, apoi s-a oprit. Cu o privire de scuze aruncată în direcția Essiei, s-a întins către un comutator de pe birou. Tabla neagră a dispărut. A fost înlocuită de suprafața familiară, verde-cenușie și granulată, a ecranului dintr-o navă Heechee. După aceea a apăsat alt comutator și granularea cenușie a pierit, înlocuită de imaginea unei hărți stelare. Era o acțiune perfect realistă – pentru convertirea oricărui ecran al unei nave din Poartă într-o imagine utilizabilă era suficientă aplicarea unei tensiuni de polarizare unor circuite (deși o mie de exploratori muriseră fără s-o afle).

– Ceea ce vedeți, a indicat el voios, este locul unde Căpitanul Walthers a localizat velierul și, după cum vedeți, acolo nu există nimic.

Audee stătuse tăcut pe o pernuță în fața imitației de șemineu, cât mai departe cu putință de Dolly sau Janie – și ambele femei erau cât mai departe cu putință una de cealaltă, și de asemenea foarte tăcute. Însă acum Walthers a rostit, rănit:

– Imposibil! Înregistrările au fost corecte! Aveți datele!

– Bineînțeles că au fost corecte, l-a liniștit Albert, dar, vedeți voi, până la sosirea navei-cercetaș, velierul dispăruse.

– N-ar fi putut ajunge foarte departe, dacă unica lui propulsie provenea de la lumina solară!

– Nu, n-ar fi putut ajunge, totuși nu mai există. Eu însă, a urmat Albert zâmbind vesel, ținusem seama de o asemenea posibilitate. Dacă mai țineți minte, reputația mea – mă refer la întruparea mea anterioară – se fundamenta pe ipoteza că viteza luminii este o constantă fundamentală, supusă, a precizat clipind tolerant de jur împrejurul salonului, anumitor extinderi ale contextului pe care le-am învățat de la Heechee. Dar viteza, da, este întotdeauna aceeași – aproape trei sute de mii de kilometri pe secundă. De aceea am instruit nava-cercetaș ca în eventualitatea în care nu va găsi velierul să se deplaseze pe o distanță egală cu trei sute de mii de kilometri de înmulțit numărul de secunde scurse din momentul observării.

– Al naibii de program, inteligent și infatuat, a rostit Essie cu dragoste. Ai angajat un pilot isteț pentru nava-cercetaș, nu-i așa?

Albert a tușit ușor.

– Și nava era neobișnuită, a zis el, deoarece întrevăzusem posibilitatea apariției unor nevoi de natură specială. Mă tem că cheltuielile au fost destul de

ridicate. Iată însă ce a văzut nava, după ce a parcurs distanța respectivă.

A fluturat dintr-o mână și ecranul a arătat forma de libelulă cu multe aripi. Nu mai era perfectă, ci se plia și se contracta sub ochii noștri. Albert iuțise viteza de derulare, așa cum fusese înregistrată de nava-cercetaș, și am privit cum aripile uriașe s-au rulat și apoi au dispărut.

Bun. Ceea ce am văzut noi, voi văzuserăți deja. Ați fost avantajați față de noi prin faptul că ați știut ce anume vedeați. Acum în salon eram Walthers și haremul lui, Essie și cu mine. Părăsisem o planetă frământată de neliniști pentru a urmări o enigmă neliniștitoare și vedeam cum obiectul pe care-l căutam era... era *mâncat* de altceva! Exact așa părea pentru ochii noștri șocați și nepregătiți. Am rămas locului încremeniți, holbându-ne la aripile pliate și la sfera gigantică de un albastru-strălucitor care apăruse din neant pentru a le înghiți.

Mi-am dat seama că cineva chicotea cu blândețe și am fost șocat pentru a doua oară când mi-am dat seama cine era.

Era Albert, care stătea pe marginea biroului său și-și ștergea o lacrimă de amuzament.

– Îmi cer scuze, a spus el, dar dacă v-ați fi putut vedea *fețele!*

– *Al dracu'* de program inteligent și infatuat, a șuierat Essie fără pic de dragoste, termină imediat cu rahaturile! Ce se-ntâmplă aici?

Albert s-a uitat la soția mea. Nu i-am putut descifra prea bine expresia. Privirea era afectuoasă, și tolerantă, și multe alte lucruri pe care nu le asociam cu o imagine generată de calculator, nici chiar cu Albert. În același timp însă era îngrijorată.

– Dragă doamnă Broadhead, a rostit el, dacă nu doreați să am simțul umorului, n-ar fi trebuit să mă programați ca atare. Dacă v-am stânjenit, îmi cer scuze.

– Urmează instrucțiunile! i-a poruncit tăios Essie.

– Bun, foarte bine. Eu bănuiesc că ceea ce ați văzut, a explicat el întorcându-se deliberat cu spatele la Essie pentru a se adresa grupului, este primul exemplu cunoscut de operațiune executată de Heechee adevărați în timp real. Mai exact, velierul a fost capturat. Observați această navă mai mică.

A fluturat neglijent din mână și imaginea s-a rotit și a fluctuat, mărind scena. Mărirea era peste rezoluția instrumentelor optice ale navei-cercetaș, așa încât conturul sferei a devenit neregulat și încețoșat.

Însă înapoia ei exista ceva.

Exista ceva care se deplasa lent în eclipsă îndărătul sferei. Exact cu o clipă înainte de a dispărea, Albert a pus stop-cadru și am privit toți un obiect neclar și micuț, în formă de pește.

– O navă Heechee, a rostit Albert. Eu cel puțin nu am altă explicație.

Janie Yee-xing a scos un sunet înecat.

– Ești sigur?

– Nu, bineînțeles că nu sunt sigur, a recunoscut Albert. Deocamdată este doar o teorie. Domnișoară Yee-xing, nimeni nu spune niciodată „da“ unei teorii, ci spune doar „poate“, fiindcă este sigur că va apărea o teorie mai bună, iar cea care păruse anterior cea mai bună se va alege cu „nu“. Dar teoria mea este că Heechee au decis să captureze velierul.

Acum ați văzut tabloul general. Heechee! Autentici, atestați de cel mai inteligent sistem de recuperare a datelor care a fost cunoscut vreodată. Eu îi căutasem pe Heechee, într-un fel sau altul, timp de două treimi de secol, disperat să-i găsesc și îngrozit că s-ar putea să-i găsesc. Iar când asta s-a întâmplat până la urmă, problema care-mi ocupa aproape toată mintea nu era legată de Heechee, ci de sistemul de recuperare a datelor.

– Albert, am spus, de ce te comporți așa ciudat?

El m-a privit politicos, ciocănindu-și ușor dinții cu coada pipei.

– În ce fel „ciudat“, Robin? a întrebat.

– Ce naiba, termină! Felul cum te comporți! Nu... Am șovăit, încercând să mă exprim cât mai politicos: Nu știi că nu ești decât un program de calculator?

A surâs trist.

– Nu trebuie să mi se reamintească asta, Robin. Nu sunt real, nu? Totuși nu mă interesează realitatea în care ești tu imersat.

– Albert! am strigat, însă el a ridicat o mână ca să mă oprească.

– Dă-mi voie să termin. Pentru mine realitatea este, o știu, un număr, foarte mare, de comutatoare de tip închis-deschis cu procesare în paralel, dispuse în configurații euristice. Dacă cineva le analizează, observă că sunt doar un truc cu care este păcălit privitorul. Dar ce se întâmplă în cazul tău, Robin? Este realitatea foarte diferită în cazul unei inteligențe organice? Sau nu înseamnă decât o serie de reacții chimice care se desfășoară într-un kilogram de materie adipoasă lipsită de ochi, urechi sau organe sexuale? Tot ceea ce știe el știe în mod indirect, fiindcă așa i-a comunicat un sistem de percepții. Toate sentimentele pe care le are îi sosesc prin intermediul terminațiilor nervoase, care joacă rolul unor conexiuni. Diferența între noi este atât de mare, Robin?

– Albert!

El a clătinat din cap.

– Da, a spus cu amărăciune, știu. Nu poți fi amăgit de trucul meu, deoarece o cunoști pe creatoarea sa – este aici, printre noi. Dar tu însuți nu te lași amăgit de propriul tău truc? Nu ar trebui atunci să mi se acorde aceeași stimă și toleranță? Am fost un om destul de important, Robin. Am fost privit cu mult respect de persoane de mare vază! Regi. Regine. Savanți de vârf, care mi-au fost în același timp colegi excelenți. Când am împlinit șaptezeci de ani, mi-au organizat o petrecere – Robertson și Wigner, Kurt Gödel, Rabi, Oppenheimer...

Și-a șters realmente o lacrimă... și doar atât i-a mai îngăduit Essie să continue.

Ea s-a ridicat.

– Prieteni și soțul meu, a rostit, este evident c-a avut loc o defecțiune gravă. Îmi cer scuze. Trebuie să-l deconectez din circuit pentru o verificare completă – o să vă rog să mă scuzați.

– Nu-i vina ta, Essie, am spus pe cât de blând am putut, însă ea n-a luat-o cu blândețe.

M-a privit cu o expresie pe care nu i-o mai văzusem de când începusem s-o curtez și-i povesteam despre glumele amuzante pe care obișnuiam să le fac programului meu de psihanaliză, Sigfrid von Psiho.

– Robin, a zis ea rece, se vorbește mult prea mult despre vină și vinovăție. Vom discuta mai târziu. Îmi cer scuze musafirilor, dar mă retrag în cabina mea de lucru. Albert! Prezintă-te imediat acolo pentru depanare!

Una dintre penalizările pentru bogăție și faimă este faptul că mulți te invită să le fii musafir și aproape toți se așteaptă să-i inviți la rândul tău. Calitățile de gazdă nu se numără printre abilitățile mele. Soției mele pe de altă parte îi place realmente să joace rolul de gazdă, așa că de-a lungul anilor am pus la punct o metodă bună de a ne ocupa de musafiri. Este foarte simplu. Eu mă învârt pe lângă ei atâta vreme cât îmi face plăcere – asta poate să însemne câteva ore sau alteori cinci minute. După aceea dispar în cabinetul

meu și-i las în seama lui Essie. Asta îmi place mai ales atunci când, din cine știe ce motiv, există tensiuni printre invitați. Este un aranjament care funcționează perfect – pentru mine.

Însă uneori nu funcționează și atunci rămân împotmolit. Acesta era unul dintre momentele respective. Nu-i puteam lăsa în seama Essiei, fiindcă Essie era ocupată. Nu voiam să-i las singuri, deoarece făcusem deja asta pentru o perioadă destul de lungă. Cât despre tensiuni... erau suficiente. Așa că mă străduiam să-mi reamintesc cum să fii politicos când nu ai unde să te retragi.

– Vreți ceva de băut? am întrebat pe un ton de voie bună. Ceva de mâncat? Putem viziona niște emisiuni bune, dacă Essie n-a deconectat toate circuitele pentru a-l depana pe Albert...

Janie Yee-xing m-a întrerupt cu o întrebare:

– Încotro ne îndreptăm, domnule Broadhead?

– Ei bine – am răspuns radiind jovial, ca o gazdă minunată, încercând să-i fac pe oaspeți să se simtă destinși, deși mi-au pus o întrebare foarte bună la care nu concepusem vreun răspuns, întrucât mă gândisem la multe alte chestii mult mai urgente –, cred că întrebarea este, unde ați dori să mergem? Vreau să spun că se pare că nu mai are vreun rost să urmărim velierul.

– Nu, a încuviințat Yee-xing.

– Atunci bănuiesc că depinde doar de voi. Cred că nu ați dori înapoi la închisoare.

Le reaminteam că, la urma urmelor, le făcusem o favoare.

– Nu, a repetat Yee-xing.

– Atunci să ne-ntoarcem pe Pământ? V-am putea lăsa la o buclă. Sau în Poartă, dacă vreți. Sau... ia să vedem, Audee, tu ai venit inițial de pe Venus, nu? Vrei să te-ntorci acolo?

A fost rândul lui Walthers să spună „Nu". N-a mai adăugat însă nimic. M-am gândit că era foarte nepoliticos din partea oaspeților mei să nu-mi ofere decât negativisme, în timp ce eu încercam să fiu ospitalier.

Dolly Walthers mi-a sărit în ajutor. A ridicat mâna dreaptă și pe ea purta una dintre păpușile acelea care se trag peste degete ca o mânușă, cea care ar fi trebuit să semene cu un Heechee.

– Problema *este*, domnule Broadhead, a rostit ea fără să-și miște buzele cu glas mieros și șerpesc, că nici unul dintre noi *nu are* vreun loc special unde să se ducă.

Pentru că era evident adevărat, nimeni n-a părut să aibă ceva de comentat. Apoi Audee s-a ridicat în picioare.

– Cred că acum aș bea ceva, Broadhead, a mormăit el. Dolly? Janie?

Era în mod clar ideea cea mai bună pe care vreunul dintre noi o avusese de multă vreme. Toți am fost de acord, aidoma unor invitați care sosesc prea devreme la o petrecere și-și găsesc ceva de făcut pentru a nu fi prea bătător la ochi faptul că nu fac nimic.

Sigur că da, existau lucruri ce trebuiau făcute, iar cel aflat în vârful listei din mintea mea era să nu fiu cordial cu tovarășii mei de navă. Chestia aia din vârful listei mele nu încerca nici măcar să asimileze faptul că noi văzusem (poate) o navă Heechee reală, funcțională, cu Heechee în interiorul ei. Era vorba din nou despre intestinul meu. Doctorii spuseseră că voi putea duce o viață normală. Ei nu spuseseră nimic despre una atât de anormală ca aceasta, așa că-mi resimțeam vârsta și fragilitatea. Am fost bucuros să-mi iau ginul cu apă tonică, să mă așez lângă șemineul fals cu flăcări false și să aștept ca altcineva să ia inițiativa.

Acela s-a dovedit a fi Audee Walthers.

– Broadhead, apreciez că ne-ai scos din bucluc și știu că ai propriile tale chestii pe care trebuie să le rezolvi. Presupun că lucrul cel mai bun pe care-l poți face este să ne debarci pe toți trei în locul care-ți este cel mai la îndemână și să-ți vezi de afacerile tale.

– Ei bine, Audee, există fel de fel de locuri. Nu este nici unul pe care l-ai prefera în detrimentul celorlalte?

– Ce aș prefera eu, mi-a răspuns, ceea ce cred că am prefera toți este să avem posibilitatea de a stabili ce dorim să facem noi înșine. Cred că ai observat că avem unele probleme personale care trebuie puse la punct.

Nu era genul de afirmație cu care ai vrea să fii de acord, dar n-o puteam nici nega, așa că m-am mulțumit să zâmbesc.

– Așadar avem nevoie de posibilitatea de a ne descărca și a discuta despre ele.

– Aha, am aprobat. Să-nțeleg că nu v-am oferit suficient timp când Essie și cu mine v-am lăsat singuri?

– *Voi* ne-ați lăsat singuri. Nu și amicul vostru Albert.

– Albert?

Nu mă gândisem nici o clipă că Albert ar fi putut apărea în fața oaspeților, mai ales fără să fi fost invitat.

– Tot timpul, Broadhead, a răspuns cu amărăciune Walthers. A stat exact în locul în care stai tu acum. I-a pus lui Dolly un milion de întrebări.

Am scuturat din cap și i-am întins paharul ca să mi-l reumple. Probabil că nu era o idee bună, dar nu aveam absolut nici o idee care să mi se pară că ar fi fost bună. În tinerețea mea, când mama era pe moarte – fiindcă nu-și putea permite tratament medical pentru amândoi, vinovăție, vinovăție, vinovăție, și a decis să mi-l acorde doar mie –, existase o perioadă când ea nu mă mai recunoscuse, nu-și mai amintise numele meu, vorbise cu mine ca și cum aș fi fost șeful ei sau proprietarul casei ori un bărbat cu care avusese o relație înainte să se fi măritat cu tata. O perioadă urâtă.... Felul în care se comportase fusese aproape mai rău decât știința că se găsea pe moarte: o ființă solidă se preschimbase în sfărâmături sub ochii mei.

La fel cum și Albert se preschimba acum în sfărâmături.

– Ce fel de întrebări a pus? am spus eu, uitându-mă la Dolly.

– Ah, despre Wan, a zis ea jucându-se cu păpușile, totuși vorbind cu propriul ei glas – deși tot fără să-și

mişte buzele prea mult. Despre unde mergea... ce făcea... A vrut mai ales să-i arăt obiectele de pe hărţi care-l interesau pe Wan.

– Arată-mi-le şi mie, am rostit.

– Nu pot să manipulez chestia aia, a spus ea iritată, însă Janie Yee-xing s-a ridicat şi s-a apropiat de comenzi înainte să-şi fi terminat ultimul cuvânt.

A atins consola displayului, s-a încruntat, a tastat o combinaţie, a făcut o grimasă şi a revenit iarăşi spre noi.

– Probabil că doamna Broadhead l-a blocat când v-a decuplat pilotul de la circuite, a comentat ea.

– Oricum, a spus Dolly, erau numai găuri negre... de un fel sau altul.

– Crezusem că exista doar un singur fel, am zis şi ea a strâns din umeri.

Ne-am adunat toţi în jurul scaunului de la consola de comandă şi ne-am uitat la ecran, care nu arăta decât stele.

– Lua-l-ar dracu', am mârâit.

Iar dinapoia noastră, vocea lui Albert a rostit îngheţat:

– Îmi pare rău dacă te-am tulburat, Robin.

Toţi ne-am răsucit aidoma figurinelor dintr-un orologiu din acelea germane vechi, din turnuri. El stătea pe marginea scaunului pe care abia îl părăsisem şi ne studia. Părea diferit. Mai tânăr. Mai puţin sigur pe sine. Învârtea un trabuc între degete – un trabuc, nu pipa – şi avea o expresie sumbră pe chip.

– Crezusem că Essie avea treabă cu tine, am comentat – sunt sigur – iritat.

– A terminat, Robin. De fapt, vine și ea imediat. Cred că pot spune cu destulă exactitate că n-a găsit nici o defecțiune... nu este așa, doamnă Broadhead?

Essie a intrat pe ușă și s-a oprit acolo. Avea pumnii în șolduri și-l fixa cu ochii pe Albert. Nici măcar nu-mi aruncase vreo privire.

– Așa-i, programule, a declarat ea mohorât. N-am găsit nici o eroare de programare.

– Mă bucur să aud asta, doamnă Broadhead.

– Să nu te bucuri! Faptul rămâne – ești un program belit. Spune-mi atunci, programule inteligent fără nici o eroare de programare, care-i pasul următor?

Holograma și-a umezit buzele cu un tic realmente nervos.

– Păi, a răspuns Albert șovăitor, bănuiesc că ați dori să verificați hardware-ul.

– Exact, a rostit Essie și s-a întins să-i scoată date-vantaiul din mufă.

Aș putea jura că am văzut o trecătoare expresie de panică pe fața lui Albert, privirea unui om care era supus anesteziерii pentru o operație chirurgicală majoră. Apoi expresia a dispărut împreună cu restul lui.

– Vedeți-vă de discuții, a ordonat Essie peste umăr după care și-a pus o lupă la ochi și a început să scaneze suprafața evantaiului.

Dar despre ce să discutăm? Am privit-o în timp ce a examinat fiecare striațiune a evantaiului. Am

plutit după ea, când, strâmbându-se nemulţumită, a dus evantaiul în camera de lucru şi ne-am uitat în tăcere cum l-a atins cu calibre şi electrozi, l-a introdus într-o mufă pentru testări, a apăsat butoane, a rotit verniere şi a citit rezultate de pe scale. Eu am stat locului, frecându-mi abdomenul, care reîncepuse să mă deranjeze, iar Audee a şoptit:

– Ce caută?

Nu ştiam. O ciupitură, o zgârietură, o coroziune, orice, însă orice ar fi fost nu l-a găsit.

Essie s-a ridicat şi a suspinat.

– Aici nu-i nimic, a anunţat ea.

– Asta-i bine, am sugerat.

– Asta-i bine, a aprobat ea, pentru că dac-ar fi fost ceva serios, nu l-aş fi putut repara aici. Dar în acelaşi timp este prost, Robin, fiindcă-i clar că programul ăsta afurisit e plin de hibe. Asta mi-a dat o lecţie de modestie.

– Sunteţi sigură că-i stricat, doamnă Broadhead? a intervenit Dolly. Cât timp aţi fost în cealaltă cabină, a părut destul de coerent. Poate niţel cam excentric.

– Excentric! Doamnă Dolly, ştii despre ce a vorbit cât timp l-am verificat? Ipoteza lui Mach. Masa lipsă. Găuri negre mai negre decât găurile negre obişnuite. Ar fi trebuit să fii un adevărat Albert Einstein ca să-nţelegi... hei! Ce-ai zis? A stat de vorbă cu voi?

Iar după ce a auzit confirmarea din partea celorlalţi, s-a aşezat cu buzele strânse gânditor pentru o vreme. După aceea s-a ridicat.

– La dracu', a spus cu un ton sumbru, n-are rost să-ncerc s-o iau pe ghicite. O singură persoană știe ce-i în neregulă cu Albert, iar persoana aceea este chiar Albert.

– Și dacă Albert n-o să-ți spună? am întrebat-o.

– Nu asta-i întrebarea corectă, m-a corijat ea conectând evantaiul. Întrebarea corectă este: Dacă Albert n-o să poată să-mi spună?

El părea în regulă – oricum, aproape în regulă. Învârtea trabucul între degete, așezat în scaunul lui favorit – care era de asemenea locul meu favorit, dar în momentul acela nu aveam chef să mă cert cu el pentru asta.

– Așadar, Albert, a rostit Essie cu glas blând, însă ferm, știi că ești belit, corect?

– Prezint o ușoară anomalie, cred, da, a spus el pe un ton de scuză.

– O anomalie a dracu' de mare, după părerea mea! Bun, iată cum vom proceda, Albert. Mai întâi îți vom pune niște întrebări simple – nu despre motivații, nu despre chestii super-teoretice, ci doar întrebări la care se poate răspunde pe baza datelor obiective. Ai înțeles?

– Cu certitudine am înțeles, doamnă Broadhead.

– Bun. Mai întâi. Am înțeles că ai conversat cu oaspeții în timp ce Robin și cu mine eram în Cabina Căpitanului.

– Corect, doamnă Broadhead.

Ea și-a țuguiat buzele.

– Mi se pare un comportament neobișnuit, nu crezi? Le-ai pus întrebări. Te rog să ne spui care-au fost întrebările și răspunsurile.

Albert s-a foit stânjenit.

– M-au interesat în principal obiectele pe care le investiga Wan, doamnă Broadhead. Doamna Walthers a fost atât de amabilă să mi le indice pe hărți.

A arătat displayul, iar când ne-am uitat acolo, într-adevăr, afișa mai multe hărți, una după alta.

– Dacă le priviți cu atenție, a spus Albert gesticulând cu trabucul neaprins, veți observa că există o progresie clară. Primele lui ținte au fost găurile negre simple, care pe hărțile Heechee sunt indicate prin semnele acestea asemănătoare unor cârlige pentru pescuit. În cartografia Heechee acelea sunt indicatoare de pericol.

– De unde știi asta? a întrebat Essie, apoi: Nu, sari peste întrebarea asta. Bănuiesc c-ai avut motive întemeiate pentru ipoteza respectivă.

– Așa este, doamnă Broadhead. În această privință, nu am fost complet sincer cu dumneavoastră.

– Aha! Începem s-aflăm câte ceva! Continuă!

– Da, doamnă Broadhead. Găurile negre simple sunt notate cu câte două bife. După aceea Wan a investigat o singularitate goală – o gaură neagră care nu se rotește, de fapt chiar cea în care Robin a avut o experiență teribilă cu mulți ani în urmă. Acolo Wan a găsit-o pe Gelle-Klara Moynlin.

Imaginea a pâlpâit, a arătat steaua albastru spectral, după care a revenit la hartă.

– Aceasta are trei cârlige pentru pescuit, ceea ce înseamnă un pericol mai mare. Și în cele din urmă – un gest din mână și imaginea s-a modificat, arătând altă secțiune a hărții Heechee –, aceasta este cea pe care doamna Walthers a identificat-o ca fiind următoarea destinație a lui Wan.

– N-am spus asta! a obiectat Dolly.

– Nu, doamnă Walthers, a încuviințat Albert, însă ați spus că el o privea frecvent, că a discutat despre ea cu Morții și că îl îngrozea. Cred că spre aceasta se îndreaptă acum.

– Perfect, l-a aplaudat Essie. Ai trecut cu brio primul test, Albert. Vom trece la partea a doua, fără, de data aceasta, participarea audienței, a precizat privind-o pe Dolly.

– Sunt la dispoziția dumneavoastră, doamnă Broadhead.

– Bineînțeles că ești. Bun. Întrebări științifice. Ce se înțelege prin „masă lipsă“?

Albert a părut tulburat, totuși a răspuns destul de prompt:

– Așa-numita masă lipsă este acea cantitate de masă care ar justifica diverse orbite galactice, dar care n-a fost niciodată observată.

– Excelent! Mai departe, ce este Ipoteza lui Mach?

El și-a umezit buzele.

– Doamnă Broadhead, nu sunt chiar în largul meu cu discuții speculative despre mecanica cuantică. Am dificultăți în a crede că Dumnezeu joacă zaruri cu universul.

– Nu te-am întrebat care-ți sunt convingerile! Respectă regulile, Albert. Îți cer doar definiția unei teze științifice utilizate pe scară largă.

El a suspinat și s-a foit iarăși.

– Foarte bine, doamnă Broadhead, însă dați-mi voie s-o formulez în termeni tangibili. Există motive pentru a crede că asupra ciclului de dilatare–contracție al universului are loc o intervenție la scară mare. Dilatarea este inversată. Contracția este silită, se pare, spre un punct unic – același ca înainte de Big Bang.

– Și ce-a fost atunci? a întrebat Essie.

Albert și-a schimbat poziția picioarelor.

– Realmente devin destul de agitat, doamnă Broadhead.

– Dar poți răspunde la întrebare – în termenii considerați acceptabili în prezent.

– În ce punct, doamnă Broadhead? Ce este acceptat în prezent? Ce a fost acceptat, să zicem, înainte de epoca lui Hawking și a celorlalți fizicieni cuantici? Există o afirmație explicită despre univers din chiar clipa începutului său, însă este de natură religioasă.

– Albert, a rostit Essie pe un ton de avertisment.

El a surâs slab.

– Doream să-l citez pe Sfântul Augustin de Hipona. Când a fost întrebat ce făcea Dumnezeu înainte

să fi creat universul, Sfântul Augustin a răspuns că El crea iadul pentru cei care puneau întrebarea aceasta.

– Albert!

– Bine, bine, a făcut el iritat. Da. Se crede că relativitatea nu mai poate explica fizica universului înainte de un moment foarte, foarte timpuriu – în nici un caz mai târziu de $1/10^{43}$ dintr-o secundă – și trebuie efectuată un soi de „corecție cuantică". Doamnă Broadhead, mă simt destul de jenat de acest test de cultură generală.

Rareori o văzusem pe Essie șocată.

– Albert! a răcnit ea din nou, pe un ton destul de diferit.

Nu de avertisment. De uimire și tulburare.

– Da, Albert, a rostit el brutal, cel pe care l-ai creat și care sunt eu. Să încetăm cu asta, te rog. Fii amabilă și ascultă. Nu știu ce se întâmplă înainte de Big Bang! Știu doar că există cineva, undeva, care crede că știe ce se întâmplă și că poate controla ce se întâmplă. Asta mă înspăimântă teribil, doamnă Broadhead.

– Te „înspăimântă"? a icnit Essie. Cine-a programat „înspăimântarea" în tine, Albert?

– Dumneavoastră, doamnă Broadhead. Nu pot îndura asta. Și nu doresc să mai discut această problemă.

Și a dispărut.

Nu fusese obligat să procedeze așa. Ne-ar fi putut cruța sentimentele. S-ar fi putut preface că iese pe o ușă sau să fi dispărut când noi ne uitam altundeva. N-a ales nici una dintre soluțiile acelea. A pierit pur

și simplu. Ca un om cu adevărat real, care se simțea atât de furios, încât, după ce termina de vorbit, părăsea scena trântind ușa după el. Fusese prea mânios ca să mai aibă grija aparențelor.

– N-ar trebui să-și piardă cumpătul, a comentat Essie uluită.

Dar și-l pierduse; iar șocul respectiv n-a fost nici pe departe atât de mare pe cât a fost șocul care a urmat, când am descoperit că ecranul continua să nu răspundă la comenzi, ca de altfel și consola de pilotare.

Albert le blocase pe ambele. Goneam cu accelerație constantă spre o destinație pe care n-o cunoșteam.

20
ÎNTÂLNIRE NEDORITĂ

Telefonul suna în nava lui Wan. De fapt nu era tocmai un telefon și cu siguranță nu suna; dar era un semnal care arăta că cineva direcționa un mesaj spre navă prin radioul superluminic.

– Închide-l! a răcnit Wan, trezindu-se indignat din somn. Nu vorbesc cu nimeni!

Și apoi, ceva mai treaz, a părut nu numai furios, ci și derutat.

– Era-nchis, a spus uitându-se la radioul superluminic, iar expresia de pe chipul lui a traversat și restul spectrului, până la frică.

Ceea ce-l face pe Wan mai puțin detestabil în ochii mei, cred, este ulcerul acela de teamă care-l rodea întruna. Dumnezeu mi-e martor că era o brută. Era ursuz; era un hoț; nu-i păsa de nimeni decât de persoana lui. Dar asta însemna doar că era așa cum am fost noi toți cândva, însă noi am ieșit din starea respectivă prin socializare, cu ajutorul părinților, al

tovarășilor de joacă, al școlii și al poliției. Nimeni nu socializase niciodată cu Wan și de aceea el continua să fie un copil.

– Nu vorbesc cu nimeni! a strigat el și a trezit-o pe Klara.

O pot vedea pe Klara așa cum era atunci, fiindcă acum pot observa mult din ceea ce înainte era ascuns. Era obosită, era iritată și se săturase de Wan în măsura în care se putea aștepta din partea oricărei alte persoane să se sature de el.

– Ai putea foarte bine să răspunzi, a zis ea și Wan s-a holbat de parcă ar fi fost nebună.

– Să răspund? Bineînțeles că n-o să răspund! În cel mai bun caz nu-i decât vreun birocrat băgăcios care se va plânge că n-am urmat cu exactitate procedurile cuvenite...

– Se va plânge c-ai furat nava, l-a corectat ea într-o doară și s-a îndreptat către radioul superluminic. Cum se răspunde?

– Nu fi tâmpită! a zbierat el. Stai! Așteaptă! Ce faci?

– De la maneta asta? a întrebat ea și urletul lui a fost un răspuns destul de limpede.

Wan a sărit prin cabina micuță, totuși Klara era mai voinică și mai puternică decât el. I-a rezistat. Ciripitul semnalului a încetat; lumina aurie s-a stins și Wan, brusc relaxat, a hohotit sonor.

– Ho-ho, ce proastă ești! Nu-i nimeni acolo! a strigat el.

Dar se înșela. Pentru o clipă s-a auzit un șuierat, apoi cuvinte recognoscibile... cel puțin, aproape recognoscibile. Un fluierat, după care o voce straniu tensionată a rostit:

– Nosssa vafa canimi ca'au.

Klara a avut nevoie de gândire considerabilă pentru a înțelege ce se spusese, iar când a înțeles, cuvintele nu și-au atins efectul dorit. Adevărul era oare așa cum sunase? Un străin, cu un impediment sibilant teribil, care încercase să spună: „N-o să vă fac nimic rău"? Și de ce ar fi spus asta? Nu este deloc liniștitor să fii liniștit că nu te afli în pericol, într-un moment când n-aveai nici un motiv să crezi că te-ai fi aflat.

Wan se strâmba.

– Ce-i? a strigat el pițigăiat și a început să transpire. Cine-i acolo? Ce vrei?

N-a urmat nici un răspuns. Motivul pentru care n-a urmat nici un răspuns era că întregul vocabular al Căpitanului fusese epuizat și el era ocupat să repete următoarea frază; pentru Wan și Klara însă tăcerea avea mai mult înțeles decât cuvintele.

– Ecranul! a țipat Wan. Folosește ecranul, tâmpito, află ce-i!

Klara a avut nevoie de ceva timp ca să manipuleze elementele de comandă; folosirea ecranului Heechee era o abilitate pe care abia începuse s-o deprindă în decursul acestui voiaj, deoarece pe vremea ei nimeni nu știuse cum să-l opereze. Ecranul s-a limpezit și a arătat o navă, una mare. Cea mai mare pe care o

văzuse Klara vreodată, mult mai mare decât oricare dintre Cinciurile care plecau din Poartă pe vremea ei.

– Ce... Ce... Ce..., a scâncit Wan și doar la a patra încercare a izbutit să termine întrebarea: Ce este?

Klara n-a încercat să răspundă. Nu știa. I-a fost frică însă. I-a fost frică să nu fie imaginea tânjită și în același timp temută de toți prospectorii Porții, iar când Căpitanul a terminat de repetat și și-a rostit următoarea propoziție, a fost sigură:

– Vin... labor... dul... vosss... t'u.

Să vină la bord! Nu era imposibil, Klara știa, ca o navă să facă joncțiune cu alta în timpul zborului; manevra aceea mai fusese făcută. Dar nici un pilot de pe Pământ nu beneficiase de multă practică în realizarea joncțiunii.

– Nu-l lăsa-năuntru! a urlat Wan. Fugi! Ascunde-te! Fă ceva!

I-a azvârlit Klarei o privire încărcată de teroare, după care s-a repezit la comenzi.

– Nu fi idiot! a strigat ea, sprintând totodată ca să-l intercepteze.

Klara era o femeie puternică, însă în clipa aceea îi venea greu să-l oprească. Spaima nebună amplificase forțele lui Wan. El a izbit-o cu brațele și a trimis-o cât colo, apoi, plângând de frică, a sărit în fața comenzilor.

Terorizată de contactul acela neașteptat, Klara a avut totuși timp pentru alt fior de teamă. Tot ce aflase despre navele Heechee o învățase că niciodată, *niciodată* să nu încerci să schimbi cursul odată ce a fost

stabilit. Știa că descoperirile noi făceau posibilă o asemenea manevră; dar știa de asemenea că nu trebuia procedat cu neglijență, ci numai în urma unor calcule și planificări atente, iar Wan nu era în stare de o astfel de acțiune.

Și chiar dacă ar fi fost... n-ar fi contat defel. Nava cea mare în formă de rechin se apropia.

Fără să vrea, Klara a privit cu admirație felul în care pilotul celeilalte nave s-a adaptat fără dificultate la modificarea de curs și incrementarea vitezei. Era un proces fascinant din punct de vedere tehnic. Wan înghețase înaintea comenzilor, privind cu gura căscată, cu balele curgându-i pe bărbie. După aceea, când cealaltă navă a crescut uriașă și a dispărut din raza scanerelor, după care s-a auzit un scrâșnet dinspre trapa landerului, el a urlat de groază și s-a năpustit în toaletă. Klara era singură când a văzut trapa landerului deschizându-se și dându-se într-o parte; astfel, Gelle-Klara Moynlin a fost primul om care a stat în prezența unui Heechee.

Acesta s-a ridicat din trapă, a rămas vertical și a privit-o. Era mai scund decât ea. Duhnea a ceva amoniacal. Ochii îi erau rotunzi, fiindcă sfera este designul natural cel mai bun pentru un organ care trebuie să se rotească în toate direcțiile, dar nu erau ochi omenești. Nu exista un inel de pigment în jurul unei pupile centrale. De altfel nu exista pupilă, ci doar o pată neagră de forma unei cruci în mijlocul unei mărgele trandafirii care o fixa pe Klara. Pelvisul îi

era larg. Sub pelvis, între ceea ce ar fi fost coapsele sale, dacă picioarele i-ar fi fost articulate ca la oameni, atârna o capsulă din metal albastru strălucitor. Mai mult ca orice, Heechee semăna cu un țânc care-și umpluse pamperșii.

Gândul acela a străpuns teroarea Klarei și a destins-o – foarte puțin... pentru puțin timp... insuficient. Când creatura a înaintat, ea a sărit îndărăt.

In momentul în care Klara s-a mișcat, Heecheeul s-a mișcat de asemenea. A tresărit când trapa s-a clintit iarăși și un altul a apărut în cabină. Din încordarea și ezitarea mișcărilor sale, Klarei i s-a părut că era aproape la fel de speriat ca ea și de aceea a rostit, fără să se aștepte să fie înțeleasă, ci pentru că-i era imposibil să nu spună nimic:

– Salut!

Creatura a studiat-o. O limbă despicată a lins cutele negru-strălucitoare ale feței sale. A emis un sunet straniu, ca un tors, de parcă s-ar fi gândit. După aceea, în ceva apropiat de limba engleză recognoscibilă, a spus:

– Eu sssun t Heec hee. Nosssa vafa canimi ca'au.

S-a holbat cu fascinație și repulsie la Klara, apoi a ciripit scurt spre celălalt, care a început să caute prin navă. L-au găsit pe Wan fără greutate și tot fără greutate i-au dus pe Klara și Wan prin trapă, prin cele două landere conectate, în nava Heechee. Klara a auzit scrâșnetul închiderii trapelor și după un moment a

simțit zguduitura care anunța că se desprinseră de nava lui Wan și o abandonaseră.

Era prizoniera Heecheelor, într-o navă Heechee.

Nu i-au făcut nimic rău. Sau, dacă intenționau să-i facă, cel puțin nu se grăbeau să înceapă. Erau cinci și erau foarte ocupați.

Klara nu putea ghici cu ce anume erau ocupați și se părea că cel cu vocabular englez limitat era prea ocupat ca să-și facă timp pentru sarcina laborioasă a explicării. În momentul acela doreau realmente din partea Klarei numai să nu le stea în cale. Au prins-o neceremonios de braț, cu strânsoarea dureroasă a unor degete care se simțeau ca o piele tăbăcită, și au împins-o în locul unde doreau să stea.

Wan nu le-a făcut absolut nici o greutate. El zăcea ghemuit într-un colț, cu ochii strâns închiși. Când a descoperit că și Klara era în apropiere, a deschis un ochi spre ea, a împuns-o în spinare ca să-i atragă atenția și a șoptit:

– Crezi că într-adevăr n-o să ne facă nici un rău?

Ea a ridicat din umeri. El a scâncit aproape inaudibil, după care a revenit la poziția fetus. Klara a văzut cu dezgust un firicel de salivă care i se prelingea prin colțul buzelor. Era în pragul catalepsiei.

Dacă exista cineva care s-o ajute, acela nu era Wan. Trebuia să-i înfrunte pe Heechee singură – indiferent ce ar fi intenționat ei să facă.

Însă ceea ce se petrecea era fascinant. Cât de multe lucruri erau complet noi pentru Klara! În deceniile în care oamenii înțeleseseră rapid o parte importantă din tehnologia Heechee, ea se rotise cu viteză apropiată de a luminii în jurul centrului găurii negre. Cunoștințele ei despre navele Heechee se limitau la antichitățile cu care ea, eu și ceilalți prospectori plecaserăm din Poartă.

Nava asta era altceva. Era mult mai mare decât o Cinci. Depășea considerabil până și iahtul privat al lui Wan, din punctul de vedere al dotărilor. Nu avea o singură consolă de comandă; avea trei – desigur, Klara nu știa că două dintre ele aveau alte scopuri decât pilotarea navei în sine. Acelea două dețineau instrumente și afișaje de operare pe care nu le mai văzuse niciodată. Interiorul nu numai că era de opt ori sau poate chiar de zece ori mai mare decât al unei Cinci, dar echipamentele ocupau relativ mai puțin spațiu, prin care era posibil să te deplasezi destul de nestingherit! Avea dotările standard – obiectul vermiform care strălucea în timpul zborului superluminic, scaunele în formă de V și așa mai departe. Mai avea de asemenea cutii de un albastru strălucitor care scânceau, piuiau și pâlpâiau cu luminițe, ca și un alt gen de cristal vermiform, care, îi spusese Wan, terifiat, era pentru sfredelit în găurile negre.

Însă mai presus de toate avea Heechee.

Heechee! Semilegendarii, deconcertanții, aproape divinii Heechee! Nici un om nu văzuse vreodată

vreunul, ba nici măcar vreo imagine a lor. Iar Gelle-Klara Moynlin se găsea aici, cu nu mai puțin de cinci Heechee în jurul ei – mormăind, șuierând și ciripind și mirosind destul de straniu.

Ei înșiși arătau straniu. Erau mai scunzi decât oamenii, iar din cauza pelvisurilor foarte largi se legănau ca niște schelete ambulante. Pielea le era netedă ca plasticul și în majoritate întunecată, deși se zăreau pete și înfloriturii aurii-strălucitor și stacojii ce semănau cu vopselele de război ale indienilor. Fiziologia nu le era doar uscățivă. Era sfrijită. Nu exista multă carne pe membrele și degetele lor iuți și puternice. În ciuda faptului că fețele păreau ca și cum ar fi fost modelate din plastic strălucitor, erau cel puțin îndeajuns de elastice pentru a îngădui expresii faciale... chiar dacă Klara nu putea fi sigură ce exprimau.

Iar între picioarele tuturor, masculi și femele deopotrivă, se legăna un obiect mare, conic.

La început, Klara crezuse că făcea parte din corpul lor, totuși când unul dintre ei dispăruse în ceea ce ea bănuia că ar fi un soi de toaletă, moșmondise un moment și detașase conul. Să fi fost ceva similar unei ranițe? Un portofel? O valijoară cu hârtii, creioane și pachețelul pentru prânz? Indiferent ce ar fi fost, obiectul se detașa atunci când ei doreau să-l scoată. Iar când era la locul său, explica unul dintre marile mistere ale anatomiei Heechee, mai precis felul în care izbuteau să stea pe scaunele în formă de V incredibil de incomode. Conurile umpleau golul în formă

de V. Heechee înșiși se cocoțau confortabil deasupra conurilor. Klara a clătinat din cap, uimită – de ce nimeni nu se gândise la asta în toate ipotezele și glumele făcute în Poartă despre subiectul acela?

A simțit răsuflarea fierbinte a lui Wan pe ceafa ei.

– Ce fac? a întrebat el.

Ea aproape că uitase de prezența lui. Aproape că uitase până și să-i fie frică, într-atât o fascina ceea ce vedea. Asta nu era prudent. Cine putea ghici ce vor face monștrii aceștia cu prizonierii lor umani?

Și de fapt cine putea ghici ce făceau ei chiar în clipa aceea? Bâzâiau și ciripeau foarte agitați, cu cei patru mai mari strânși în jurul celui de-al cincilea mai mic, care avea semne albastre și galbene pe antebrațele lui – ba nu, clar, pe antebrațele *ei*. În clipa aceea nici unul dintre cei cinci nu-i băga în seamă pe oameni. Se concentrau asupra unui panou de afișaj, ce prezenta o hartă stelară pe care Klara o considera vag familiară. Un grup de stele înconjurat de un nor de bife – oare Wan nu afișase o configurație similară pe propriul lui ecran?

– Mi-e foame, i-a mormăit ursuz Wan în ureche.

– Foame?!

Klara s-a smuls brusc de lângă el, uluită și în același timp scârbită. Foame! Ei mai că-i venea să vomite de frică și de griji – și, își dădu seama, din cauza unui miros bizar, pe jumătate amoniac și pe jumătate putrefacție purulentă, care părea să provină chiar de la

Vreme de decenii, „evantaiele de rugăciune“ Heechee au fost o enigmă. Nu știam că în realitate ele erau echivalentul cărților și bazelor noastre de date, întrucât cele mai de seamă minți ale epocii (inclusiv a mea) nu putuseră găsi un mod prin care să le citească sau măcar să descopere indicații că ar fi conținut ceva care putea fi citit. Motivul era că, deși citirea lor era îndeajuns de simplă, putea să aibă loc numai în prezența unei radiații de fond din domeniul microundelor. Heechee înșiși nu aveau nici o problemă cu asta, deoarece conurile lor produceau permanent radiația respectivă, fiindcă se aflau în contact cu datevantaiele ce conțineau memoriile stocate ale strămoșilor lor – păstrate în conuri. Oamenii puteau fi scuzați că nu ghiciseră că Heechee purtau date între picioare, pentru că anatomia umană n-ar fi îngăduit așa ceva. (Pentru mine, scuzele sunt mai puțin justificate.)

Heechee. În plus, trebuia să meargă la toaletă, iar monstrul ăsta nu se putea gândi decât la foamea lui!

– Taci, te rog, a rostit peste umăr și a stârnit furia mereu disponibilă a lui Wan.

– Ce? Eu să tac? a izbucnit el. Ba nu, tu să taci, proasto!

A dat să se ridice pentru a o domina cu înălțimea, dar s-a ghemuit iarăși iute pe podea, fiindcă un Heechee a înălțat ochii și a pornit spre ei.

A rămas locului o secundă, mișcând din gura largă și cu buze subțiri, în timp ce repeta ce avea să spună.

– Încet, a pronunțat distinct și a fluturat un braț descărnat către ecran.

Klara și-a oprit hohotul de râs nervos care încerca să i se ridice prin gâtlej. Încet! De ce? Pentru cine?

– Încet, a repetat el, de oare ce ei sssun tasss asssini.

Iat-o așadar pe Klara, cea mai adevărată dintre iubirile mele. În câteva săptămâni suferise teroarea găurii negre, șocul pierderii a decenii din existența lumii, mizeriile lui Wan, trauma intolerabilă de a fi capturată de Heechee. Și între timp...

Și între timp eu aveam problemele mele. Încă nu fusesem vastitat și nu știam unde se afla ea; nu auzisem avertismentul de a ne feri de Asasini; pe atunci nu știam de existența lor. Nu puteam să mă întind și s-o mângâi, liniștindu-i temerile – nu doar pentru că nu știam de ele, ci pentru că aveam propriile mele temeri. Iar cea mai teribilă dintre ele nu-i implica pe

Klara sau pe Heechee și nici chiar pe anormalul meu program Albert Einstein, ci era în propriul meu abdomen.

21
ABANDONATI DE ALBERT

Nimic n-a mers. Am încercat totul. Essie a scos evantaiul lui Albert din mufă, dar el blocase comenzile, așa că în absența lui nu puteam schimba nimic. A setat alt program de pilotare și a încercat să-l conecteze; accesul i-a fost interzis. I-am strigat numele, l-am bălăcărit și l-am implorat să apară. N-a făcut-o.

Timp de zile, care au părut săptămâni, am continuat să gonim, ghidați de mâinile inexistente ale sistemului meu nefuncțional de recuperare a datelor, Albert Einstein. Și între timp, puștiul nebun Wan și doamna brună a visurilor mele se aflau în nava spațială a Căpitanului Heechee și în urma noastră lumile clocoteau și bolboroseau spre o violență prea extinsă pentru a fi adaptabilă. Nu ele ne ocupau mințile. Grijile noastre erau mult mai imediate. Hrană, apă, aer. Aprovizionasem *Adevărata dragoste* pentru croaziere lungi, mult mai lungi decât aceasta.

Dar nu pentru cinci oameni.

Nu făceam nimic. Făceam tot ce ne puteam gândi să facem. Walthers și Yee-xing au compilat programe proprii de pilotare... le-au încercat... însă n-au putut trece de blocajele lui Albert. Essie a făcut mai mult decât oricare dintre noi, deoarece Albert era programul ei și nu s-ar fi recunoscut, n-ar fi putut să se recunoască învinsă. A verificat și a reverificat; a scris programe de testare și a văzut cum n-au nici un succes; abia dacă mai apuca să doarmă. A copiat întregul program al lui Albert pe un datevantai gol și l-a încercat – continuând să nutrească speranța, înțelegeți, că eroarea ar fi fost de natură mecanică. Dacă acela era adevărul, eroarea ar fi reapărut pe noul mediu de stocare. Fără să se plângă, Dolly Walthers ne-a hrănit pe toți, nu ne-a stat în drum când am crezut că putem ajunge undeva (deși n-am ajuns niciodată) și ne-a lăsat să discutăm idei noi atunci când ne-am împotmolit (ceea ce s-a întâmplat frecvent). Iar eu aveam sarcina cea mai dificilă dintre toate. Albert era programul meu, spusese Essie, iar dacă avea să răspundă cuiva, atunci avea să-mi răspundă mie. Așa că am vorbit cu el. Am vorbit în gol, de fapt, pentru că nu aveam absolut nici o dovadă că ar fi ascultat în timp ce încercam să-l conving, am pălăvrăgit cu el, i-am rostit numele, am urlat, l-am implorat.

Nu mi-a răspuns, nici măcar sub forma unei pâlpâiri în aer.

Când am făcut o pauză de masă, Essie a venit îndărătul meu și mi-a masat umerii. Laringele era cel care mă durea, dar i-am apreciat gestul.

– Cred cel puțin, a rostit ea cu glas zguduit și vorbind mai mult de una singură decât pentru mine, că știe ce face. Trebuie să-și dea seama că proviziile sunt limitate. Trebuie să ne asigure întoarcerea la civilizație, întrucât nu ne-ar putea lăsa în mod deliberat să murim.

Cuvintele erau o afirmație. Nu și tonul.

– Sunt sigur de asta, am încuviințat, însă nu m-am întors astfel încât ea să-mi poată zări fața.

– Și eu, a spus pe un ton lugubru, iar eu mi-am împins farfuria în lături și Dolly, pentru a schimba subiectul, a zis cu glas matern:

– Nu-ți place cum gătesc?

Degetele lui Essie s-au oprit din masarea umerilor mei și s-au înfipt adânc în carnea lor.

– Robin! Tu nu mănânci?

Și toți s-au uitat la mine. A fost chiar amuzant. Ne găseam undeva în mijlocul neantului necunoscut, nu dispuneam de nici o modalitate de a ajunge acasă și patru oameni se holbau la mine fiindcă nu-mi mâncasem cina. De vină era Essie, bineînțeles, care se învârtise ca o cloșcă în jurul meu de la primele etape ale călătoriei, înainte ca Albert să fi amuțit; brusc ei își dăduseră seama că era posibil ca să nu mă simt bine.

Realitatea era că nu mă simțeam bine. Oboseam repede. Brațele mă furnicau, ca și cum amorțiseră.

Nu aveam poftă de mâncare – de mai multe zile nu mâncasem mare lucru și scăpasem atenției lor, doar pentru că de obicei toți înfulecam iute când găseam puțin timp liber.

– Ajută la raționalizarea proviziilor, am zâmbit, totuși nimeni nu mi-a răspuns la zâmbet.

– Robin *prost!* a șuierat Essie și degetele ei mi-au părăsit umerii pentru a-mi testa temperatura frunții.

N-a descoperit însă nimic, deoarece înghițisem aspirine cu pumnul când nimeni nu se uitase în direcția mea. Am abordat o expresie răbdătoare.

– N-am nimic, am rostit.

Nu era tocmai o minciună – o mică autoamăgire, poate, dar nu eram *sigur* că aș fi fost bolnav.

– Cred că ar fi trebuit să-mi fac niște analize, dar cu Albert deconectat...

– Pentru asta? Albert? Cine-are nevoie de el?

Mi-am răsucit gâtul, nedumerit, ca să mă uit la Essie.

– Pentru așa ceva, a anunțat ea ferm, este suficient un subset medical.

– Subset?

A lovit cu piciorul în podea.

– Programul medical, programul juridic, programul de secretariat – toate sunt subsumate în programul Albert, însă pot fi accesate separat. Apelează imediat programul medical!

M-am holbat la ea. Pentru o clipă n-am putut articula nimic, în timp ce gândurile îmi alergau.

– Fă cum ți-am zis! a țipat ea și mi-am regăsit în cele din urmă vocea.

– Nu programul medical! am protestat. Există ceva mai bun decât el.

Apoi m-am întors și am răcnit spre aerul gol din fața mea:

– Sigfrid von Psiho! Ajutor! Am neapărată nevoie de tine!

În anul cât urmasem ședințele de psihanaliză existase o vreme în care stătusem ca pe ace așteptându-l pe Sigfrid să apară. Uneori trebuise să aștept realmente serios, deoarece pe atunci Sigfrid era un program asamblat din circuite Heechee și software uman și nici unul dintre software-uri nu aparținea soției mele. Essie este însă foarte pricepută în meseria ei. Milisecundele de timp de răspuns au devenit nano-, pico-, femtosecunde, astfel că Albert a putut răspunde în timp real la fel de bine ca un om... de fapt, ce dracu', nu! Mai bine ca orice om!

De aceea, atunci când Sigfrid n-a apărut instantaneu, am încercat senzația simțită când apeși întrerupătorul și lumina nu se aprinde fiindcă s-a ars becul. N-are rost să pierzi vremea, apăsând și reapăsând comutatorul. Știi ce s-a întâmplat.

– Nu-ți pierde vremea, a spus Essie dinapoia umărului meu.

Dacă o voce poate fi palidă, a ei așa era.

M-am răsucit și i-am surâs nesigur.

– Cred că situația stă mai prost decât bănuisem, am rostit.

Fața Essiei era palidă, într-adevăr. Mi-am așezat mâna pe a ei.

– Asta-mi amintește de trecut, am zis făcând conversație pentru a nu fi nevoiți să vedem cu cât mai prost stătea situația. Pe când mă psihanaliza Sigfrid, partea cea mai groaznică era să-l aștept să apară. Întotdeauna deveneam încordat și...

Așa este, băteam câmpii. Aș fi putut continua la nesfârșit, dacă n-aș fi văzut în ochii lui Essie că nu era nevoie s-o fac.

M-am întors și în același moment i-am auzit glasul:

– Îmi pare rău să aud că a fost atât de dificil pentru tine, Robin, a rostit Sigfrid von Psiho.

Chiar și pentru o proiecție holografică, Sigfrid arăta destul de jalnic. Își ținea mâinile încleștate în poală și stătea așezat inconfortabil pe aer. Programul nu se sinchisise să-i furnizeze un scaun sau un carnețel. Nimic. Doar Sigfrid, arătând, în unul dintre puținele momente în care mi-l reaminteam astfel, mai degrabă stingher. S-a uitat în jur, privindu-ne pe noi cinci care ne holbam la el, și a suspinat înainte de a reveni spre mine.

– Ei bine, Robin, a zis, vrei să-mi spui ce te tulbură?

L-am auzit pe Audee Walthers trăgând aer în piept și pregătindu-se să-i răspundă și pe Janie plesnind din limbă pentru a-l opri, pentru că Essie clătina din cap. Nu m-am uitat la nici unul dintre ei. Am spus:

– Sigfrid, tinichea bătrână și înțeleaptă, am o problemă care ține exact de domeniul tău.

M-a privit pe sub sprâncene.

– Da, Robin?

– Este un caz de amnezie.

– Severă?

– Debilitantă, i-am spus.

A încuviințat, ca și când s-ar fi așteptat la așa ceva.

– Robin, realmente prefer să nu folosești termeni de specialitate. A suspinat, însă degetele i se desfăceau și i se încrucișau permanent în poală: Spune-mi... Îmi ceri ajutorul pentru tine însuți?

– Nu tocmai, am admis.

Toată situația ar fi putut exploda atunci. Cred că a fost aproape să explodeze. El a tăcut o clipă, dar fără să stea defel nemișcat – degetele i se împleteau între ele aidoma unor șerpi și în jurul conturului corpului, în aer, se vedeau scăpărări albăstrui la orice mișcare. Am rostit:

– Este vorba despre un prieten, Sigfrid, poate prietenul meu cel mai bun din lume, și are necazuri serioase.

– Am înțeles, a aprobat el din cap ca și cum ar fi înțeles realmente... ceea ce mă aștept să fi fost destul de adevărat. Cred că știi că prietenul tău nu poate fi ajutat dacă nu este prezent.

– Este prezent, Sigfrid, am șoptit.

– Da, mă gândisem că este. (Degetele erau nemișcate acum, iar el s-a lăsat pe spate de parcă ar fi existat un spătar de care să se rezeme.) Ce-ar fi atunci să-mi

povestești despre asta... și – cu un surâs care a fost lucrul cel mai bine-venit pe care-l văzusem în viața mea – de data asta, Robin, poți utiliza termeni de specialitate, dacă dorești.

Îndărătul meu am auzit-o pe Essie expirând ușurel și mi-am dat seama că amândoi ne ținuserăm respirația. M-am întins spre mâna ei.

– Așa cum înțeleg eu, am rostit începând să sper, amnezia se referă la o fugă din fața realității. Dacă o persoană se trezește într-o situație dilematică – scuză-mă, vreau să zic dacă se trezește într-o situație în care un impuls foarte puternic este frustrat de alt impuls foarte puternic, astfel încât persoana nu poate rezista conflictului –, ea îi întoarce spatele. Dă bir cu fugiții. Pretinde că situația nu există. Știu că amestec mai multe școli diferite de psihoterapie, dar am exprimat ideea generală, nu-i așa?

– Destul de bine, Robin. Cel puțin înțeleg ce spui.

– Un exemplu în această privință ar putea fi – am șovăit – cineva care-și iubește profund soția și care află că ea are o relație cu prietenul lui cel mai bun.

Am simțit degetele lui Essie strângându-mi brațul. Nu-i rănisem sentimentele; mă încuraja.

– Amesteci impulsurile cu emoțiile, Robin, totuși asta nu este important. Unde vrei să ajungi?

Nu i-am îngăduit să mă grăbească.

– Alt exemplu, am zis, ar putea fi de natură religioasă. Cineva cu o credință sinceră descoperă că nu există Dumnezeu. Mă urmărești, Sigfrid? Pentru el

este o credință religioasă fundamentală, deși știe că există foarte mulți oameni inteligenți care nu sunt de aceeași părere... pentru ca apoi, treptat, el să descopere tot mai multe lucruri care susțin părerea lor, pentru ca în cele din urmă să fie copleșitor...

A încuviințat politicos, ascultând, însă degetele au reînceput să-i viermuiască.

– Astfel că, finalmente, el trebuie să accepte mecanica cuantică, am spus.

Iar acela a fost al doilea punct în care totul s-ar fi putut duce direct pe apa sâmbetei. Cred că aproape s-a dus. Holograma a pâlpâit rău de tot pentru o clipă, iar expresia de pe chipul lui Sigfrid s-a schimbat. Nu pot spune în ce anume. Nu era ceva identificabil; era ca și cum s-ar fi încețoșat, estompându-și contururile.

Dar când a vorbit, glasul i-a fost ferm:

– Când vorbești despre impulsuri și amnezie, Robin, a zis el, vorbești despre oameni. Să presupunem că pacientul care te interesează n-ar fi om.

A șovăit, după care a precizat:

– Nu tocmai om.

Am emis un sunet de încurajare, pentru că realmente nu știam încotro să merg de acolo.

– Adică să presupunem că el ar avea aceste impulsuri și emoții... ăăă... programate în el, haide să zicem, însă numai așa cum un om poate fi programat să facă ceva, de exemplu să vorbească o limbă străină,

după ce a ajuns deja la stadiul de adult. Cunoștințele există, dar sunt imperfect asimilate. Are un accent...

A făcut o pauză.

– Noi nu suntem oameni, a spus el.

Mâna lui Essie a strâns-o mai puternic pe a mea. Un avertisment.

– Albert este programat cu o personalitate umană, am zis.

– Da. În măsura în care este posibil. Într-o măsură foarte mare, a aprobat Sigfrid, totuși chipul îi era grav. Albert tot nu este însă uman, fiindcă nici un program de calculator nu este. Menționez doar că nici unul dintre noi nu poate percepe, de exemplu, efectele TPT-ului. Când oamenii înnebunesc din cauza nebuniei altcuiva, noi nu simțim nimic.

Terenul era foarte delicat acum, o crustă de gheață subțire peste o mlaștină, iar dacă aș fi călcat prea apăsat, oare în ce am fi putut cădea toți? Essie mă strângea puternic de braț; ceilalți abia dacă mai răsuflau.

– Sigfrid, am spus eu, și oamenii diferă între ei – toți. Însă tu obișnuiai să-mi spui că asta nu contează prea mult. Tu spuneai că problemele minții sunt în minte și tratamentul pentru probleme este tot acolo. Tu nu făceai altceva decât să-ți ajuți pacienții să le aducă la suprafață, acolo unde le puteau aborda, în loc să le țină îngropate, acolo unde puteau cauza obsesii și nevroze și... amnezie.

– Da, Robin, este adevărat că am spus toate acestea.

– I-ai dat un ghiont zdravăn vechii mașini, Sigfrid, nu-i așa? Ca s-o desprinzi din locul unde se împotmolise?

El a zâmbit... un zâmbet șters, totuși un zâmbet.

– Bănuiesc că este o analogie destul de apropiată.

– Bun. Dă-mi voie atunci să-ți prezint o ipoteză. Dă-mi voie să sugerez că acest prieten al meu – n-am îndrăznit să-l numesc iarăși, așa curând – are un conflict pe care nu-l poate trata. El este foarte inteligent și extrem de bine informat. Are acces la informațiile cele mai recente și exacte, în special de natură științifică – din toate domeniile științei – fizică, astrofizică, cosmologie și orice altceva. Deoarece mecanica cuantică este la baza tuturor, el acceptă mecanica cuantică ca fiind validă – fără ea, nu și-ar putea face treaba pentru care a fost programat. Mecanica cuantică este fundamentală pentru... programarea lui.

Fusesem cât pe aici să spun „personalitatea lui".

Surâsul era mai degrabă de durere decât de amuzament, însă Sigfrid continua să mă asculte.

– În același timp, am urmat, el mai are un nivel de programare. A fost învățat să gândească și să se comporte... să *fie*, în măsura în care poate fi, o persoană foarte inteligentă și foarte înțeleaptă, care a fost moartă de al dracu' de mult timp și care crezuse cu tărie că mecanica cuantică era o teorie greșită. Nu știu dacă acest conflict ar fi îndeajuns pentru a afecta un om, dar s-ar putea să facă mult rău unui... ei bine, unui program de calculator.

Pe chipul lui Sigfrid se zăreau realmente broboane de transpirație. A încuviințat tăcut și am avut o retrospecție vie și dureroasă – felul în care se uita la mine acum era felul în care eu mă uitasem la el în zilele acelea de demult, când mă psihanaliza?

– Este posibil așa ceva? am întrebat.

– Este o dihotomie severă, da, a murmurat el.

Și atunci m-am blocat.

Gheața subțire se rupsese. Eram afundat în mlaștină până la glezne. Încă nu mă înecam, dar mă împotmolisem. Nu știam încotro să merg de acolo.

Concentrarea mi s-a destrămat. Am privit în jur neajutorat, la Essie și la ceilalți, simțindu-mă foarte bătrân și foarte obosit... și de asemenea deloc bine. Fusesem atât de prins în problema tehnică a psihanalizării psihanalistului meu, încât uitasem de durerea din abdomen și de amorțeala din brațe; dar ele mi-au revenit acum. Nu mergea. Nu știam destule. Eram absolut sigur că descoperisem problema fundamentală care determinase amnezia lui Albert – însă nimic nu rezultase de aici!

Nu știu cât aș fi stat așa ca un idiot, dacă n-aș fi căpătat ajutor. Și acela a venit de la două persoane simultan.

– Declanșatorul, mi-a șoptit Essie apăsat la ureche și simultan Janie Yee-xing s-a foit și a rostit ezitant:

– Trebuie să fi existat un incident cauzator, nu?

Chipul lui Sigfrid a devenit inexpresiv. O lovitură în țintă. O lovitură palpabilă în țintă.

– Care a fost acela, Sigfrid? am întrebat.

Nici un răspuns.

– Haide, Sigfrid, mașină psihanalitică hodorogită, scuipă din tine! Ce anume l-a-mpins pe Albert prin ecluză?

El m-a privit drept în ochi, totuși nu i-am putut descifra uitătura, întrucât fața îi era înceţoșată. Parcă ar fi fost o imagine pe PV și un circuit se defectase, iar imaginea pălea.

Pălea? Sau intra tot în amnezie?

– Sigfrid, am strigat, *te rog!* Spune-ne ce l-a speriat pe Albert într-atât încât să fugă? Sau dacă nu poți face asta, adu-l aici, ca să putem vorbi cu el!

Înceţoșarea a sporit. Nu-mi mai dădeam seama nici măcar dacă se uita la mine.

– Spune-mi! am ordonat și din umbrele acelea holografice pâcloase a sosit un răspuns:

– Kugelblitz.

– Poftim? Ce-i ăla kugelblitz? (M-am holbat de jur împrejur, frustrat.) La dracu', adu-l aici ca să ne poată spune cu gura lui.

– Este aici, Robin, mi-a șoptit Essie la ureche.

Și imaginea a redevenit distinctă, dar nu mai era Sigfrid. Trăsăturile severe ale lui Freud se îndulciseră și fața se lărgise în blândul și rotofeiul capelmaistru german, iar părul alb încununa ochii triști ai celui mai bun și mai apropiat prieten al meu.

– Sunt aici, Robin, a rostit Albert Einstein pe un ton îndurerat. Îți mulțumesc pentru ajutor. Nu știu însă dacă și tu îmi vei mulțumi.

Albert a avut dreptate în privința aceea. Nu i-am mulțumit.

Albert s-a înșelat de asemenea în privința aceea, sau a avut dreptate, dar din motive greșite, deoarece motivul pentru care nu i-am mulțumit n-a fost doar faptul că ceea ce a spus a fost atât de sinistru de neplăcut, atât de îngrozitor de incomprehensibil, ci și faptul că nu eram în stare s-o fac atunci când a terminat.

Starea mea nu era mult mai bună când a început, fiindcă anticlimaxul apariției lui m-a năruit complet. Eram secătuit. Epuizat. Deloc surprinzător să fiu epuizat, mi-am spus, întrucât numai Dumnezeu știa că fusese una dintre cele mai stresante tensiuni la care fusesem supus vreodată, totuși o simțeam mai rău decât ca pe o simplă epuizare. O simțeam terminală. Nu-mi mai erau afectate doar abdomenul, brațele sau capul; era ca și cum întreaga energie îmi părăsea simultan toate bateriile și aveam nevoie de toată concentrarea de care eram capabil pentru a fi atent la ce spunea el.

– Nu am fost chiar în amnezie, așa cum ai numit-o tu, a zis Albert răsucind între degete pipa neaprinsă.

Nu se mai sinchisise să fie comic. Purta pulover și pantaloni, dar era încălțat cu pantofi și avea șireturile încheiate.

– Este adevărat că dihotomia a existat și că m-a făcut vulnerabil – dumneavoastră veți înțelege, doamnă Broadhead, o contradicție din programarea mea; m-am trezit într-o buclă. Deoarece m-ați dotat cu homeostază, a existat un alt imperativ: să repar defecțiunea.

Essie a încuviințat cu regret.

– Homeostaza, da. Totuși o autoreparare implică autodiagnoză. Ar fi trebuit să mă consulți pe mine pentru control!

– Nu cred, doamnă Broadhead, a replicat el. Cu tot respectul, dificultățile se manifestau în zone pentru care sunt mai bine echipat să funcționez decât dumneavoastră.

– Cosmologie, ha!

M-am silit să vorbesc – n-a fost ușor, întrucât letargia era puternică:

– Albert, vrei, te rog, să spui o dată ce-ai făcut?

A răspuns fără grabă:

– Ce am făcut este simplu, Robin. Am decis să încerc să rezolv conflictele acestea. Știu că ele par mult mai importante pentru mine decât pentru tine; tu poți să fii destul de fericit și fără să rezolvi probleme cosmologice, dar eu nu pot. Mi-am dedicat studiului o capacitate tot mai mare și mai mare din mine. Așa cum poate nu știi, am inclus foarte multe evantaie Heechee în bazele de date ale acestei navei, inclusiv unele care n-au fost niciodată analizate amănunțit. A fost o sarcină foarte dificilă și în același timp întreprindeam observații personale.

– Ce *ai făcut*, Albert? l-am implorat.

– Exact asta am făcut. În bazele de date Heechee am găsit multe referințe la ceea ce noi am denumit masa lipsă. Îți amintești, Robin? Masa aceea pe care universul ar trebui s-o justifice pentru comportamentul său gravitațional, însă pe care nici un astronom n-a fost în stare s-o găsească...

– Îmi amintesc!

– Da. Ei bine, s-ar putea s-o fi găsit. A căzut pe gânduri o clipă: Mă tem totuși că asta n-a soluționat problema mea. A înrăutățit-o. Dacă tu n-ai fi reușit să ajungi la mine prin trucul tău isteț de a vorbi prin intermediul subsetului meu Sigfrid, s-ar fi putut ca și acum să mai fi fost în buclă...

– *Ce* ai găsit? am urlat.

Fluxul de adrenalină aproape că mi-a îndepărtat atenția, dar nu tocmai, de la felul în care corpul mă anunța asupra problemelor sale.

Albert a fluturat dintr-o mână către ecran și am văzut că acolo apăruse ceva.

În acea primă și rapidă privire, ceea ce am zărit pe ecran era lipsit de sens. Iar când m-am uitat a doua oară, și cu mai multă atenție, nu ceea ce era important m-a făcut să încremenesc și să mă holbez.

În principal, ecranul nu arăta mai nimic. În apropierea uneia dintre laturile sale exista colțul unui vârtej de lumină – o galaxie, evident; mi-am spus că semăna cu M-31 din Andromeda, însă nu sunt expert în galaxii.

Mai ales când le văd fără nici o configurație stelară în jur, iar acolo nu se zăreau asemenea configurații.

Exista totuși ceva care semăna cu stelele. Punctulețe de lumină, ici și colo. Nu erau însă stele, pentru că pâlpâiau și clipeau ca beculețele din pomul de Crăciun. Închipuiți-vă vreo douăzeci de licurici, într-o noapte rece, astfel încât nu-și sclipesc prea des rugăminții pasionale, care sunt destul de îndepărtați, astfel încât sunt mai greu de văzut. Cam așa păreau. Obiectul cel mai vizibil printre ele, totuși nu foarte vizibil, aducea cu gaura neagră fără rotație în care o pierdusem cândva pe Klara, dar era nu la fel de mare și nu la fel de amenințător. Bineînțeles toate astea erau stranii, însă nu ele mi-au smuls un icnet. Am auzit sunete și dinspre ceilalți.

– I-o navă! a murmurat Dolly șocată.

Așa era.

Albert a confirmat. S-a răsucit cu un aer grav.

– Da, doamnă Walthers, a rostit el, aceea este o navă. Mai precis este nava Heechee pe care am văzut-o mai devreme, sunt aproape sigur în privința aceasta. M-am întrebat dacă aș putea stabili o comunicare cu ea.

– Comunicare! Cu Heechee! Albert, am urlat, știu că ești nebun, dar nu-ți dai seama cât de *periculos* este așa ceva?

– În privința pericolului, a replicat el sumbru, mă tem mult mai mult de kugelblitz.

– Kugelblitz! (Îmi pierdusem complet cumpătul.) Albert, cap de miel ce ești, nu știu ce-i ăla kugelblitz

și nici nu-mi prea pasă. Ce-mi pasă este c-ai fost cât pe-aci să ne-omori pe toți și...

M-am oprit pentru că m-a oprit palma Essiei care mi s-a așezat peste gură.

– Taci! a șuierat ea. Vrei să-l împingi iarăși în amnezie? Da, Albert, a urmat cu glas mai tare și perfect calm, te rugăm, spune-ne ce este kugelblitz. De fapt chestia aceea mi se pare a fi o gaură neagră.

El și-a trecut o mână peste frunte.

– Vă referiți la obiectul central. Da, este un tip de gaură neagră. Însă acolo nu există doar o singură gaură neagră, ci mai multe. Nu am reușit să le număr, deoarece nu pot fi detectate decât atunci când în interiorul lor cade materie care produce radiații, iar aici, între galaxii, nu se poate vorbi despre prea multă materie...

– Între *galaxii?* a exclamat Walthers, apoi s-a oprit când l-a sfredelit privirea Essiei.

– Da, Albert, l-a încurajat ea, continuă, te rog.

– Nu știu câte găuri negre sunt acolo. Peste zece. Probabil chiar peste zece la pătrat. M-a privit implorator: Robin, ai cea mai mică idee cât este de straniu? Cum se poate explica așa ceva?

– Nu numai că nu pot explica, dar nici măcar nu știu ce-i o kugelblitz.

– Cerurilor, Robin, a pufnit el iritat, am mai discutat chestiile astea! O gaură neagră rezultă din colapsul materiei la o densitate extraordinară. John Wheeler a fost primul care a prezis existența unui

alt tip de gaură neagră, care conține nu materie, ci energie – atât de multă energie, atât de densă, încât propria ei masă deformează spațiul din jur. Ea se mai numește kugelblitz!

A suspinat, după care a continuat:

– Am formulat două ipoteze. Prima este că întreaga construcție pe care o vedem e un artefact. Kugelblitz este înconjurată de găuri negre; bănuiesc că pentru a atrage orice materie liberă – din care oricum nu există prea multă pe aici – și a o împiedica să cadă în kugelblitz însăși. A doua ipoteză este că s-ar putea să ne uităm la masa lipsă.

Am sărit în sus.

– Albert, am strigat, îți dai seama ce spui? Adică cineva *a construit* chestia aia? Adică...

N-am mai terminat fraza.

N-am terminat fraza, deoarece n-am putut. O parte a motivului a fost că prea multe noțiuni înfricoșătoare mi se roteau prin minte; fiindcă dacă cineva *construise* kugelblitz și dacă kugelblitz făcea parte din această „masă lipsă“, atunci concluzia evidentă era că cineva acționa asupra legilor universului în sine, încercând să inverseze expansiunea, din motive pe care nu le puteam (pe atunci) ghici.

Altă parte a motivului a fost faptul că m-am prăbușit.

M-am prăbușit, fiindcă picioarele nu m-au susținut. Am simțit o durere orbitoare într-o parte a

capului, imediat deasupra urechii. Totul a devenit cenușiu și amețitor.

Am auzit glasul lui Albert strigând:

– Ah, Robin! N-am fost atent la starea ta fizică!

– La ce? am întrebat.

Sau am încercat să întreb. N-a ieșit prea bine. Buzele mele nu păreau să dorească să articuleze cuvintele în mod cuvenit și m-am simțit pe neașteptate foarte somnoros. Acea primă și rapidă explozie de durere localizată apăruse și dispăruse, însă exista o conștientizare îndepărtată de durere, oho, da, de durere *mare*, nu foarte departe, care se apropia rapid.

Se spune că pentru durere există o amnezie selectivă. Nu ne mai amintim intervenția stomatologică pe canal decât, aproape cu drag, ca pe o experiență amuzant de oribilă; se spune că dacă n-ar exista amnezia selectivă, nici o femeie n-ar naște mai mult de un copil. Bănuiesc că asta este valabil pentru cei mai mulți dintre voi. Sunt convins că a fost valabil și pentru mine timp de mulți ani, dar nu acum.

Acum îmi amintesc foarte limpede într-adevăr și, da, aproape cu afecțiune amuzată. Ceea ce se întâmplase în capul meu asigurase propria sa anestezie și senzațiile percepute erau neclare. Dar îmi amintesc neclaritatea aceea cu foarte multă limpezime. Îmi amintesc discuții panicate și că am fost târât pe o canapea; îmi amintesc dialoguri îndelungate și înțepăturile discrete ale acelor când Albert mi-a injectat

Îi spusesem de mai multe ori lui Robin ce era kugelblitz – o gaură neagră cauzată de colapsul unei cantități mari de energie, nu de colapsul unei cantități mari de materie –, dar pentru că nimeni nu văzuse niciodată vreuna, el nu mă ascultase cu atenție. Îi spusesem de asemenea și despre starea generală a spațiului intergalactic – foarte puțină materie sau energie liberă, cu excepția sărăcăciosului flux de fotoni provenit de la galaxii îndepărtate și, desigur, radiația universală la 3,7 K –, un motiv foarte bun pentru a amplasa acolo o kugelblitz, când nu vrei ca în ea să mai cadă și altceva.

medicație și mi-a prelevat sânge. Și mi-o amintesc pe Essie plângând.

Îmi ținea capul în poala ei. Deși nu vorbea cu mine, ci cu Albert, și în cea mai mare parte în rusește, mi-am auzit numele suficient de des pentru a ști că vorbea despre mine. Am încercat să ridic mâna și s-o mângâi pe obraz.

– Mor, am spus... sau am încercat să spun.

Ea m-a înțeles. S-a aplecat peste mine și părul ei lung mi-a plutit peste față.

– Dragul meu, a murmurat ea, așa este, da, mori. Mai exact, corpul tău moare. Însă asta nu înseamnă sfârșitul pentru tine.

De-a lungul deceniilor cât fusesem împreună, noi discutaserăm, la răstimpuri, despre religie. Îi cunoșteam convingerile. Mi le cunoșteam chiar și pe ale mele. Essie, am vrut să-i spun, până acum nu m-ai mințit niciodată, nu trebuie s-o faci acum, ca să-ncerci să-mi ușurezi moartea. E-n regulă. Dar tot ce-am izbutit să pronunț a fost:

– Ba da!

Lacrimi mi-au picurat pe chip, când ea m-a legănat, murmurând:

– Nu. Nu te mint, dragul meu. Există o șansă, o șansă foarte însemnată...

Am făcut un efort uriaș.

– Nu... există... viața... de... apoi, am pronunțat, articulând cuvintele cât puteam mai răspicat.

Poate că n-au fost clare, totuși ea m-a înțeles. S-a aplecat și m-a sărutat pe frunte. I-am simțit buzele mișcându-se pe pielea mea, când a șoptit:

– Ba da. Acum există o viață de apoi.

Sau poate că a spus „o Viață De Apoi".

22
EXISTĂ VIAȚĂ DUPĂ MOARTE?

Și stelele s-au rotit mai departe. Lor nu le păsa ce se întâmpla cu un mamifer biped inteligent – mă rog, semi-inteligent –, pentru simplul motiv că acea creatură se întâmpla să fiu eu. Dintotdeauna am subscris la perspectiva egocentrică a cosmologiei. Eu mă aflu în centru și totul se orânduiește de o parte sau de cealaltă a mea; „normal“ este ceea ce sunt eu; „important“ este ceea ce se găsește lângă mine; „însemnat“ este ceea ce percep eu ca fiind important. Aceea era perspectiva la care subscrisesem eu, dar nu și universul. El a continuat mai departe, ca și cum eu n-aș fi contat defel.

Adevărul este că eu n-am contat atunci nici chiar pentru mine, fiindcă ieșisem din universul acela. La multe mii de ani-lumină în urma noastră, pe Pământ, generalul Manzbergen urmărea altă bandă de teroriști care deturnase o navetă de lansare și *Commissaris* îl prinsese pe individul care trăsese în mine; eu nu știam

și, chiar dacă aș fi știut, nu mi-ar fi păsat. Mult mai aproape, totuși încă pe atât de departe de noi pe cât este Antares de Pământ, Gelle-Klara Moynlin încerca să priceapă ceva din ce-i spuneau Heechee; eu nu știam nici asta. Foarte aproape de mine, soția mea Essie încerca să facă ceva ce nu mai făcuse niciodată până atunci, deși chiar ea inventase procesul, cu ajutorul lui Albert, care avea întregul proces în bazele lui de date, însă care nu avea mâini cu care să lucreze. Despre asta mi-ar fi păsat foarte mult, dacă aș fi știut ce făceau ei.

Dar nu puteam ști, desigur, deoarece eram mort.

Cu toate acestea, n-am rămas așa.

În copilărie mama obișnuia să-mi citească povești. Una dintre ele era despre un bărbat ale cărui simțuri fuseseră cumva distorsionate după o operație pe creier. Nu mai țin minte cine a scris-o, Verne, Wells, unul dintre autorii aceia mari din Epoca de Aur... cineva. Tot ce-mi amintesc este poanta finală. După operație, bărbatul vedea sunetele și auzea atingerile, iar la sfârșit el întreba: „Ce miroase purpuriu?“.

Aceea a fost o poveste care mi-a fost citită pe când eram copil. Acum eram mare. Nu mai era o poveste.

Era un coșmar.

Inputuri senzoriale mă asaltau și nu puteam preciza ce anume erau! Nu le pot descrie, de fapt, tot așa cum nu pot descrie un... smerglici. Știți ce-i un smerglici? Nu. Nici eu nu știu, fiindcă tocmai am

inventat cuvântul ăsta. Nu-i decât un cuvânt. Nu are nici un înțeles până nu este învestit cu înțeles, și tot așa nu avea înțeles nici una dintre culorile, sunetele, apăsările, fiorii, împingerile, răsucirile, mâncărimile, căldurile, tânjelile – miliardul de unități cuantice de percepții care năvăleau asupra persoanei mele golașe și fragile. Nu știam ce însemnau. Sau ce erau. Sau ce amenințau. Nu știu nici măcar cu ce aș putea compara senzația de ansamblu. Poate că așa simți când te naști. Mă îndoiesc. Nu cred că vreunul dintre noi ar supraviețui dacă ar fi așa.

Însă eu am supraviețuit.

Am supraviețuit din cauza unui singur motiv. Era imposibil să nu supraviețuiesc. Este prima regulă a manualului: Nu poți lăsa însărcinată o femeie gravidă și nu poți omorî pe cineva care-i deja mort. Eu am „supraviețuit“ deoarece toată partea aceea din mine care ar fi putut să fi fost omorâtă fusese omorâtă.

Ați priceput tabloul?

Încercați să-l vedeți. Asaltat. Bombardat. Și mai mult ca orice, conștient că eram *mort*.

Printre celelalte povești pe care mi le citea mama s-a numărat *Infernul* lui Dante, iar uneori mă întreb dacă Dante nu avusese o premoniție a felului cum va fi pentru mine. Pentru că dacă nu avusese, cum a descris în felul acela Iadul?

Nu știu cât a durat, dar a părut o eternitate.

Apoi totul s-a atenuat. Luminile sfredelitoare s-au îndepărtat și au pălit. Sunetele terifiante au fost

mai slabe, mâncărimile, apăsările și turbulențele s-au diminuat.

Mult timp n-a existat absolut nimic, așa cum se petrece în Peșterile Carlsbad în momentul acela de spaimă când se sting toate luminile pentru a vă învăța ce este *bezna*. Nu exista nici o lumină. Nu exista nimic, doar un murmur distant și confuz care putea să fie circulația sângelui în jurul scărițelor și nicovalei din urechile mele.

Dacă aș fi avut urechi.

După aceea murmurul a început să semene cu un glas, și cuvinte; și, de la foarte mare depărtare, glasul lui Albert Einstein:

– Robin?

Am încercat să-mi reamintesc cum să vorbesc.

– Robin? Robin, prietene, mă auzi?

– Da, am strigat și nu știu cum am făcut-o. Sunt aici!

De parcă aș fi știut unde era „aici".

O pauză prelungă. După care din nou vocea lui Albert, tot stinsă, totuși părând că se apropia.

– Robin, a spus el cu pauze mari între cuvinte ca și cum s-ar fi adresat unui copil. Ascultă. Ești în siguranță.

– În siguranță?

– Ești în siguranță, a repetat el. Blochez pentru tine.

Nu am răspuns. Nu aveam ce să spun.

– Te voi învăța acum, Robin, a zis el, puțin câte puțin. Ai răbdare. În curând vei putea să vezi, să auzi și să înțelegi.

Răbdare? Nu puteam face nimic altceva decât să am răbdare. Nu aveam alte opțiuni decât să îndur, tenace, în vreme ce el mă învăța. Am avut încredere în bătrânul Albert, chiar și atunci. Am acceptat cuvântul lui că-i poate învăța pe surzi să audă și pe orbi să vadă.

Dar exista oare vreun mod prin care să-i înveți pe morți să trăiască?

Nu doresc în mod neapărat să retrăiesc următoarea mică eternitate. Potrivit timpului lui Albert și timpului arătat de ceasurile cu cesiu care acordau laolaltă părțile umane ale galaxiei, a durat – zice el – optzeci și patru de ore și un pic. După timpul lui. Nu după al meu. După timpul meu a fost nesfârșit.

Deși îmi amintesc foarte bine, îmi amintesc unele lucruri doar îndepărtat. Nu din incapacitate. Din dorință și de asemenea din cauza vitezei. Dați-mi voie să vă explic asta. Schimbul rapid de biți și byți din nucleul unei baze de date se derulează mult mai rapid decât viața organică pe care o lăsasem în urmă. Încețoșează trecutul cu straturi de date noi. Și, știți ceva?, asta-i foarte bine, pentru că cu cât este mai îndepărtată de „acum“ tranziția aceea teribilă, cu atât îmi place mai mult.

Dacă nu doresc să regăsesc unele dintre părțile inițiale ale datelor acelora, cel puțin prima parte la care accept să mă uit este una mare. Cât de mare? *Mare.*

Albert spune că antropomorfizez. Probabil că așa fac. Ce-i rău în asta? La urma urmelor îmi petrec majoritatea vieții în forma unui om și obiceiurile vechi dispar greu. De aceea după ce Albert m-a stabilizat și am fost... cred că unicul cuvânt este vastitat, m-am vizualizat ca fiind un om, o creatură antropomorfă. Presupunând desigur că omul era mai imens decât galaxiile, mai bătrân decât stelele și la fel de înțelept pe cât învățasem noi, toate miliardele de oameni, să fim. Am văzut Grupul Local – galaxia noastră și vecinele ei imediate – ca pe un grăunte micuț într-un ocean de energie și masă ce se coagulau. Am putut vedea totul deodată. Dar eu priveam spre cămin, galaxia-mamă și M-31 de alături, cu Norii lui Magellan cuibăriți în apropiere și toți ceilalți norișori, și globule, și fascicule, și fuioare de gaze rarefiate, și lumină stelară. Și eu – adică partea antropomorfă – m-am întins să le ating, să le cuprind în palme și să-mi trec degetele prin ele, ca și când aș fi fost Dumnezeu.

De fapt nu eram Dumnezeu, nici măcar suficient de divin pentru a fi în stare să ating cu adevărat vreo galaxie. Nu puteam atinge absolut nimic, deoarece nu aveam cu ce să ating. Totul era iluzie și efecte vizuale, ca Albert aprinzându-și pipa. Acolo nu exista nimic. Nici Albert, nici pipă.

Și nici eu. Nu în realitate. Nu eram o divinitate operațională, întrucât nu aveam o existență tangibilă. Nu aș fi putut crea cerurile și pământul, dar nici să le distrug. Nu puteam afecta în vreun chip fizic nici măcar cea mai mică părticică din ele.

Însă le puteam vedea în toată splendoarea. De la exterior sau de la interior. Puteam să stau în centrul sistemului meu natal și să privesc, uitându-mă pe lângă Masei 1 și 2, milioanele și catralioanele de alte grupuri și galaxii care se întindeau în imensitatea pestriță până la capetele optice ale universului, unde pâlcurile de stele se îndepărtează mai repede decât se poate întoarce lumina de la ele pentru a le arăta... și dincolo de ele, de asemenea, deși ceea ce puteam „vedea“ dincolo de limita optică nu era de fapt cu mult diferit – și de fapt, îmi spune Albert, nu mai mult decât o ipoteză în băncile de memorie Heechee pe care le accesam.

Fiindcă, bineînțeles, asta era în realitate. Bătrânul Robin nu crescuse în mod brusc, devenind imens. Erau doar resturile neînsemnate ale lui Robinette Broadhead, care în momentul acela nu era decât un grup de biți de memorie legați laolaltă ce înotau prin oceanul bazelor de date din biblioteca *Adevăratei dragoste*.

O voce a pătruns în imensa și eterna mea reverie: vocea lui Albert.

– Robin, ești bine?

N-am vrut să-l mint.

– Nu. Nu sunt nici pe departe bine.

– Situația se va îmbunătăți.

– Sper, am spus. Albert?

– Da?

– Nu te învinuiesc c-ai luat-o razna, dacă prin asta ai trecut și tu.

Tăcere pentru o clipă, apoi spectrul unui chicotit.

– Robin, a zis el, încă n-ai văzut ce m-a făcut pe mine s-o iau razna.

Nu pot preciza cât au durat toate astea. Nu știu dacă însemna ceva conceptul de „timp“, fiindcă la nivel electronic, acolo unde sălășluiam eu, scara temporală nu corespunde cu nimic „real“. Mare parte din timp este irosit. Inteligența electronică stocată nu operează la fel de eficient ca mașinăriile cu care ne naștem toți; un algoritm nu este un substituent de aceeași calitate pentru o sinapsă. Pe de altă parte lucrurile se mișcă mult mai rapid pe tărâmul subparticulelor, unde femtosecunda este o unitate palpabilă. Dacă am înmulți plusurile și am descompune în factori minusurile, se poate spune că trăiam undeva între de zece ori și de zece mii de ori mai repede decât eram obișnuit.

Desigur există măsuri obiective ale timpului real – prin care înțeleg timpul de la bordul navei *Adevărata dragoste*. Essie marca minutele cu foarte multă atenție. Pregătirea unui cadavru pentru semistocarea dubioasă din lanțul ei Viața De Apoi dura multe ore. Pregătirea acelui țeapăn specific care se întâmpla să fiu eu pentru stocarea ceva mai bună

pe care ea o putea aranja în datevantai, unul exact ca datevantaiul lui Albert, a durat mult mai mult. Când rolul ei în proces s-a încheiat, Essie s-a așezat și a așteptat, cu un pahar din care n-a băut și cu tentative de conversație din partea lui Audee, Janie și Dolly pe care nu le-a auzit, deși uneori răspundea ceva ce nici ei nu auzeau. N-a fost tocmai un grup vesel la bordul *Adevăratei dragoste*, în timp ce așteptau să vadă dacă mai rămânea ceva prin care să-l acceseze pe răposatul Robinette Broadhead, iar totul a durat, una peste alta, mai bine de trei zile și jumătate.

Pentru mine, în lumea aceea de amețeală, și farmec, și culoare, și orbite interzise în care fusesem transportat ca să exist, a durat... ei bine, puteți spune o eternitate. Așa mi s-a părut.

– Ceea ce trebuie să faci, a comandat Albert, este să înveți cum să-ți folosești inputurile și outputurile.

– Ah, grozav, am strigat recunoscător, asta-i tot? Uau! Pare floare la ureche!

– Mă bucur că-ți păstrezi simțul umorului, a spus el și am auzit continuarea nerostită *deoarece o să ai al dracu' de multă nevoie de el*. Mă tem însă că acum va trebui să muncești. Nu-i ușor pentru mine să continui înglobându-te așa...

– Înglo... cum?

– Protejându-te, Robin, a explicat el pierzându-și răbdarea. Restricționându-ți accesul, astfel încât să nu suferi de prea multă confuzie și dezorientare.

– Albert, am zis, ţi-ai ieşit din *minţi?* Am văzut întregul *univers!*

– Robin, ai văzut doar ceea ce accesam eu însumi. Asta nu-i suficient de bine. Nu pot controla de-a pururi accesul pentru tine. Trebuie să înveţi s-o faci singur. De aceea, când vei fi gata, îmi voi coborî uşor protecţiile.

M-am încordat.

– Sunt gata.

Dar nu mă încordasem îndeajuns.

Nu aţi putea crede cât de mult a durut. Vocile ciripite, piţigăiate, certărеţe, solicitante ale tuturor inputurilor mi-au asaltat ure... în sfârşit, mi-au asaltat acele locuri geometrice dintr-o geometrie non-spaţială pe care în gândirea mea persistam să le consider urechile mele. A fost o tortură. A fost la fel de rău ca prima expunere completă la simultaneitate? Nu. A fost mai rău. În acea primă şi teribilă rafală de senzaţii, avusesem un atu. Încă nu învăţasem să identific zgomotul ca sunet, sau durerea ca durere. Acum ştiam. Recunoşteam durerea când o simţeam.

– Te rog, Albert! am urlat. Ce-i asta?

– Acestea nu sunt decât bazele de date care-ţi sunt accesibile, Robin, a zis el liniştitor. Doar evantaiele de la bordul *Adevăratei dragoste*, plus telemetria, plus nişte inputuri de la senzorii navei şi ai echipajului.

– Opreşte-le.

– Nu pot. (În vocea lui, deși de fapt nu exista nici o voce, se simțea compasiune reală.) Tu trebuie s-o faci, Robin. Tu trebuie să selectezi memoriile pe care vrei să le accesezi. Alege numai una dintre ele și blochează-le pe celelalte.

– Ce să fac? am implorat, mai buimăcit ca oricând.

– Selectează doar una, Robin, a repetat el cu răbdare. Unele sunt bazele noastre de date, unele sunt evantaie Heechee, unele sunt alte chestii. Trebuie să înveți cum să interfațezi cu ele.

– Să interfațez?

– Să le consulți, Robin. Ca și cum ar fi niște cărți de referință într-o bibliotecă. Ca și cum ar fi volume pe un raft.

– Cărțile nu țipă la tine! Iar ele țipă toate!

– Bineînțeles. Este felul în care îți atrag atenția... la fel cum cărțile de pe un raft îți atrag atenția ochilor. Tu însă trebuie să te uiți numai la cea pe care o dorești. Există una anume care cred că-ți va ușura situația. Vezi dacă o poți găsi.

– S-o găsesc? Nu știu nici cum s-o *caut!*

S-a auzit un sunet ca un suspin.

– Ei bine, Robin, a zis el, există o stratagemă ce poate fi încercată. Nu-ți pot preciza sus, jos sau în lateral, fiindcă bănuiesc că deocamdată nu ai nici un cadru de referință...

– Exact!

– Nu. Există totuși un vechi truc al dresorilor, utilizat pentru a învăța un animal să efectueze manevre

complicate pe care nu le pricepe. A existat odată un iluzionist care-l folosea pentru a învăța un câine să intre în sală printre spectatori, să aleagă o persoană anume, să ia de la ea un obiect anume...

– Albert, l-am implorat, nu-i momentul cel mai potrivit pentru a-mi povesti anecdotele tale lungi și pline de divagații!

– Nu, aceasta nu este o anecdotă. Este un experiment psihologic. Funcționează bine cu câinii – nu știu dacă a fost încercat vreodată asupra unui om adult, dar vom vedea. Uite ce vei face. Începe să te deplasezi în orice direcție. Dacă direcția este bună, eu îți voi spune să continui. Când mă voi opri din a-ți spune asta, te oprești din a face lucrul respectiv. Caută în jur. Încearcă diverse chestii. Când noua acțiune pe care o vei întreprinde sau noua direcție în care vei porni este utilă, eu îți voi spune să continui. Poți face asta?

– O să-mi dai un pesmet la sfârșit? l-am întrebat.

Un chicotit slab.

– Măcar analogul electronic al unuia, Robin. Acum, începe să cauți.

Să încep să caut! *Cum?* Nu avea însă rost să pun întrebarea aceea, pentru că dacă Albert ar fi fost capabil să-mi ofere un „cum" în vorbe, n-am fi trebuit să încercăm trucul dresorului de câini. Așa că am început... să fac chestii.

Nu vă pot spune ce anume făceam. Eventual vă pot oferi o analogie. În școală, la ora de fizică, ne-au

prezentat un scaner cu encefalograf și ne-au arătat cum toate creierele noastre generau unde alfa. Era posibil, ne-au spus, să facem ca undele să fie mai rapide sau mai mari – să le creștem frecvența ori amplitudinea –, dar nu exista nici un mod prin care să ne spună cum să procedăm. Așa că am trecut pe rând, toți puștii, și fiecare dintre noi a reușit într-adevăr să iuțească curbele sinusoidale de pe ecran, însă n-au existat doi care să fi descris în același fel modul în care procedaseră. Unul a spus că și-a ținut respirația, altul că și-a încordat mușchii nu știu cum; unul s-a gândit la mâncare, iar altul a încercat să caște fără să deschidă gura. Nici una dintre chestiile acelea nu erau reale. Toate au funcționat; iar ceea ce am făcut eu n-a fost, de asemenea, real, întrucât nu dețineam nimic real cu care să acționez.

Dar am mișcat. Cumva, am mișcat. Și tot timpul vocea lui Albert spunea:

– Nu. Nu. Nu. Nu, nu-i asta. Nu. Nu...

Apoi:

– Da! Da, Robin, continuă să faci asta!

– *Continui!*

– Nu vorbi, Robin. Doar continuă. Continuă, continuă. Continuăcontinuăcontinuăcontinuă... nu. Stop.

– Nu.

– Nu.

– Nu.

– Nu... da! Continuăcontinuăcontinuăcontinuă... nu... da! Continuă... stop! Asta-i, Robin. Cartea pe care trebuie s-o deschizi.

– Asta? Chestia asta? Vocea asta care sună ca...

M-am oprit. N-am putut continua. Înțelegeți, acceptasem faptul că eram mort, că nu mai eram nimic altceva decât electroni stocați într-un datevantai, capabil să vorbesc doar cu stocări mecanice sau cu alte persoane non-vii, ca Albert.

– Deschide cartea! a ordonat el. Las-o acum să-ți vorbească!

Ea nu avea nevoie de permisiuni.

– Bună, Robin, iubitule, a spus vocea non-vie a dragei mele soții Essie – stranie, tensionată, dar fără să existe cea mai mică îndoială asupra identității ei. Ne aflăm într-un loc minunat acum, nu-i așa?

Nu cred că a existat ceva, nici chiar acceptarea propriului meu deces, la fel de teribil ca șocul de a o găsi pe Essie printre morți.

– Essie, am strigat, ce ți s-a-ntâmplat?

Și imediat Albert a fost acolo, grijuliu, prompt:

– Ea este în regulă, Robin. Nu este moartă.

– Dar trebuie să fie! I-aici!

– Nu, dragul meu băiat, de fapt nu este aici, a spus Albert. Cartea ei se află aici, întrucât s-a stocat parțial, în decursul experimentelor pe care le-a întreprins pentru proiectul Viața De Apoi. Și de asemenea în

decursul experimentelor care au dus la mine, așa cum exist în prezent.

– Ticălosule, m-ai lăsat să cred că-i moartă!

– Robin, a vorbit el cu blândețe, trebuie să depășești această obsesie biologică a cărnii și oaselor. Chiar contează dacă metabolismul ei continuă să opereze la nivelul organic, pe lângă versiunea care-i este stocată aici?

Iar glasul acelei Essie stranii a intervenit:

– Ai răbdare, dragul meu. Totul va fi în regulă.

– Mă îndoiesc tare mult, am replicat amar.

– Ai încredere în mine, a șoptit ea. Ascultă-l pe Albert. El îți va spune ce să faci.

– Partea cea mai grea s-a terminat, m-a asigurat Albert. Îmi cer scuze pentru traumele pe care le-ai suferit, totuși au fost necesare... cred.

– *Crezi.*

– Da, doar cred, Robin, fiindcă asta nu s-a mai făcut niciodată și noi acționăm mai degrabă în beznă. Știu că pentru tine a fost un șoc să întâlnești analogul stocat al doamnei Broadhead, dar te va ajuta să te pregătești s-o întâlnești în carne și oase.

Dacă aș fi avut un corp material, aș fi fost ispitit să-l pocnesc... dacă Albert ar fi avut ceva în care să lovesc.

– Ești mai nebun decât mine! am zbierat.

Spectrul unui chicotit.

– Nu mai nebun, Robin. Doar la fel de nebun. Vei putea să vorbești cu ea și s-o vezi, exact așa cum

am făcut eu cu tine când erai încă... viu. Îți promit asta, Robin. Va fi posibil... cred.

– Nu pot!

Pauză.

– Nu este ușor, a acceptat el. Dar fii atent la ce-ți spun. Eu o pot face. Nu crezi atunci că te poți descurca și tu la nivelul unui simplu program de calculator ca mine?

– Nu mă tachina, Albert! Înțeleg ce spui. Crezi că mă pot afișa ca o hologramă și comunica în timp real cu persoane vii; însă eu nu știu cum să procedez!

– Nu, Robin, încă nu știi, pentru că subrutinele respective încă nu există în programul tău. Totuși te pot învăța. Vei fi afișat. Poate că nu cu toată grația și agilitatea naturală a propriilor mele afișări, s-a lăudat el, dar cel puțin vei fi recognoscibil. Ești pregătit să începi să înveți?

Și vocea Essiei, sau vocea aceea care era o copie degradată a Essiei, a șoptit:

– Te rog, fă-o, dragul meu, pentru că te-aștept cu nerăbdare.

Cât de obositor este să fii născut! Obositor pentru nou-născut, dar încă și mai obositor pentru auditorul care nu trăiește experiența respectivă, ci doar ascultă lamentări interminabile.

Erau într-adevăr interminabile și declanșate de sâcâielile constante ale moașelor mele.

– O poți face, a promis copia Essiei dintr-o parte a mea (pretinzând pentru moment că aș fi avut o „parte“).

– Este mai ușor decât pare, a confirmat vocea lui Albert din cealaltă parte.

În întregul univers nu existau alte două persoane în care să mă încred mai mult decât în ele. Dar îmi epuizasem toată încrederea; nu mai rămăsese deloc și eram speriat. Ușor? Era *absurd*.

Pentru că vedeam cabina așa cum o văzuse Albert dintotdeauna. Nu aveam perspectiva oferită de doi ochi care focalizează și a două urechi localizate în puncte specifice din spațiu. Vedeam și auzeam absolut totul, simultan. Cu mult timp în urmă, cam așa pictase bătrânul Picasso, cu părțile tablourilor risipite aleatoriu. Toate erau acolo, dar atât de explodate și de împrăștiate alandala, încât nu exista nici o formă prioritară care să fie recunoscută, ci numai un mozaic învălmășit de fragmente. Cutreierasem muzeele Tate și Met cu Essie, pentru a mă uita la asemenea picturi și chiar găsisem o anume plăcere în ele. Erau chiar amuzante. Însă a vedea lumea reală răzlețită în felul acela, ca niște piese componente pe un banc de asamblare, nu era deloc amuzant.

– Dă-mi voie să te-ajut, a șoptit analogul lui Essie. Mă vezi acolo, Robin? Mă vezi dormind în patul cel mare? Am stat trează multe zile, turnând vechiul tău organic în recipientul nou al evantaiului, și acum sunt

istovită, dar, vezi, tocmai am mișcat mâna ca să-mi scarpin nasul. Vezi mâna? Vezi nasul? Le recunoști?

Apoi spectrul unui chicotit.

– Bineînțeles că le recunoști, fiindcă tot ce-i acolo sunt eu.

23

AFARA DIN ASCUNZĂTOAREA HEECHEE

Mai era și Klara la care ar fi trebuit să mă gândesc, dacă aș fi cunoscut destule în clipa aceea pentru a mă gândi la ea – nu doar Klara, ci și Wan (care, de fapt, nu merita nici măcar un gând), și Căpitanul, și Heechee lui, care meritau toate gândurile pe care cineva le-ar fi putut îndrepta spre ei. Dar eu nu știam nici asta pe atunci. Eram vastitat, de acord, însă deocamdată nu eram mult mai inteligent.

Și cu siguranță eram distras de propriile mele probleme, deși, în cazul în care Căpitanul și cu mine ne-am fi cunoscut și ne-am fi putut compara experiențele, ar fi fost interesant de văzut care dintre noi avea problemele cele mai rele. Cred că s-ar fi consemnat egalitatea. Ambele seturi de probleme erau pur și simplu în afara oricărei scări de comparații, depășeau posibilitățile de rezolvare.

Apropierea fizică a celor doi oameni captivi constituia una dintre problemele Căpitanului. În nările lui osoase, ei *duhneau*. Erau respingători din punct de vedere fizic. Grăsimea suplimentară și carnea lăsată, care se legăna, tremura și se balansa, stricau liniile clare ale structurilor lor – singurii Heechee care arătau la fel de obscen erau puținii care mureau de cea mai teribilă maladie degenerativă cunoscută de ei. Și nici atunci miasma nu era atât de rea. Răsuflarea omenească puțea a mâncare putrezită. Glasurile omenești scârțâiau ca niște ferăstraie. Pe Căpitan îl ustura realmente gâtlejul, încercând să pronunțe silabele zumzăite și hârâite ale graiului lor afurisit.

În opinia lui, captivii erau afurisiți din cap până picioare, nu în ultimul rând pentru că refuzau pur și simplu să înțeleagă majoritatea lucrurilor pe care le spunea el. Când a încercat să le explice pericolul pe care-l atrăseseră asupra lor – ca să nu mai amintească de Heechee aflați în ascunzătoare –, prima lor întrebare a fost:

– Tu ești Heechee?

În ciuda necazurilor sale, Căpitanul avea timp să se enerveze gândindu-se la asta. (Era aceeași iritare pe care o încercaseră velierii când aflaseră că Heechee îi numeau șlameri. Căpitanul cunoștea detaliul acela, totuși nu se gândea la el.)

– Heechee! a gemut, apoi a efectuat gestul de strângere din umeri care la el se traducea printr-o

mișcare a abdomenului. Da. Nu contează. Nu vă mai mișcați. Tăceți.

– Pfiu, a mormăit Zgomot-Alb referindu-se la mai mult decât la duhoarea din cabină.

Căpitanul s-a încruntat și s-a întors către Rafală.

– Ai scăpat de nava lor? a întrebat.

– Bineînțeles. Este în drum spre un port de depozitare, dar ce facem cu kugelblitz?

Desigur el nu a utilizat cuvântul kugelblitz.

Căpitanul a strâns morocănos din abdomen. Era obosit. Toți erau obosiți. De câteva zile la rând operaseră la limitele extreme ale capacităților lor și acestea își arătau efectul. Căpitanul a încercat să-și ordoneze gândurile. Velierul fusese îndepărtat din vedere. Oamenii aceștia rătăcitori fuseseră luați din vecinătatea celui mai teribil pericol, kugelblitz, iar nava lor, trecută pe pilot automat, era pitită. Până acum făcuse, știa asta, tot ce s-ar fi putut aștepta din partea lui. Nu fusese gratuit, s-a gândit și s-a întristat pentru Dubla; era greu de crezut că, în cazul unei desfășurări normale a evenimentelor, el s-ar mai fi bucurat și acum de dragostea ei anuală.

Totuși nu era îndeajuns.

Era pe de-a întregul posibil, a reflectat Căpitanul, ca termenul „îndeajuns“ să nu mai aibă deja nici un sens; se putea prea bine să fie mult prea târziu pentru orice ar fi putut face el sau întreaga rasă Heechee. Însă nu putea admite asta. Atât timp cât mai exista o șansă, trebuia să acționeze.

– Afișează hărțile din nava lor, a ordonat și s-a întors iarăși spre movilele turgescente și indecente de untură pe care le capturase.

Vorbind pe cât de simplu ar fi făcut-o cu un copil, le-a spus:

– Uitați-vă la harta asta.

Una dintre iritările minore ale situației Căpitanului era faptul că cel mai slăbănog, și astfel mai puțin respingător fizic, dintre captivii săi era în același timp și cel mai afurisit.

– Tu să nu te miști, a ordonat îndreptând un pumn costeliv către Wan; delirările lui fuseseră chiar mai lipsite de sens decât ale femelei. Tu! Știi ce-i asta?

Cel puțin femela avea inteligența de a vorbi lent. Au fost necesare doar câteva repetări înainte de a înțelege răspunsul Klarei.

– Este gaura neagră pe care urma s-o vizităm.

Căpitanul s-a cutremurat.

– Exact, a spus el încercând să potrivească consoanele nefamiliare. Da.

Rafală traducea pentru ceilalți și a putut vedea cum tendoanele de pe membre li s-au zvârcolit de șoc. Căpitanul și-a ales cuvintele cu grijă, oprindu-se pentru verificări cu mințile ancestrale, asigurându-se că erau cuvintele corecte:

– Ascultați cu atenție, a spus el. Asta este foarte periculos. Cu mult, mult timp în urmă, noi am descoperit că o rasă de Asasini a nimicit toate civilizațiile

tehnologice avansate din univers – cel puțin din galaxia noastră și din câteva apropiate...

De fapt, n-a mers chiar așa repede. Căpitanul a trebuit să repete și iar să repete, uneori de câte o duzină de ori un singur cuvânt, înainte ca făpturile unturoase să poată părea că au înțeles ce spunea. Cu mult înainte să fi terminat, gâtlejul îl durea îngrozitor, iar restul echipajului, deși știa la fel de bine ca el ce pericole erau implicate, moțăia pe față. Totuși el nu s-a oprit. Harta aceea de pe ecran, cu pâlcurile de pâlnii energetice și legenda cvintuplă de avertizare, nu-i îngăduia să se relaxeze.

Asasinii își înfăptuiseră măcelurile cu milenii înainte ca Heechee să fi apărut pe scenă. La început, Heechee crezuseră că ei erau simpli monștri din trecutul primordial, de care n-ar fi trebuit să se teamă în epoca lor mai mult decât de echivalentul Heechee al unui tiranozaur.

Apoi descoperiseră kugelblitz.

Căpitanul a șovăit în momentul acela și și-a privit echipajul. Partea următoare era greu de spus, fiindcă ducea la o concluzie evidentă. Cu tendoanele zbătându-se, a urmat:

– Asasinii au fost, a zis el. Ei s-au retras într-o gaură neagră – dar tipul special de gaură neagră care este formată din energie, nu din materie, pentru că ei înșiși nu erau alcătuiți din materie. Ei erau energie

pură. În interiorul găurii lor negre, ei există doar ca un fel de undă staționară într-un ocean de energie.

Până ce a repetat asta de câteva ori, în câteva feluri, el a putut vedea că întrebările se formau; însă deducția logică de care se temea nu figura printre ele. Întrebarea a venit din partea femelei și a fost doar:

– Cum poate supraviețui o creatură alcătuită numai din energie?

La asta era relativ ușor de răspuns. Și acesta a fost:

– Nu știu.

Existau, Căpitanul știa, teorii – teorii care afirmau că Asasinii fuseseră cândva creaturi cu corpuri materiale, dar că, cumva, le lepădaseră –, însă nici cele mai vechi minți colective nu puteau preciza dacă teoriile aveau vreo relație cu realitatea.

Dar tocmai dificultatea de supraviețuire pentru ființele din energie pură, a explicat Căpitanul, dusese la ultimul și cel mai îngrijorător lucru asociat Asasinilor. Universul nu era ospitalier pentru ei. De aceea ei au decis să modifice universul. Au făcut ceva pentru a crea multă masă suplimentară în univers. Au determinat inversarea expansiunii universului. S-au pitit în kugelblitz... și au așteptat.

– Auzisem deseori despre această masă lipsă, a spus înflăcărat captivul mascul. Când eram copil, Morții vorbeau despre ea – dar ei erau nebuni.

Femela l-a oprit.

– *De ce?* a întrebat ea. De ce ar fi făcut asta?

Pentru că Robin era, destul de firesc, preocupat de alte griji, n-am fost capabil atunci să discut cu el despre kugelblitz pe atât de detaliat pe cât aș fi dorit. Datele ei statistice erau interesante. Am calculat că temperatura era de aproximativ trei milioane grade Kelvin, dar nu asta era îngrijorător. Densitatea energetică m-a tulburat. Densitatea de flux energetic emis de un corp absolut negru este proporțională cu puterea a patra a temperaturii – asta este vechea lege Stefan-Boltzmann –, însă numărul de fotoni crește liniar, de asemenea, cu temperatura, așa că practic în kugelblitz este o creștere la puterea a cincea. La un grad Kelvin este 4,72 electroni-volți pe litru. La trei milioane este trei milioane la puterea a cincea de ori mai mare... adică, să zicem vreo 382.320.000.000.000.000.000.000.000 eV/l. Iar în chestia aia erau destui litri. Ce importanță avea? Păi, toată energia aceea reprezenta inteligență organizată. Asasini. Un univers de Asasini, toți stocați într-o singură kugelblitz, așteptând ca planurile lor să se pârguiască și universul să fie refăcut pentru a li se potrivi.

Căpitanul s-a oprit, obosit până peste poate de chinul comunicării cu acești primitivi periculoși. Din nou răspunsul cel mai bun a fost „Nu știu“, totuși existau și speculații.

– Mințile colective cred, a pronunțat el lent, că legile fizice ale universului au fost determinate de fluctuații aleatorii în distribuția materiei și energiei în primul moment de după Big Bang. Este posibil ca Asasinii să intenționeze să intervină în procesul acela. Odată ce au colapsat universul și acesta va reîncepe dilatarea, ei pot modifica legile fundamentale – raportul dintre masele electronului și protonului, constanta care leagă forța gravitațională de cea electromagnetică –, pe toate... și astfel să determine un univers în care ar putea trăi mai confortabil, dar în care voi și eu n-am putea-o face.

Masculul fusese tot mai puțin capabil să se stăpânească. Acum a izbucnit în scârțâituri, care doar treptat s-au transformat în cuvinte inteligibile.

– Ho-ho-ho! a strigat Wan, ștergându-și o lacrimă. Ce lași sunteți! Vă temeți că niște creaturi care se-ascund într-o gaură neagră vor face ceva care nu se va petrece decât peste niște miliarde de ani! Ce ne pasă nouă de-asta?

Însă femela pricepuse destul de bine înțelesul cuvintelor Căpitanului.

– Taci, Wan, a spus ea și mușchii faciali i s-au încordat într-o expresie aproape Heechee. Tu afirmi că acești Asasini nu-și asumă riscuri. Ei au mai ieșit

o dată pentru a-i nimici pe toți cei care păreau că ar fi putut ajunge într-atât de civilizați, încât să intervină în planul lor. Ar putea s-o facă din nou!

– Exact! a strigat Căpitanul încântat. Ai spus-o precis! Și pericolul este că voi barbarii... oamenii, s-a corectat el, îi puteți aduce înapoi. Folosind radiourile! Pătrunzând în găurile negre. Zburând prin tot universul, chiar până la kugelblitz în sine! În mod cert ei au lăsat sisteme de monitorizare, care să-i avertizeze dacă apar civilizații tehnologice noi – în scurt timp vor fi alertați de acțiunile voastre, dacă n-au fost deja!

Și după ce prizonierii au înțeles finalmente – Wan scâncind de groază, Klara albă la față și zguduită –, după ce li s-au dat pachete cu hrană și li s-a spus să se odihnească și în final după ce echipajul s-a strâns în jurul Căpitanului pentru a afla de ce tendoanele axilare îi unduiau ca niște șerpi, el a putut rosti doar:

– Este mai presus de comprehensiune.

Fusese destul de greu pentru a-i face pe unturoși să-l înțeleagă; fusese imposibil ca el să-i înțeleagă.

– Ei spun, le-a zis, că nu-i pot determina pe toți semenii lor să se oprească.

– Dar trebuie s-o facă! a strigat Zgomot-Alb îngrozit. Sunt inteligenți, nu-i așa?

– Sunt inteligenți, a fost de acord Căpitanul, fiindcă altfel nu ar folosi navele noastre cu atâta ușurință.

Însă cred că în același timp sunt nebuni. Nu au supremația legii.

– Trebuie să aibă legi, a rostit Rafală neîncrezător. Nici o civilizație nu poate exista fără legi!

– Legea lor este forța, a răspuns mohorât Căpitanul. Dacă unul dintre ei se află într-un loc unde organele de impunere a legii nu-l pot atinge, el poate face așa cum dorește.

– Atunci să o impună! Să urmărească toate navele și să le silească să înceteze!

– Zgomot-Alb stupid, a clătinat Căpitanul din cap, gândește-te la ce ai spus. Să le urmărească. Să se lupte cu ele. Bătălii în spațiu. Îți poți imagina ceva mai zgomotos decât asta – și-ți poți imagina că Asasinii nu vor auzi?

– Atunci ce-i de făcut? a șoptit Rafală.

– Atunci, a spus Căpitanul, trebuie să ne arătăm noi.

A ridicat brațul pentru a curma orice discuții și a dat ordine.

Erau ordine pe care membrii echipajului nu crezuseră că le vor auzi vreodată, dar au simțit că de data aceasta Căpitanul avea dreptate. Mesajele au zburat. Într-o duzină de locuri din galaxie, nave care tăcuseră multă vreme și-au primit comenzile din depărtare și au înviat. Un raport lung a fost expediat la monitorii de lângă gaura neagră centrală în care trăiau Heechee; de acum primul avertisment ar fi trebuit să fi trecut prin bariera Schwarzschild și întăririle ar fi trebuit să sosească. Era o sarcină herculeană pentru

echipajul și așa insuficient, iar absența Dublei era regretată mai mult ca oricând. În cele din urmă au terminat totuși și nava Căpitanului a pornit pe un curs nou spre o întâlnire.

Când s-a făcut ghem pentru a dormi, Căpitanul s-a pomenit zâmbind. Nu era un zâmbet de fericire. Era rictusul unui paradox prea dureros pentru a-i putea răspunde în orice alt fel. În tot timpul discuției cu captivii se temuse că ei vor ajunge la o concluzie nedorită: Odată ce știau că Asasinii se ascunseseră în interiorul unei găuri negre, ei puteau suspecta imediat că Heechee procedaseră la fel și astfel secretul esențial al rasei Heechee ar fi fost compromis.

Compromis! Căpitanul făcuse mult mai mult decât a-l compromite! Acționând pe baza propriei sale autorități, fără puteri superioare, care să aprobe ori să interzică, el deșteptase flotele adormite și solicitase întăriri din interiorul orizontului de evenimente. De acum secretul nu mai era un secret. După o jumătate de milion de ani, Heechee ieșeau.

24

GEOGRAFIA PARADISULUI

Unde mă aflam, de fapt? Mi-a trebuit mult timp pentru a-mi răspunde la întrebarea aceasta, nu în ultimul rând pentru că mentorul meu, Albert, a ignorat-o ca fiind o stupiditate.

– Întrebarea „unde“ este o preocupare umană prostească, Robin, a mormăit el. Concentrează-te! Învață cum să faci și cum să simți! Rezervă filozofia și metafizica pentru serile lungi de relaxare, cu o pipă și o halbă de bere bună.

– Bere, Albert?

A oftat.

– Analogul electronic al berii, a răspuns el iritat, este destul de „real“ pentru analogul electronic al unei persoane. Acum fii atent, te rog, la inputurile pe care ți le ofer și care sunt scanări video ale interiorului cabinei de comandă din *Adevărata dragoste*.

Am făcut așa cum a zis el, desigur. Eram cel puțin la fel de nerăbdător ca Albert să-mi finalizez cursul

de instruire, pentru a putea continua să fac... orice ar fi fost posibil să fac în starea aceasta nouă și înfricoșătoare. Dar în femtosecundele impare n-am putut să mă opresc din a examina întrebarea aceasta în minte și în cele din urmă am găsit un răspuns. Unde mă aflam, de fapt?

Mă aflam în paradis.

Ia gândiți-vă. Corespunde majorității specificațiilor, să știți. Abdomenul nu mă mai supăra – nu aveam abdomen. Înrobirea mea față de mortalitate se sfârșise, fiindcă dacă fusesem dator cu o moarte îmi achitasem datoria și eram liber pentru mâine. Dacă nu mă aștepta tocmai eternitatea, atunci era ceva destul de apropiat. Știam deja că datele puteau fi stocate în evantaiele Heechee pentru minimum o jumătate de milion de ani fără degradare semnificativă – știam asta pentru că aveam evantaie Heechee originale care continuau să funcționeze – și asta înseamnă o sumedenie de femtosecunde. Se terminase cu grijile pământene; nu exista absolut nici o grijă, cu excepția celor pe care alegeam să mi le fac singur.

Da. Paradis.

Probabil că nu credeți, întrucât nu ați accepta că o existență sub forma unui pâlc de biți de date lipsite de materialitate și stocate într-un evantai poate avea ceva cu adevărat „paradiziac“ în ea. Știu asta deoarece am avut eu însumi greutăți în a o accepta. Totuși „realitatea“ este – este „în realitate“ – o problemă subiectivă. Noi, creaturile din carne și oase, percepeam

„în realitate“ realitatea doar la mâna a doua sau a treia, ca un analog pictat de sistemele noastre senzoriale pe sinapsele creierilor noștri. Așa spusese mereu Albert. Era adevărat – sau aproape adevărat – ba nu, era *mai mult* decât adevărat, în unele feluri, fiindcă noi, pâlcurile imateriale, avem un spectru de realități mai larg decât voi.

Chiar dacă însă nu mă credeți, nu mă pot plânge. Ori de câte ori mi-am spus că așa era, n-am găsit-o foarte paradiziacă. Nu mă gândisem niciodată până atunci cât de teribil de *inconvenabil* era – financiar, legal și din multe alte privințe, nu în cele din urmă marital – să fii mort.

Așa că, revenind la întrebare, unde mă aflam, de fapt? Păi, de fapt, mă aflam acasă. Imediat după ce – ei bine, da – murisem, Albert întorsese nava ros de remușcări. Am avut nevoie de ceva timp pentru a ajunge acasă, însă oricum eu nu făceam nimic special. Învățam numai cum să pretind că sunt viu, când în realitate nu eram. Am avut nevoie de tot zborul de întoarcere acasă doar pentru a începe asta, fiindcă era mult mai greu să fii născut în stocarea evantaiului, decât în lume în vechiul mod biologic – înțelegeți, trebuia s-o fac în mod *activ*. În jurul meu totul era mult, mult mai vast. Dintr-un punct de vedere eram limitat la un datevantai de model Heechee, cu volumul de maximum o mie de centimetri cubi, iar din punctul acela de vedere eram detașat de la mufa mea,

purtat prin vămi și adus în reședința veche de la Marea Tappan, fără mai mult efort decât ai fi purtat o pereche suplimentară de pantofi. Din alt punct de vedere eram mai vast decât galaxiile, deoarece dispuneam de toate datevantaiele din lume prin care să mă joc. Mai rapid decât un glonț de argint, sprinten ca argintul viu, iute ca fulgerul strălucitor – puteam merge oriunde mersese vreodată oricare dintre bazele de date stocate de Heechee și de oameni, iar asta însemna toate locurile despre care auzisem vreodată. Am auzit eddele șlamerilor din velier și am vânat cu primul grup de explorare Heechee care-i capturase pe australopiteci; am flecărit cu Morții din Paradisul Heechee (sărmane epave nearticulate, prost stocate, în grabă, de ajutoare neprofesioniste, dar care încă își reaminteau ce însemna să fii viu). Ei da... Nu contează toate locurile în care am fost; nu aveți timp să le auziți. Iar ele au fost lucrurile simple.

Problemele oamenilor erau mai dificile...

Până ne-am întors la Marea Tappan, Essie avusese ocazia să se odihnească, eu avusesem ocazia să exersez și să recunosc ceea ce vedeam și amândoi trecuserăm peste unele dintre traumele cauzate de moartea mea. Nu afirm că le-am fi depășit pe toate, însă cel puțin puteam să stăm de vorbă.

La început au fost numai vorbe, pentru că mă sfiiam să mă arăt dragei mele soții sub forma unei holograme. Apoi Essie a rostit poruncitor:

– Ascultă, Robin! Nu mai suport să vorbesc cu tine așa, ca la telefon. Apari ca să te pot vedea!

– Da, fă-o! a susținut-o cealaltă Essie, cea stocată în mine, iar Albert a adăugat:

– Pur și simplu relaxează-te, Robin, și lasă ca lucrurile să se întâmple de la sine. Subrutinele sunt deja instalate.

În ciuda lor, am avut nevoie de tot curajul ca să mă arăt, iar când am făcut-o draga mea soție m-a cercetat din cap până-n picioare și a spus:

– Vai, Robin! Ce jalnic arăți!

Sigur că da, comentariul acesta poate să pară prea puțin iubitor, totuși eu știam ce dorea Essie să spună. Nu însemna o critică; ea era plină de compătimire și se străduia să nu izbucnească în lacrimi.

– O s-o fac mai bine data viitoare, scumpo, i-am spus dorindu-mi s-o pot atinge.

– Așa va face, doamnă Broadhead, a zis Albert sincer, ceea ce m-a făcut să-mi dau seama că stătea lângă mine. În prezent îl ajut, și încercarea de a proiecta simultan două imagini este dificilă. Mă tem că ambele sunt degradate.

– Atunci, dispari! a sugerat ea, însă el a clătinat din cap.

– În același timp Robin trebuie să exerseze... și cred că și dumneavoastră ați putea face unele modificări de programare. De exemplu, ambientul. Eu nu-i pot oferi lui Robin un fundal, decât dacă-l partajez cu el. De asemenea, sunt necesare îmbunătățiri în

animația integrală, reacțiile în timp real, coerența inter-cadre...

– Da, da, a gemut Essie și s-a apucat de treabă în cabinetul ei.

La fel am făcut noi toți. Erau multe de făcut, mai ales pentru mine.

La vremea mea îmi făcusem griji despre multe lucruri și aproape întotdeauna despre cele care nu trebuia. Pentru majoritatea existenței mele fizice, neliniștile despre moarte se învârtiseră pe la periferia grijilor mele – așa cum se întâmplă și pentru voi. Eu mă temusem de extincție. Nu avusesem parte de extincție. Căpătasem însă o serie de probleme complet noi.

Vedeți voi, un om mort nu mai are nici un fel de drepturi. El nu poate să dețină proprietăți. El nu poate să vândă proprietăți. El nu poate să voteze – nu numai că nu poate să voteze în alegerile pentru funcțiile din stat, dar nu poate să voteze nici măcar în numele marii majorități de acțiuni pe care le deține în suta de corporații pe care le-a înființat el însuși. Când nu este decât unul dintre acționarii minoritari – chiar dacă este unul foarte puternic, așa cum eram eu, de exemplu, în sistemul de transport care trimitea coloniști pe Planeta Peggys –, glasul lui nu va fi nici măcar auzit. Așa cum ați putea spune, el ar putea fi la fel de bine mort.

Eu nu doream să fiu *atât* de mort.

Nu era vorba despre avariție. Ca inteligență stocată, aveam foarte puține nevoi; nu exista riscul de a fi decuplat pentru că nu achitasem facturile de întreținere. Exista însă o urgență mult mai presantă. Teroriștii nu dispăruseră fiindcă Pentagonul le capturase nava spațială. În fiecare zi aveau loc atentate cu bombe, răpiri și schimburi de focuri. Au fost atacate alte două bucle de lansare și una dintre ele a fost avariată; un vapor încărcat cu pesticide a fost sabordat în mod deliberat în largul coastei Queensland, astfel că o sută de kilometri din Marea Barieră de Corali murea. Bătălii reale se derulau în Africa, America Centrală și Orientul Apropiat; capacul abia se mai menținea pe oala cu presiune. Noi aveam nevoie de o mie de transportoare ca *S. Ya.* și cine avea să le construiască, dacă eu tăceam?

Așa că am mințit.

S-a anunțat că Robin Broadhead suferise un accident cerebrovascular, da, așa fusese, dar comunicatul continua cu minciuna că starea mi se îmbunătățea permanent. Așa se și întâmpla de altfel. Desigur nu exact în sensul implicat. Dar aproape imediat ce ne-am întors acasă, am putut discuta, exclusiv verbal, cu generalul Manzbergen și cu diverse persoane din Rotterdam; după o săptămână, mă arătam, ocazional – cu picioarele înfofolite în pături, asigurate prin amabilitatea imaginației fertile a lui Albert; după o lună am îngăduit unui echipe PV să mă filmeze, bronzat și în plină formă, puțin mai slab, navigând

iahtul nostru micuț pe mare. Bineînțeles echipa PV era chiar a mea, iar clipurile care au apărut în emisiunile de știri erau mai degrabă opere de artă decât reportaje, totuși opere de artă de foarte bună calitate. Nu puteam aborda discuții față în față. Însă nici nu trebuia s-o fac.

Așa că, una peste alta, după cum vedeți, n-o duceam tocmai rău. Mi-am condus afacerile. Am planificat și am implementat planurile pentru a atenua fierberea care-i alimenta pe teroriști – nu îndeajuns pentru a vindeca problema, dar cât să mai apăs capacul o vreme. Am avut timp să ascult temerile lui Albert legate de obiectele stranii pe care el le numea kugelblitz și dacă pe atunci noi nu știam ce erau ele, probabil că a fost chiar mai bine. Îmi lipsea însă un trup, iar când m-am plâns despre asta, Essie a replicat apăsat:

– Doamne Dumnezeule, Robin, asta nu-nseamnă sfârșitul lumii pentru tine! Câți alți oameni au avut aceeași problemă?

– De a fi reduși la nivelul unei baze de date? N-aș crede că prea mulți.

– Vorbesc despre aceeași problemă ca principiu, a insistat ea. Ia gândește-te! Un tânăr sănătos sare cu schiurile de la trambulină, cade și-și fracturează șira spinării. Rămâne paraplegic, da? Corpul lui nu-i absolut deloc util, ci necesită numai obligații – să fie hrănit, să fie spălat, să-i fie schimbați pampersii – pe când tu ești scutit de toate astea. Și în același timp

partea cu adevărat importantă din tine continuă să fie tot aici!

– Sigur că da, am zis.

N-am adăugat, ceea ce lui Essie în primul rând dintre toți oamenii din lume nu trebuia să-i mai adaug, că propria mea definiție a părților „importante“ includea unele accesorii cărora le atașasem întotdeauna o valoare aparte. Chiar dacă plusurile compensau minusurile. Dacă nu mai aveam, de exemplu, organe sexuale, cu certitudine nu mai exista nici o problemă asociată relațiilor mele sexuale care fuseseră complicate în mod brusc.

Nici unul dintre lucrurile acelea nu trebuia rostit. De aceea Essie a spus doar:

– Fruntea sus, bătrâne Robin! Nu uita că deocamdată nu ești decât prima aproximare a produsului final.

– Ce-nseamnă asta? am întrebat.

– A existat o problemă mare de tot! Recunosc, stocarea din Viața De Apoi era destul de imperfectă. Am învățat multe în timp ce l-am dezvoltat pe noul Albert pentru tine. Până atunci nu mai încercasem niciodată stocarea completă a unei întregi, și foarte dragi, persoane din păcate răposată. Problemele tehnice...

– Înțeleg c-au fost probleme tehnice, am întrerupt-o.

De fapt nu doream să aud, nu încă, detaliile riscantei, nemaiîncercatei și extrem de complexei sarcini de a-mi turna „eul“ din găleata aflată în descompunere a craniului meu în recipientul unei matrice de stocare.

– Să fii convins. Bun. Acum nu mai suntem precipitați. Acum putem efectua reglaje fine. Ai încredere în mine, bătrâne Robin, încă se mai pot face îmbunătățiri.

– În mine?

– În tine, bineînțeles! De asemenea, a sclipit ea din ochișori, într-o foarte neadecvată copie stocată a mea. Am motive întemeiate să cred că poate fi făcută mult mai interesantă pentru tine.

– Aha, am rostit. Uau!

Și mi-am dorit mai mult ca oricând împrumutul măcar temporar al unora dintre părțile corpului meu, fiindcă voiam mai mult ca orice altceva să-mi îmbrățișez scumpa soție.

Și între timp, lumile au mers mai departe. Până și lumile foarte mici ale prietenului meu Audee Walthers și ale propriilor sale iubiri complicate.

Când le privești din interior, toate lumile au aceeași mărime. Lumea lui Audee nu părea mică pentru el. M-am ocupat foarte repede de una dintre problemele lor; i-am donat fiecăruia zece mii de acțiuni în navetele de transport pe Planeta Peggys, în *S. Ya.* și afacerile asociate lor. Janie Yee-xing nu mai trebuia să-și facă griji că va mai fi concediată vreodată; se putea reangaja pe sine ca pilot, dacă dorea, sau putea călători în *S. Ya.* ca pasager, dacă îi plăcea mai degrabă. La fel putea proceda și Audee; sau putea să revină pe Peggys și să fie șeful foștilor săi șefi de pe câmpul petrolifer; sau putea să nu facă nimic din

cele de mai sus, ci să trândăvească în lux pentru tot restul vieții; și la fel putea să facă și Dolly. Și, evident, asta n-a rezolvat deloc problemele lor. Ei trei s-au învârtit o vreme prin camerele de oaspeți, până ce, finalmente, Essie a propus să le împrumutăm *Adevărata dragoste* pentru o croazieră fără vreo destinație precisă, până-și puteau limpezi gândurile, și așa am și procedat.

Nici unul dintre ei nu era vreun naiv – poate că, la fel ca noi ceilalți, ei se mai comportau așa, când și când. Puteau să recunoască o șpagă, atunci când o vedeau. Au înțeles că în realitate doream ca ei să-și țină gurile cu privire la actuala și neplăcuta mea stare imaterială. În același timp însă au înțeles că era un dar prietenesc și că același lucru se regăsea și în transferul de acțiuni.

Și ce au făcut ei în *Adevărata dragoste*?

Cred că nu vreau să spun. În cea mai mare parte nu-i treaba nimănui, decât a lor. Ia gândiți-vă. Există momente în viața oricărui om – cu certitudine și în a voastră, în mod clar și în a mea – când ceea ce faci și spui nu este nici important, nici frumos. Te scremi pe closet, ai un gând trecător și reprobabil, tragi un pârț, spui o minciună. Nimic din toate astea nu contează foarte mult, totuși nu dorești să faci publicitate acelor părți din viața unui om, oricare ar fi el, în care apare ridicol, sau demn de tot disprețul, sau rău. De obicei părțile acelea nu capătă publicitate, fiindcă nu există nimeni care să le vadă – dar acum, când sunt

vastitat, există întotdeauna cineva care să le vadă, iar acela sunt eu. Poate că nu imediat. Însă mai devreme sau mai târziu, pe măsură ce memoriile tuturor sunt adăugate în baza de date, nu mai rămân ascunse nici un fel de mistere personale.

Voi spune doar atât despre problemele private ale lui Audee Walthers. Motivația acțiunilor sale și combustibilul temerilor sale l-a constituit sentimentul acela admirabil și dorit: iubirea. Iubirea lui a fost frustrată tot de iubire. El și-a iubit soția, pe Dolly, deoarece se educase s-o iubească tot timpul cât fuseseră căsătoriți – aceea era opinia lui despre cum trebuie să se comporte oamenii căsătoriți. Pe de altă parte, Dolly îl părăsise pentru alt bărbat (folosesc termenul în mod aproximativ în cazul lui Wan) și apăruse Janie Yee-xing ca să-l consoleze. Amândouă erau persoane foarte atrăgătoare. Însă erau prea multe. Audee era la fel de monogam ca mine. Dacă se gândea să rămână cu Dolly, în cale îi stătea Janie – ea fusese grijulie și el îi datora un soi de recunoștință... îi puteți spune iubire. Dar între Audee și Janie stătea Dolly: Ei plănuiseră o viață împreună și el nu avusese niciodată intenția de a o schimba, așa că i-ați putea spune tot iubire. Situația era complicată de sentimentul că îi datora lui Dolly un soi de pedeapsă pentru că-l abandonase, iar lui Janie un soi de ranchiună întrucât stătea în cale – nu uitați, v-am spus că existau părți ridicole și demne de tot disprețul. Situația era complicată încă

și mai mult de sentimentele la fel de complexe ale lui Dolly și Janie...

Trebuie să fi fost aproape o ușurare pentru ei, când – în timp ce descriau leneș o uriașă elipsă de cometă care-i purta spre asteroizi sub un unghi față de ecliptică – discuția neștiută pe care o purtau atunci a fost întreruptă de icnetul lui Dolly și de țipătul înăbușit al lui Janie, iar Audee Walthers s-a răsucit și a zărit pe ecran un grup uriaș de nave, mai numeroase și mult, mult mai mari decât văzuse vreodată vreun om până atunci în sistemul solar al Pământului.

Neîndoios, s-au speriat de moarte.

Dar nu mai mult decât noi ceilalți. Pe tot Pământul, și peste tot în spațiul cosmic unde existau oameni și facilități de comunicații care să transmită vestea, a domnit șocul și teroarea. Era cel mai teribil coșmar al tuturor oamenilor din ultimul secol.

Heechee se întorceau.

Nu se ascundeau. Erau acolo – și cât de mulți! Senzorii optici din stațiile orbitale au detectat peste cincizeci de nave – și ce nave! Douăsprezece sau paisprezece erau la fel de mari ca *S. Ya.* Alte douăsprezece erau încă și mai mari, structuri globulare uriașe aidoma celei care înghițise velierul. Existau Treiuri și Cinciuri și altele intermediare, despre care Pentagonul Înalt aprecia că aduceau suspicios de mult cu niște crucișătoare, și toate veneau drept spre noi din direcția generală a lui Vega. Aș putea spune că defensivele Pământului au fost prinse nepregătite, însă n-ar

fi decât o minciună măgulitoare. Adevărul era că Pământul nu avea defensive care să merite a fi menționate. Sigur că da, existau nave de patrulare; totuși acelea fuseseră construite de pământeni pentru a se lupta cu alți pământeni. Nimeni nu visase să le opună semilegendarilor Heechee.

Apoi ei ne-au vorbit.

Mesajul a fost în engleză și a fost scurt. A spus așa: „Heechee nu mai pot permite călătoriile sau comunicațiile interstelare, decât în anumite condiții pe care le vor decide și superviza ei. Toate celelalte trebuie să înceteze imediat. Ei au venit să le pună capăt." Asta a fost totul înainte ca vorbitorul să dispară, clătinând neajutorat din cap.

A sunat tare mult ca o declarație de război.

A și fost interpretată ca atare. În Pentagonul Înalt, în fortărețele orbitale ale altor națiuni, în consiliile de putere din toată lumea au avut loc imediat ședințe, conferințe și sesiuni de planificare; nave au fost rechemate pentru înarmare, iar altele au fost redirecționate către flota Heechee; armele orbitale care tăcuseră de decenii au fost verificate și aliniate – poate că erau la fel de inutile ca arbaletele, dar dacă nu aveam altceva la dispoziție pentru a ne lupta, atunci cu ele urma să ne luptăm. Confuzia, șocul și reacțiile au măturat globul.

Și nimeni n-a suferit de mai multă buimăcire și stupoare decât cei din fericita mea reședință, întrucât persoana care anunțase ultimatumul Heechee

fusese recunoscută imediat de Albert şi după numai o clipă de Essie, iar de mine chiar înainte să-i fi văzut chipul. Fusese Gelle-Klara Moynlin.

25
ÎNTOARCEREA PE PĂMÂNT

Gelle-Klara Moynlin, iubirea mea. Iubirea mea pierdută. Era acolo, privindu-mă din cadrul PV-ului și nepărând deloc mai vârstnică decât ultima dată când o văzusem, cu ani și decenii în urmă – și nearătând nici mai bine, fiindcă în ambele momente fusese pe cât de zguduită poate fi o persoană. Ca să nu mai amintesc de învinețită, cândva chiar de mine.

Dar dacă trecuse prin multe și o arăta din plin, Klara mea avea și destule rezerve ascunse. După ce și-a transmis mesajul către rasa umană s-a întors cu spatele la ecran și a încuviințat spre Căpitan.

– Ai ziz? a întrebat el agitat. Ai dranzmiz mezajul exacd aja cum te-am inzdruit?

– Exact, a spus Klara și a adăugat: Engleza ta s-a îmbunătățit considerabil acum. Dacă doreai, puteai să fi vorbit direct.

– Ezde prea impordand ca ză rizcăm, a replicat Căpitanul arțăgos și i-a întors spatele.

Jumătate din tendoanele de pe corpul său unduiau și șerpuiau, și el nu era singurul în starea aceea. Echipajul lui loial era la fel de stresat, iar pe ecranele de comunicații ce-i legau nava de celelalte din flota cea mare putea să vadă fețele celorlalți căpitani. Era o flotă măreață, a reflectat Căpitanul, studiind display-urile ce le prezentau în formație mândră, dar de ce era flota *lui*? Nu trebuia să întrebe. Știa răspunsul. Întăririle sosite din interiorul nucleului numărau peste o sută de Heechee și cel puțin o duzină din ei erau îndrituiți să-i fie superiori, dacă ar fi dorit. Ar fi putut cu multă ușurință să fi preluat comanda flotei. N-o făcuseră. Lăsaseră să fie flota lui, deoarece astfel era și responsabilitatea lui... și propria lui esență dulce avea să se alăture minților colective, dacă totul eșua.

– Ce proști sunt, a mormăit el și ofițerul lui de comunicații s-a crispat aprobator.

– Le voi instrui să păstreze o ordine mai bună, a rostit el. Asta vrei să spui?

– Bineînțeles, Pantof.

Căpitanul a suspinat și a privit mohorât cum ofițerul de comunicații a expediat instrucțiuni spre ceilalți căpitani și ofițeri de comunicații. Forma armadei s-a modificat lent, pe măsură ce uriașele nave de marfă, capabile să muște hălci sferice de câte o mie de metri din orice și să le transporte oriunde, s-au dispus îndărătul transportoarelor și a navelor mai mici.

– Femeie umană Klara, a strigat el, de ce nu răspund?

Ea a strâns din umeri cu un gest de rebeliune.

– Probabil că discută între ei, i-a răspuns.

– Discută?!

– Am încercat să-ți spun, a zis ea iritată. Există o duzină de puteri majore diferite care trebuie să ajungă la consens, fără să mai pun la socoteală o sută de țărișoare.

– O sută de țări.

Căpitanul a gemut, străduindu-se să-și imagineze așa ceva. N-a izbutit...

Bun. Asta a fost cu mult, mult timp în urmă, mai ales dacă măsori timpul în femtosecunde. Atât de multe s-au întâmplat de atunci! Atât de multe, încât, în ciuda faptului că sunt vastitat, îmi este greu să le absorb pe toate. Este chiar mai greu să-mi amintesc (indiferent dacă cu propria-mi memorie sau cu alta împrumutată) toate detaliile din toate evenimentele de atunci, deși, așa cum am văzut, îmi pot reaminti destul de multe când doresc. Totuși imaginea aceea îmi rămâne în prim-planul minții. Iat-o pe Klara, cu sprâncenele negre încruntate în timp ce-i privea pe Heechee agitându-se disperați; iată-l pe Wan, aproape comatos și uitat într-un colț al cabinei. Iată membrii echipajului Heechee, convulsionându-se și șuierând unul la celălalt; și iată-l pe Căpitan, privind cu mândrie și teamă armada re-creată în misiunea ordonată de el. El risca acum pentru miza cea mai mare. Nu știa ce se va întâmpla în continuare – se aștepta la orice – se temea de aproape orice – nu putea fi surprins,

se gândea, de orice s-ar fi petrecut... până când s-a petrecut ceva ce l-a surprins foarte mult.

– Căpitane! a strigat Metisa, integratorul. Au apărut alte nave!

Și Căpitanul s-a luminat.

– Aha! a aplaudat el. În sfârșit ne răspund!

Ciudat din partea oamenilor s-o facă în modul acela fizic, în loc să recurgă la undele radio, dar ei erau stranii din capul locului.

– Navele vorbesc cu noi, Pantof? a întrebat el și ofițerul de comunicații a zvâcnit „nu“ din mușchii obrazului.

Căpitanul a suspinat.

– Atunci trebuie să avem răbdare, a spus el studiind displayul.

În tot cazul navele umane nu se apropiau în vreo formațiune rațională. Ba chiar se părea că ar fi fost deturnate de la necunoscutele misiuni în care se aflau și trimise să intercepteze flota Heechee în grabă, neglijent, aproape cu disperare. Una se afla de acum în raza de comunicare; alte două erau mai departe și una dintre ele avea probleme cu viteza deja existentă care era orientată după un vector eronat.

După acea Căpitanul a șuierat surprins.

– Femelă umană! a rostit el. Vino aici ji inzdruiejde-le ză fie adende. Vezi ce ze îndâmplă!

Din nava cea mai apropiată fusese lansat un obiect mai mic, un lucrușor primitiv care era propulsat chimic, mult prea mic pentru a conține măcar o singură

persoană. Accelera direct spre inima flotei Heechee și Căpitanul a încuviințat către Zgomot-Alb, care a ordonat instantaneu o clipită de viteză superluminică ce a îndepărtat de pericol navele de marfă cele mai apropiate.

– Nu drebuie ză fie aja neglijende! a strigat el sever. Pudea ză aibă loc o coliziune!

– Nu în mod accidental, a spus Klara mohorâtă.

– Pofdim? Nu înțeleg!

– Acelea sunt proiectile, a zis ea, și au focoase nucleare. Ăsta-i răspunsul pe care-l primiți. Ei nu vă așteaptă să atacați. Trag ei primii!

Aveți acum tabloul? Îl puteți vedea pe Căpitan stând cu tendoanele neclintite de șoc și gura căscată, holbându-se la Klara? Își mușcă buza inferioară, subțire și tare, și privește ecranul. Acolo este flota sa, uriașa caravană de transportoare de marfă înviată după o jumătate de milion de ani de ascundere, astfel ca el să poată – cu îndoieli considerabile, cu riscuri personale mari – oferi rasei umane transport gratuit, câte două milioane o dată, și refugiu sigur din fața Asasinilor, în nucleu, acolo unde Heechee înșiși se ascund.

– *Drag?* a repetat el stupefiat. Ca ză ne *răneazcă?* Pozibil ză *ne omoare?*

– Exact, s-a enervat Klara. La ce vă așteptați? Dacă vreți război, asta o să căpătați.

Și Căpitanul a închis ochii, abia auzind sâsâiturile și bâzâiturile oripilate din rândul echipajului său când a tradus Zgomot-Alb.

– Război, a murmurat el neîncrezător și pentru prima dată s-a gândit la alăturarea la mințile colective nu cu teamă, ci aproape cu nostalgie; oricât de rău ar fi putut să fie, cum ar fi putut să fie mai rău decât așa ceva?

Și între timp...

Între timp lucrurile aproape că ajunseseră prea departe – dar, din fericire pentru toți, nu tocmai. Proiectilul navei-cercetaș braziliene a fost mult prea lent pentru a-i prinde pe Heechee, care au eschivat. Până să ajungă în poziția propice pentru a trage din nou – cu mult înainte ca orice navă a oamenilor să se poată apropia –, Căpitanul izbutise să-i explice Klarei și Klara a apărut iarăși pe circuitele de comunicații și vestea s-a răspândit. Nu era o flotă invadatoare. Nu era nici măcar un raid de comando. Era o misiune de salvare – și un avertisment despre ceea ce îi împinsese pe Heechee să fugă și să se ascundă, iar acum constituia grija noastră.

26
DE CE SE TEMEAU HEECHEE

Vastitat cum sunt, pot zâmbi înaintea acelor jalnice temeri și neliniști străvechi. La momentul acela poate că nu. Dar acum, oh, da! Scara de magnitudine este mai mare și mult mai incitantă. Zece mii de Heechee morți și stocați există numai în exteriorul nucleului și-i pot citi pe toți. I-am citit, aproape pe toți. Continui să-i citesc după cum optez, ori de câte ori doresc să studiez ceva mai aprofundat. Cărți pe raftul unei biblioteci?

Ei sunt mai mult decât atât. Și, de fapt, nu-i vorba exact despre o „citire“ a lor. Seamănă mai degrabă cu reamintirea lor. Când îl „deschid“ pe unul dintre ei, îl deschid complet; îl citesc de la interior spre exterior, ca și cum ar fi parte din mine. N-a fost ușor s-o fac și de altfel nu pot spune că a existat ceva care să fi fost ușor din cele ce am învățat să fac după ce am fost vastitat. Dar cu Albert ajutându-mă și cu texte simple pe care să exersez, am învățat. Primele

baze de date pe care le-am accesat au fost doar atât – date simple; cu nimic diferit de consultarea unui tabel de logaritmi. După aceea am trecut la vechii Morți stocați de Heechee și la unele dintre primele cazuri ale lui Essie pentru francizele Viața De Apoi, iar acelea nu erau într-adevăr prea bine realizate. N-am avut niciodată vreo îndoială despre care parte din ceea ce gândeam eram eu.

După ce am rezolvat neînțelegerea cu Căpitanul și am ajuns să consult arhivele lor, a devenit însă înspăimântător. Acolo se afla fosta iubire a Căpitanului, femela Heechee numită Dubla. „Accesarea" ei semăna cu trezirea pe întuneric și îmbrăcarea cu un set complet de haine pe care nu le puteai vedea... și care oricum nu ți se potriveau. Dificultatea nu provenea doar din faptul că era femelă, deși reprezenta într-adevăr o neconcordanță imensă. Dificultatea nu provenea nici chiar din faptul că ea era Heechee și eu eram om. Mai degrabă era vorba despre ceea ce știa ea, și știuse din-totdeauna, date pe care nici eu și nici alt om nu le bănuisem. Poate că Albert le bănuise – poate că asta îl împinsese la nebunie. Totuși nici chiar supozițiile lui nu-i arătaseră o rasă de Asasini călători printre stele care se stocaseră într-o kugelblitz pentru a aștepta nașterea unui nou – și pentru ei mai bun – univers.

Dar odată ce șocul a trecut, Dubla a devenit o prietenă. Este o persoană realmente drăguță, după ce treci de bizarerii, și noi doi aveam multe preocupări comune. Biblioteca Heechee de inteligențe stocate

nu este numai Heechee, sau măcar umană. Există glasuri certărețe, vechi și mucegăite, care au aparținut cândva unor creaturi înaripate de pe o planetă de pe orbita lui Antares, și unor limacși dintr-un roi globular. Și, desigur, sunt șlamerii. Dubla și cu mine am petrecut mult timp studiindu-i pe ei și eddele lor. Vedeți voi, am destulă vreme la dispoziție, cu sinapsele mele de femtosecunde.

Am destulă vreme, aproape, pentru a dori să vizitez nucleul în sine și poate că într-o bună zi o voi face. Însă doar după ce va mai trece destul. Între timp, Audee și Janie Yee-xing au plecat într-acolo, ajutând la pilotarea unei misiuni care va staționa acolo șase–șapte luni – sau, așa cum măsurăm aici timpul, câteva secole; până vor reveni, prezența lui Dolly n-ar mai trebui să reprezinte o problemă, în vreme ce Dolly însăși este destul de fericită în cariera ei PV. Iar Essie are eleganța de a nu fi *prea* fericită, lipsită de dulcea mea prezență materială, dar în același timp se pare că s-a acomodat. Ceea ce-i place cel mai mult (după mine) este munca ei, iar din asta are suficientă – îmbunătățirea Vieții De Apoi; utilizarea acelorași procese care fabrică hrana-CHOA pentru a produce elemente organice importante, așa cum ar fi, ea speră că în scurt timp, organe de schimb pentru oamenii care au nevoie de ele, astfel ca nimeni să nu mai fure vreodată organele altora. Și, dacă ar fi să tragem linie, majoritatea oamenilor sunt fericiți. Asta după ce am împrumutat flota

Heechee şi putem lua în fiecare lună câte un milion de persoane, cu toate bagajele lor, pentru a le duce spre oricare dintre cele cincizeci de planete excelente care aşteaptă să fie folosite. Este din nou o epocă a pionierilor şi a căruţelor cu coviltir, şi posibilitatea de cariere strălucitoare pentru toţi...

Mai ales pentru mine.

Şi apoi mai era Klara.

Ne-am întâlnit în cele din urmă, bineînţeles. Aş fi insistat pentru asta şi oricum, pe termen lung, ea n-ar fi putut să fie ţinută departe. Essie a luat o buclă de lansare pentru a o întâlni pe orbită şi a o însoţi personal, în propria noastră navetă, la Marea Tappan. Sunt convins că au fost mici probleme de protocol. Însă altfel Klara ar fi fost copleşită de mass-media care ar fi încercat să afle cum a fost ca „răpită de copilul-lup Wan" sau „captiva Heecheelor" sau alte descrieri pe care le alegeau ca să deformeze realitatea... şi, de fapt, cred că ea şi Essie s-au înţeles destul de bine. Nu aveau de ce să se bată pentru mine. Din punctul acela de vedere, eu nu mai existam pentru a fi motiv de dispută.

Aşa că mi-am exersat cele mai bune zâmbete holografice şi mi-am conceput cel mai bun ambient holografic şi am aşteptat-o să ajungă acolo. A intrat singură în atriul mare în care mă aflam – Essie avusese probabil tactul de a-i arăta drumul şi de a dispărea. Iar când Klara a intrat pe uşă mi-am putut da seama

după felul în care s-a oprit și a icnit că se așteptase ca eu să arăt mult mai mort.

– Salut, Klara, am rostit.

Nu era cine știe ce discurs, dar care ar fi fost lucrul corect de spus în circumstanțele respective? Iar ea a spus:

– Salut, Robin.

Nici ea n-a părut să fi fost în stare să se gândească la ceva cu care să continue. A rămas privindu-mă, până ce m-am gândit s-o invit să ia loc. Și, evident, m-am uitat din plin la ea, în toate modurile multifazate de care dispunem noi, inteligențele stocate electronic; dar în toate modurile acelea, arăta al naibii de bine. Obosită, da. Trecuse prin clipe extrem de grele. Iar draga de Klara nu era o frumusețe clasică, în nici un caz cu sprâncenele ei groase și negre și cu trupul puternic și musculos – însă, da, arăta *grozav*. Cred că sesiunea de zgâiri reciproce a agitat-o, fiindcă și-a dres glasul și a zis:

– Am înțeles c-o să mă faci bogată.

– Nu eu, Klara. Eu doar îți voi restitui partea din ceea ce noi am câștigat împreună.

– Se pare că s-a multiplicat serios. A zâmbit: Ăăă... nevasta ta a zis că pot să iau cincizeci de milioane bani-gheață.

– Poți să iei mai mult decât atât.

– Nu, nu. Oricum, există mai mult... se pare că am căpătat de asemenea acțiuni în multe companii. Mulțumesc, Robin.

– Cu plăcere.

După care a urmat altă tăcere și apoi – vă vine să credeți? – următoarele cuvinte care au ieșit din gura mea au fost:

– Klara, trebuie să știu neapărat ceva! M-ai urât în tot timpul ăsta?

La urma urmelor era întrebarea care-mi stătuse în minte de treizeci de ani.

Chiar și atunci întrebarea m-a izbit ca fiind absurdă. Nu știu cum a izbit-o pe Klara, dar ea a rămas nemișcată, cu gura deschisă, vreme de o clipă, după care a înghițit un nod și a clătinat din cap.

După aceea a început să râdă. A hohotit sonor și din tot trupul, iar când a terminat de râs și-a șters colțurile ochilor cu încheieturile degetelor și a spus, continuând să chicotească:

– Slavă cerului, Robin! Cel puțin *ceva* nu s-a schimbat. Tu ai murit. Ai o văduvă care te jelește. Lumea se găsește în pragul celor mai mari schimbări din toate timpurile. Niște creaturi înspăimântătoare vor beli probabil absolut totul și... și... și tu ești *mort*. Însă pe tine te îngrijorează cel mai tare propriile tale sentimente blestemate de vinovăție!

Și am râs și eu.

Pentru prima dată în, Dumnezeule!, jumătate din viața mea, ultimul vestigiu micuț de vinovăție dispăruse. A fost greu să identific ce anume am simțit;

trecuse foarte mult de când cunoscusem eliberarea aceea. Continuând să râd eu însumi, am rostit:

– Știu că ți se pare o stupizenie, Klara. Dar pentru mine a trecut mult timp și știam că tu erai acolo în gaura aia neagră, cu timpul încetinit – și nu știam ce gândeai. Am crezut că poate m-ai... nu știu... acuzat fiindcă te-am părăsit...

– Dar cum aș fi putut s-o fac, Robin? N-am știut ce s-a-ntâmplat cu tine. Vrei să știi ce am simțit de fapt? Am simțit groază și amorțeală, deoarece știam că tu ai dispărut și credeam că ești mort.

– Și – am surâs larg – în cele din urmă te-ai întors aici și eu sunt într-adevăr mort!

Mi-am dat seama că era mai sensibilă decât mine în privința glumelor legate de subiectul respectiv.

– E-n regulă, am urmat. Pe cuvânt că-i în regulă. Eu sunt în stare perfectă și la fel e lumea-ntreagă!

Realmente eram. Desigur, aș fi dorit s-o fi putut atinge pe Klara, totuși asta începea să pară o parte dintr-o îndepărtată copilărie din trecut; în prezent ea era aici, și în siguranță, iar universul se deschidea în fața noastră. Iar când am rostit cuvintele acelea, ea a rămas din nou cu gura deschisă.

– Ești al dracu' de optimist! m-a fulgerat.

Am fost sincer surprins.

– De ce n-aș fi?

– Ai uitat de Asasini? Ei vor ieși cândva și ce vom face atunci? Dacă îi pot speria pe Heechee, atunci pe mine mă sperie *al dracu'* de rău.

– Ah, Klara, am zis pricepând finalmente. Înțeleg ce vrei să spui. Vrei să spui că situația noastră este așa cum a fost când știam că Heechee se aflau pe undeva și s-ar putea să se întoarcă, și mai știam că ei fuseseră în stare să facă chestii pe care nu puteam spera să le realizăm...

– Exact! Noi nu suntem pe măsura Asasinilor!

– Nu, am zâmbit, nu suntem. Și n-am fost nici pe măsura Heecheelor – atunci. Însă am fost până ce ei au ieșit din ascunzătoare. Cu un strop de noroc, vom beneficia de timp înainte de a trebui să ne confruntăm cu Asasinii.

– Și ce dacă? Ei vor fi tot inamici!

Am clătinat din cap.

– Nu, Klara, am spus, nu vor fi inamici. Ci pur și simplu o altă resursă.

CUPRINS

Prolog: La taifas cu subsetul meu 7

1. Ca pe vremuri 21
2. Ce s-a întâmplat pe Planeta Peggys 38
3. Violenţă lipsită de sens 78
4. La bordul lui *S. Ya.* 89
5. O zi din viaţa unui magnat 112
6. Acolo unde se rotesc găurile negre 118
7. Întoarcerea acasă 129
8. Echipajul nervos al velierului 138
9. Audee şi cu mine 144
10. Locul unde trăiau Heechee 152
11. Întâlnire în Rotterdam 170
12. Dumnezeu şi Heechee 209
13. Pedepsele iubirii 220
14. Noul Albert 245
15. Înapoi din discontinuitatea Schwarzschild 268
16. Poarta revizitată 294

17. Apropierea pieselor 332
18. În Pentagonul înalt 343
19. Permutațiile iubirii 365
20. Întâlnire nedorită 393
21. Abandonați de Albert 406
22. Există viață după moarte? 429
23. Afară din ascunzătoarea Heechee 447
24. Geografia paradisului 458
25. Întoarcerea pe Pământ 473
26. De ce se temeau Heechee 479

„După două volume citite cu sufletul la gură, îi întâlnim în sfârşit pe extratereştri şi sunt rezolvate firele narative rămase în suspensie. Inteligenţa Artificială (uneori Albert Einstein, alteori Sigmund Freud) are de spus o poveste minunată!"

Interzone

„Heechee sunt una dintre cele mai mari creaţii ale SF-ului." JACK WILLIAMSON

„Toate conceptele ingenioase şi personajele complexe cu care ne-a vrăjit Pohl sunt duse mai departe în această poveste sclipitoare, oferind o premisă fascinantă pentru următorul volum, *Analele Heechee*, a cărui lectură devine o necesitate absolută."

Library Journal

„Cu totul remarcabilă în *Întâlnire cu Heechee* este explorarea inteligenţei. Ce înseamnă să fii viu? Inteligenţa artificială este «vie» asemenea omului? Dacă rolurile ar fi inversate, cine ar fi mai real?"

Analog Science Fiction Magazine

ISBN 978-606-8073-21-7

colecţia nautilus
science fiction

www.nemira.ro